PINDARI CARMINA CUM LECTIONIS VARIETATE ET...

PINDARI
CARMINA
ET
FRAGMENTA.

VOL. I. II. III.

PINDARI
CARMINA

CVM
LECTIONIS VARIETATE
ET
ADNOTATIONIBVS

ITERVM CVRAVIT
CHR. GOTTL. HEYNE.

VOLVMEN I.

GOTTINGAE
TYPIS JO. CHRISTIAN. DIETERICH.
MDCCXCVIII.

PINDARI
CARMINA

CVM
LECTIONIS VARIETATE
ET
ADNOTATIONIBVS

ITERVM CVRAVIT
CHR. GOTTL. HEYNE.

VOLVMEN I.

GOTTINGAE
TYPIS JO. CHRISTIAN. DIETERICH.
MDCCXCVIII.

Praefatio.

Quid in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis.*)

Pindari Carmina ante XXV. hos annos prelis repetenda curaueram: quo consilio, ingenue professus sum in praefatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, vt in promtu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, vtque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem nouas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. SCHNEIDER,

*) τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεταί που ἐν βραχίστοις, vt cum Pindaro loquar in Isthm. VI.

DER, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Argentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem conuertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet vtilitatem, vt multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, vt, seu verborum ambagibus seu sententia vniuerse expressa, ea, quae obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura vno volumine comprehenderent, adiectis quoque commentariis.*) Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; vtpote qui beari me sentiam, si a iunioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram; aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quae enim laus maior esse potest litteras bonas profitenti, quam exiisse ex eius disci-

*) Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. Vol. II. p. 26. Schummel. Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicis ingenii et variis doctrinae copiis instructi, FRIDERICUS GEDIKE, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, cura sua tuendis praeest.

disciplina alios, qui ad maiora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animaduerterem, quae sollerti magis commento, quam sermonis graeci ratione et indole se tuebantur: multo magis intellexi esse elaborandum in eo, vt orationis Pindaricae vim et vsum rite assequerer, vtque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, vt et lyricae orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere solet, vt, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas obiicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte saepe viderim aliter sentientes ne caussam quidem difficultatis quae subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua reiecta, proponere nouam, quae tamen nouam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, vt grauiores saltem errores siue a me siue ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgaui.

Sub

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita vt nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de noua editione. Dum varia consilia animo verso: audio nouam editionem a viro doctissimo, Chr. D. Beckio, parari, adiectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque a. xcii. Volumen primum Olympia, et xcv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; vti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quae vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili haerere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: coepi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Graeca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Iam in votis erat, vt liceret nouam totius operis formam describere, nouam Pindari recensionem parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, aetatem et otium,

otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, vt critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac praeparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variae lectionis apparatum, qualem priore opera institueram; ita vt prior editio fundus nouae esset, cui, quantum liceret, noua et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putaui, si in retractanda, emendanda et locupletanda, editione priore me continerem; quae bonae frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et nouis copiis augerem.

Quae cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, vt cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta

vitia

vitia erant tollenda; apponere malui iudicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putaui) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi caussis et rationibus appositis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, praecise pronunties, caussa iudicii tui, cur ita censeas, cur alia reiicias, alia admittas, non addita; id quod multo molestius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in vllo alio doctrinae genere. Verum, vt dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus vnus et alter me fugit. *)

Videbantur mihi tanto maiore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus

*) Ita effugit oculos meos Ol. IX, 91. ἐφάψας, quod esse debet ἐφάψαις, Ol. VII, 8. et X, 58. τιμάσαις, et P. III, 190. ἐπιβρίσαις. Porro genitiuos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; vt Ol. XIII, 52. μηνός τε τωύτοῦ, debebam exarare τωὐτῶ. — P. II, 170. μηχανῶνται, forte μαχανῶνται: cum sit μαχανὰ pluribus locis P. I, 79. III, 100. 194 etc. P. III, 47. μηλοδόκῳ Πυθῶνι, forte μαλοδόκῳ. Nam sunt μᾶλα aliis locis: vt Ol. VII, 116. Nem. VIII, 4. γλεφάροις pro βλεφάροις.

conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, vt sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quae ad interpretationem facerent; vt, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, vt contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Saepe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, vt tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiae notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, graecis litteris iam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adiectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem breuitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quae aut minus recte passim esse accepta videram, vt tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congererem, aut quae ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis

ratis visum est versari sic, vt, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perduci posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, vt aut ipse veriorem rationem inuenirem aut ad eam eruendam et inueniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis vsu venire idem quod medicis in morbis medendis, vbi is, qui vltimo loco vocatur, remediis, quae iam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in nouum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quae si recordaremur, modestius forte sentiremus de inuentis quamuis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta remouissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolae nostrae haud exiguam in rebus seu grauibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentauerant, erroribus. Omnino est admodum diuersa conditio eius, qui interpretationem cum critica coniungit, et quidem per totum librum, et eius qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quae voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit,

sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa aetas, et fieri potest, vt senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum iuuentus calore abrepta, quae primo oculorum coniectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, vt de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, vt dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, aegri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quae singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate saepius repetendam; ita tandem poetae sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram in Pindaro vel maxime

maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim rem esse quae multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, vtpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam praeterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricae antiquae nec notitiam habuere; ea autem, quae a serioribus grammaticis profecta sunt, noua esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam coniunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimuero haec omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signaue aut nomina, praescripto; sed solo exemplo praeeuntis poetae et choragi; atqui ea, quae solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt, quomodo coniectando recte assequamur? Insidebat animo Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, vt reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exqui-

quisitiores

sitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse nouimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si reuiuisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscae aetatis simplicitatem reuocanda esse omnia statuebam. Suauitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum saepe videbam non vno modo in diversas formas recte dispesci, quamnam praeferendam dicerem non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium iudiciumque me destituebat. Ad aurium enim iudicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cuius vsus et vera pronuntiatio ante mille annos exoleuit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine haesitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Graecia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem vbique, nec per omnes aetates, nec per omnem Graeciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Aeolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari

Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium iudicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi aduenas loquentes audieris, de tono et accentu iudicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum vsus dudum interiit, audebimus? Graeca pronuntiat quisque ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum; ex eo quisque suauitatem numerorum constituit. At quam diuersa haec iudicia esse videmus inter eos ipsos qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. I, 135. σύν τοί τίν κεν — omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et iudicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis, cum, in quas turbas me committerem, facile praeuiderem. Haec recte an falso statuerim, nunc non quaero; ingenue tantum profiteor, quae me tenuerint, ne vlterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem, quae interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabiliorem

rem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter haec venerat in manus egregius D. Jo. Aloysii Mingarelli libellus: *Coniecturae de Pindari metris.* Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad Senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc; erat Viri optimi tanta humanitas, vt non modo edoceret me quae vellem, verum vt etiam a Nic. Schow, qui tum Bononiae degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operae olim in metra Pindarica parasset. Opibus his a. xc mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui iam grandaeuus, Bononiae, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam nouis rebus turbatam vidit, cum eius, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, vt non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam vt schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quae se offerebant,

ferebant, excerperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum vsibus reliqui.

Nam, cum ita, vt dixi, ambigerem, et, vt fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra exeutienda in vltimum operae locum differrem: opportune euenit, vt viri doctissimi, Godofredi Hermanni, liber *de metris Graecorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, vt omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quae ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, vt, cum eum litteris adiissem, vellet in partes operae in Pindaro collocatae venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulaui quoque hoc ab eo, vt, cum ex ipsis metris recte constitutis noua critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinae copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari caussam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quae quam praeclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio

tatio de metris Pindari Vol. III. inserta; ita vt, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi haec saltem gratia maneat integra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitaui.

Quae cum ita essent constituta, continui me in praescripto, et omnibus, quae de re metrica aut critica eram ad poetae calcem adiecturus, abiectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quae manifeste a vera ratione abhorrerent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de caussis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quauis, vel leuissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, vbi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter praestantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quae me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis aetate iunior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora inter-

interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quae quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitioris litteraturae, in iis occurrere noui; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem foenerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage poetarum huius generis seruata maioris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, Schneidero, ante XXIII annos; facile ab eo impetraui, vt liceret ea retractare et huic editioni inserere, nouo cum instituto, vt ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa seruarunt; cum, si hoc nouarem, adiecto praeterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, vt in promtu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quae iam in recensu facto

facto habentur. Quae auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in Schneideri recensu desiderari, quae in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam Schneiderum fugisse; vellem vnum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum.* Quorum praeterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non vbique satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana To. II. p. 78 sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, vt de vita Pindari sollennia praemitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum Schneideri libellus extat. De indole et charactere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post Schneiderum praecipue Jacobs in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani iudicia cum *grammaticorum notitiis.*

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quae passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum huius generis nume-

numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, vt vsum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinae copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meae operae, vti illud circumscripsi, alienae: singularem his operam impertire nolui; vti nec ex animaduersionum et obseruationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentauerit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam coniectata, partim ea, in quae facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si iudicium adiungere volebam, certaminibus me obiecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii iam parati ópera et studio docti iuuenis, *Raphaelis Fiorillo;* excreuerunt tamen illi ad eam molem, vt Voluminis huius tertii Partem alteram constituant; neque ea quisquam Pindari studiosus aequo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I. verborum, etiam in Fragmentis obuiorum, qui pro fundo omnis orationis

tionis poeseos lyricae haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta vtrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operae meae, reddidique rationem eorum quoque, quae meditatus eram et animo designaueram, quae tamen aliis vt perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, vt ad vlteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque vsu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi peruenire nequeant, eo vt alii peruenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni XCVIII. exordia, vtinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, vt e priore editione repetam ea, quae *de Pindaricae lectionis fontibus et riuulis* apposita erant; perscripta a. LXXIII. adiectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis, in Pindaro* collocatis.

* *

Fundus Pindaricae lectionis vulgatae habenda est *editio Romana*, Zachariae Calliergi Cretensis opera

opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutae sunt edd. sequentes; *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephanianae*; etsi in vna alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eae, quae criticum vsum praestarent; eaque opportunitas, quae bibliothecae nostrae academicae debetur, non parui ad animum meum erat momenti, vt laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animaduertere licuit: *alteram* a. 1566. nouum, sed haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quae tamen multum praestat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes, omnes, etiam Paulli Stephani Geneuensem 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim eum

eum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetae recensionem fere totam ad rationes metricas, quamuis lubricas et saepe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum praestare, cum iudicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhaeserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, vbi acute ille et praeclare veram lectionem restituerat. Subiecerunt illi poetae verbis, praeter sublectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an vlla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos peruenisse. Scilicet vitia, quibus foedati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, vt hos potissimnm

tissimum memorem, est copia. Atque hoc illud est, quod saepe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse seruatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; vtenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictae periodisque sententiarum finitis inclusae habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones eiusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; vnde tam diuersae versuum dimensiones natae sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes huius poetae codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quae vsquam seruentur, memorari video; quae integram περίοδον contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam; at ex iis multa sunt multo recentiora, quam vt vlla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex saeculis XVI et XV. sunt:

quae

quae saeculum XIV. excedant, nulla adhuc vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem haec tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animaduertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile praestari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus vsos esse liquido cognouimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quae primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis aequo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, vt erant ea aetate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca

theca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantinis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui vsus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, vt interdum dubitauerim an inde transscriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecae Augustanae a Dav. Hoeschelio collati lectio ad paruam Pythicorum particulam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quae e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem nouos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quae de illis passim ipsi obseruauimus.

Sunt igitur ii numero quinque, siglis suis notati, quas et ipsi seruauimus: Ms. Bodleianus, *C.* 71. *Ms.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati *α.* etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) *β.* *γ.* (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus praeter C. et *γ.* et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem *γ.* vsque ad Nem. III. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem praestarent, cum ea librario-

brariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem reuocandi debeatur.

Cum semel haec animaduersa a me essent, vtebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc vno, quod a principio propositum erat, vt transferrem, quae Oxoniensis editionis essent copiae criticae. Aldum inprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variae lectionis maiorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetae ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, vnde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perueniret: taedio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quae iam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, inprimis Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde X, 43. omittere coepi lectiones nimis leues et meras aberrationes dialectiue immutationes; nisi alia esset ratio critica, quae suaderet vt apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quae nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quae duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinae et Romanae comparandae multo diligentiorem addixi operum

ram. Subinde etiam laboris per se tam parum iucundi taedium eo leuaui, vt, lectio si qua paullo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breue iudicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subiicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaueram, hoc mihi sumsi, vt ad enuntiationum poeticarum nexum pauca, et breuiter, adiicerem. Atque hac quidem parte operae meae me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis prauas distinctiones, quibus sententiae poetae misere erant distortae fractaeque, plerumque tacite, sustuli. In tam concisis et, propositione vna et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetae magnos audacesque animi motus animo et ipse reuoluere, diuini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio saepe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetae sublimes sensus assurgere nequeo, vt statim Olymp. II, 96 sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis deprauata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, prauo vero rhetorices studio, quo morbo illa aetas laborabat, ad dispositiones carminum delapsus

delapsus, sibi ipsi neruos incidit compedesque ingenio iniecit, quo minus liberiora poetae vestigia sequi, *multa vero leuantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam increscere vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animaduertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quae Olympiis meo quidem sensu structurae felicitate et sententiarum grauitate praestant. Reliqua mea opera in eo versata est, vt carminum verba, quantum quidem litterarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt iuuenes duo eximii, graecisque litteris praeclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reuersus, alter *Io. Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus *): cuius indu-

*) Iucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine graui luctu. Nam prior quidem, *Frid. Pauer*, nunc Cancellariae Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoverae floret; alter autem *Io. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quaecunque praeclara et vtilia visa erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *floruere suis non respondere*

industriae et acumini inprimis debetur, si, quod spero, nullo grauiore mendo foedatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; praeter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca, eaque satis grauia.

Grammatici, inprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis passim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui eius discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadae, Didymi, Dionysii Phaselitae, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quae habemus.*) Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adspersa passim codicum marginibus, et per insequentes aetates nouis aliorum obseruatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariiue festinatio vel oscitantia ferebat, in noua exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quae in Calliergi manus peruenerant, vulgata sunt Scholia quae habemus, *vetera* dicta, quibus multa praeclara fragmenta veterum grammaticorum nobis

spondere fauorem speratum meritis. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, inprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri praestantissimi memoria erit integra et cara posteris.

*) Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. To. II. p. 65 sq.

his seruata sunt, quae si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Geneuens. et Oxoniensi; nam, quae in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt breuia scholia et glossae interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia compareutur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quae vulgatis attexi et inseri mereantur. Subiecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quae vocant, Demetrio Triclinio, vt in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniae alienae passim insertae sunt, Scholio ad Olymp. XIII, 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, vbi auctor se de Iasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzae nomine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 5. vt adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, vtrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutae quaestiunculae; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quae Pindari studiosos iuuare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum praefationem satis longam et eruditam

manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Io. Chph. Wolfium. Thesaur. Epistol. T. III. p. 256. Quae tandem praefiguntur singulis carminibus Scholia περὶ τῶν κώλων, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.) In metris definiendis an vlla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit vlla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione vlla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex vna alteraue stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quae res toties transuersos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui grauem obiurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie graece doctum; sed, vt fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, noua somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, vti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac praecepta satis tuto nunc res vbique reuocari possit.

Inter-

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quae verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quae cum accurata non modo graecarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu coniuncta sunt. Quae quidem in vno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis diuisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quae pro virili quisque praestare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen praecipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subiicere, et si qua alia, etiam critici generis, siue in enarrationibus publicis siue in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desidere nolebam. Recepit vero eam operam in se vnus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Io. Gottl. Schneider,* *) qui graecae exquisitioris alicuius doctrinae specimina iam publice proposuit, idemque, ex quo tempore

*) nunc Professor Academiae Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expoliuit, quam hae litterae, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus iuuenis fragmentorum Pindari collegit apparatum longe copiosiorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiae Pindaricae Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem iam absoluit memoratus supra a me *Koppius*, ornatissimus iuuenis, qui idem versionem latinam passim emendauit, quam ex Oxoniensi editione Graecis vt subiiceremus ex librarii vtilitate fieri visum est.*) Scr. a. LXXIII.

* * *

Pindaricae lectionis fontes et riuulos paullo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatum Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituere potui, subiecturum esse: id nunc vt exsoluam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei litterariae vtilitatibus, quas prae vnius rei criticae studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicuius auctoris, origines et caussas nemo facile rite inuestiget, qui non editionum ante

*) Quae sequuntur, perscripta sunt et adiecta *Interpretationi Latinae* a. LXXIV. emissae.

ante omnia diligentem recensum, operaeque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde litteris, collocatae notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, iudicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desideriis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, vt et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere; et quod a me praeteritum ignoratumue sit, explere possint.*)

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια. — *subiecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia graece) Venetiis in aedib. Aldi et Andreae Asulani soceri, mense Ianuario 1513. 8. fol. 373.

Praefixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. To. II. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus graecis, quos excusos emittere constituerit; — Naugerio se inscri-

*) Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Bibliothecam graecam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam To. II. p. 68 sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita coniuncta, vt omitti vix posset; et subiicienda ac corrigenda erant nonnulla, quae locum suum desiderabant.

inscribere Pindarum etiam propterea, *quia*, inquit, *sic delectaris hoc poeta, vt saepe eum tua manu accurate descripseris; puto, vt tibi magis fieret familiaris, tum vt edisceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, vt inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paullo post subiungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adiunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Aeschylum, Theocritum, Oppianum, breui daturi sumus vno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe praestantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, iam in praefatione monui.

Πινδάρου — (graece) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a καλλιέργης) *Cretensem* — in aedib. Augustini Cisii (τοῦ Κισίου), eiusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariae Calliergi Cretensis, vt ex fine intelligitur. M. Augusti d. XIII. Leone X. regnante (a. III.) Romae, 1515. 4.

Praestantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam praeclare emendauit vir doctus. Codices quidem vt diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, vsu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Praefatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e gr. translat. p. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Praefixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus eius munificentia (σοῖς, Κορνήλιε, δώροις) effectum docet, vt hoc opere graeco preli ope expresso vrbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *graecorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Iouius commemorauit.

Florentiae expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. vniuers. p. 563) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileae, per And. Cratandrum. 1526. 8.

Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Praefatus est Huldricus Zwinglius satis aequus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adiuncto parentat Ceporini memoriae, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum graecarum Professor renuntiatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati Menrado Molthero, *Interprete simul et paraphraste, apud Henricum Gran.* Hagenoae, 1527. 8. Maitt. T. II. p. 690.

—— *e versione Io. Loniceri latina* (prosaica). Basileae, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e graecis scholiis et optimis quibusque vtriusque linguae auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte

iam

iam 1532. quo anno praefixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusae* Tiguri 1543. et 1560. 8 maj.

Est haec prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quae inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisae 1531. *f. Pindari carmina* narrari video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

—— *Olympia et Pythia graece.* Parisiis apud Wechel. 1535. 8.

Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

—— *gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullae lectiones adscriptae, sed ex ed. Ald. Emendatrix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam; ita v. c. Nem. V, 2. ἐλλινύσοντ' ἐργάζε — partim emendauit, partim deprauauit ἐλλινύζοντα μ' ἐργά —

In Catal. impressor. bibliothecae Bernensis To. I, p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quae nusquam alibi memoratur. Subiicitur tamen ea laudatis iam edd. 1535 et 1542.

—— *graece. Hae victoriae ad emendatum doctiss.* Jacobi Ceporini *exemplar collatae nunc exeunt* Basileae per heredes Andreae Cratandri 1556. M. Septembri. 8.

Nitida editio; sed mera repetitio Cratandrinae 1526.

Ad apparatum Pindaricum pertinet

Aristologia Pindarica graeco-latina: opera ac studio Mich. Neandri Sorauiensis. Basileae *per Ludovicum Lucium,* 1556. 8.

Quam,

Quam, vt omnia doctissimi huius viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa iuuentute posse iudico.

P. —— *per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileae per Jo. Oporinum*, 1558. 8.

Casp. Peuceri praefatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

—— *graece, sine schol.* Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Graecis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio: ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrino tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. eiusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitror.

Odae nonnullae ad metra redactae reperiuntur in libro: *De generibus carminum graecorum Renato Guillonio auctore*, Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Graece et Latine. Pindari interpretatio noua est eaque ad verbum. — Excudebat Henr. Stephanus *Huldrichi Fuggeri typographus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formae, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno XIX. Aprilis obiit. In altero Tomo post Alcmanis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quae nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio II. Graeco-Latina* H. Stephani, *recognitione quorundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata* a. 1566. ead. f. (Paris.)

(Paris.). Quae Tom. II. p. 433-468. (non 566) subiecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. III. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Goth. Fridem. Loeber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden XI. Ien. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. II.

Ed. IV. — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. IV. Lugduni apud Ioan. Pillehotte sub signo nominis Iesu* 1598. *ead. forma.* et sub f. *Lugduni ex typographio Ioannis Hanard, alias Iamet a.* 1589. ex Edit. Stephan. III. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ouidiana omissa est.

— Ed. V. Oliua Paulli Stephani 1612. mera est repetitio Editionis quartae, sed charactere et charta deteriore, vti et *altera repetitio* 1626, et

Editio VI Ebroduni ex Societatis Heluet. Cald. 1624. Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit v. c. Ol. II, 78. 122. VIII, 50. IX, 39. 98. Sed comparauerat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, vbi deserere eam debebat v. c. Ol. II, 56. Nouum correctorem nacta est altera, qui nonnulla menda sustulit, alia etiam deprauauit. Eam tamen expresserunt Stephanianae reliquae omnes.

— gr. lat. Antwerpiae *ex officina* Chrph. Plantini. 1567. 8 min.

Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— opera omnia latino carmine reddita per Nic. Sudorium (le Sueur) *et eiusdem commentarius in Nemea.*

mea. Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8 min. et iam ante, vt memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, vt arbitror; vt et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Geneuae.) *Apud Ioannem Sylvium.* 1583. 4. (non 1587. vt a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Aemilius, eo tempore Professor Lausaniensis.* Interpretationes multas bonae frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus eius, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia graece, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. II. Ind. *Titulus,* inquit, *praefert etiam Pythia, Nemea et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.* cf. mox a. 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio *Bernensi. Excudebat Ioannes le Preux.* 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane vsus libellus, praeter ineptam ad rhetorum praecepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — *graece,* Lugduni Batauorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognoui. Vide v. c. Ol. VIII, 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti Idyllia — Pindari Lyricorum principis*

cipis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta. Impensis Iacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budaeo, alumno disciplinae Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinae studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsuic.

— *gr. et lat. Latinam interpretationem* M. Aemilius, P. Fr. Porti *C. F. Linguae Graecae Professor* (Heidelberg.) *nouissime recognouit, accurate repurgauit et passim illustrauit.* Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen praestitum, quam vt Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, nouo titulo praefixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subiiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Aemilii Porti — breuis in Euripidem* (voluit Pindarum dicere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, notae raptim scriptae.* Sunt eae satis ieiunae et vulgaria recoquunt.

— *cum Schol. interpretatione latina ad verbum.* Oliua Paulli Stephani. 1599. 4.

Haec, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum prouocant. Expressa sunt poetae verba ex Stephanianis aetate proximis; vnde etiam versio repetita. Tertia est editio, quae Scholia exhibet. In praef. ad Iac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quae saepe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, et lectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, vsibus perquam accommodata. Expectabat

bat Paullus adhuc Is. Casauboni obseruationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quae *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem huius anni habemus foeturam huiusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Graece e typograph. Prevostaei.* Paris. 1600. 4.

cf. Maittar. Annal. T. III. P. I. p. 837. graece expressa typis sunt Olymp. IV. V. Pyth. VII. VIII. Nem. I. II. Isthm. III. V.

In apparatu Pindarico habendum quoque M. *Aemilii Porti Lexicum Pindaricum.* Hanouiae 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Graecanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla iudicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

—— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Iac. Lectii* T. II. Geneuae 1614 f.

Tandem ad Schmidium peruentum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδάρου περίοδος — *opera* Erasmi Schmidii *Delitiani, Graec. et Mathemat. P. P.* (Vitebergae) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutum vir doctissimus, vt interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde XXI. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare aestate demum a. 1611. aggressus est. Vulgauerat ille iam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Iani Gruteri cura tres codd. Mss. ex

Elect.

Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra pag. 28 sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam; tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Ioach. Camerario in margine sui exemplaris adspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re indicare licet, tum ex iis, quae a Loebero in supra memorata Exercitatione critica p. VIII. narrantur: nam vsurpauit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimuero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, interdum metro ad arbitrium constituto, finxerat, acute vtique et docte, saepe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad vnam alteramue stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto partes nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et saepe scurrili licentia exagitatus est a Panwio, pro istius aetatis more. Quam quidem maledicentiae et amarae insectationis infamiam a studiis nostris, quae ipso nomine humanitatem profitentur, nunc*) esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et aequus quisque iudex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, vti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris.

Etiam

*) Scripta haec erant a. LXXIV.

Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adiunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem eius est haud contemnenda, et doctrina praeclara, sed iudicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, haerendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices praecepta, quae tum ex Melanchthonis vel Chytraei aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema reuocatum ab omni diuiniore animi vi et impetu prorsus deturbauit, et, dispositionis synopsi cuique carmini praemissa, humi afflixit tamquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, vt, etsi magna Graecarum litterarum copia instructus, contorte multa et inuito carminis lyrici Genio interpretaretur; vtque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem vt tollas, sensus aliquis poeticae virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quae ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adiutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, seu Πινδαροταμείου, cuius specimen proposuit in praefat. quod tamen intercidisse non dolemus.

Πινδάρου περίοδος — Io. Benedictus *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Graecae Prof.* — Salmurii 1620. 4.

Titulum

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur praefatio. Habebat tamen vir doctissimus, quae vere de se praedicare poterat: nam in interpretandis sententiis praeclara eius est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonae tamen frugis pleni, et praeclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, vt lyrica oratio verbis vulgaribus graecis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine iudicio excerptis; vt hac quidem parte, quae enarrationem attinet, Schmidio longe praeferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, vsus est, nec contextum ad metri normam examinatum restituit: sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam iam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nancisceretur.

Pindari Ol. P. N. I. graece, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio T. III. P. I. p. 882. de ea constat: vt et de ea, quae sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus eiusd. eod. anno.

Ex Pindari odis excerptae genealogiae principum veteris Graeciae, gnomae illustres etc. studio Dauidis Chytraei. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Peruentum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et aequitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel reiiciendis interpretationibus et lectionibus aesti-

aestimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi*, inquiunt, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricae orationis indolem viros praestantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quae retinere, modo retinuisse, quae damnare debebant. Itaque interdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiuerunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quae ipsi obseruauerimus, supra exposita sunt. Versionem seruarunt ex Schmidiana, paraphrasin subiecerunt ex Salmuriensi editione, vna cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratae ἀκριβείας specimen proposuit R. Dawes. Miscell. crit. Sect. II. p. 33-68. (ed. Burg. p. 37.) Pauwium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetae ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et graece 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 Voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8.*)

Veniunt

*) Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* nouam Pindari recensionem parare; verum ipse priuatis litteris mihi significauit, alienum se ab hoc consilio esse. Audiui tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparationem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri vsum. Moneo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum nouae Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

Veniunt tandem in recensum hunc

Jo. Corn. de Pauw Notae in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum praeter *vitam Pindari*, *Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curauit Jo. G. Schneider*. Argent. 1776. 4. quae Volumini huius ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinaeque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illustrando annis LXXVII, LXXIX et LXXXVI supra iam memoraui, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus nouam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiae: Olympiorum quidem XCII. 8. vna cum Scholiis et Obss. crit. et Pythia ac Nemea XCV. vna cum Scholiis.

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. *L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.), Olymp. I. Pyth. VII. Nem. II. Isthm. III. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem Aeliani Var. Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Iolitum 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden XI. Jen. 1744. qua paullo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis coniecturae D. *Jo. Aloysii Mingarelli*. Bonon. 1773. *) Sunt forte alia, quae dum haec scribebamus, memoriae non succurrebant: vt *Dammii* Lexicon Homerico-Pindaricum. Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo vtinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Vt

*) Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notae. Mox vero, cum eas lectione et vsu cognouissem, inter praestantissimos rei metricae magistros Mingarellum habere coepi. Curata est diligens eius censura in Philolog. Biblioth. Vol. II. p. 650. 1774.

Vt versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donauit *Jo. Lonicerus*, sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgauit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, vt ipse ait, et vt Philippinam in consilium vocaret: eam emendauit in editione altera, vnde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognouerunt *Aemilius Portus* in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adiecit. Nouam interpretationem Schmidius adornauit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* vna cum Benedicti paraphrasi, adiecta ad calcem Sudoriana interpretatione versibus comtis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias et structuras reuocatus Horatium mentitur, Pindarum exuit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illae diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quae Pisae 1631 (non 1531) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori* To. III. p. 203 sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. eiusd. praef. p. xi. xii.) Vulgati enim ab eo sunt:

'Ολυμπιόνῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.* In Roma, 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765. 8 maj. graecis ex aduerso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est: nec deest interpretationi elegantia sua; sed graecae lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. v. Argelati

gelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni To. V. p. 614. 764. Sunt praeterea *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari*. Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quae in Commentariis Academiae Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Gujetum *Bibliotheque Françoise* To. IV. p. 249. Inde a. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy*. 12. prodiere, vnde specimina, cum poetae aduersus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non ineleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique*. Paris. 1761. 12. (auctore Mr. *Gossart*.) *)

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis, qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est *Chabanon*, Academiae Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quae primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) To. XXXII. et XXXV. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques*. Par. 1772. 8. praemissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Graecis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicae orationis genium reuocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes — avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire. Par Mr.* Vauvilliers, *Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque*. Par. 1772. 8.

Proba-

*) Diligentius haec nunc exposita sunt ab Harlesio in Bibl. gr. To. II. p. 75 sq.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, iudiciique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quae omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. I. II. III. V. VII. XI. XII. XIV. Pyth. I. Nem. I. XI. Isthm. II.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Io. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in toto Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, vt quicquam de iis tuto pronuntiare ausim.*) Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetae interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe vtilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem iam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetae sententia expressa sit, non alia, vt saepe fit, in eius locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et vmbram formae assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit,

*) Enumeratae hae versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. p. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

licuerit; sed fore, vt populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem eius vel amorem concipiant, admodum dubito. Vt enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quae omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed: sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis qui nec studium satis magnum ad antiqua haec cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quae in penu Pindarico haberi possint. Sed si vtilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quae iam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos praecipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quae quidem euoluimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed iuuenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione auocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diuersam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, vt diuersorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quaerere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subiicere codicum nonnullorum notitias, quae, dum in studio hoc lectionis Pindaricae inuestigandae versabamur, nobis in manus

nus venerunt. Iuuabit vno tanquam obtutu subiectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum iniuria pepercit; etsi haud exiguam partem codicum sub ipsa typographiae inuentae tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum actate indiciis, quae vulgo in librariis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea nouem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. T. II. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sect. XIV. XV. XVI. scripti, iique chartacei, vno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Saec. XIV. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Saec. XVI. sine Scholiis, alter chartaceus Saec. XIV. cum scholiis, quae vsque ad finem vltimae Isthmicae procedunt, vterque cum X. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subiecta Pindaro sunt in vtroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem vltimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Petauii; (cuius

alius

alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem peruenit) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginae Sueciae, Homeri Batrachomyomachia et aliis adiectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Praeter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat.*) Florentiae, praeter Mediceos supra memoratos, bibliotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariae Pindarum cum scholiis Sec. XIII. scriptum: Pataui bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices seruat saltem tres: obscura enim sunt, quae de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana †) alium recentem a Caesare Stratego scriptum: (vixit ille medio Saec. XV. Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 82.) S. Marci autem opes librariae primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis graecis aliisque praemissis subiiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli, quae a vulgatis non diuersa videntur; duo alios chartaceos recentes Saec. XIV. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Saec. XV. membranaceus,

*) Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asseruantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse meis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo saeculo posteriores, plerique vero alii saeculis XIV et XV exarati." Porro in Bibliotheca Angelica Pindarum cum Scholiis saec. vt putant XIV. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandauit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; conuenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

†) Falso hoc tradi, docuit me Morellius; fuit ille asseruatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Paulli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. Mss. p. 479. Migrauit inde in Bibliothecam S. Marci.

ceus, Aristophane praemisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine *); quintus tandem Saec. XIV. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quae supra memoraui, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus. †)

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius tradita expectamus a Michaele Casiri, (Codicis Biblioth. Regiae Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445 sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses iam supra enumeraui. Nunc hoc vnum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, vna cum codice α, Guil. Laudi munere inter opes Bodleianas illatum esse. Praeter hos codices iam excussos, habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiae Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit: et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Tho. Gale.

Inter Is. Vossii libros, tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, vnum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum

*) Nemeorum non nisi Odae quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis; teste Morellio.

†) Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategi paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Paulli alius cod. chart. saec. XVI. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variae lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. XC ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quae de horum codicum vsu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quae Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conficiendo debetur.

alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos; omnes, quantum quidem intelligo, recentiores; qua de re tamen viris in litteris Graecis principibus, Valkenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, iudicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim: vt mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, vnus Saec. XV. alter XVI. tertius bombycinus ad Saec. XIII. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; vnus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur: (Omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecae publicae pluteis seruat codices quatuor a Reisero p. 78. 81, 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subiectae sunt P. Odae aliquot. cf. Reiskium in praefat. Demosth. p. LXIX. LXX. atque haec fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hoeschelius: cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter *) Nemea, quem cum vulgata lectione comparet vtinam vir doctus vna cum Scholiis in

*) Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

in Isthmia, laudatis Reisnero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, vnus cum Scholiis, ab Adólpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc vltimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim vltra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror. *)

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiae Augustae Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subiectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem, Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum vltima viginti nouissimi versus. Saeculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiae distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossae passim inter lineas adspersae, et in margine nonnulla adscripta, quae fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparaui, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere vbique deprehendi; vt et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codox ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui

esse

*) Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Loesner. praef. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. *Murr* (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95.)

esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgi narratio in Catalogo Mss. Graec. bibl. Palat. 40. Peruenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Io. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Praesidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in praefatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetae, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua vsus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricae studio. Curabo tamen, vt codex hic diligenter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proueniat, verendum esse video.*)

*) Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. Vol. I. p. 8 sq. et 1780. Vol. II. p. 45. Cum varietatem eam iam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

* * * * * * * * *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor:

Saeculo XIV. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis *τῶν νεωτέρων*. Sunt hi *νεώτεροι* Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Saec. XV. inuasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Saec. XVI. antequam Aldina editio (1513) poetam typis redditum euulgauit. E qua classe sunt codd. Bodl.

Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis vnus ab amico, cui vel nomine non adiecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecae academicae illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis: charactere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, vt meos oculos litterae fugerent, adscripta est glossa perpetua.*) Cum pluribus locis comparatis intelligerem conuenire codicem cum ceteris huius classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparaui multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quae Scholiis praemitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque conuenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. CXII. p. 445 sq. Poterit alius me iunior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitae longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius vberior expectari potest, quam vt lectiones enotentur, quas alii iam ex aliis libris notatas modo bonas modo prauas redhibuerunt; nouas aut meliores lectiones quae fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris caussa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Saec. XV. bibliothecae Synodalis Mosquensis Pindari Olympia comple-

*) Eodem rubro in capite Carminis I. scriptum legitur: τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου καὶ τοῦ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσεις τοῦ Μοσχοπούλου. Ad calcem codicis subscripta sunt: ἐτελειώθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adiuncta: "auctores Scholiorum no„tantur Moschopulus et Thomas Magister. Ex horum „scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu„tata esse propter metrum."

A V. C. Io. Aloys. Martyni - Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. XXIV. quod in bibliotheca Zuickauiensi seruatur.

Variam lectionem carminis I. Olymp. e codd. Marcianis Ven. iam supra commemoraui.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecae Rostgaardiensis, nunc bibliothecae Regiae Hafniensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum carminum a. XCI. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cuius ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen XIV. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsvic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecae praefectus, *Ern. Theod. Langer*: erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quae ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu breuiore, insertis vel omissis particulis δε, γε, τε, et similibus.

VITA

VITA PINDARI
PER ANNOS DIGESTA
CVM
NOTATIONE VICTORIARVM
QVAE
EIVS CARMINIBVS CELEBRATAE SVNT
PROBABILI.

Olymp. 65, 1. ante Chr. 520. natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnae Salamininae anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. To. II. p. 64. et To. III. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. VIII. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γενόμενος ad annum III. reuocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum a. 39, attigerat.

aet.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
22.	70,3	22	498	victor Hippocleas Pyth. X.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. VI. Annus pugnae Marathoniae. Eadem Pythiade vel 25 Midas tibia Pyth. XII.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. IX.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. X. et XI.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. III.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. XIV.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. VII. Telesicrates Pyth. IX. At Hiero perperam ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. II. et Ergoteles dolicho Ol. XII.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. I. forte et II.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. IX.

aet.	Olymp.	Pyth.	a C.
56.	79,1		464 Xenophon stadio Ol. XIII.
58.	79.3	31	462 Arcesilaus Pyth. IV. et V.
60.	80,1		460 Alcimedon Ol. VIII.
66.	81.3	33	454 Thrasydaeus Pyth. XI.
68.	82,1		452 Psaumis Ol. IV. et V.
74.	83.3	35	446 Aristomenes Pyth. VIII.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. 80$\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. IX. To. II. p. 50 sq. 62 sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78. 4. ad Olymp. 87. Fuit Aeschyli aequalis; minor natu Simonide, maior Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari Vol. II. in fronte Scholiorum p. 155. Vixit serior Alcmane ad 150 annos, Alcaeo ad 100, Stesichoro ad 50 annos; vt serior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA

CARMINA PINDARI

CVM NOTATIONE VICTORIARVM ET ANNORVM AD QVOS EAE PROBABILITER REFERRI POSSVNT.

Olympia.

I. *In Hieronem Syracusanum*, celete.

f. Olymp. 75, 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. VI, 9. 52. dictus Gelous, nam Syracusas non nisi a. 4. Olymp. 73. occupauit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75. 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol.

II. *In Theronem Agrigentinum*, curru.

Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. II, 41.

III. *In eundem:*

eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaumidem Camarinaeum*, quadrigis.

Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.

V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.

Schol. ad Ol. V. pr.

VI. *In Agesiam Syracusanum*, mulabus.

Schol. Olymp. 83 vel 84. (a. C. 448-444.) immo Hierone regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77 vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. To. II. p. 62 sq.

VII. *In Diagoram Rhodium*, pugilatu.

Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.

VIII. *In Alcimedontem Aeginetam*, lucta inter pueros.

Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.

IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium*, lucta.

Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.

X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium*, pugilatu inter pueros.

Olymp. 74, 1. a. C. 484.

XII. *In Ergotelem Himeraeum*, dolicho.

Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.

XIII. *In Xenophontem Corinthium*, stadio.

Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.

XIV. *In Asopichum Orchomenium*, stadio inter pueros.

Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

Pythia.

Pythia.

I. *In Hieronem Aetnaeum*, quadrigis.

Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Aetna deducta Olymp. 76, 1. a. C. 476.

II. *In eundem*, quadrigis.

Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.

III. *In eundem*, celete.

Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vicerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482.

IV. *In Arcesilaum Cyrenaeum*, quadrigis.

Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.

V. *In eundem*, curru.

Eadem Pythiade, ait Schol.

VI. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.

Pyth. 24. Schol. Isthm. II. pr. Ol. II, 88. 90. (Ol. 72, 3. a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp. 72, 1. Schol.

VII. *In Megaclem Atheniensem*, quadrigis.

Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin. P. I. p. 60.

VIII. *In Aristomenem Aeginetam*, lucta inter pueros.

Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)

IX. *In Telesicratem Cyrenensem*, armatorum cursu inter pueros.

Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30. Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.

X.

X. *In Hippocleam Thessalum*, diaulo inter pueros.

Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydaeum Thebanum*, stadio inter pueros.

Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth. 33. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et adnotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam*, tibia.

Pyth. 24 et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp. 73, 3. a. C. 486.)

Nemea.

I. *In Chromium Aetnaeum*, quadrigis.

forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473.)

II. *In Timodemum Atheniensem*, pancratio.

III. *In Aristoclidam Aeginetam*, pancratio.

IV. *In Timasarchum Aeginetam*, lucta.

V. *In Pytheam Aeginetam*, pancratio inter pueros.

cf. Isthm. V, 21. VI, 4. Schol. VI, 89.

VI. *In Alcimidam Aeginetam*, lucta puerorum.

Praxidamas auus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.

VII.

VII. *In Sogenem Aeginetam*, pentathlo inter pueros.

Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463. ex computo Corsini: Diss. Agonist. p. 52. 55. vt prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Aeginetam*, stadio.

IX. *In Chromium Aetnaeum*, quadrigis, in Pythiis Sicyone habitis.

X. *In Thiaeum Argiuum*, lucta, Argis in Hecatombaeis.

XI. *In Aristagoram Tenedium*: inito magistratu.

Isthmia.

I. *In Herodotum Thebanum*, quadrigis.

II. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis. Ad Thrasybulum eius filium.

III. et IV. *In Melissum Thebanum*, quadrigis et pancratio.
vid. Not.

V. *In Phylacidam Aeginetam*, pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. a. C. 480. (v. 63.)

VI. *In eundem*, pancratio.

VII.

VII. *In Strepsiadem Thebanum*, pancratio.

Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. v. Corsin. To. II. p. 62. 63.) nisi ad bella antiquiora inter Thebanos et Athenienses spectat locus: Ol. 69. a. C. 504 sq.

VIII. *In Cleandrum Aeginetam*, pancratio.

Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9 sq.)

ORDO

ORDO EORVM

QVAE IN HAC EDITIONE SVNT COMPREHENSA.

VOLVMEN I.

Praefatio: p. 1-70.

de huius editionis consilio;

de Pindaricae lectionis fontibus et riuulis, e priore editione, emendata et aucta; nec non de potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro collocatis inde a priore editione.

Vita Pindari per annos digesta, cum notatione victoriarum, quae eius carminibus celebratae sunt, probabili.

Carmina Pindari cum notatione victoriarum et annorum, ad quos eae probabiliter referri possunt.

Pindari Carmina cum lectionis varietate et adnotationibus p. 1-668.

VOLVMEN II.

Pars I. Pindari Carmina ex interpretatione latina emendatiore, et Scholia in Olympia vetera et recentia p. 1-476.

Pars II. Scholia in Pythia, Nemea et Isthmia p. 483-855.

VOLVMEN

Volumen III.

Pars I. *Carminum Pindaricorum Fragmenta olim a Jo. Gottl. Schneider, Prof. Acad. Francof. ad Viadr. collecta, nunc iterum digesta et aucta, cum praefatione* p. 1 - 176.

Godofredi Hermanni, Prof. Philos. Univ. Lips. Commentatio de metris Pindaricis p. 177 - 351.

Pars II. *Indices tres:*

primus vocum graecarum etiam in Fragmentis obuiarum;

alter, rerum in Scholiis memorabiliorum;

tertius, auctorum veterum in Scholiis excitatorum.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α.

A

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος α'.

ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι

Κέλητι.

Argumentum.

Omnium certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1 — 37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupauit et intra Altin pro heroe colitur — 159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota — ad f.

Στροφὴ

Στροφὴ ά. Κώλων ιζ'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει

Ἄλλο

Variae Lectiones.

5. εἰ δ' ἀεθλὰ γ. emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. μηκέτ' ἀελίου Ald. et Palat. C. emendatum iam in ed. Rom.

Notae.

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. LXXIII. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. LXXIV, 1. qua Gelon frater Syracusas occupauit, Gelae dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. cf. Pyth. I. II. III. Diodor. XI, 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. VI, 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. To. III. p. 174. CXVIII.

1 — 12. *Inter certamina Olympiacum eminet, vt inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol.* Haec esset vulgaris oratio: quam, vt poeta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. III, 75. ἀριστεύει, *principatum tenet*, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetae cosmogonia, ad sensus pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animaduersione dignus: videtur eum affectare Theocrit. XVII, 9.

4. Iungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει (κατὰ) πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμ. διαπρέπει νυκτί.

5. Pro vulgari: κατὰ δὲ τῶν ἄθλων. nullum certamen est insignius Olympiaco, vt nullum sidus sole clarius.

Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

Σοφῶν

9. ἡμέρᾳ Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

9. ἐρήμας δι' αἰθέρος. *per vacuum aethera* Horat. interdiu, vacante caelo ceteris astris.

12. μηδ'. αὐδάσομεν. post σκόπει debebat sequi μηδ' αὔδα.

13. ὅθεν ab Olympico certamine. Ὕμνος vt persona: etiam inf. Ol. III, 18. Πίσα, τᾶς ἄπο θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί. et IX, 30. X, 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes vnam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si ἀμφιβάλλεται Hymnus Iovem, sit, *amplectitur:* molesta sunt quae adiiciuntur: σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν. *amplectitur Iouem vt eum canat per carmina poetarum.* Haec quis animo aequo ferat! Si saltem absolute dictum esset: ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα! ita conueniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. X, 118. κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπετον. Latet nos vsus loquendi vocis ἀμφιβάλλεσθαι. Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi:* Hymnus *procedit* Olympia, ἐπέρχεται, παραγίνεται, *vt celebret Iouem* μητίεσσι σοφῶν h. e. διὰ μήτιας, *poetarum curis,* (v. c. Nem. III, 15.) *per carmina poetarum:* Ita quoque in varietate lectionis ἱκόμενοι, (quod vt nunc est, retrahendum est ad αὐδάσομεν) latere videri potest ἱκόμενος sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. προσέρχεται) σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενος μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν. Pro κελαδεῖν Pindaricum esse debuit κελαδέν.

Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ᾽ ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ α. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου

Λάμ-

15. μητίεσι non modo Steph. sed iam Rom.cett. — μητίεσσι, quod metrum postulabat, reuocauit Schmidius ex Aldo. 16. ἱκομένοις Pal. A. et B. Bodl. α. Gott. et a. m. sec. ἱκομένους. Similiter Augustanus. ἱκόμενοι Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc praestat, vt αὐδάσομεν, ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι iungantur, reliqua in medio interiecta sint. 17. ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν duo epitheta iunxit! 19. σκᾶπτρον Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. ἀρετῶν ἀ. πασῶν et 23. μουσικῆς. Versum 22. recitat Athenaeus I. p. 3. B. 27. f. πασσάλω.

18. ὅς ἀμφέπει — Inf. Ol. VI, 158. Sicilia — τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων —

20. ἀποδρέπων pro ἀποδρεπόμενος. Monet Eustath. p. 694, 41. Debebat sequi ἀγλαϊζόμενος δὲ, h. e. λαμπρυνόμενος. κοσμούμενος.

24. οἷα, ὡς. Apollon. Rh. I, 458. accumbebant heroes, μετέπειτα δ᾽ ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ᾽, οἷάτε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται —

26. Δωρίαν Φόρμιγγα. Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένην quod Ol. III, 9. Δωρίῳ φωνὰν προσαρμόξαι πεδίλῳ.

Λάμβαν᾽ εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν᾽
Ὅτε παρ᾽ Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς α΄. Κ. ιγ΄.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ᾽ εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,

Ἐπεί

28. Πίσσας Pal. B. Male. Nam breuis syllaba requiritur; et prior in Πίσα vbique est breuis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Coniect. de Pind. Odis p. 47. 32. ὅτ᾽ ἐπ᾽ Ἀ. Pal. B. 33. Ἀκέντρητον Ald. emendatum in Rom. 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακουσίων quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum reiicit Bodl. MS. et α. 38. γρ. ἐποικίᾳ ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίαν ἔσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan V, 2. p. 376. — Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἠράσσατο Pal. B. ἠράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδῶν.

28. *Si decus e victoria — adegit te*, o anime mi, *ad canendum*, impellit te. φροντίδες, *cura*, studium poetae, quod idem μῆτις. μέριμνα.

33. Homer. Il. ψ, 387. ἄνευ κέντροιο θέουσαι.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκῃ ἥρμοσε. προσῆγε. ἐπέλασε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει — *gloria ipsi parta est Olympiae ex victoria.*

Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθώ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλά.

Καὶ

40. ἔξε- 41. λε κ. Bodl. MS. et κ. ἐξεῖλε Ald. et Pal. C. 43. θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυματὰ reposuit, vt sit pro θαυμαστά: vt γνωστά, γνωτά. Sicque θαυματὰ ἔργα, Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenaeus XI, p. 505. F. ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἦν, θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἦ θαύματα πολλὰ (γίνεται). Mox in καί πού τι καὶ oratio ieiuna existit.

40. 1. 2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἐξεῖλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκχσεν, ἐκόσμησεν αὐτὸν *apposito humero ex ebore.* Fabulam puta ita instructam fuisse: Iupiter, fraude animadversa, Parcam iubet frusta carnium iterum in lebetem coniecta coquere, vt noua pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. Inuentum petitum ex vulgari loquendi modo, quo iuuenes *pulcris humeris* celebrati, comparari solitis cum *ebore; acceptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeae commento recoquendi Peliae ap. Ouid. Met. Carnes autem humanas ad explorandum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis. — Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152 sq.

42-52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suauiter narrata.

43. Eadem sententia Nem. VII, 32. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις. cf. Pyth. X, 76. 7. 8.

Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.

Ἔστι

44. φρένα vulgg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita vt eius locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὰν ἀληθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. 48. ἅπε πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlej. 51. Importunum τὸ πολλάκις; emendat Gedick. τι. 54. μάρτυροι. Pal. C. Homericum.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione vt inf. Ol. XIV. χάριτες: vbi v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα Γίνεται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quae placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus vt eae placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro Conuenit sententia cum illa vulgari: *μόνον τὸ καλὸν φίλον*. Theogn. 17.

51. ἐμήσατο pro praesenti, μηχανᾶται, *efficere solet*, ἐπιφέρουσα τιμὰν (nam haec iungenda) *afferendo honorem*, decus, vim vt placeat.

53. 54. Inf. Ol. X, 66. ὅτ' ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύ-

Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ ἐς εὐνομώτατον
Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

A.

58. υἱὸ δ' Aug. ἀντία 59. προτέρων, Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. ὁπότε κάλεσε Ald. Pal. A? B. Bodl. mutatum in Rom. 61. -τηρ ἐς εὐνομώτατον 62. ἔρανον, φ. Bodl. β. et γ. Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: πατὴρ τὸν εὐν. ἐς ἔρανον metro nec intercedente. Molestum erat τόν. Conuenit ὁπότε τότε cum v. 32. ὅτε παρ' ἀλφ. 63. δεῖπνα θεοῖσι. Bodlej. C.

μαρτύρεται. μάρτυς ἐστί. καταμηνύει. arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. III, 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

55. μείων αἰτία, ὀλίγη, pro οὐδεμία. *ita in nullam reprehensionem incidit.* Ita P.I,159. μείων ἕπεται μῶμος. et P.XI,45. οὐ μείονα φθόνον.

57. *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis: minore tamen cum culpa, et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non praua.* Referenda haec ad religiosam Pindari mentem, cuius plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. ὦ υἱὲ Ταντάλου, φθέγξομαι, contra quam prisci poetae, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε τότε, ὁπότε — χρυσέαισι τ' ἀν' ἵπποις μεταβᾶσαι (μεταβιβάζειν σε) ποτὶ etc.

A. β'. K. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

E.

66. χρυσέαισι κἀν ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις Bodl. α. β. -αισιν ἀν' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et γ. quin haec Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. 69. ἔνθ' ἀντέρῳ χ. emend. Pauw. male et hoc. v. Not. 72. ἄφατος Bodl. β. Aug. 74. ἤγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἐπ' ἀκμὰν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenaeus legit (lib. XIV. p. 637. C.) et *in secundis mensis* accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At ἀμφιδεύτατα iam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem τραπέζαις ἀμφὶ iungam, vt distributas carnes circa mensas innuat.

69. *δευτέρῳ χρόνῳ* pro *ἄλλῳ*. et
71. *eadem de caussa.*
77. *ὅτι τε — τραπέζαισί τε.*
80. *ἀμφὶ ἀκμὰν ὕδατος ζέοισαν*

E. β'. K. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη·

innuat. δεύτατα κρεῶν, extremae partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Vnus ex Schol. δεύτατα - τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: δευτὰ τὰ κρεῶν, a δεύειν. Et sic, vel ἀμφίδευτα τὰ, Pauw emendat, mauult tamen accipere *lebeti immersa.* τὰ κρεῶν ειθειν Pindaricum esse non dubito; notissima res est, vbi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρέα σου. Ambigo praestetne τραπέζαισί τ' ἀμφὶ an ἀμφίδευτα, idem quod δευτὰ *cocta.* Goes. em. τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν. Respicit locum Irenaeus c. Haeres. II, 21. sed nil inde lucreris. 82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione). 82. -μαρ- 83. γεν μ. Bodl. MS. 84. ἀκέρδειαν Pal. C. 85. κακηγόρους. κακαγόρος. κακάγορος. καλαγόρους aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam iam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. ταπέψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μέμψαι Aug.

ζέοισαν πυρὶ dictum pro ὕδατος ζέοντος πυρὶ, et hoc pro εἰς ὕδωρ ζέον. Est enim ἀκμὴ τῆς ἀναζέσεως τοῦ ὕδατος.

82. Similia loca Ol. IX, 54. P. II, 96. Nem. VII, 94.

84. ἀκέρδεια, βλάβη, vt N. V, 30. λέλογχε τοὺς κακηγόρους, pro sollenni ἔλαχε, (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε) quod inf. P. II, 50. 51. Verum et Theocr. IV, 40. σκληρὸς δαίμων — ὅς μ' ἐλελόγχει et VII, 103.

88. οὐκ ἐδύνατο καταπέψαι μέγαν ὄλβον *perferre aequo animo felicitatem.* quod P. II, 48. μακρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. πέψαι proprie *iram reprimere.* Exempla congessit doctiss. Schneider p. 110. Vitae Pind.

νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ.

91. ὑπερκρέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασε disiunctim Aug. 92. κρατερὸν MS. Bodl. 93. ἀεὶ Ald. et Pal. C. αἰε in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλῆς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. vt iam Aldina habebat.

89 — 94. Nondum vidi, quod satis faceret, post Additamenta. Non enim satis est exsculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quaerimus. Videamus quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἕλεν (ἔλαβεν, vt P. II, 54.) *ἄταν ὑπέροπλον κόρῳ, διὰ κόρου, δι' ὕβρεως arcessiuit sibi malum ingens: πόνον* v. 98: *τὰν (καθ' ἣν) πατὴρ ὑπερκρέμασε λίθον καρτερόν οἱ αὐτῷ.* hic ieiuna sunt *οἱ αὐτῷ* quorsum enim *ei ipsi?* non alii? inprimis cum disiuncta sint; siue *καρτερὸν αὐτῷ*, *grauem ipsi*, malis; et ieiunum *τάν*. In Aug. gl. *δι' ἣν*, non magis commodum, propter quod malum. Nam *ἄτη* nunc non est culpa, sed ἑλεῖν *ἄτην*; vt ἑλεῖν *μόχθον* P. II, 54. *Τοῦτον τὸν λίθον μενοινῶν αἰεὶ βαλεῖν κεφαλᾶς remouere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, *εὐφροσύνας ἀλᾶται, priuatur animi tranquillitate,* in anxietate versatur. Hic illa *βαλεῖν κεφαλᾶς* nullo modo feliciter expedias. Qua propter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit, nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. *Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον* dixit I. VIII, 20. 21. — Eurip. Or. 6. *κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, Ἀέρι ποτᾶται.* v. ibid. 980 sqq. Vnde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus *ἐν ἀέρι φερόμενος.* cf. ad Antonin. Lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635 *ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.*

Σ. γ΄. Κ. ιζ΄.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον,
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν

Λάχναι

95. ἀπάλαμνον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. 97. τέταρτος emendat Pauw, vt sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum et Ixionem. Argutantur et haerent reliqui Intpp. vett. et noui. Voluit poeta *continuum, quartum post tertium, sine vlla intermissione.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. 102. ἔθεσαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θέσαν Bodl. α. β. γ. 103. λαθέμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore breui) Steph. non modo, ſed ſic Ald. Rom. et omnes. nec λασέμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. II, 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσέμεν Bodl. β. 107. παχύποτμον Pal. A. πάλιν αὖθις, vt apud Homerum.

101. οἷσιν, δι' ὧν, per quae dii Tantalum immortalem reddiderant.

109. ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡλικίας. — ἐγένετο

Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

A. γ'. K. ζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· Φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν

Τέλλε-

110. μελαγγένειον coni. Pauw. sed νιν (κατὰ) μ. γ. 114. ἐγγὺς δ' ἐ. Pal. C. et Schol. (ex intpt.) ἔγγυθι δ' Ald. emendatiorem lectio in Rom. 117. εὐρυτρίαιναν Ald. 118. παρ' ποδὶ Pal. C. παρ' ποσεὶ Pal. B. 119. τῷ δ' εἶπε Bodl. C. ita saltem τῷ δ' ἔειπε cum Aug. scribendum. τέλλεται id. Aug. cum Schol. ὑπάρχει. v. inf. Ol. XI, 5.

111. Scilicet ab Oenomao Pisatidis rege propositae erant filiae Hippodamiae nuptiae volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, vt sibi in certamine adesset, invocauit. ἀνεφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν, σχεθέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, vxorem, γαμετήν. Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

121. εἰ δῶρα Φίλια Κυπρίας, *gaudia* rapta, *Veneris munera*, (*praemia*. Aen. IV, 33. ad quem vid.) τέλλεται (τέλλεταί σοι κατά) τι ἐς χάριν h. χαρίεντά ἐστι, *grata memoria habentur;* quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum*. Aen. IV, 317. εἶναι εἰς χάριν, ἐν χάριτι, πρὸς χάριν, pro χαρίεν εἶναι vt alia similia.

Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτοσὶ
Ἆθλός

124 — 9 versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς τε MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156. — Porro ὀλέσας olim legebatur. At ὀλέσαις est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat iam Casaub. in Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. Μναστῆρας ἀ. Ald. quod deseruit statim Rom. μνηστῆρας Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίνδυνος MS. Bodl. et α. β. γ. Versum 129 repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. Τά κε Gregor. p. cit. perperam indice quoque Casaub. l. l. 134. οὗτος MS. Bodl. et α.

122. πέδασον ἔγχος, hastam quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. VIII, 14. p. 629.

129. κίνδυνος h. l. *facinus audax, aleae plenum,* οὐ λαμβάνει, οὐ δέχεται, *non admittit* hominem ignauum.

133. γῆρας ἕψοι μάταν. quod πέσσειν P. IV, 330. Il. β, 237. pro καταναλίσκειν.

Ἆθλος γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.

Νῦν

135. Ἄεθλος Bodl. C. et γ. Aug. 136. δίδου Bodl. MS. et β. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95. 138. ὦν abest Pal. C. ἔπεσι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἔδωκε MS. Bodl. 144. ἃ τέκε λ. Schol. et Steph. et iam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. * Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τέκε τε Canteri MS. Nov. Lect. II, 5. Bodl. C. β. γ. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β in marg. μεμηλὰς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἐν. σὺν) ἀρετῇ. v. Not. Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes: Schol. Il. β, 104-7.

135. ὑποκείσεται. ego hoc certamen *subibo*. Dicitur quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili modo ἀγὼν ὑπόκειται, πρόκειται, ipsi.

138. οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσσι. Est ab ἅπτω, ἐφάπτω, *iniungo*, vnde Homer. Ἀχαιοῖς κήδε' ἐφῆπται. ἐφάπτεσθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi.* Inf. Nem. VIII, 60. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, *insistam, incedam.* P. VIII, 86. ἐφάψατο τέχναις συγγόνοισι μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi.* Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἐπέων.

141. ἵππους ἐν (pro σὺν) πτεροῖς. πτερωτούς. noto genere loquendi. v. I. V, 68.

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας.

Ita

Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀ-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς

148. πόλλ᾽ Bodl. C. 150. -τάτω MS. Bodl. 151. παρὰ Bodl. β. τῶν Bodl. α. 152. Τηλόθε

Ita scribo, Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphae nutrices; et ipsi sex Pelopidae, *alumni Virtutum:* μελήματα, vt alio modo formosus iuuenis νέαισι παρθένοισι μέλημα P. X, 92. Μέμηλέ τι τινὶ, διὰ Φροντίδος ἐστίν, vt ad Hom. Schol. ε, 876. β, 25. Alio ap. eum modo aliquis μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute.* μεμαότας, ὁρμωμένους, ἐν, σὺν ἀρετῇ. Conuenit Homericum: μεμαότες ἐγχείῃσι, προθυμούμενοι σὺν δόρασι. Il. β, 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμμέμικται, ἐντυγχάνει ἐναγίσμασιν — inferiis impertitur, κλιθεὶς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφεοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπιον τέμενος maceria circumdatum. v. Pausan. V, 13 pr. cf. inf. X, 30. Non longe abest Ara Iouis cineritia: ibid. V, 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinquo, longe coruscat*, ἐν δρόμοις τᾶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρεων, *inter certamina Olympica:* quippe quae in vicinis locis habentur: vt Ol. X, 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίῃ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. cf. Pausan. V, 13. Sic Nem. III, f. Τὶν ἀπὸ Μεγάρων δέδορκεν Φάος, *coruscat virtus et laus tua.* et N. IX, 98. vbi Ἕκτορος κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ, *illuxit virtutis laus et honor.*

τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. δ'. K. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα

Καλῶν

157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. ὁ νικῶν δὲ noua sententia, magis lyrice. Alioqui iungi posset cum superioribus. 160. παραμένον Klotzius ad Tyrtaeum p. 43. vti Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro haec lectio aduersatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu conuenit, eodem sensu. Est sic ἐφήμερον, εὐήμερον et παρημερεύειν. ἐσθλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπατον ἔρχεται, ἐστί.
162. Redit ad Hieronem. At mihi de praesenti victoria est agendum.
164. Αἰοληΐδι μολπᾷ. supra erat Dorica: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. II, 128. Nem. III, 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Aeoles et Dores non admodum dissimiles inter se esse potuere, vt nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Aeoles olim Thebas coluerunt. νόμος ἱππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. I, 21. P. II, 127.

165 sq. Satis noui, me non habiturum esse inter eos, qui nunc viuunt alium hospitio iunctum, quem celebrem tanquam praeclaris studiis magis imbutum simulque opibus praecellentem. cf. P. II, 108 sq. καλῶν ἴδριν supple μᾶλλον ἴδριν.

Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
νᾰμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς, ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν.

167. ἅμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et iam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ') ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondent τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod saepe tenendum est; durius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Praestat scribi, ἄλλον ἰδὲ δύ- Nam respondent sibi τε et ἰδέ. Vnum monebo: ne γε ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma praefigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

170. *ὕμνων πτυχὰς* ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam *πτυχαὶ* sunt *περιβολαί*.

171. Numen ait secundare eius studia laudum et gloriae. Varia eorum, quae sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc diuino alicui beneficio; *propitium est numen, fauet, consiliis tuis*, *μήδεται*. Si *μήδεται τεαῖς μερίμναις* iungi potest, nouo hoc more fit: nam *μήδεσθαί τι* vulgo dicitur, vt saepe apud Homerum, v. c. Il. η, 478. Hesiod. Εργ. 49. et Ol. VI, 159. *ἄρτια μηδόμενος*. Apud sequiores est *μήδεσθαί τινος*. Potest tamen etiam iungi *θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν)*. *ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος.* habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo P. X, 18. Ἄπολλον, — *ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. tua cura, ope.* cf. Ol. III, 68. VI, 137. Ominatur autem poeta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. δ'. K. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεϊξεῖν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον.

175. γλυκυτέραν. f. γλυκύτερον. vt γλυκύ τι γαρύεμεν. Nem. III, 55. add. Isthm. VIII, 18. 176. κλεΐ- 177. ξειν f. MS. Bodl. et α. Rittersh. κλεϊξεῖν recte emendabat.

174-179. Sententia est aperta; in votis habet, vt Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ θεός. At Schol. substituunt modo Μοῦσα, modo βίος. Ad λίποι reuoca μηδόμενος. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μέριμναν. Si iunxeris ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλεϊξεῖν absolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. *Si deus porro adfuerit, spero fore, vt etiam dulcius canam.* Saltem in Schol. vnus: δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τεθρίππῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἥδύτερον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum omissae vocis νίκης esset Ol. VII, 150. ἐστεφανώσατο, εὐτυχέων ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ h. κατ' ἄ. νίκην. νίκη σὺν ἅρμασιν, alias ἐν, esset ex vsu poetae: vt P. XI, 72 *consequuti decus victoriae* σὺν ἵπποις. Nunc σὺν ἅρματι erit pro ἐπί. Nisi praestat iungere: εὑρὼν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἅρματι, *per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum.* Nam λόγοι sunt *laudes, carmen*, vt saepe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, paraphrastice dictum, vt ἀλαθείας ὁδὸς P. III, 184. sicque apud alios ἐπέων κέλευθος, οἶμος, pro ipsis ἔπεσι. Malim tamen *viam laudum, ad laudes.* N. VII, 75 factis praeclaris Aeacidarum ait sibi esse ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν, *viam laudum* (h. e. materiem) *propriam, peculiarem, ex ipsa familia;* et εὑρὼν ὁδὸν, vt Nem. VI, 92 καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον. Iam ὁδὸς ἐπίκουρος, *facilis, expedita*, proprie *iter adiuvans.*

Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ᾽ ἄλλοι-
σι δ᾽ ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ᾽ ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμὲ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν,

180. ἐπ᾽ abest Pal. C. et Schol. 181. κο- 182. ρυφοῦται tres Bodl. 183. πάπταινε MS. Bodl.

vans. Inf. XIII, 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, *laudator, patronus;* qui τιμάορος IX, 124. μάρτυς IV, 6. παρὰ Κρόνιον ἐλθών. tanquam ipse Olympiam adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. VI, 20. cf. inf. V, 40.

179. *Equidem laudes tibi seruo pulcerrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quae emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes iustae. Vide Ol. II, 149. 160. IX, 8. XIII, 133 sq. Nem. VI, 47. Isthm. V, 59. Mox iungo καρτερώτατον ἀλκᾷ pro simplici καρτερὸν vel ἀλκῆεν. Magna autem est Graecorum libertas in hoc tropo. Etiam τοξεύειν pro *appetere,* votis et consiliis. Vnde et Horat. *Quid breui fortes iaculamur aeuo multa!*

180. ἐπ᾽ ἄλλοισι δ᾽ ἄλλοι — Noua sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quaeque: neque esse quod votis expeti possit nisi hoc vnum, vt habeat fortunam perpetuam et permanentem. Sententia fere eadem P. III, 150-3.

184. εἴη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. πατεῖν ὑψοῦ, incedere, viuere, ἐν εὐδαιμονίᾳ, *in fortuna alta, conspicua.* τοῦτον τὸν χρόνον. Substituendum erit aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Nouissimis his versibus nondum satis confido. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (ἐς) χρόνον, *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, *per omnem vitam.*

Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

187. πρόφατον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et iam Rom, Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B, tres Bodl. sed παντᾶ recte pro Dorum more. v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. IX, 4. XIII, 39. Sic κρυφᾶ sup. 75. ἁμᾶ. ὁμᾶ. conf. Schol. ad Pyth. III, 65. Nec Toupius audiendus cf. inf. ad Ol. III, 38.

vitam. τοσσάδε grammatice non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, *eousque*, *ad illud vsque tempus.* Vide an praestet: σε τοιοῦτον, *in hac fortuna constitutum*, et χρόνον, διὰ χρ. *diu.* τοσσάδε, *pariter diu.*

186. νικαφόροις ὁμιλεῖν h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest. — Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes, nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

Ἅρματι.

Argumentum.

Victoriam gratulatur Theroni, orto a maioribus, qui multa aduersa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunae melioris. 1 – 82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, vsu recto ad studia praeclara: quorum praemia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis. — 149. Reuocat se poeta a digressione, quam a reprehensione aduersariorum liberat, — 159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Aenesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Oedipi nepote; (cf. Freron *Defense de la chronologie* p. 77 sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. XI, 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocauerat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam

eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur haec locum fecisse iis quae de fortunae vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. LXXVII. quadrigis. Eius frater Xenocrates, de quo v. P. VI. Isthm. II.

Σ. α' Κ. ιδ.

'Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας

Ἕνεκα

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τίν' ἄνδρα Bodl. β: 4. vulgo ἤτοι. At 55. ἦτοι. Ipsi gramatici diuersa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀκρόθινα v. Ol. X, 69.

1. 'Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι. quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram:* Vicissim alio modo et aliis locis lyra regit cantum. cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. I, 12 *Quem virum aut heroa* etc.

4. *Sane in hoc carmine omnia consentiunt: summus deorum, Iupiter, cuius sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor* Theron ad 5 sq. cf. III, 20. X, 51 sq.

7. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολέμου propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriae caussa reportatae de Augia, Elide capta: Apollod. II, 7, 2.

Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ,
Δίκαιον ξένον,
Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

A. α'. K. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
Ὀφθαλμὸς, αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

Ἀλλ',

14. tollit interpunctionem post ἄωτον Pauw. 17. Σικελίαν τ' Bodl. β. 18. ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μόρσιμος vltima longa duas breues repraesentat. Sed vereor ne πλοῦτος interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ὄλβον – ἄγων. Suspicionem iuuant Schol.

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant maiores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argiuis colonis: vt e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93, CXVI.) καμόντες — θυμῷ puto ἐν θυμῷ vsu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. *animose*, vt Ol. VIII, 8. P. IX, 179.

16. 17. Agrigentum ad Acragantem fluuium: inf. P. XII, 4.

19-21. ἔφεπε aut est pro ἐφείπετο (cf. Abresch. Animaduerss. ad Aeschyl. p. 214) *insequutus est status rerum*, aeuum — aut felix rerum status ἔφεπεν αὐτοὺς, *excepit eos* (propr. *prosequutus est* illos, vt P. I, 97. δίκην, vel *coluit* eos, adfuit, vt P. I, 57. IV, 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat. — χάριν decus ex opibus, ὄλβον. — ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, *veris*, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox

Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον

28. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

23 magnifice dicta: Iupiter moderatur coelum et Olympica certamina et Olympiam.

26. *κόμισον ἔτι σφίσι, λοιπῷ γένει, iis qui eorum posteri sunt, τοῖς ἐκγόνοις,* Theroni et Xenocrati. *κόμισον, cura, tuere, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, exoratus, permotus, carmine meo: εὐφρανθείς.*

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetae, vt a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunae vicissitudines experti erant maiores. Ergo sententia generalis: praeteritorum malorum remedium vnicum, melior fortuna si successerit. — Qui primo adspectu occurit sententiarum nexus, est: *eorum quae iuste vel iniuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest.* Atqui haec sententia Theroni parum honorifica; tum non conuenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente *aduersarum rerum* obliuionem fieri; quod *exemplis vicissitudinum fortunae* declaratur. Videtur adeo v. 30 minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere puta: *praeteritorum,* τῶν πεπραγμένων ἔργων τέλος (h. e. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, *vllo modo,* nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec praeter morem quicquam e praeteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quae erat post παρὰ δίκαν.

'Αποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
'Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

"Οταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
'Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
"Επεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν 'Ολυμπίοις,
'Αποθανοῖσα βρόμῳ

Κεραυνοῦ

35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. vt prima syllaba corriperetur. Vulgg. ἐσθλῶν! cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc renocat Pauw. 36. πέμπῃ ἀνεκὰς, an fuit ἂν ἑκάς. Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, vt Ol. X, 9. vel de loco, coelitus, οὐρανόθεν. 38. ἀναβᾶσα b. Pal. C. vitiose, et inuito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσα. 39. εὐφρόνοις male Arctius emendat. εὔθρονοι ex more antiquo deae et heroinae, vt reginae, praeclare ad dignitatem declarandam, vt alias χρυσόθρονοι. Argutantur Intpp. 42. πιτνεῖ. ita per sententiam efferuntur haec. Mingarell. conj. πίτνει, pro ἐπίτνει, vt narratio continuetur.

39. ἔπεται δὲ λόγος, ἁρμόζει, *cadit in Cadmi filias dictum.* Affectat ita loqui Pausan. VIII, 10. p. 620, 13. XII. p. 625, 8.

41–3. *Mala eorum superata sunt maioribus bonis insequutis.* Mutatum in sententiam.

Κεραυνοῦ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
Βροτῶν κέκριται

Πεῖρας

48. Post hunc versum aliud κῶλον, φιλέοντι δέ Μοῖσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quae νεωτέρων appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw. — 51. λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ. f. λέγοντι δ' ὦν καὶ, vt alibi. 52. Νηρέος Gott. 54. -τὸν 55 ὅλον Bodl. γ. 56. βροτῶν γε Bodl. β. γ. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γε sustulit Schmidius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem iam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. paruerunt Calliergo.

47-50. Honore eam habent primores inter deos.

54. τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς. *in perpetuum.* ἐσαεί. vt 47. αἰεί.

55. Ἦτοι βροτῶν. Praeparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliae ex aliis.

56. οὐ κέκριται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, σαφές ἐστι, (κατά) τι. *vllo modo, quando mors mortales oppressura sit.* Similia Nem. VI, 10-13. In seqq. 58-61

senten-

Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον Ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ' Ἁλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η'.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,

Θεόρτῳ

59. ὁπότε laborat seu sensu seu vsu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur ποίαν, ποδαπὴν, πότε, et οὐδέποτε. 60. ἀτερεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιῶν MS. Bodl. — 65. ἅ γε Pauw., non male; sed ἅ τε, ἥ τε eandem vim habet. 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τόνδ' ego praeferam: Fortuna, quae secundum

sententia est impedita. ὁπότε est *quando*, *cum*, *quo tempore*, et respondet τῷ τότε, aut alii definito; grammatica itaque ratio ordinat verba: οὐδὲ κέκριται, *neque certum est*, *non constat*, (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna*. Quae ieiuna sunt: siue Ἁμέραν de singulis diebus, siue de nouissimo die seu de vita intelligas. Nec quaeritur, *quando*, sed *num*, πότερον, *integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo ὁπότε requirere τότε in anteced. οὐδὲ (κέκριται πέρας θανάτου τότε sc. γενησόμενον) ὁπότε τελ. *nec liquet*, *mortem nos oppressuram esse tum*, *cum integro fortunae statu vitam tranquille finire licebit*. Sin Ἁμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πέρας θανάτου constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus*. Quod vix placere potest.

62–4. *Vicissitudines variae rerum secundarum et aduersarum* μετέβησαν ἐς ἄνδρας, *hominibus contingere solent*, μετέρχονται, ἐπέρχονται.

Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν

cundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a maioribus transmissam, seruat, retinet, inter opes diuino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τᾶν δ' ad ἄνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias alide* ἐπέβαν ἐς ἄνδρας, *hominibus euenire solent.* 67. 68. vnum, κῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτῳ δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subiicienda interpretatione perpetuo vtuntur. 70. μόρσιμος Ald. et 71: συναντώμενος cum Gott. 73. Ἰδοῦσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. Ἰδοῖσα quod recte e Palat. tribus reuocauit Schmidius. Ἰδοῖσα ὀξὺ Pal. B. aduerso metro.

65. Quae sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene conuenit v. 70. ἐξ οὗπερ, cum sequatur Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖα. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ. et inchoanda noua: ἐξ οὗπερ — τέλεσσεν, Ἰδοῖσα ὀξεῖα Ἐριννὺς πέφνεν. hic vero obstat δὲ post Ἰδοῖσα. Sin posterius, vt narrata sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἄγεν pro ἄγει, Μοῖρα ἐπῆγε καὶ πῆμά τι ἄλλῳ χρόνῳ, ἐξ οὗπερ. *Ita Parca, quae Fortunam huius gentis moderatur,* (πατρωΐαν, *maiorum*) *secundis rebus submisit vicissim* (πῆμα παλιντράπελον pro πάλιν) *alio tempore aduersas res,* ex *quo* Oedipus patris caede ἄγος, piaculum, commisit, et ἄτην contraxit. — Quod si ἄγεν probare nolis, est ἄγει de praeterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

73. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς — *Erinnys acris, infesta,* cum

Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν
Θάλος

74. Ἔπεφνε Bodl. C. οἱ Ald. οἱ Bodl. γ. et August. cum glossa ἔπεφνε, φονευθῆναι ἐποίησε. Et hoc ἔπεφνε οἱ verum esse iudico. Nam ἑοῖ, aut potius ἕοι, quod vno hoc loco occurrit, esset *sibi*, ἕοι αὐτῷ, *sibi ipsi.* de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. vnde οἱ, οἱ αὐτῷ. quod abiit in encliticam οἱ pro αὐτῷ. 76. δὲ excidit Pal. B. 77. ἐ-ριπόντι Gott. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις renouauit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. vt duae breues ἐν ἀ- pro vna longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νέοις ἀέθλοις. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: νέοις ἀέθλοισιν quod Steph. Plant. Commelin. seruarunt. 80. Ἀδραστείδαν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, praue exarati metrorum typi, Scholiis praefixi; ita quoque ms. Gott. Ἀδραστιδανῶν Pal. A. Ἀδραστίδαν Bodl. C. Ἀδραστειδᾶν Schmidius emendauit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀδραστὶς vt plur. pro singulari sit positus. At Ἀδραστίδων hoc esset, nec —δᾶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἀδραστείδαν. Equidem malim ab Ἀδραστίδης repetere Ἀδραστιδᾶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen.*

cum vidisset ἄγος illud, ad vlciscendum illud effecit, vt mutua filiorum Oedipi caedes insequeretur. δὲ potest accipi dictum pro γάρ. ἑοῖ αὐτῷ. v. V. L. γένος αὐτοῦ.

76. Ὑπελείφθη δὲ ὑπὸ τῆς Πολυνείκους Θέρσανδρος, — ἐριπόντι. θανόντι. vt ap. Homer. δεδουπώς dicitur.

78. νέοις ἐν ἀέθλοις non accipiam nisi de *certaminibus iuuenum;* nam opp. μάχαι πολέμου. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, vt in laudibus τῶν ἑπτὰ fuere. Mingarellus νέος pro *iuuenilis* illustrabat ex Eurip. Med. 48. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. In v. 79. de bello ab Epigonis renouato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γʹ. Κ. ιδʹ.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ᾽ ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων. 'O

81. ἀρωγὸς Bodl. β. γ. 82. ὅθι Bodl. MS. ἔχοντα Schmidius emendauit, praeclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum. 87. οἷος malit Pauw. Sed αὐτὸς pro *ipse, solus,* saepe occurrit. Ὀλύμπια-γέρα iungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθεα Bodl. β γ. 95. δυσφορῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit.

93 sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quaeras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, vt iam Ol. I, 157. 8. 9. et vniuerse Ol. V, 34 sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *a sollicitudine et aerumna liberari*, pro, *frui gaudio*: vt solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἄμπνοα πόνων Ol. VIII, 9. τυχεῖν. v. ad Nem. IV, 148. Vulgaris itaque oratio: *et volupta-*

Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

E. γ'.

100. Goes. p. 33 ἀβροτέραν conj.

voluptatem, quam victoria affert, experti estis, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, laetitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur.* ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. V, 150. Nem. VII, 15. Haec omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quae sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et diuitiarum tanquam praemium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν coniunctae. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος sunt regiae *opes cum virtute*, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quae de iis praedicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρει.* Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος — ἀστὴρ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem, praedicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Vbique iungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto vsu, cum studio gloriae*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος, *afferunt istae opes et laudum studia splendorem vitae.* Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, *vt felici successu vtatur aliquis.* (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τά; modo designat res secundas et adversas, vt P. VII, 24. V, 74. J. V, 66. Aliis locis simpliciter est *haec* et *illa*, *varia* vel *multa*, vt Nem. VII, 80. 81. I, 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert aequo animo vtramque fortunam, seuera consideratione adhibita.* Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus

E. γ' K. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,

Ὅτι

101. A. α. ἐτυμώτατον Ald. aduersante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior iam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἐτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος. vt ζαλωτός. 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened.

sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quae virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum*). Nunc aenigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. μέριμνα est vel *studium* vel *contemplatio*. Ergo πλοῦτος dicitur seu *subiicere, praebere*, seu *adhibere considerationem, altam, inuestigatricem*. Suspicari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare haec ad *opportunitates*, ἀφορμάς, *rerum gerendarum exquirendas*, vt illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μέριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficilius et grauius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum praeclararum et laudum, altum et acre*, quod *iniiciunt, instillant*, *opes* magnae. Ita forte idem πλοῦτος, ἀστήρ, propter gloriam rebus praeclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. V, 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ κεκραμένος, εὐρυσθενής, *est potens, ad res gerendas multum valet*. Quae sequuntur; εἰ δέ μιν ἔχοι τις, οἶδεν τὸ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obuiam in poeta: *magnas opes, inprimis in ciuitate libera, plerumque comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: *quicunque* (εἴτις pro ὅστις) *diuitias cum virtutis studio coniunctas possidet*, (μὶν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subiectum in proximis: ἀστήρ — at μέριμνα est remotior) *qui diues est virtute instructus, qua ad res praeclaras gerendas vti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab iniuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅδου, *poenae iniustos manent*; (ἔτισαν

Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἁμέραις, ἅλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χερῶν,

Οὐδὲ

107. γῆς Bodl. κ. 108. φράσαις, doricum et Pindaricum, Pauw iam malebat. ἐχθρὰ - ἀνάγκα Pal. A. ad quae inferri oporteret φράσας' ἀνάγκα. 109. ἴσαις δὲ Gott. 110. ἴσαις δ' ἐν ἁ. idem Gott. Ald. inuito metro. 112. ἐσλοὶ Steph. ἐσθλοὶ δὲ δέρκονται Pal. G. et Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott.

et

(ἔτισαν pro τίνουσι. τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) h. e. reputans ea, quae in altera vita manent ὑβριστάς. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. LXXXI.

105. ἀπάλαμνοι ἐνθάδε φρένες, *indomitae*, *insolentia efferatae*, ὑβριστικαί; et 108 λόγον φράσας, *sententiam ferens*, non in gratiam, sed *ita vt flecti nequeat*, iustitia inexorabili, ἀνάγκᾳ ἐχθρᾷ, *infesta*. Nomen iudicis non memorat.

109. αἰεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. ἴσον δὲ — ἴσα δὲ, *pariter*. h. e. ἐπίσης νυκτὸς καὶ ἡμέρας. cf. locum e Threnis in Fragmentis. — ἀπονέστερον βίοτον νέμονται ἐσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀπαλάμνοις φρένας, ὑβρισταῖς) h. διάγουσιν ἀπόνως. fere vt de Aegyptiis Herodot. II, 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονέστερον pro ἀπονώτερον obseruat Eustath. ad Odyss. β, 190. p. 1441. 10.

114.

Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ᾽ ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ΄. Κ. ιδ΄.

Ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες

Ἀπὸ

et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀκμὰ ποδῶν Isthm. VIII, 83. et ἀκμαὶ ἰσχύος sup. I, 156. Metrum antispasticum admittit vtrumque. 116. κενεὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. κλεινὰν perperam. Est pro διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον. pauper, tenuis, victus, dum viuebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt leuati. 118. 119. Bodl. α. tanquam vnum κῶλον exhibet. 122. ὀχέοντι Steph. vitium Morellianae sequutus.

114. κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄπορον δίαιταν. δι᾽ ἀπορίας. *propter pauperem, tenuem, victum.*

117. 8. Non apponit, *quinam illi dii sint* τίμιοι, *honoratiores;* vt nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἅδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subiiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacite innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, iustitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἔνθα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perueneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *iudicium* haberi a Crono, assi-

Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες

Αὖραι

126. ἔστειλαν Pal. C. cum Gott. 129. νᾶσος Casaub. in Notulis ad Steph. ed. III. emendabat, dorica forma pro νήσους. vltima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a. m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσον Ald.

assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos euadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν — h. e. κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ Κρόνου τύρσιν (*regiam*) ἄγουσαν. At ἔτειλαν insolens prorsus est; etsi sententia obuia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἐτελείωσαν, ἤνυσαν. Esset igitur τέλλειν noua forma pro τελειοῦν, ducta a τέλω, tanquam primitiuo. Obvium est ἔτειλαν pro ἔστειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἐστείλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔτειλαν, pro ἔστειλαν, et hoc pro ἐστείλαντο. Analogiam haberent haec. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollonium III, 277. τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi οἷον τε νέοις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος τέλλεται est pro ἐπιτέλλεται, *inuadit*. Sup. I, 122 τέλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillae: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει. vbi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. VIII., vbi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur. — In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. sedet igitur is cum insigni iudicis.

127. ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748 sq.

Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

E. δ'. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας

Ὑπέρ-

130. περιέπνουσι malebat Casaub. caussam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθε, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terrae, alios arboribus tribuunt. Melius θ' adiunges post δενδρέων. vt sit δενδρέων θ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθε, τὰ δ' ἀ-. δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. α. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habet p. 97. 136. στεφάνους Pal. A. C. π. καὶ κεφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum aduersante metro. 138. pro Κρόνος, γᾶς, Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἁπάντων alii, nescio qui, teste Schmidio.

132. Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera reuocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, θ' apponas post δενδρέων, vt sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων θ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χερσοῦ seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

137. *βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς* h. κατὰ κρίσεις δικαίας. Praecessit itaque iudicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas. — Tum Cronus habet assessorem iudicii Rhadamanthum, πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promtum ad caussas diiudicandas, *qui semper ipsi adest.*

Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ

141. ὕπατον ἐ. παῖς θ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσι ἀλέγοντι Bodl. C. a m. pr. 152. φωνῆεντα Pal. A. φωνάεντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάετα Ald. Siue φωνάεντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνεῦντα Aug. et Eustath. p. 775, 48. 153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πὰν, et ἐς τὸ πὰν esse debet idem ac πάντως, vt alias εἰς πάντα. Pauw conj. ἐς δὲ ἅπαν, ἑ.

142. ἐν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu, precibus a Ioue obtinuit, vt Achilles in haec loca veniret.

146. κίονα, et inf. Olymp. VIII, 36. Idem quod sup. 12 ἔρεισμα, *columen* et tutela.

153. ἐς δὲ τὸ πὰν, πάντως, ἑρμηνέων χατίζει, pro ἑρμηνείας, quae *eloquutio* est antiquis; *verbis*, *carmine*, *reddenda sunt illa animi cogitata.* Ait scilicet, *se adhuc multa habere*, *quae huic digressioni subiungere possit; se enim naturae beneficio arti lyricae natum, non studio et vsu poetam factum, vt alios, qui inanibus verbis strepant.*

λὰ εἰδὼς φυᾷ.
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
Ἄκραντα γαρυέμεν,

A. ι. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Ἄγε,

157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. II, 5. vt sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. T. III. p. 47. (T. II. p. 378. Iebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσίᾳ tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρύετον vulgata erat lectio, vt esset dualis pro plurali, damnata iam a Schol. qui meliorem lectionem seruauit γαρυέμεν, vt sit λάβροι γηρύειν, probatam quoque Dawes p. 49. conf. Not. 159. ὄρνικα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

155. Τὸ εὐφυὲς et alibi praedicat: Ol. IX, 152. Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν. Nem. III, 69 συγγενεῖ δέ τις ἀρετῇ μέγα βρίθει. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ etc. Mox λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβραγόραι. In v. 158 malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρυέμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra sentiunt viri docti, vt Ern. ad Il. α, 566. Lennep. ad Gregor. Cor. p. 97. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α, 566. et in Il. δ, 452. 5. vbi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (*qui non ingenio euecti, sed mero studio et vsu progressi ad artem lyricam*) εἰσὶ λάβροι γαρυέμεν (σύν) παγγλωσσίᾳ, ὡς κόρακες (sc. λάβροι εἰσὶ γαρύειν) ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός. Il. ψ, 478. 9. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐ δέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. I, 179.

Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν᾽ ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ἕ. K. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ᾽ αἶνον ἔβα κόρος
Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ

165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et α. 169. γ᾽ ἐτέων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri caussa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἐφ᾽ vel δι᾽ ἐτέων. Saltem τινά γ᾽ ἑκα- τὸν ἐτέων πόλιν. 172. χερὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἐπέβα Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ᾽ ἐπέβα κόρος. Modo

166. Similis locus sup. Ol. I, 165. inf. Ol. VI, 36. XIII, 140. ἐπιτανύσας (τὸ τόξον) Ἀκράγαντι h. ἐπὶ Ἀκράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον *laudem tanquam iurato pro teste editam dixit*, vt λόγος saepe: v. c. IV, 29. et *iurato* alibi similiter, vt VI, 34. μὴ πόλιν τεκεῖν (pro τετοκέναι: vt et Il. ν, 826) ἑκατόν γε ἐτέων (ἐπὶ vel ἐντὸς h. *inde ab vrbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos vrbs steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις εὐεργέταν πραπίσιν (*beneficum in amicos animo suo*) ἀφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de caussis; nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quae poeta respicit.

λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
"Εργοις.

Modo esset αἴνῳ! Est quidem ἐπιβῆναι cum casu quarto, sed de eo qui *adit* vel superuenit: vt Sophol. Elect. 492. ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις *infausti coniugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* 176. τι λ. Pauw emendat. 177. Alii κρύφιον vt et Pal. A. C. At Ald. κρούφιον. ita saltem κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν rescribendum, vt et Pauw suasit: sed ὁ κρύφος, quod iam Aristarchus docuit, est pro κρύψις. v. Valken. p. 351. ad Theocritum In Aug. κρυφὸν est scriptum. Quod adiunctum est τε, prorsus ratione caret. Licet mutare in τιθέμεν', melius tamen reponas κρύφον θέμεναι ἐ. κ. Iam ἐσλὸν Pal. A. C. ἐσθλὸν Ald. Pal. B. κακοῖς Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. ἐσλῶν καλοῖς Gott.

respicit; varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὕβρις, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἔβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἐπέβα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest iungi συνάντεσθαι δίκᾳ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντεσθαί τινι σὺν δίκᾳ, *aggredi*, *inuadere* iure vel iniuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπὸ. Sic P. X, 105 ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος) συναντόμενος, ἐπέβα αἶνον (deb. ἐπέβα, ἐπέρχεται, αἴνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, vt sit *fastidium*, *inuidentia*, *obtrectatio laudum*, quas modo enarrauerat. *At*, inquit, *laudi obstrepit inuidia.* Sic alibi in laudibus, quae nimiae esse videri possunt: Pyth. VIII, 43 μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. Nem. X, 37 ἐστὶ δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι. cfr. N. VII, 76 sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: τὸ δὲ χαρακτηριστικόν, φησι, τοῦ Θήρωνος ἐπέβησε πολλούς, εἰς ὕβριν, δηλονότι, αὐτοὺς προσηγάγετο: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. κόρος ei est ὕβρις μετ' ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος) et τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὑβρίζειν. Tributur ita τῷ κόρῳ,

Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν.
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ᾽ ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

178. *ψάμμω ἀ.* scribit vel *ψάμμος* pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatum. — 179. *κἀκεῖνος* Ald. c. Gott. *χάρματα* Bodl. C. 180. Bodl. MS. et *α.* ad f. *στίχους εἴδους* notant ρπβ (182) licet prior tantum vnum *κῶλον* (sup. post v. 48.), alter vero ne vnum quidem vulgari numero adiecerit.

κόρῳ, quod faciunt homines, in quibus *κόρος, ὕβρις,* est: *hi id agunt, vt obtrectatione obscurent bona alterius facta.* Quae sequuntur, pendent a *κόρος,* sc. *κόρος,* ille, *ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι,* obtrectationem, *θεῖναι κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις, obscurare laudes alterius maledictis.*

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος γ'.
ΘΗΡΩΝΙ.

Argumentum.

Profitetur poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenae. Inde 17--66. a memoratione oleagineae coronae transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. ϑ'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν,
Καλλιπλοκάμῳ ϑ' Ἑλένᾳ,
Κλεινὰν

1. φιλοξένοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, vt metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, vt iam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρωνι εἰς Θεοξένια. Supplent Scholia ϑύοντι; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71. 72 his quidem male intellectis: quasi de aduentu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, vt pluribus locis, praecipuo aliquo

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.

Μοῖσα

3. κλεινὴν Bodl. β. γ. 5. Pauw malit ὀρθώσαις, ἀ. ἵ ἄωτον' *equorum flore*, h. *equis praestantissimis.* Sensit ἄωτον ἵππων non esse posse *decus equorum:* sed *equos praestantissimos.* Forte sufficit interponere τ' in ἵππων τ' ἄωτον, *celebrare Theronis laudem et praeclaros equos victores.* Scilicet iungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων τε ἄωτον.

aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque iam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Emmenidarum, (68. 69) quos et inf. P. VI, 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, vt probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. II, 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, vt alibi aliis diis tutelaribus vrbium ac praesidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam, eandemne cum priore illa an diuersam quis dixerit? Iam autem iidem Dioscuri inter praesides certaminum Olympicorum erant v. 64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεοξένια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (vnde dicti ξενικοὶ), aut omnino, aut certi dii; vt Apollo et Mercurius Pallenae, vnde Apollo Θεοξένιος: Pausan. VII, 27. Erant Θεοξένια Delphis: vt ex Athen. IX. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. Φιλόξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοξένια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen nauigantium. Theocr. XXII, 6 - 9. et 23. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4. 5. 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ὀρθοῦν ὕμνον recte dici negat; ὀρθοῦν esse *extollere laudibus.* Isthm. I, 64. IV, 65. P. IV, 106. (quo l. est *confirmare animum.*) At Ol. VII,

Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα
Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

A. ά. K. θ'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι
Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοὰν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως·
Ἅ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
Θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

E. ά.

7. οὔτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρίστα pro παρίσταθι. *ades mihi Musa, vt.* 12. θεόδμητον MS. Bodl. 17. γεγωνεῖ malit Pauw. Perperam. Supple γεγωνεῖν πράσσει ex v. 12. 18. θεόμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεόμοιροι Gott. νείσσοντ' MS. Bodl. et Aug.

VII, 38. est διορθοῦν λόγον, *laudem*, idem quod ὀρθοῦν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθοῦν στήλην. Grauius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi *praestantes equas.* Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονικᾶν ὕμνῳ ὀρθώσας ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, *hymno extollens ac celebrans praestantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiae retulit.* Vide in V. L. an melius coniecerim. ὕμνος ἄωτος vtique pro ὕμνων ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7. 8. οὔτω ποι Schol. intp. *vt probarer Dioscuris.* Melius: Μοῦσα παρέστα μοι, εὑρόντι οὕτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὥστε) ἐναρμόξαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisfacit.

13. 14. Iungit lyram et tibiam saepe Ol. VII, 21. 22, X, 113. 114. Nem. IX, 19. Isthm. V, 34. 35. et tibias appellat *Lydias* Ol. V, 44.

E. α'. K. θ'.

῏Ω τινι, κραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. K. θ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα. Ὅγε

Πιστὰ

19. κερναίων Rom. 21. Cum aliis locis γλέφαρον scribat poeta P. IV, 216. Isthm. VIII, 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλεφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott. 27. καλλίστων vitium ed. Paulli Steph. 28. πείσαις, Dorice, vt Pauw quoque monet. 29. -τα ἔγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ, item Gotting. qui ὅγε habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiae et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europae terris. De Istri fontibus non minus inscite Herodot. II, 33. 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. V, 7. p. 392 sed nil emendatius tradit.

29 sq. Totum locum interpunctione laborare suspicor, et continuandam orationem esse, a v. 24 ad 32. τάν ποτε — ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας, — δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα, λόγῳ, πιστὸ φρονέων Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς. *quam oleam* (κότινον proprie)

Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἤδη

30. αἰτεῖ inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτει, quod reuocauit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p. 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἶτος hoc repetere, vt sit pro ἐνδιαίτημα. Obuia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλτει in ea voce latere; ἄλτις enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31? si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim vlcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et θεράποντα ἄγε facit hiatum intolerabilem. Quid si πείσαις λόγῳ iungimus? *hortatu mouens.* Ita non est ieiuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει, (*sedi*, quam ille incolit) πανδόκῳ ἄλτει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἔνεικεν. Etsi oratio et ita instrui potest, vt αἴτει sit *petiit.*

32. ἀρετᾶν Gott.

proprie) *Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor fani Iouis, arborem vmbrosam, hospitalem et virtutis praemium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, vt αἶτει sit ἀπὸ τοῦ αἶτος, διαίτημα, τέμενος τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ᾔτει recte se haberet, vt P. IX, 189 αἴτεον. Nec vero ἄλσει in Ἄλτει mutandum, nam et alibi ἄλσος Διός vel Πίσας, dixit. ξυνὸν ἀνθρώποις scil. propter vmbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἔνεικεν – Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, bene iungi: h. εἰς ἄλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo iungantur ista ἔνεικεν A. πείσαις λόγῳ. Sequitur v. 33 sq. *Nam iam semel habita fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea;* (v. inf. Ol. X, 30 sqq.) *at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius:* cf. sup. II, 5. 7 et X, 51 sq. Post ludos actos ad Ceruam aeripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ab Augea labor secundum nostrum; diuersa narrant alii. Apollod. II, 7, 2 post omnes XII labores exantlatos Augeam victum memorat.

Ἤδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

A. β'. K. ϑ'.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.
Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
Τούτων ἔδοξε
Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξεί-
αις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.
Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμαι-

E. β'. K. ϑ'.

ν' Ἰστρίαν νιν. Ἔνθα Λατοῦς
Ἱπποσόα

38. ἅμα MS. Bodlei. Aug. et alii, vt Ald. v. Ol. I, ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. IX, 4. pronuntiat, ἁμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. ἔθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἔθαλεν Ald. 42. ἔδοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὕμνος MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰστριανὴν Steph. et omnes edd. ante Schmi-

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio eius mensis, cuius nouilunium proxime post solstitium aestiuum subsequutum erat. Ergo Μήνη χρυσάρματος διχόμηνις (inde a nouilunio) ἀντέφλεξεν ὀφθαλμὸν, (*illustrauerat*, ad verbum, ex aduerso spectantibus, *plenum vultum*, h. e. erat plenilunium) καθ' ἑσπέρας — καὶ — κρίσιν — θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πέλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ὄρος I, 178. 9.)

Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
ρυσθέος, ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν
Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ'· ἅν ποτε Ταΰγετα
Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα,
Πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα
Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
Ἵππων φυτεῦσαι.

Καί

Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰστρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat vna cum altera lectione Ἰστρία νιν, vt cum Λ. l. θυγάτηρ iungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἱπποσία Bodl. β. γ. 49. πολυγνάπτων Rom. 50. Locum recitat Aelian. H. Anim. VII, 39. Iunxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθένεος Aug. ἀ. πρόσθεν Schol. recentiora. 52. αὔξονθ' Aug. et tamen cum gl. κομίσοντα. 55. εἶδε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ὄπισθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est, Aldina porro cum Aug. et Gott. πνοιαῖς vt habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ὄπιθεν adserit. βορέαο Bodl. α cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθείς. Τῶν νιν h. τούτων (τινά) νιν. Ita haec seiunxi. Erat antea: σταθεὶς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἔσχε Steph.

56. ὄπιθεν Βορέα. v. ad v. 25.
58. Plin. XVI. s. 89 *Olympiae oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
Ἵλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ'. Κ. θ'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν,
Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὦν πα
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
Κῦδος, εὐίππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν' ὅτι πλείσταισι βροτῶν,
Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

E. γ'.

61. καί νυν recte Schmidius emendauit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, vt vltima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. νίσσετε et νίσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt. 67. διφρυλασίας Aug.

61. ἐς ταύταν ἑορτὰν, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεοξένια). Patet e seqq. et Nem. X, 96 sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos praesides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius sollenni victoris vna cum Dioscuris, quos olim iussit praeesse ludis, se ad deos euocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν, θαητὸν ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.

67–74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos praecipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. VI, 137. add. Ol. I, 171. ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνει, non

E. γ'. K. ϑ'.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσον-
τες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοίεστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
ρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. τὸ πόρσω
Δ' ἐστι σοφοῖς ἄβατον
Κἀσόφοις. οὔ μὴν διώξω. κεινὸς εἴην.

76. αἰδοιέστατος Bodl. β. γ. αἰδοιέστατον emendat Pauw, metri caussa. Non capio argutias viri de metro sollicit. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον: Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον 79. τὸ πρόσω Schol. 81. οὔ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarell. κεῖνος alii ap. Schol. κεινὸς Rom. εἴη Schol.

non possum non, quin eloquar. τελεταὶ μακάρων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* τραπέζας ξεινίας de *epulis sacrorum* accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75-81. *Victori in Olympicis ludis summam* ait *adesse gloriam, qua nulla maior expectari possit.* Lyrica audacia hoc declarauit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ — νῦνγε. *Si — nunc quoque,* pro: *vt aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriae fastigium peruenit:* νῦνγε Θήρων, ἱκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκειῶν ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variauit et inuertit orationem carminis I. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. haec: *vltra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ διωκτέον εἶναι. vt Scylax de Cerne insula p. 53. τὰ ἐπέκεινα οὐκέτι ἐστὶ πλωτὰ — Pronuntiauit hoc, vt solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κεινὸς εἴην. pro, κενὸν εἴη τοῦτο. Ceterum *fastigium gloriae ex certaminibus* saepe sic declarat Pindarus: v. Nem. III, 35-38. IV, 112-115. Isthm. IV, 18-90. VI, 14-19. quod sequuntur et alii, vt Eurip. in Hippol. 750. Aliud inuentum v. ib. Isthm. V, 17. VII, 60 sq. aliud P. X. 42 sqq. et Ol. V, fin. Nem. IX, 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι
Ἵπποις.

Argumentum.

Ad Iouem conuersus vota facit pro Psaumide Camarinaeo victore quadrigis – 24. Subiicit laudes – 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declarauit.

Σ. α'. Κ. ιϛ'.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι

Ὑπὸ

1. ἐλατὴρ, Aug. πλατὴρ, in Gott. gl. διοικητὰ ὕψιστε. 5. Schmidius parenthesin sustulit, quam Cratandrina intulerat; (τεαὶ – ἔσθλοί) Nil refert siue apponatur siue omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur ἵπποις, quod idem est ac τεθρίππῳ ἅρματι. Vnde est v. 19 Ψαύμιος γὰρ ἥκει (ἐπ') ὀχέων. Sic ἵπποι saepe in nostro quoque, vt Ol. V, 15. et sic inscripta est Isthm. III. Diuersa fuit victoria haec, quae ad Olymp. LXXXII. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad eius pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ — δέκευ, *Excipe propitia mente Hymnum in victoriam*

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων·
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί·
Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δέκευ Χαρίτων ἕκα-
τι τόνδε Κῶμον, A. ά.

9. ἐσλοὶ Steph. 10. Ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνιε παῖ Schol. recent. 11. Ἰπνὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, vt Aetna *furnus, caminus* sit, Typhoni ignem spiranti impositus. ἶπος est onus impositum: vt ἰποῦν est πιέζειν. Aeschyl. Prom. 365. cf. Not. τὸν ἶπον interpretantur πίεσμα καὶ βάρος, vt ἰποῦν est θλίβειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. ἵππον male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. δέξαι Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Iidem χαρίτων θ' quod et Schol. inuenerat.

ctoriam Psaumidis; nam tuum sollenne poscit me, vt celebrem summam victoriam carmine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Haec lyrice quomodo extulerit, vide. τεαὶ γὰρ ὧραι, *tuum sollenne* (Olympicum) ἑλισσόμεναι (*voluens se, rediens anno quinto*) ἔπεμψάν με (πέμπουσι, μεταπέμπονται, *arcessunt me*) μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quae celebrat:* v. c. Ol. VI, 35.) Mox 7. ἔσαναν, σαίνουσιν, ἥδονται.

11. Ἶπον esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰποῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ap. Aeschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὸν ἰπνὸν illustrat Dawes Misc. crit. p. 200.

14. Χάριτες spectant ad *victoriae decus, quod consequutus*

A. α΄. K. ις΄.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἥκει
Ὀχέων᾽ ὅς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς᾽ ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,

Χαίρον-

18. ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad V, 7. ἵκει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχέων vel κῶμος vel φάος· ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δέκευ — κῶμον. χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων. h. e. φέρων· *adducit carmen laudes virtutum Psaumidis.* Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Coniectur. p. 60. τόνδε κῶμον. χρονιώτατον φάος ε. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων, *vehens.* Immo est ἐπ᾽ ὀχέων. 21. ἔμφρων Aug. c. gl. εὐμενής, πρᾶος. 24. ἵππον Steph. (vitium operarum edd. Paulli Stephani.)

sequutus est Psaumis. Est enim χάρις saepe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: vt χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus*, *laus*; v. c. P. IV, 490. porro *beneficium*, χάρμα P. III, 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetae lyrico sunt *Musarum* loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. III, pr. Hinc et Χάριτες dicuntur *fauere*, *propitiae esse victori*, vt Nem. V, extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, vt sit Χαρίτων ἕκατι, *Charitum, quibus victoriae decus debetur*, *beneficio*, *propter victoriam.* Sic Διὸς ἕκατι Isthm. V, 37. Similiter Κάστορος ἕκατι P. V, 10. 11. N. VII, 22. et sic aliquoties. — *Excipe, Iupiter Aetnaee, Hymnum huncce*, Κῶμον. In voc. Κῶμος adiuncta est hymno notio pompae victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obuium est.

Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἁσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον. διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον,

25. ξενίαις Gott. sicque rescribit Pauw, vt Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν praecesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ. 26. vulgo ἡσυχίαν. 27. τεθραμμένον. aliud vitium Cratand. et Steph. 31. ἅπερ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικᾶν Bodl. β. γ. male. 34. χαλκεοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκέοισι Gotting. recte, dummodo εοι pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκεοῖσιν δ' ἐν Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est veram laudem eloquar, *quam ipsa res veram esse arguet*. Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, euentus, *verum arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. I, 53.

31. vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus aduentu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ὁπλίτου vt v. 34 patet) certamen Erginum iam aetate prouectum. Exceptus risu feminarum, mox victor ad praemium ab Hypsipyle repetendum accedens *Ecce me*, ait, *pedum velocitate satis valentem*; *nec minus manuum virtute et animo*. Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλεία,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμά, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

35. Ὑψιπύλεια Bodl. C. quasi esset casus quintus, ὦ Ὑ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἐγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ. 38. Ἴσσον Bodl. C. Aug. 40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Θαμά, παρά τε τὸν ἁ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

39. Volunt Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quaerunt. Addunt quoque Psaumidem iam senem fuisse, ex Olymp. V, 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetae. *Fieri interdum potest, vt aliquis mature canus sit, iuuenili tamen vigore et robore vtatur.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος έ.

ΤΩι ΑΥΤΩι ΨΑΥΜΙΔΙ
Ἀπήνῃ.

Argumentum.

Poeta vrbi Camarinae gratulatur ciuem victorem, intexta eius laude. – 38. tum facit bona vota.

Σ. α. Κ. ιϑ'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

Τῶν

In inscriptione additum in codd. τεθρίππῳ, ἀ. καὶ κέλητι. indocte. v. Not. Schol. vet. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. Quae illa ἐδάφια sc. ἀντίγραφα sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "ἐν τοῖς ἰδιογράφοις" esset legendum. Sed ad haec prouocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna ἐν τοῖς ἐλαχίστοις, *in paucissimis*. Probabile mihi fit, τὰ ἐδάφια esse *vulgaria*, quae in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. τὸ κοινῶς λεγόμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον. Videtur vox serioris vsus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim

Victoria fuit parta cursu mularum currui iunctarum, vt patet ex v. 6 δῶρα ἀπήνης. Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. LXX. v. Paus. V, 9. Male grammaticus inscripsit pro sola ἀπήνῃ tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδίᾳ γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ᾽ ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὃς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις

olim a nonnullis exemplaribus hoc Carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro vna enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1-7. Antistrophe 8-14. Epodos 15-19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quae in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellari potest, cum sit Strophae et Antistrophae par, quod insolens plane est, vt Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπίᾳ Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. α. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γέραρεν.

5. *Camarina* λίμνη tanquam vna e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit vrbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, iuvenili specie, capite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. T. I, p. 199. De vrbis originibus v. Diodor. XI, 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari *in solenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quae habentur per quinque dies, a die XI - XVI, curru, mulis et celete.* Nec haec de Psaumide, sed vniuerse erant accipienda. ἐγέραρεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris XII. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Iupiter et Neptunus: v. Pausan. V, 14. et Schol. ad h. l.

πταμένοις ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
α τε. τὶν δὲ κῦδος
Ἁβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὃν πατέρ᾽ Ἄκρων᾽ ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β΄. Κ. ιϑ΄.

Ἵκων δ᾽ Οἰνομάου καὶ
Πέλοπος παρ᾽ εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἄλσος ἁγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις

16. τοὶ δὲ Bodl. β γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. Ἵκων reposui metri caussa, pro ἰκὼν ἐλθὼν Pal. A. B. tres Bodlej. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. εὐκρατῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὤανιν et Ὅανιν in Schol. legitur. Ὅανον sine ἐν Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανος (voluit Ὤανις) καὶ Ἶνις.

20-38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. LXXIX. Psaumidis magna videtur in noua vrbe exstruenda fuisse opera; mox idem ei nonum splendorem paranit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. LXXXII. In seqq. vereor ne imponi nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluuio Hippari ratibus aduecta fuerint ligna ad vrbem exstruendam. Ne sic quidem fluvius dici potest κολλᾷν θαλάμους. Verum Psaumis ille est, qui suis opibus adiuuit colonos nouas domos sibi exstructuros. Illustrat victor suam vrbem, adeoque et lucum Palladis, et Oanum et Lacum, καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς (alueum, non,

παρις οἶσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾶ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Σ. γ'.

32. ὑπ' Pal. C. et Aug. Vterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ἀεὶ. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw propter versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum 34. 35. respicit Themist. Orat. VIII. pr. et Or. XXI. p. 246. A. B. ed. Hard. 35. πρὸς ἔργον. 36. κινδύνῳ Bodl. β γ. 36. κεκαλυμμένῳ Schol. legit. κεχαλασμένον Schol. ad Isthm. IV, 52. 37. Nondum mihi persuadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δέ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Iacobs animaduerss. p. 188. conj. σοφισταί.

non, canalem) Ἵππαρις οἶσιν ἄρδει στρατὸν, (populum pro *vrbe*). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: κολλᾷ τε (κόλλα, pro ἐκόλλα, praestaret, et δὲ, ad αἰείδει μὲν) ταχέως ἄλσος (h. πλῆθος) ὑψίγυιον θαλάμων σταδίων· *magnum aedificiorum numerum celeriter educit*, ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, *incolumitate, conditione laeta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34–36. *in magnis conatibus*, coeptis, rebus, (ἀμφ' ἀρεταῖσι, saepe pro ipsis factis, v. c. Ol. VI, 14. et inde pro certamine et victoria) *labor et impensa nititur aduersus fortunae aleam*, h. e. *semper virtute et sumtu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). πόνος et δαπάνη iungun-

Σ. γ'. Κ. ιϑ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖ-
ὀν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἱκέτας σέϑεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
ϑυμον, ἐς τελευτὰν
Υἱῶν,

42. ῥέοντ' reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro ῥέοντα; prima in Ἰδαῖον longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. ἀπύων MS. Bodl. et C. Aug. 47. τάνγε Bodl. α. 48. deb. δαιδάλλεν et 51. φέρεν. 49. Ποσειδανίοισιν Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. τελευτὴν Bodl. γ.

iunguntur in his, vt inf. Isthm. I, 58. 59. VI, 14. 15. Πόνον respicit ὁ κίνδυνος, vt statim VI, 14 ἀρεταὶ ἀκίνδυνοι sunt res gestae ἄνευ πόνου. ἄπονοι. — 37. Εὖ δὲ ἔχοντες, *at qui laeto successu vtuntur*, (εὖ πράξαντες, εὐτυχοῦντες) *habentur viri prudentes etiam a ciuibus suis*, h. e. laudes ferunt.

44. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς. Memorantur quoque Ol. XIV, 24. Nem. IV, 73. VIII, 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48 – 53. Iunctura verborum: καὶ (αἰτήσων τὸν Δία, ὥστε) γῆρας εὔϑυμον φέρειν σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἐπιτερπόμενον Π. ἵπποις, ἐς τελευτὰν υἱῶν παρισαμένων etc. *Te, Iupiter, vt rogem, — et vt te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post εὔϑυμον. Grauior sententia

Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον
Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et α. Ἄρδει: licet coniicere ἀλδεῖ, *auget*. Sed v. Not.

tentia est *υἱῶν παρισταμένων ἐς τελευτὰν*, *vt superstites sint liberi parentibus*: quae votorum summa est.

v. 54 ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδειν ὄλβον et ὄλβον ὑγίεντα dicta sunt noue, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione vtamur. Sententiarum nexus est hic: si quis magnas opes, quibus ad res praeclaras gerendas vtitur, et optatum successum habet, (fere vt v. 34 sq.) is summam felicitatem est adeptus. ἄρδειν est ποτίζειν, *rigare*; plantae quae rigantur, *aluntur*, vt crescant, vt perennent; vnde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (vbi νηδὺν intellige Telluris). αὔξειν est voc. quo poetae saepe ad ornatum vtuntur pro tenuiore ἔχειν, φέρειν, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adiuncta: vt Latini poetae *alere*, *fouere* pro habere. Isthm. VII, 42 μέγιστον κλέος αὔξων pro ἔχων. Igitur verba reddo: *si quis alit*, *fouet*, *diuitias ita*, *vt ex opibus suis impensas faciat*, *sustineat*, (vt v. 34. 35. nam ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem. I, 47. est φίλοις ἐξαρκεῖν, et ἐπαρκεῖν simpl. pro παρέχειν. Nem. VI, 103.) *et gloriam consequatur*: *nae is summa quaeque assequutus est.* Sententia est Isthm. V, 16. vbi pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὄλβον ὑγίεντα ex linguae ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras*, *stabiles*, *rectas*, sc. quia sunt bene partae, οὐ νοσοῦντα. ὑγίεις est τέλειος. qualis est ὄλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παραμονώτερος ἀνθρώποις, N. VIII, 27. 8. Nouissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem assequutus est. Simile est iis, quae ad Ol. III, 75 sq. notata sunt. Ornauit idem hoc P. X, 42 sqq. Isthm. V, 17 sq. cf. P. I, 191 sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. III. f. οὐ γάρ σοι λοιπόν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι.

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος ϛ'.
ΑΓΗΣΙΑι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι
Ἀπήνῃ.

Argumentum.

Agesias genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Euadne, Aepyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidae dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Iouis Olympiae,*) (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1-17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; -36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de eius natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. -128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. -148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, vt Aeneae, chori magistro, praecipiat.

*) Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, vt Spartam ap. Pausan. III, 13. p. 237. alii Syracusas: qui tamen ius suum Olympiae sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. I, 41. et Pausan. VI, 2. p. 455. qui ad Pindari ἆσμα prouocat.

Σ. ά. Κ. ιά.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐ-
τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ,

1. εὐτυχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐτειχεῖ Bodl. MS. 1. εὐτυ- 2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένου omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera praeclari, dignitati conuenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: χρυσέας — κίονας ὡς, ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν· vt sit ὡς πάξομεν, ὅτε θ. μ. sic ἀρχομένους δὲ est pro οὕτω καὶ. nec vidit vir doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem reuocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτε μέγαρον (πηγνύομεν) θαητόν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρὴ θέσθαι Themist. Or. IX. scilicet memoriter laudans. Iungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (δ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῷ τε μαντείῳ Rom. et Crat. dorice. ita vulgaris verborum structura esset.

1-13. Ordo sententiarum obscuratur per particulas, quarum vsus in Pindaro parum seuere, vt solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro καὶ, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: *Carminis praestantioris exordium facere par est splendidum, tanquam aedibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc *comparans* et *comparatum* commiscet poetarum more. Pro πῆξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσων κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτε sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox ἀρχομένους δὲ est pro γάρ. tum εἰ δέ pro, *cum vero.*

Πίσᾳ, συνοικιστήρ τε τᾶν κλειναν Συρα-
κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
Ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

A. α'. K. ιά.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται,

8. Πίσσᾳ Bodl. β. γ. συνοικιστὴρ bene reuocauit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlej. συνοικιστὴς, quae vulgaris forma est. 9. -κοσᾶν et φύγῃ Gott. 10. κεῖνος Rom. ἐπικύρσαις mauult dorismus, monente Pauwio. 15. ἐν ναυσὶ κοίλαις./ Monebat Mingarell. "talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit breuitati studendum.

8. *συνοικιστὴρ*, non ipse, sed, habuit maiores, qui Syracusis condendis adfuere, *συνοικίζοντας*. Adscripserat Mingarell. *οἰκιστῆρας* pro *ἐνοικοῦντας* ap. Aeschyl. (VII. in Theb. 19.)

9. *Συρα- κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις*, pro *τίνι ὕμνῳ μὴ ἐπικύρσαι ἂν*; *quem hymnum ille non consequatur*, *οὐχὶ παντὸς ἂν ὕμνου ἐπιτύχοι*; *ἐν ἀοιδαῖς ἀστῶν ἀφθόνων*, h. *ἀειδόμενος ὑπ' ἀστῶν*, *a ciuibus inuidia vacuis*. Pergit v. 13: *Iam talis hymnus conuenit tibi, victor.* *Ἴστω ἔχων πόδα ἐν τούτῳ πεδίλῳ*: *ita vt hic calceus tibi conueniat:* non debuit indignum carmine esse ex istius aetatis sensu. Etiam deorum ac dearum *πέδιλα* diligenter memorant poetae. Addit epitheton *pedi δαιμόνιον* pro *ἀνδρὸς δαιμονίου.*

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* conf. V, 34-36.

μναντιαι, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκα ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. ά. K. ιδ.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

Εἶπεν

17. μέμναται MS. Bodl. 18. Mingarellus scribebat Ἀγησία vt pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος P. I, 6. Ἀγησίδαμος Ol. X. et Ἀγησίμαχος N. VI, 36. 19. γλώσσας vt alibi. pro vulg. γλώσσης repono. Οἰκλείδαν per diaeresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed aduersus metricam legem. 20. Ἀμφιάρηον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliae deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formae πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισῶν· etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio rescribendum esse τελεσθεισῶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic iunxit, τελεσθέντων non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam πυραὶ nullorum sunt quam *mortuorum*, ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 329.

vbi

18. Ἀγησία, τὶν δ'. Idem color P. VIII, 54 sq. et al. — ἀπὸ γλώσσας, vt iterum P. III, 2. Seqq. ex antiquo poeta.

23. Simplicissimum est, iungere: νεκρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, *consumtis cadaueribus septem rogorum*, h. e. quae distributa erant per septem rogos, vt suum quaeque turma haberet rogum. — ἐν Θήβαισι ad τελεσθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei interuentu, sepeliendi venia.

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρστι Συρακοσίῳ.
Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,
Οὔτ' ὦν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
σω. μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'.

vbi κατὰ ψυχθέντος ἀκάνθης. Similis caussa eius, quam vocant enallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. Τελεσονίδας Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31. Νῦν πάρστι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρεστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott.; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. πάρστι durum pronuntiat Pauw; ipse emendat: Νῦν πὰρ τὶ Σ. h. e. πάρεστι κατά τί. *quodammodo.* Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἐστι, quod sollenne, cuius glossa fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρακουσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diuerso ordine Ald. οὔτε δύσηρις (vitiose) ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερίς τις ἐὼν οὔτ' ὦν φ. α. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Vtraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ὧν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνεικος Scholiastae socordia dedit. 36. ἐπιτρέψαντι Bodl. β. γ.

32. *Etsi alioqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam iurato, laudabo,* eodem encomio impertiam, *Musis suffragantibus.*

Σ. β'. Κ. ια'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-
δη, μοι σθένος ἡμιόνων,
Αἱ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄχχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ ἐπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.

Πρὸς

37. ἀλλ' ὦ φίντις Schol. puto, explicatiue. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλτατε accipit, vt animum suum alloquatur; per se non male. Praestat pro nomine aurigae habere. Sic quoque Valken. praef. ad Phalar. Epist. p. XXIII. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιντίας. v. Opusc. T. II. p. 250. 39. ἃ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliergo, et reponi ἆ. Etiam Gott. αἴ. Potest autem iungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendauit, metro postulante; sicque iam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμεν, a βάω transitiue; vt Isthm. I, 55. ὄφρα βάσομεν ἵκωμαί τε. aequiparato futuro et aoristo subiunctiui, vt apud Homerum fit. 42. ἀλλᾶν Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλων Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. ὕμνον Ald. ἀναπιτάμεν Bodl. C. ἀναπιτνάμεν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπετανύειν. ἀνοιγνῦεαι.

37. Ὦ Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iamo. *At ego sumam mihi argumentum carminis ex rebus Iami.* Haec ita effinxit: *Vtar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Agesiae: deducant me eae mulae eadem via, qua Olympiam properarunt illae vt cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quae vicina vrbs est ad Eurotam, peruenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est.* Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte iudico. Similis locus est Pyth. IV, pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· *propter id ipsum*

Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

A. β'. K. ιά.

Ἅ τοι Ποσειδάωνι μι-
χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.
Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
ποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαι-
σάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
Ἔνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

E. β'.

47. δὲ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσειδάονι ed. Rom. cum seqq. quod emendauit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοβόστρυχον Schmid. metro poscente recepit ex Brub. ed. cui praeiuit Rom. Gott et Aldus: ἰοπλόκαμον ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuere. 51. κρύψε δὲ reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. κρύψαι δὲ π. Aug. vel παρθενία. habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, κάλλιον "παρθενίᾳ" γράφειν, pro ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν, παρθένος ἔτι εἶναι. quam ieiune! Idem praestare hoc ipso ait, si παρθενία legeris (pro ἡ παρθένος.) hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit παρθενίαν ὠδῖνα pro ὠδῖνα τὴν παρθένου. 52. κυρίῳ recte defendit Schmidius aduersus audaciam nonnullorum qui refingebant καιρίῳ. 55. γ' omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. Ἔλαχέν τ' Gott.

ipsum (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ δέξαντο) *laudis aditus debetur ipsis in carmine.* Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: *Carminis argumentum nunc esto Pitana,* (Eurotae f. quae e Neptuno Euadnen concepit, Iami matrem.)

E. β'. K. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαϑ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
Κλέπτοισα ϑεοῖο γόνον.
Ἀλλ' ὁ μὲν Πυϑῶναδ', ἐν ϑυμῷ πιέσαις
Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
ξείᾳ μελέτᾳ, ᾤχετ' ἰὼν
Μαντευσόμενος
Ταύτας περ ἀτλάτου πάϑας.
Ἁ δὲ φοινικόκροκον
Ζώναν καταϑηκαμένα,
Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,
Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε ϑεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-
τίν τ' Ἐλευϑὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. K. ιε'.

Ἦλϑεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠ-
δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος

Ἐς

61. Πυϑῶν' ἐν Gott. 65. πέρ' erat: quod volunt esse pro περὶ — non placet Pauwio, et reponit ille περὶ, vt tribrachys sit pro iambo. Sed praestat scribere ταύτας περ, *quidem*, et subintelligere ἕνεκα. ἀτλάντου Bodl. β. γ. 66. ἡ δὲ Bodl. γ. 71. τῇ μὲν Bodl. β. γ. 71. πραΰμητίν 72. τ' Εἰλείϑειαν, παρέστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τε ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλϑε ante Schmidium, qui metro iubente praetulit ex Pal. A. B. ἦλϑεν δ'. et sic Pauw scribere iubet. Idem emendat ἀπὸ σπλάγχνων. v. Not. 74. ἐρατᾶς v. Not. an ϑ' ἱερᾶς fuit? ἐρατόν γ' Matthaei, vt ref. ad φάος.

60. Iungenda sunt οὐκ ἔλαϑεν Αἴπυτον κλέπτουσα, κρύπτουσα, h. e. ἔχουσα, *gestans fetum vtero*. ἐγκυμονοῦσα ἐκ ϑεοῦ. Respondent sibi ὁ μὲν 61, et ἁ δὲ 66.

73 – 76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet

in

Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

A. γ'. K. ιά.

Πατρὸς· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
Ὣς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖον

79. καδόμενοι ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quae habent κηδόμεναι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγήκω et γεγάκω ex γέγηκα. Fuit, censeo, γεγάκεν Dorice. 86. ἐκλείψειν 87. γεννεὰν Bodl. C.

in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ'. nec tamen ἀπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἄρα, et fuit: ἦλθεν δ' ἄρα σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχνων tenendum est; etiam inf. Nem. I, 53 de Hercule: ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν — ὠδῖνα φεύγων — μόλεν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπέκ. Porro ὠδῖνος ἐρατᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἐρατὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro *utero, ventre*, dictum. Vt P. IV, 175 γαστὴρ πολιὰ est? Aut ὠδῖνα ἐρατὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? *partum iucundum?* Forte interpungas: ἦλθεν — ἐς φάος. αὐτίκα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. erit λυπουμένη, *dolens;* expectabam puerum κνυζόμενον, *vagientem.* αὐτίκα

πταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ράτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ.

Ε. γ'. Κ. ιδ'.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρπὸν ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-
δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον, Καὶ

90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. Porro βατείᾳ τ' ἐν ἀπειράντῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπέραντος, ἀπέρατος, vox in tragicis obuia, et ἀπείρατος, a πέρας vel πεῖρας. Pro syllaba ρα breuis requiritur. Leg. ἀπει- ρίτῳ, vt ap. Homer. πόντος ἀπείριτος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀκηράτῳ. Alterum βατείᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτῖσι. Pauw emendat ἀκρᾶισι· Hoc est: χαλκᾶ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole aduerso rubescentibus et splendentibus.* hac imagine adiuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, praeclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους. 95. Primo Lyricus λάχεν non λάβεν solet dicere. Tum ἥβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἑ. ὄνομ' Pal. B. 97. Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφειὸν *in medium Alpheum ingressus.* Vt alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. I, 114 sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione huius loci facit: ἐπειδὴ - τότε δὴ, inquit, παραγενόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ηὔξατο· ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος etc. In haec quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor. 99. Ποσειδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Ποσειδῶν'.

τίκα video bene etiam superioribus adhaerere; deabus adstantibus 71. 72. *facilem* partum expectes.

Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν᾽ ἑᾷ κεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀν-
τεφθέγξατο δ᾽ ἀρτιεπὴς
Πατρία ὄσσα, μετάλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν ἴμεν, φάμας ὄπισθεν.

Σ. δ'.

101. θεοδμήτας Rom et hinc aliae. Dorismum ex Aldina reuocauit Schmidius. σκηπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. actiue, qui alit, fouet, ditat, ciues suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquae, etiam Schmidius λαότροφον, vt passiue exponatur. In Schol. vtrumque occurrit. Equidem prius praeferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. — 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere*, *inuestigare*, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ πλάσεν τί μιν. vt sit μετά μιν πλάσεν *ad eum accessit*: πελάω, πλάω, πλάζω·" Saltem hoc exposuissem: *arcessiuit eum ad se*; est tamen vel sic multo durius id, quam, quod vulgatum est: μετάλλασέν τί μιν. Quid autem intercedere dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetae sit, *compellare?* cf. quoque ad P. I, 101. 108. χῶρον Pal. C. et Ald. cum Schol. rec.

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea praecedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conuentus;* ita interpretamur χώραν πάγκοινον, vt ad πανήγυριν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an praestet: *in locum, quo nos conueniamus.* Χῶρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινὴ, *in locum communem conuenire* etiam latine dixeris. Inde processerunt vterque ad Collem Cronium, Olympiae imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertiuit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ διὰ θυμάτων μαντείᾳ, quae tamen latius etiam ad flammam, victimas et alia spectasse videtur. — Φωνὰν 112 nude positam de *cantu auium* accipere, video quidem quam praeceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Σ. ϑ'. K. ια'.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου·
Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούεν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-
τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρὸς θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

A. δ'.

110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἀλίβατον. Eadem scripturae varietas, quae in ἠλίβατος et ἠλίβατος: quae etiam in Scholiis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Aeolicum est adspirationem tolli. 112. ἀκούεν esse debuit, pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἂν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat, cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlej. γ. Ἀλκιδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρὶ θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode iungi possunt: ἑορτάν τε — τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, vt in Rom. Crat. Brub. diserte expressum. Emendauerat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότ' αὖτοι Ald, τότ' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo haec vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τότε hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Aeschyli Agam. p. 62.

118. Vt antea interpungebatur: ἀέθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἐπὶ β. erat *iuxta*. Sane ara Iouis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' (vel

A. δ'. K. ιά.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,
Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

E. δ'.

121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, vt fecimus. Sic iam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. ὄλβος δ' ἅμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quae cum illo codice idem exemplum constanter sequitur. 124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. α. et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte praefert Pauw vulgato πρῶτον. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanae. Aldinae, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάξει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεᾶ Gott. μορφὴν Bodl. γ. 129. Κυλλάνεις MS. Bodl. ὄρεις Ald. Aug. ὄρεις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam.

(vel potius τόκ') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in *ara Iouis:* vt sup. 7 vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est *Ara maxima Iouis Olympii* ante Pelopium: vt sup. Ol. I, 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; vt idem Altin et lucum instituerat: sup. Ol. III. et inf. Ol. X, 51 sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta v. Pausan. V, 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: vt colligas ex Ol. VIII, pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς — puta per sententiam vniuerse dici, quae de Iamidis erant memoranda.

129. Noua sententia. Debet

E. δ'. K. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὃς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
Γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει
Καλλι-

131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, vt P. IV, 385. pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus, tenuis*, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod breuem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρέννει MS. Bodl. 140. τὶν (σοὶ) pro τινα legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. ἀκοᾶς emendat Pauw, quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142. προσέρπει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντι μοι καὶ βουλομένῳ προσπίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς, vt fere Schol.

bet Agesias victoriam Mercurio a maioribus coli solito. Similis color Ol. III, 67 sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιτανευτικαῖς: nam prima breuis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis, exiguus*, quod habet primam longam, vt e Callimacho constat; a λῖς, communi origine cum λεῖος et λισσός; at λίσσομαι, λίτομαι, λιτὸς, adeoque λιταὶ scil. εὐχαί. Hinc et λιταὶ ἐπαοιδαὶ, Pyth. IV, 385.

140–3. Non sine lyrico tumore dicta haec tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc*

Καλλιρόοισι πνοαῖς: ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθὴς Μετώπα,
Σ. ἑ.

144. Στυφαλὴς Pal. A. perperam, et εὐανθεὶς Bodl. C.

adhuc aliud quid, *quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit;* esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua vrbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Boeotiae fluuius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiae fluuius est. conf. inf. Nem. IV, 36. et ibi Schol. Isthm. VIII, 34 sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Boeoti, vt de Atlante v. Paus. IX, 20. p. 749. Iam volebat dicere: *est quod impellat me*, δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσσῃ, *videor mihi habere in lingua cotem*, ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaues: *ea cos* (inuitamentum) *impellit me iam alias procliuem* ῥοαῖς, πρὸς ῥοὰς, *ad suaues sonos*, ad canendum. Vt in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Graeci dicunt γλῶσσαν ἐξεῖαν, et ὀξύνεσθαι γλῶσσαν, στόμα. Si *acuitur lingua* vulgari sermone: affinxit *cotem* vt poeta, *qua acuitur lingua ad eloquendum*, vt ferrum ad secandum. Etiam in pedestri diceres: *mentione Arcadicae originis facta* παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν. Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (Locus est in fragm. Pind. p. 88. xcvii) dixit Pindarus Pyth. I, 166. impedita sententia: (*esto verax*, ἀλήθευε) ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Hic χαλκεύειν dixit pro ὀξύνειν, nouo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate.* Proprie dicta, verba, sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδὴς, et cum traxit ad ἄκμονα, vt esset ἀψευδὴς, quo procuduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. T. II. p. 115. versus χαλκευτὸς ἐπ' ἄκμοσι Πιερίδων, *versus procusus;* et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro cusos) *incudi reddere*, vt ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. XIII, 15. ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. (vbi ὀρνύειν fere quod h. l. προσέλκειν, alias ἐγεῖραι, vt Ol. IX, 72. Nem. I, 16. X, 39.) τόλμα καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο id.

Ol.

Σ. ϐ. Κ. ιά.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-

ραν

147. ἀνδράσι idem. αἰχμάταισι Gott. vt Nem. V, 13. et al. vulgo per η editum αἰχμηταῖσι.

Ol. IX, 122. Proprie est vox ὀξεῖα. Et ὀξύνεται ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λέγειν· Inseruit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quae *acuat vocem*, itaque illa est λιγυρὰ, *canora cos.* Iam lingua seu vox procliuis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda* ea, quae adhuc animo habet: προσέλκει πρὸς πνοάς. Est adeo δόξαν ἔχω ἀκόνας, pro ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. *Est aliquid, quod me impellat, vt aliud quid adiiciam. Non possum quin hoc addam.*

143. Scilicet fuit, vt paullo ante dixi, cognatio aliqua inter maiores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Boeotiae fluuii, ex Metope, Ladonis Arcadiae fluuii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. IV, 36. vbi vid. Not.) Aeginam; add. Paus. V, 22 extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Noua forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Iunonis*, et v. 156 *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χοροδιδάσκαλον Aeneam, praecipit, quae canenda sint a choro: nam hi sunt ἑταῖροι: ἔπειτα δὲ γνῶναι, *iube eum, manifestum facere, non cadere in nos vetus prouerbium: Boeotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum:* hoc ornate declarat: *eum esse* ἄγγελον ὀρθὸν, *verum* κήρυκα, ἑρμηνέα, *esse eum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum cratere*, *in quo dulcis potus:* solent enim saepe carmina cum melle, vino, potione, comparari: vt statim VII, 12. Tam diuersos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Iunonis

ϱαν Παϱθενίαν κελαδῆσαι·
Γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀϱχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν
Ὗν. ἐσσὶ γὰϱ ἄγγελος ὀϱθὸς,
Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κϱητὴϱ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

A. ί. K. ιά.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συϱα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀϱτυγίας·

Τὰν

151. γνῶναι δ' l. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus T. II. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera vsque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum ἀλαθέσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Taedet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, vt mihi constaret, quoties Schmidius de *ed. Steph.* loquitur, ei non primam, sed *secundam*, quae seu socordis seu audacis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. εἰ ἐκφεύγομεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur, ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. κϱατὴϱ κακῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. κλητὴϱ conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. Not. ἀοιδῶν Bodl. γ. 157. Συϱακοσᾶντε Ald. Συϱακουσσᾶν τε Rom. Συϱακοσσᾶν τε Pal. C. Gott.

Iunonis Partheniae memoratio fit a monte Arcadiae Parthenio, tanquam patriae deae. Alioqui Parthenia Iuno ad Samum pertinet: vt v. c. e Callim. et Apollon. I, 187. 8. et aliunde constat.

151. Aeneam, forte et ipsum Thebanum aut Boeotum, arte sua declarare iubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita vt in eum vetus proverbium de Boeotorum stupore haud cadat Βοιωτία ὗς v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. VII. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, vt inter nos asinus. ὗς Ἀθηνᾶν. γνῶναι videtur h. l. transitiue dictum, vt et Schol. accepit, γνωρίσαι, *notum reddere*, celebrare; vt inf. XIII, 3 γνώσομαι εἰς γνῶσιν ἄξω.

156. εἶπον δὲ, *praecipe porro*, vt chorus celebret Hieronem.

Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἁδύλογοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
Θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

E. έ. K. ιδ'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων
Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ

158. σκάπτρῳ Aug. 162. Αἰτνείου a m. sec. Aug. ἡδύλογοι Bodl. β. γ. 165. εὐκράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149 et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. οἴκοθεν οἴκαδε. 168. Τειχέων dissyllabum est. ποτινεισσ. MS. Bodl. et Aug. προσνεισσ. Bodl. γ. 169. μητέρ' MS. Bodl. εὐμήλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, vt μᾶλα alibi et sup. I, 19 πολυμάλῳ ἐν Σικελίᾳ.

166-173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiae venire dicit, vnde *origo victoris materna* ducta. Κῶμος ergo e Stymphalo nunc redire putandus Syracusas: οἴκοθεν οἴκαδε vt et Ol. VII, 6. Nam si victorem κωμάζοντα, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas: quia ex iis locis venit, quae Olympiae vicina sunt.

169. ματέρα Ἀρκαδίας: *metropolin* Arcadiae vix bene dixeris Stymphalum. μήτηρ est vrbs, quatenus nutrit ciues. Sic infra IX, 31. 32 Opuntem appellat Λοκρῶν ματέρα.

Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δύ' ἄγκυραι. Θεὸς
Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.
Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

173. ἀπεσκῖμφθαι cum Pal. C. exarauit Schmid. Alii, vt Aug. ἀπεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶντ' ἰ. τε. 174. κλυτὸν Bodl. β. γ. 175. παρέχει φιλέων. Δ. Gott. 178. δίδοι Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδου. cf. sup. I, 136. 179. πόσις vltima producitur. v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις ὦ A. 180. εὐτερπὴς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι, (ὥστε) ἀπεσκίμφθαι· pro vulgari: ἀγαθόν ἐστιν, ἔχειν δύο πατρίδας, ὡσεί τις ἔχει δύο ἀγκύρας, vt possint demitti, ἀπεσκίμφθαι. Eustath. Il. ρ, p. 1140. l. 20 καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται. Sic et ἄροτρον P. IV, 399. Duxit hinc Epictetus suum illud: οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον. in fragm. Stobaei Serm. CX. vnde Vpton. p. 771. habet.

175. Neptunum inuocat, tanquam auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδοι φιλέων, *da propitia voluntate.* Melius tamen iungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσηλάκατον praestare de aurea colo accipere, quae deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile*, adeoque *hastam* s. *sceptrum* declarauerit? Dianae epitheton est ap. Hom. Il. π, 183. et υ, 70. — 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος pro simpl. τοὺς ὕμνους ἐμούς. *fac vt hymnus meus placeat.* ἀέξειν est *alere, fouere, amplecti,* tum *illustrare, honorare.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ζ'.

ΔΙΑΓΟΡᾼ ΡΟΔΙῼ

πύκτῃ.

Argumentum.

Profitetur poeta se celebrare velle victorem Rhodium, – 35. cuius genus celebrandum sibi sumit – 45. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata caede Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat – 61. Inseruntur fabulae de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis – 99. tum de Rhodi origine et caussa insulae Soli consecratae, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulae vrbium conditores – 141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; vnde procedit poeta ad ceteras eius victorias enumerandas – 159. Subiiciuntur bona vota.

Σ. ά.

Σ. ά. Κ. ιά.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
Νειανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σαις ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

A. ά.

πύκτῃ. dictum vt παλαιστῇ et alia, sc. πύκτῃ νικήσαντι. vt in Ald. Rom. et aliis νικήσαντι τὴν οθ´ Ὀλυμπιάδα. vel πύκτῃ νικητῇ, vt Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμῇ sollenne erat. 1. ὡσεί τις Schmidius nouauit. Omnes praeter Pal. C. scripti et editi ὡς εἴτις. eodem redit, sed hoc retinebo. 3. Ἀμπέλου ἔνδον. ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum vnius Bodl. C. ne metri leges violentur: Vulgo ἔνδον ἀμπέλου Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat, propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochaeum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νειανίᾳ emendauit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νεανίᾳ. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repraesentare recte spondeum. 8. κῆδος Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γε.

1–12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὡσεί τις — δωρήσεται – ἐνέθηκε τέ μιν ζ. — (οὕτω) καὶ ἐγὼ ἱλάσκομαι. ergo pro δωρεῖται καὶ ἐντίθησι. tum pro ὡσεί τις ἀφνειὸς ἑλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρός. et pro ἐν φίλοις παροῦσι θῆκε dixit ἐνέθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δὲ, *et ita*. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: vt et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. XIII, 31. 32 Ἐν δὲ Μοῖσ' etc. Ad 12 cf. N. III, 134.

A. ά. K. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
πὸν φρενὸς γ', ἱλάσκομαι
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικών-
τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
θάλμιος, ἀδυμελεῖ
Θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι; παμφώ-
νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. ά. K. ιγ'.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
Ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε, νύμφαν
Ῥόδον,

14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. οὐλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. ὀλυμπίᾳ. Sic et Aug. n. m. sec. 21. θαμᾶ Gott. pro θ' ἁμᾶ. 23. Καί νυν debetur et haec scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν inuito metro. 24. τὴν Bodlej. γ. 25. Ἀμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diuersam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. I, 4, 5.

19 sq. Alio tempore alium celebraui carmine: nunc Damagoram; *Musa cum lyra et tibia inuisit modo hunc modo illum.* ζωθάλμιος, ἡ θάλλειν τὴν ζωὴν ποιοῦσα, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven. 188. vbi cf. 104. 5. 6.

23 – 35. Ordo: καὶ νῦν κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι) ὑμνέων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ, *venio ad celebrandam insulam et victorem.* Nisi magis lyricum esse putes: σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν sc. Olympia *cum victore procedo ad laudandam*

'Ρόδον, εὐθυμάχαν
"Οφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-
φειῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
'Ασίας εὐρυχόρου
Τρίπολιν

27. Minus bene interpungebatur post 'Ρόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere: hic quidem etiam εὐθύμαχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, vt θρασυμάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi 'Ρόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θίβη πλήξιππος sup. Ol. VI, 145. Versum respicit Aeschines Epist. IV. pr. 33. εὐρυχώρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturae apud Homerum iu eadem voce occurrit Il. β, 498. et saepe alibi, quam viri docti sic expediunt, vt dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreae habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. Θ, 264. Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.

dandam Rhodum in honorem victoris. Eam Nympham dixit ποντίαν, *in mari habitantem*, vt Nereides πόντιαι, ἅλιαι. ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, Νύμφαν 'Ρόδον· εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω — πατέρα τε Δαμάγητον — ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24 κατέβαν *in insulam Rhodum* accipit, et comparat Ol. VIII, 67 δεῦρο. et sup. v. 170. vbi κῶμος Stymphalo aduenit. Quae in medio posita sunt, sic iungo: στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄποινα, *certaminis praemia sibi imponendo*, παρ' Ἀλφειῷ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Sic N. VI, 32-34 "Ερνεα ἀπ' Ἀλφεοῦ στεφανωσάμενος. — 32. ἀδόντα Δίκᾳ, *probatum Iustitiae*, adeoque *virum iustum*.

Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἐμβόλω ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ
Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθε-

35. Ἐμβόλω primus videtur Steph. scripsisse. Ceterae etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto ου) Ἐμβόλω, vt Doricus genitiuus sit; quod equidem praefero. νέοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν. γρ. καὶ τοίνυν Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοίνυν in Aug. 38. ἀγγέλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγέλλων a Steph. 39. λόγων vt κοινὸν λόγων sit pro κοινοὶ λόγοι. Schmidius reposuit, vt metro succurreret; Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Vt metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina, λόγον γ', Ἡ.

35. Ἐμβόλω. De loco quaeritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellauerit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quaerendus, an in Asia opposita. Vtraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας τρίπολιν νᾶσον πέλας (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλω Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Peraea, quae Rhodo obiecta est, ita vt in cuneum fere exeat: vt in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse iuxta Arycandam Lyciae, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriae loquuntur, cuius et Stephanus Byz. meminit. Itaque de vno atque altero melior fides exspectanda.

36-40. Iungenda: τοῖσιν, per appositum, Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· οἷς ἐθέλω ἀγγέλ-

Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν, Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθματοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

A. β'. K. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

Καὶ

45. ἀναρίθματοι Aug. a m. sec. v. ad N. X, 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμήχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. ὅ καί νυν ἐν καὶ τ. Gott. 48. τύχει vel τύχῃ Pauw malebat. Scilicet caliginem obiccit viro docto, forte et priscis Intpp. praua distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εὑρεῖν, (ὥστε ἐκεῖνο) φέρτατον, ὅ τι νῦν (τυγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *Difficile est illud assequi, vt felicitas, quae nunc adest, etiam ad mortem vsque homini contingat;* vel, vt in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando praerepta viam sibi ad narrationem parare.

ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον pro ἀγγέλλειν, *praeconis more laudes pronuntiare*, vt P. IX, 2. 3. ἐθέλω ἀγγέλλων γεγωνεῖν. διορθῶσαι Schol. ἀκριβῶσαι, διασημῆναι, εἰπεῖν. erit ergo ἐξηγεῖσθαι ὀρθῶς? Praestat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. III, 5. dictum est. ὀρθοῦν ὕμνοι est ductum a columna, monumento, quod erigitur; vti et Isthm. I, 64 ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. ξυνὸν λόγον *laudem communem* toti genti.

46. Similem locum cf. N. V, 25 sq. Sententia inde a 43 vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in praesens iuuat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum.

Per

Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτῳ θένων
Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

Ε. β'.

50. σκάπτρῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. I, 19. 51. ἔκταν' ἐν emendauit Calliergus. ἔκτανεν τ. Ald. et Pal. B. Aug.[1] ἔκτανε τ. Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθὼν τ' ἐκ θ. Male, si quidem ita legit: Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex coniuge, Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, vnde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος νόθος. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideae prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, vt ex Apollodoro II, 8, 2. et Diodoro IV, 58. intelligitur. 56. παρέπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρέπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane sollenne est; idque et alibi Pindarus sequitur, Nem. X, 10. οὐδ' Ὑπέρμνηστρα παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἱ δὲ — προπετεῖς ὀργαὶ ἤδη που τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάζω, πλανῶ, facere futurum πλάξω, vnde ἔπλαξαν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀποπλάξαντες legitur, ἀποπλανηθέντες. sed manifesta est corruptela pro ἀποπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγγω, est πλάγξω. Sed πλάξω et πλαξῶ dorica dicenda esset forma

Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occaecati Licymnium fratrem ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 48.

55. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν κ. σοφόν. Sunt sic

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον
Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,

Ἀνίχ'

forma pro πλήξω ex πλήσσω. Hactenus h. l. παρέπλαξαν ferri possit. 57. ἐς θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, vt nemo cum Schmidio emendet, ἐς θεοῦ. Porro pro ἐλθὼν ἐνθὼν dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. νηῶν) πλόον iunxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναοῦ, legeretur. 61. εὐθῦν' ἐς Schol. et Ald. idem Rom. in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro εὐθῦναι, ex glossa male intellecti στέλλεν, vnde et in Bodl. MS. et C. fluxit στέλλε; et Aug. στέλε, cum gl. στέλλου, cum tamen στέλλεν pro στέλλειν sit. 62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum praua interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger obiectus morabatur: Νομόν. Ἔνθα ποτὲ, Immo vero Oraculi verba respexit in his, quae sequuntur: *Iussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quae cum fabula coniuncta sunt, progreditur v. 71. vsque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides T. I. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo I, 17. etiam Strabo XIV. p. 964. C. 64. χρυσέαις et χρυσέαισιν in Schol. occurrit.

sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad praua facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. δ, 549 χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων. Iungenda autem antecedentibus, et vniverse sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

Ἁνίχ' Ἁφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
Ἀνορούσαισ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Τότε καὶ φαυσίβροτος
Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξα-
σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς

71. φαυσίμβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum Gott. 73. ἔντειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔτειλε Aug. c. gl. ἐνετείλατο.

71 sqq. Vt fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetae turbatum, teneas, haec monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64 πόλιν dictum pro χώραν, *insulam*) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadae. Hos iussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Iam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Huius sacri originem nunc a praecepto Apollinis repetit poeta. Iam v. 71 sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, iusserat filios suos obseruare rem iamiam futuram, vt*, nata dea, anteuertendo alios, *primi aram deae in loco conspicuo exstruerent, et, sacro in eo facto, cum Ioue Palladem propitiam sibi redderent.* ἐνέτειλε pro ἐνετετάλκει. τὸ χρέος potest esse vel χρῆμα, vel *quod iniungitur, quod praestandum est*, vt aliquoties ap. Pindar. vnde πράσσειν (pro, ἐκπράσσειν) χρέος. Τότε καὶ, *illo natalium Palladis tempore.* 73. μέλλον, εἰς τὸ μέλλον. Heliadis ex poetae mente praeceperat Sol, vt primi omnium sacrum facerent Mineruae cum Ioue. Fuit scilicet apud

Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρᾳ τ' ἐγ-
χειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι προμαθέος αἰδώς.

A. β'.

75. θεῷ Pal. C. 77. σεμνὰν Bodl. γ. 79. ἐγχηβρόμῳ Schol. rec. 80. ἔβαλε. Ald. 81. προμαθίας primum Romana et hinc aliae. Metri caussa προμαθέος scripsit Schmidius, vt iam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθέος αἰδὼς pro Προμηθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix prouide erat factum; praestat illud a προμηθὴς ducere, vt προμηθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios quid factu opus esset: ita tamen, vt in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: *Reuerentia et fides prouido habita*, (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, vt obscura caligo obliuionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur.

apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiae, cum sacro ἀπύρῳ, quae ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Mineruam deam praesidem fore eius populi, qui primus ei sacrum faceret. Praeuerterunt Rhodii, sacro facto, sed ἀπύρῳ. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam praeripuisse. vid. Diod. V, 56. et Schol.

79. αἰδὼς προμαθέος, *reverentia erga prudentem*, h. eum qui prudenter monet, ἐνέβαλεν (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετὰν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Aeschyl. Suppl. 709 τὴν πόλιν κρατύνοι προμαθεὺς εὐκοινόμητις ἀρχά. *magistratus prouidus.* Haec generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas paruisse deo. De his v. inf. 131.

A. γ'. K. ιά

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ
Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-
θὰν

82. μὴν Bodl. γ. 83. ἀτέκμαρτα Schmidius emendauit, vt metro caueret. Vulgo ἀτέκμαρτον. quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapaesticum resoluatur, vt tum pro anapaesto dactylus sit. 85. γ' inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS. et γ. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. οὗτοι malit Pauw. et sic Aug. c. gl. οὗτοι. 88. Τεῦξαν δ' ἐν ἀ. Aug. 89. κείνοις tres Bodl.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Paruere illi quidem parentum monitis; verum obliti sunt ignem apportare.* Haec sic extulit: *Solet interdum fieri, vt,* cum curare aliquid volumus vel maxime, *obscura obliuionis caligo offuscet mentem, et rectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadae obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

88. 89. Dicendum erat: *ἄπυρα ἱερὰ fecerunt et deae τέμενος consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane πεδίων καὶ ἄλσεων μεστὴ acropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. ἄλσος pro τέμενος, vt de Hercule Olymp. III, 24 sq. X, 41. Subtilior esset ratio, ἄλσος accipere ἀνὰ ἄλσος. et τεῦξαν, absolute, vt ῥέζειν, *Litarunt sacro sine igni facto in luco.*

89 sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestauit praesentiam numinis. Scilicet vt omnino praesentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135 sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho

θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

E. γ'. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόν-
τεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.

Φαντὶ

90. ἁ νεφ. ζεὺς Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, vt nomen Iouis subaudiendum sit; itaque ipse coniicit: ζὰν (pro ζὴν, ζεὺς) οἷσι μὲν vel κείνοισί μεν ζὰν Ἀνταγαγὼν vel Ἀντ' ἀγαγών. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti ζεὺς in voc. ὗειν, et ad ὗσε θεὸς subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. κείνοις ὁ μὲν — 92. σφιν Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε, τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων, Γλαυκῶπις, ἀ. χερσὶ κρατεῖν· vt sit: αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, κρατεῖν ἐπιχθονίων ἀ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.

cho in Lav. Pall. 49. Vnde fluxisse quoque videtur figmentum magnae felicitatis Midae, vt omnia eius tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum πλοῦτον κατέχευε Il. β, 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiae, breuitate obscurae, meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine praestigiis magicis, obtingere potest.* Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. V, 55. Iis nunc opponuntur

seriorum

Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὔπω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ·
Ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Ἀπεόντος δ' οὔτις ἔν-
δειξεν λάχος Ἀελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρω-
τον λίπον ἁγνὸν θεόν.

Μνασθέντι

105. βένθεσι Rom. et al. 109. λίπον Ald. vt etiam tres Palatt. Bodl. α. et Gott. Reuocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ'. ἔλιπον. Nam, vt iam a Dawes. p. 51 (54) Misc. cr. monitum, est λιπέσθαι τινὸς et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, vt λαβεῖν τινα et λαβέσθαι τινός. sicque alia. cf. Not. ad Isthm. VIII, 125. Vt vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Aeolicum, in voc. ἁγνός.

seriorum artes. τοῦ δαέντος γίνεται (εἴ: αι δύναται) τέχνη μεγίστη (nam μείζων, maior quam aliis, vt saepe ponitur) ἄνευ δόλου, γοητείας. Dixit vniuerse, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non praestigiis*, vt olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis*, Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica vrbis habebant artis opera viuentibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, praestigiis illi hac in re vsi sunt; nam *ei, qui vsum rei habet, ars summa etiam sine praestigiis contingit.*

100. Vt a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc noua digressio. Est autem haec orbis terrarum diuisio diuersa ab illa distributione, quae post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾷν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

A. δ'. K. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μιν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-
σαν δὲ λόγων κορυφαὶ

Ἐν

115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μήλοις duo Bodl. et Schol. 117. κέλευσε Ald. c. Gott. 119. ἀνθεῖναι sphalma Steph. 120. παρβάμεν coniectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραβῆναι. at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in πάρβαμεν media longa, ex βήμεναι. cf. P. IV, 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex vno Palat. inuito Pauwio. Vulgo omnes ἔσεσθαι.

120. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. παραφάναι aut est sollenni notione *decipere*, ita est, *ne deciperet*, sed vere sibi iuret per Stygem; aut est *recusare*: tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, *non recusare* pro *dicere*, *eloqui*.

124-6. Ex sermonis indole et vsu alius verborum sensus esse nequit quam hic: *euentum suum vere habuere dicta*. πετοῖσαι, vt πίπτειν,

Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

E. δ', K. ιγ'.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-

λυσον

126. ἀληθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat iam in Ald. vt et alterum πετοῖσαι iam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam πεσοῖσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πετοῖσαι reuocarunt Oxonienses sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis inuenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πεποῖσαι, sed emendatum τ a m. sec. et Pal. A. πετεῖσαι. 128. μιν δ 129. ὀξειᾶν γενέθλιος Aug. Mallet δέ μιν Mingarell. post βλάστε μὲν. 129. ὀξεῖαν Brub. Rom. et hinc aliae. ὀξειᾶν Bodl. γ — 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium vrbium, suscepit. διὸ καί τινες γράφουσιν, pergit Schol. ὧν εἷς μὲν K. πρεσβύτατος τε. Obstat tamen, adiectum τε saltem in γε mutandum. Sed praestat vulgatam retinere.

πίπτειν, a sortibus ductum: vt Ol. XII, 14. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. ἐν ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθῶς, *vero euentu.* ἐπελεύτασαν πετοῖσαι ornate pro simplici; et κορυφαὶ λόγων sunt ipsi λόγοι, vt λόγων κορυφὴ ὀρθὴ Pyth. III, 141 pro λόγος ὀρθὸς, *dictum verum.* Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. II, 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel *verba iurisiurandi* simpliciter, vel *cum Solis postulatis.*

λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν
Ἀστέων μοῖραν· κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Σ. ε΄. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισσάεσσα πομπὰ,
Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐστεφανώσατο δὶς κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,

Νεμέᾳ

137. τίκεν Ald. Gott. Eaedem ἃ δ' ἰ- 138. χοντι διὰ γ. et 138. τρί-χα cum Bodl. 143. ἵσταται Schmidius emendauerat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μήλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri caussa. 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw, et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ iungere: quod sane minus durum. Quaeritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ. Schol. νίκαν ἔσχεν. (cf. sup. ad I, 175.) Pauw τύχαν. Mingarell. ἡμέραν. Nec male. Sic per ellipsin τῇ ὑστεραίᾳ. τῇ προτεραίᾳ.

141. Τόθι. *Iam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico: λύτρον, compensatio laborum.* Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferiis factis, verum tanquam deo, victimis caesis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τληπολέμια. Caesus ille ad Troiam a Sarpedone: Il. ε, 655 sq.

147. Similis locus Ol. XIII, 45 sq. IX, 124 sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Phile-

Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

A. έ. K. ιά.

Ὁ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνω μιν· τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
θ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. έ. K. ιγ'.

Ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων·

156. κ' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τε, Αἴγινα τε ν. 157. Μεγάρεσσιν Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σίν τ' propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τοῖς Ἀταβ. mauult Pauw. 164. δίδου Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πότ' — ποτὶ ξείνων ἐπεὶ in Bodl. C. exciderat.

Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus iam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 434.

157. οὐχ ἕτερον, *non alium*, eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris:* sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162 iungere fere malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (vt v. c. Ol. III, 4.) ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαεὶς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν
Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ πόλις. ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

172. Ἐρατιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β. γ. Vera lectio iam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in vnam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus, Nov. Lut. III, 17. et vt nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus iam praeiuerat, nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Iouem factarum: μὴ κρύπτε. *serua incolumem stirpem plurium filiorum Diagorae ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota vrbs* (an Ialysus?) *laetitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, vt sine cura tua prouida, o Iupiter, stare nequeant.* Haec vt lyricus extulit. 173. θαλείας Bodl. γ. sed piget talia transscribere. Ad ἔχει θαλίας adscripserat Mingarell. Theocr. XVII, 22. vbi Hercules inter deos ἔχει θαλίαν.

168. σάφα δαεὶς (ἐκεῖνα) ἅτε οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον· *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet* (pro χράουσι. χρησμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι) scil. in magnis opibus retinendum esse sensum aequitatis et modestiae.

173. Nexus sententiarum: μὴ κρύπτε — *serua, ne sine perire — nec laeta haec fortuna vllo graui casu euertatur.* Hoc expressit a caussa: *nam variae sunt fortunae vicissitudines*, μεταβολαὶ, s. μετατροπίαι, vt dixit Pyth. X, 32. αὖραι, vt πνοαὶ ἀνέμων P. III, 186-8. διαιθύσσουσιν exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος ή.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ
παιδὶ παλαιστῇ.

Argumentum.

Gratulatur Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, vt paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis; – 27. praedicat insulae Aeginae felicitatem hanc, eiusque laudes subiicit, quas ab ipso conditore Aeaco repetit: – 40. quem Apollo et Neptunus in muris Troiae exstruendis socium operis habuere – 69. Inde laudes Melesiae aliptae – 97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum, – 101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita iam defunctorum. – 109. Bona vota.

Σ. α΄. Κ. θ΄.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων
Ἀέθλων, Οὐλυμπία,

Δέσποιν'

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νέμεα, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum

Δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. ἀ.

lum Pindaro non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cuius laudem scriptum est carmen, adiunxerunt. *Alcimedon*, Aegineta ex Blepsiadarum tribu, inter cuius maiores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. LXXX. inter pueros lucta vicit. Eius frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemeae inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71 sq. παιδὶ omissum in Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β et Νέμεα a Bodl. γ. 2. Οὐλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία. 3. ἀληθείας MS. Bodl.

5. 6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix graece dicitur. Verum iungenda sunt: Iamidae (v. Ol. VI, 118) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς, περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Iouis mentem explorant super, de, viris.* εἴτινα ἔχει λόγον, Φροντίδα sc. αὐτῶν· *vt respiciat eos, propitius iis sit victoria largienda.*

7. 8. Iunge: μαιομένων θυμῷ, (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi* (vt ἀρετὴ paullo ante Ol. VII, 163. ἄνδρα πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὴ *omne id, quo quis praestat aliis, excellit: vis animi, corporis*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὰν, h. e. victoriam, recreationem post tot aerumnas et labores, vt Ol. II, 93–95. Ol. I, 157.

A. ά. K. ιϑ'.

Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.
Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεί,
Ὧι τινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν.
Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν,

10. 11. Ἄννεται δὲ — λιταῖς. Lectio haec expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum indicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Iouis voluntate scire auent. Alii τὰ μαντεῖα, *dantur responsa piorum precibus*, εἰς χάριν, *propitia in eos Iouis voluntate*. Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παραπειρᾶσθαι Διὸς ἄνεται, pro γίγνεται. Aut etiam ἄνεται, ἀνύεται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄνεται actiue dictum, vt ἀνύεται P. II, 89. 90. est Ζεὺς ἄνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos, Asclepiadem scripsisse λιταὶ, vt sit ἄνεται — λιταὶ" nota illa figura, de qua vide ad Ol. XI, 5. vt verbum singulare cum nominatiuo plurali iungatur. Cum hoc iudicium sit vnius grammatici, qui forte doctrinae subtilitatem in scripturae vitio ostentabat, cum in eius exemplari excidisset ς in λιταῖς, nolo ei tantum tribuere, vt lectionem relinquam grammaticae magis consentaneam. — In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug. legitur aliud vitium: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταὶ, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ' ὦ. Porro εὐσεβείας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic iam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφανοφορίαν, aduerso metro. 14. τοι ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι. cum Aug. quod praeferam, vt magis Pindaricum. 15. ἕσπετ' vitium Stephan. 16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἔβα.

10. Ἄννεται δὲ πρὸς χ. *voto piorum hominum ad rata autem haec fiunt ex preces factas.*

Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας·

E. α'. K. ια'.

Τιμόσθενες, ὔμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν
Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς· ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'.

18. εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendauit, metro monente. Vulgg. omnes εὐπραγίας. 19. ὔμμε Steph. emendauit, propius ad dorismum. Al. ὔμμε. Aldus quoque δ' ἐκλάρωσε. Bodl. γ. κλήρωσεν. 20. ὃν μὲν. Etiam haec lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σέ μεν aduersante metro. At Ald. ὅς σε μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὅς σε μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Ieiunum, hiante metro, ὅς σε Ἐν N. Pauw propinat. 21. πρόφαντον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος, *celeber*. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ. 25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεπε malo iungere sensu et distinctione cum Pauw, non cum ἦν.

19-23. Dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὲ, ὦ Τιμόσθενες καὶ Ἀλκίμεδον, πότμος ἐκλήρωσε (σὺν) Ζηνὶ γενεθλίῳ, *propitio Ioue vestrorum natalium praeside*, τὸν μὲν, — τὸν δὲ — Mox 23. θῆκεν idem πότμος. — 24. Similia loca Nem. III, 32. 33. Isthm. VII, 30. — 28. Eadem Aeginae laus P. VIII. pr. et 31. Nem. IV, 19.

Σ. β΄. Κ. ϛ΄.

Ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
Καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
Κίονα δαιμονίαν,

(Ο

30. Vulgo distinguitur post πολὺ. vt accipiatur hoc pro πλῆθος, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loco, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitae, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Aeginam commeantium est, *regere iudicio recto et singulis caussis conuenienter difficile est.* Sed praestat simpliciter accipere verba, vti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει· *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cuiusmodi peregrinorum negotia et caussae sunt, in quibus ius saepe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέποι Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceporinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε, Ald. παντοδαποῖς ὑπολέστασε, Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi; sed cum hiatu.

30-34. Male interpungebatur post *διακρίνειν*. Iungenda sunt: *δυσπαλὲς (ἐστὶ) διακρίνειν (σὺν) ὀρθᾷ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν*, (*non imperite*) debebat sequi *τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῇ*, dixit: (*ἐκεῖνο*) *ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει*, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum, temporum, personarum, rationibus: vt sunt iura, caussae, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Aeginetas species aliqua eius, quod nos *iudicium mercatorium* appellamus.

(Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·)

A. β'. K. θ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β'. K. ιά.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν κάπετον,

Αὖθι

v. 37 et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. κάμῃ Bodl. β γ, 41. Ποσειδῶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et ποτε pro τε. 43. τεύξειν. MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid. et Oxon. post πεπρωμένον interpungitur. Ordo est: ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν etc. h. καταφλεχθῆναι. 47. ἐμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. κάπετον constanter primae edd. κάπεσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliae; sed altera Steph. dedit: κάπεσον. Pal. C. κάππετον. Aug. κάπτετον, et a m. pr. κάπετον. Apud Homer. κάππεσον pro κατέπεσον aliquoties, vt Il. α, 593.

37. 38. in parenthesi interposita sunt, pro voto: *vtinam insula sit praesidium tale adeuntium eam per omne tempus!* Tribuitur hoc tempori tanquam id efficienti: ex poetico more.

Αὖθι δ', ἀτυζομένω, πνοὰς βάλον·
Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός.)

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπαις,
Ξάνθον

51. αὖθι τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τοῦ πνοάς. 55. τεᾶς emendatum a Schmidio, pro τεαῖς, quod vbique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χειρὸς Bodl. γ. 57. Ὧς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cuius Schol. καθὰ exponit, idem Κρονίου. 58. βαρυκτύπου Bodl. γ. 60. ἔῤῥεται, peribit, cadet, coni. Pauw, perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quae ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis eius, ad quod referuntur! 61. τέτρασι Bodl. C. τετάρτοις β. γ.

55 seqq. Iungenda sunt ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Aeace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eueniet hoc prima et quarta generatione*, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ. pro σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδί, *per Telamonem et Neoptolemum*. ἀντίον ὁρμαίνων, *propius accedens*. At Schol. reddit: στοχαζόμενος εὐθέως, vt sit ὁρμαίνων ἐν φρεσίν, *interpretatur portentum extemplo versans animo*.

Ξάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἅρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν ἵπποις χρυσέαις,

Α. γ'. Κ. θ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis recedens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Vt nunc interpungitur, heros Aeacus auectus est diuinis equis; at, si post δεῦρο interpungas cum Pauw, ipse deus vectus est equis: quos *aureos* appellat, siue, quod ἵπποι pro curru dicti, siue, quod omnia diuina sunt aurea. Respexit et ornauit locum Apollon. III, 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἔσεται in Schol.

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultam fuisse, ita vt eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciae, mira est rofectio per Lyciam ad azonas et ad Hyperbo- quos per Istrum de-, vt sup. Ol. III. Nam loca eum commemo- ae ille forte adire x poetam deceret. sentaneum esset, ad vnum certum rare, vt Neptunum, non tria diuersa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus praecipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca terrarum situs ignoratione, per Amazones in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, vt apud Homer.

70 sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiae, aliptae: in

Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.
Καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,
Εἰδότι ῥαίτερον. ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.

Κεῖνα

71. Μελησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat v. Pauw. Μειλησία iam Rom. ed. exhibuit. 74. Νεμέα MS. Bodl. Κἂν Ν. malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐκ παγκρατίου Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. ῥαίτερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit ῥαῖτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀπηράτων Ald. vitio.

in qua interserenda inuidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiae carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant.* εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ· pro εἰ οὖν ἀνατρέχω, *percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνελθεῖν, vt apud Euripidem.

73. μή τίς με φθονείτω. cf. Schneid. Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum aetate petitum, qui non minus saxis pro telis vtuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur.

75. ταύταν χάριν paullo durius pro τὴν αὐτὴν, *commemorare enim possum similiter eum olim inter pueros Nemeis vicisse,* et *postea* ἐν ἀνδράσι *pancratio.* — 76. Iunge ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.

77–80. τὸ διδάξασθαι — *Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est.*

Contra

Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀ-
νορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν,

81. κεῖνα δὲ κεῖνος idem Ald. cum Aug. τῆνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90. τέτρασιν Ed. Steph. et iam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. vulgg. τέτρασι.

Contra *imperiti hominis est, docere velle alios quae ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant;* sed fluctuant in artis praeceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* κεῖνα ἔργα pro κατ' ἐκεῖνα, ἐν ἐκείνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit.

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε, bene se habet: sed vix expedias grammaticam in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων. Nam ἀποτίθεσθαι non est *reddere*, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἀπέθηκεν: quo vsu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque vsum sic constituère malim: ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος, (h. *σὺν δαίμονι, deo iuuante*) ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασι παίδων γυίοις, *et virtute vsus in quatuor pueris*, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit

Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·
Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
Ἀΐδα τοι λάθεται
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ια'.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι

Χειρῶν

92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Aeolicum, non γλῶτταν. γλῶσαν Ald. 93. ἐνέπνευσε tres Bodl. 96. πράξαις scribendum: pro πράξας. monuit etiam Pauw. 98. ἀνεγείραντα Aug.

cessit ipse ἔφεδρος) ἀπεθήκατο (amouit a se) νόστον ἔ. etc. h. τὴν ἧτταν. cf. Pyth. VIII, 119 sq. Sic ἀποθέσθαι νεῖκος κρεσσόνων Ol. X, 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, vt loquerentur sine auctoritate; opp. victorum iactantia. Alio in carmine ἀγρυξίαν dixerat: v. Fragm. LVI.

93. *Auum victor iuuentae quasi reddidit, et effecit, vt vitam ei producat laetitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. ἄρμενα πράξας ἀνήρ. εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est, *felicem esse.* Ol. XI, 4 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι. Ol. IV, 7 ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα. vt πράσσειν ἄντια pro κακῶς Pyth, VIII, 72. ἐπιεικῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, vt πράττειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ παθεῖν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere et laudem consequi*, Pyth. I, 191. 2. Isthm. V, 17. N. I, 46. Ergo *auus, cui tam prospera fortuna fuerat, vt nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est facienda, e quorum medio sextus iam victor renuntiatur, et quidem luctae et pugilatus:* ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν, pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad III, 5. 6.

Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκει-
ται φυλλοφόρων ἀπ᾽ ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἐρδόμενον.
Κατακρύπτει δ᾽ οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ε. δ᾽. Κ. ιά.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἐσλοῖς

Ἔργα

103. κἄν νόμον Ald. Rom. Brub. Morell. Aug. κἄννομον Steph. pr. et hinc reliquae, qs. καί ἔννομον. καννόμον Schmidius recte, vt iam emendauerat Ceporinus in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro ἐρδομένων Schmidius refinxerat, paullo audacius, probante tamen Pauwio. 109. ὅν σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν Ald. 110. ἐσλὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἐσλοῖς dorice Steph. iam praeiuerat Aldina, pro ἐσθλὰ et ἐσθλοῖς.

102. 3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis*. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interiecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσαις τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. XIV, 29 est Ἠχώ. *μέρος τι* (sc. eorum quae in carmine memorantur) ἐστὶν ἐρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tanquam inferiarum honos, persoluitur mortuis rite. Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perueniat,* h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

113. Deprecatur inuidiam Fortunae in tanta felicitate. Recte subiectum constituitur, εὔχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν, (h. ἐπιτιθέναι, ἐπιβαλεῖν). *Nemesin* dicit διχόβουλον, *infestam*, vt δίχα νοεῖν. δίχα φράζειν. apud Homer. Ἀλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἐπάγων) βίοτον ἀπήμαντον, ἀέξοι αὐτούς τε καὶ πόλιν, *beet* (vt Callim. in Iov. 95 οὐκ ἀρετῆς ἄτερ etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, s. *victorem et gentem* ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι
παλαιστῇ.

Argumentum.

A laudibus victoris exorsus statim ad Opuntis, vrbis patriae, laudes progreditur; – 33. vt eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturae beneficio debeatur – 62. Redit ad vrbis laudem et originem. Deucalion et Pyrrha post diluuium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Iupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio iunxit. Appellatus ille aui materni nomine Opus rexit vrbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc eius laudes.

Σ. α'. Κ. ις'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπίᾳ

Καλλίνικος

2. φωνᾶεν Schol. Nem. III, 1. omnes edd. et codd. praeter Bodl. α. qui dissoluit φωνᾶ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, vt

1 sq. Sensus lyricus docet, *μέλος φωνᾶεν* esse docte dictum, vt Lat. poetis epitheton *canorum*, *vocale*; idem

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἁγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν

vt ἐν φωνᾷ Ὀλυμπίᾳ dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπικῆς, h. qualis Olympiae auditur vel audiri solet. Ita fere Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curae docent magis poeticum esse μέλος φωνᾶεν. *carmen canorum*, quod canitur; Ordo autem verborum hic: τὸ μὲν Ἀ. μέλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἁγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρκεσεν (ἄν.) Apparet enim, Olympiae victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyrae cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro κεκλαδὼς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, vt κλάζω, κράζω, vnde καχλάζω; et χλήζω, vnde κέχληδα, dorice κέχλαδα, vnde α producitur. Etiam Aug. gl. κεχληδώς, εὐτυχήσας. At est *qui insonuit*, φωνηθεὶς, *cani solitus*. cf. inf. ad P. IV, 318. 4. 5. Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, vt metro seruiret. 8. ἑκατοβόλων Bodl. C. a pr. m.

idem μέλος, καλλίνικος (ὕμνος) ὁ τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, ἄρκεσε etc. *Etsi sollenne illud carmen, Callinicus, trinis strophis constans, Olympiae cani solitum*, (vid. V. L.) *sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam* in victoriam Olympicam; quae declaratur, e more, per Iouem et per Olympiam: quae designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. καλλίνικος ὕμνος expresse Nem. IV, 26. nec tamen vbique cum Musgrauio ad Eurip. Med. 45 substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῦδος. ἅρμα. χάρμα. καλλίνικος πάλη inf. Pyth. XI, 70. et ipsi victores καλλίνικοι, vt P. I, 63 Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus?

In

Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,
Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἕδνον Ἱπποδαμείας.

Α. ά. Κ. ιϛ'.

Πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν
Πυθῶνά δ' οἰστόν. οὔ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς

11. Pauw conj. ἐπίνειμαι a νέεσθαι, ἔρχεσθαι. v. Not. 13. βέλεσσιν praeclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μέλεσσιν. Me tenet vox τοιοῖσδε, quae non satis magnam vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 8. 9. aut, *hisce* telis, *hoc* carmine. 15. ἐξήρατο Bodl. MS. et α. 16. ἕδνον γ' Pauw in medium profert, vt anapaesticum sit colon.

In Archilochi hymno Καλλίνικος erat *Hercules*, et hinc hymnus, cuius exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. ἀπόνειμαι βέλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: ἐπινέμεσθαι βέλεσί τι. Forte sic expedias: νέμειν, νέμεσθαι βέλη ἐπί τι, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas.* Exquisitius nunc ἐπινέμεσθαί τι βέλεσι· more poetarum sollenni in similibus.

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, *non vanas laudes attinges; ex merito laudabis.* Pyth. VI, 37 χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, *non irritam vocem Nestor emisit.* Nec alia est γνῶμα κενεὰ χαμαιπετοῖσα Nem. IV, 65. 66 *consilium inane, irritum.* Fuerat autem Epharmostus iam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17. 18. et vna cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἓ καὶ υἱόν·
Ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
σον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλ-
φειοῦ τε ῥέεθρον·
Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

E. ά. K. ί.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον

Καὶ

22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν. Ita distinguere iubet cum Ald. et Rom. Pauw, vt αἰνήσαις non sit pro αἰνήσας, sed noua sententia: *laudes eam et ciuem eius, quae.* Equidem vix sequar. 27. ἴσ-σον Aug. ἴσσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σόν τε K omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, vt metro caueret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw; sed hic elegantius legi arbitratur Κασταλίαν. Iam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίας vt ad ῥέεθρον referri possit. Est pro ἐν Κα — h. e. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. 32. ματέρα Pauw expoliuit, vt simile faceret colon strophico suo. v. 16. cf. v. 58.

23. *αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν,* Opuntem, tanquam nympham seu deam, eiusque vrbis ciuem, tanquam deae sobolem. pro *αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.*

24. *ἂν* Opuntem vrbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὤπασαν
Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. ις'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἐναν-
τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

Ἀνίκ'

36. νηὸς Bodl. γ. et mox ταύτην et παλάμη. Sed haec non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. παντᾶ Steph. refinxit. v. ad Ol. I. f. 39. ἐξαιρέτων sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. ἀντία πῶς ἂν et ἀντίον in Schol. occurit. 45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato σκυτάλην· quod esse debebat σκυτάλαν. et sic iam exhibuisse Aldum video. vtrumque τὸ ῥόπαλον designat.

38. *σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ.* Nouo tropo poesis per *Musarum vireta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit poeta:* si laeto cum arborum prouentu, *manu fausta* id facere putandus est: haec est χείρ, παλάμη. μοιρίδιος, *diuina:* per quam declaratur ingenium diuinitus datum. Grammatici, dum δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ reddunt, vsum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς, σὺν τύχᾳ θεῶν, et Ol. X, 25 θεοῦ σὺν παλάμᾳ, itaque et h. l. σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ: *colit Musarum vireta, iuuante deo;* pro quo σὺν παλάμᾳ θείᾳ, δαιμονίᾳ, dicere poterat; vel σὺν μοίρᾳ θεῶν, Ol. II, 37. dixit igitur σὺν παλάμᾳ μοιριδίᾳ. Est idem mox κατὰ δαίμονα, quod alias ἐκ θεῶν, vt Pyth. I, 79 h. e. θείᾳ μοίρᾳ. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, vt vel cum diis pugnaret* etc.

Ἀνίκ᾽ ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς
Ἤρειδε Ποσειδᾶν.
Ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώμαθ᾽ ᾇ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι

Θεοὺς

47. ἤρειδε Schmid. e suis emendauit. Vulgo ἤρειδε. Ald, ἤρηδε. At versu seq. ἤρει δὲ τέ μιν vbi Romana statim emendatiorem habet lectionem. Ποσειδῶν vulgg. Ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48. ἀργυρῷ Schmid. intulit. ἀργυρέῳ Ald. Rom. et ceterae edd. cum Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. Ἀείδας Bodl. C. 51. -νητον Bodl. γ. 52. σώματα Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebat. ᾗ Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. θνησκόντων.

47. Ποσειδῶν ἤρειδέ μιν, *eum repulit, repressit.* Est, vt puto, petitum a lucta, in qua alter alterum ἐρείδει, *obnixus protrudere laborat et prosternere.* Diuersum est ἐρείδειν (scil. ἑαυτὸν) εἴς τινα, κατά τινα.

50–59. οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro: καὶ Ἅδης ἐκίνει. ἀνέσχεν. ἀνέτεινεν. *et Pluto hastam intentauit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet.* ῥάβδος de hasta, (nam ea vtitur h. l. pugnando,) quae nunc, vt saepe, pro sceptro est, quo *ille* compellere vmbras dicitur, ab aliis *Mercurius.* De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo iam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. βρότεα σώματα dixit, quae Homerus εἴδωλα καμόντων.

Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

A. β'. K. ις'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. Φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἵν', αἰολο-
βρόντα Διὸς αἴσᾳ,
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ' εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.

Λαοὶ

67. νάσους Bodl. C. inepte. 70. κτισάσθαν aut, quod scribendum erat, κτισσάσθαν, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθην a κτίζειν. Nec tamen id aliunde, quam, siue vitio, siue correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliae κτησάσθαν, recte vtique et ad metrum et ad sensum: *sibi compararunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr.

57 — 59 bene enodauit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam:* similia illis Ol. I, 82. Refugit poeta a narratione numine indigna, pugna inter deos facta. καυχᾶσθαι pro λέγειν, at cum notione ostentationis, σεμνύνεσθαι, *placere sibi nimium in Herculis laude.* παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δέον, *plus quam fas est,* sc. detrahendo deorum laudibus. Κρέκει proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit, hinc κρέκειν, *sonare:* vnde et fides κρέκουσι, nunc ὑποκρέκειν, ὑπηχεῖν, *succinere, respondere cantu.* Haec forte Schol. dicere voluit.

Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

E. β'. K. ι.

Νεωτέρων. Λέγοντι μὰν
Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωαιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

Χαλ-

72. ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν. Saue οἴμη, οἶμος, proprie via, qua plectrum per fides oberrat; tum et cantus; et ἐγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λύραν, obuia sunt. Elegans tamen est coniectura Gedikii οὖρον, quod et Pyth. IV, 3. Nem. VI, 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον. ὅρμον videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἐπέων λιμένα καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73. λιγύν γ' metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. οἰνόν γ'. vide ad v. 16. 32. 75. μὶν Bodl. α. 78. ἄμπωτιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπωτιν August. ἀνάπωσιν Pal. A. B. ἄμπωσιν qui legant, teste Schmidio, non inuenio. ἐξαίφνης codd. Bodl. 79. λαβεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἑλεῖν.

72–74. Pedestre esset: molire, moue carmen noui argumenti, quod genus carminum delectare solet. Omnino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75–79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Iouis opera, numine. In 78 sq. puta subiectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait ἑλεῖν ἄμπωτιν, *refluxisse*.

79. κείνων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum maioribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχᾶθεν κοῦροι Φύτλας Ἰαπετιονίδος, κορᾶν τε φερτάτων Κρονιδᾶν. *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic haeremus. Deucalion

Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερ-
τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ'.

82. Turbatissima haec sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam, eandem esse volunt, quae Locro nupta fuerit et a Ioue compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii lib. IV. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhae filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68. Ad hunc Iupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, grauidam iu Maenali recessu ex deo factam, vnde prognatum puerum Locrus pro suo filio suscepit, et ab auo materno Opuntem appellauit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem* Πρωτογενείας ἄστυ dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aethlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti v. Pausan. V, 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod maiores Locrensium a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticae, iidemque e filiabus (nam κόραι non esse possunt *amicae*, sed sunt *filiae*: vt Musae κόραι Διός) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versaui et tentaui versus, vt ad fabulas vulgares sententiam accomodarem. v. Not. Emendabam quoque φερτάτω Κρονιδᾶν,

calion et Pyrrha auum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo maiores illi simul esse potuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidae sunt Iupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiae natae esse debuere, quae matres erant factae maiorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam maiores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab vna filia Iouis Saturnii. Atqui

Σ. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν,
Τὰν παῖδ᾽ ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσαις, ἕκαλος
Μίχθη

δᾶν, pro φερτάτου, qui *Iupiter* est; et κόρας τε. At ignoratur non minus eius *filia*, quam *filiae*, quae hic locum habere possit. Tum vrget illud πρὶν. quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris κοῦροι κόραι τε φερτάτω Κρονιδᾶν ὁ δ᾽ Ὀλύμπιος — omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quae in Notae extrema parte posita sunt. 82. κορᾶν Bodl. Cod. et α In Aldina sic legitur: ὑ. πρόγονοι ἀρχᾶθεν, Ἰ. φύτλας, κοῦροι κουρᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατέρ᾽ ἀπὸ Ald. γῆς MS. Bodl. et α. 87. Ὀπόεντος et ἰναρπάσαις Ald. ἴκηλος Bodl. γ.

qui ignoratur etiam haec. Tum vero noua et grauior difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν — Nam maiores illi v. 79, a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum:* πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, *antea*, κατὰ τὸ πρὶν, seu, vt Schol. κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio: — *βασιλῆες αἰεί*. Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν — μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *vnius Iouis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis haeret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et eius filia* a Ioue ad Locrum adducta: addas licet ex Schol., Amphictyonem, Deucalionis f. Locri patrem. Itaque in internallo isto non esse potuere ἐγχώριοι *βασιλῆες αἰεί*. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦροι κορᾶν Φερτάτων Κρονιδᾶν, seu Φερτάτω Κρονιδᾶν, h. e. Διός, *ex filiabus Iouis nati?* nec prodest, si κόρας legeris: nam ne *vna* quidem *Iouis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Ioue Locrum, non puellam, peperit. — Potest interpretatio sic institui, vt v. 81-84 tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85 referatur non ad βασιλῆες αἰεί, verum ad κείνων δ᾽ ἔσσαν χαλκάσπιδες ὑμέτεροι

Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἕνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψαις,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,

Ὑπέρ-

88. Μίχθε Schmidii commentum est, vt doricum sit pro ἰμίχθη. Scilicet vt μίχθεν pro ἰμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sed idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochaeum et Spondeum admittit. cf. Hephaest. p. 33. 92. ἔσχεν Bodl. C. 97. Ἰσσώνυμον Rom.

ροι πρόγονοι: *orti ab illis fuere maiores vestri, antequam Iupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit:* vt sic maiorum memoratio ornetur: ἀρχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κορᾶν τε φερτάτω Κρονιδᾶν, *viri ab Iapeto orti et a filiabus Iouis;* vt vniuerse dicat: maiores Epharmosti esse ortos a filiabus Iouis. At enim ignoratur, quinam inter maiores hos siue e filiabus siue ex vna filia Iouis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Iouis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiae *filias Iouis cum Iapeti stirpe coniungit:* ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερτάτων (vel φερτάτω) Κρονιδᾶν. Iapetus Vrani fuit filius, adeoque Vranidas expectes; Cronidae locum non habent. — Ex his itaque colligo: Pindarum fabulam sequi a vulgari diuersam nobisque minus

Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεὼν τε διαιτᾶν.

A. γ'. K. ς'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-
βᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Υἱα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθρανος

98. ὑπέρβατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc iam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαόν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 32. 103. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἰδ' Ἀ. quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam reuocauit Schmidius. Canterum sequutus Nov. Lect. V, 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ' vtpote in Phalaecio. Tum Bodl. C. Πισᾶτε.

nus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Ioue amata, e qua progenies fuit, quae Locridem tenuit iam ante Deucalionem.* Sic omnia bene procedunt: v. 79 κείνων, *ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere maiores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Iouis,* (potest esse dictum indefinite pro vna, si non admittas κόρας τε) *indigenae reges huius regionis ante Locrum, patrem Opuntis adoptiuum.* Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit aequalem Menoetio, Patrocli patri: 104 sq.

107. Spectant haec de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzae Antehom. 269 sqq. vbi cf. Not.

Τεύθραντος πεδίον μολὼν,
Ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψαις ἁλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. ι.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἴην
Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἕσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ

T'

108. τεύθρανος Schmid. refinxit vt respondeat antitheticis vsu Pindarico. Legitur vbique τεύθραντος. 114. βιοτὰν Ald. βιατὴν Bodl. γ. Ex βιάω βιατὴς, vt ex βιάζω βιαστὴς, pro βίαιος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. νιν Ald. et Pal. C. οὐλοίῳ Pauw propter hypothesin v. 16. 32. 120, Εὑρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald. εὑρεσιεπής· sic et Schol. et MS. Bodl. εὑρεσιεπεὶς alter a m. pr. 122. ἀμφιλαβὴς Cratand. δυναμία Plant.

119 seq. εἴην εὑρεσιεπὴς, ἀναγεῖσθαι etc. Videtur sententia haec esse: Possem procedere (ἡγεῖσθαι, ἀνηγεῖσθαι, inuehi) in digressione; *haberem quae dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.* At aliud est quod ago: *Veni, adsum,* (ἦλθον) *vt commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consequutus est.* προξενίᾳ τ' ἀρετᾷ τε, *propter*

Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις, ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Μίαν ἔργον ἂν ἁμέραν.
Ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἷον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
Ἀπτῶτι δαμάσσαις,

Διήρχετο

124. τιμωρὸς legere mauult Pauw. Certe in τιμάορος est αο iunctim vno sono efferendum. Tum Ἰσθμίαις τε leg. offert Pauw, vt copula accedat, qua cum superioribus haec coniungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutauimus; est enim Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὲ δύ' ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur. ταὶ δὲ καὶ *aliae autem victoriae ei contigerunt Nemeis:* nec addit, duae ne an plures. 132. ἔσχε tres Bodl. 134. οἷα Schmidius metri caussa pro οἷον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen vsu retinui οἷον. 138. ὀξυερπεῖ Ald. 139. δαμάσσαις Schmid. ex Pal. A. B. vulgo, δαμάσαις, infestum metro.

propter hospitis necessitudinem et praeclaram virtutem victoris. Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inuentum. cf. Pyth. X, 102. Nem. IX, 17. Isthm. II, 3. VIII, 134.

138. *Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις.* δόλος ὀξυρεπής est simpl. ὀξύς, et δόλος,

Διήρχετο κύκλον ὅσσα
Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K ιϛ'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδια-
νὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνα φέρε. σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευ-
σὶς ἀγλαΐαισιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.

Πολλοὶ

145. Παῤῥασίῳ Rom. et al. 145. Λυκίου Boll. α. β. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quae totum locum obscurabat. Est enim: τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ πραχθέντα) ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου (ἐν πανηγύρει, in Lycaeis Pausan. VIII, 2. et 38.) θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ, *populo Arcadiae*. 150. εἰναλία γ' Rom. et Brub. At Ald. ἰναλία τ', vnde correxit statim Ceporinus, vt nunc legitur. 151. ἀγλαΐαισιν. μέμικται τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ὦ ἀνεῖσθαι. 152. κάρτιστον Schmidius refinxerat, sine caussa metro et hic metuens. Noua ab hoc versu procedit sententia.

δόλος, *calliditas luctatoris*. Adiungitur alterum epitheton ἀπτῶτι. Licet coniectare ἀπτώς τε, *ipse non prostratus*, μὴ πεσών, vt et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, vt *ars* sit ἀπτώς.

143. Videndum, annon et haec per exclamationem efferri praestet: vt inde a v. 134 οἷα δὲ pro ὡς, sic nunc τὰ δὲ (pro ἃ δὲ, h. ὡς) — Λυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' — φέρε;

152 sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Vsurpant versum rhetores, in

his

Πολλοὶ δὲ διδακταῖς
῎Ανθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἑλέσθαι.
῎Ανευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ε. δ'. Κ. ι.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
Μελέτα. σοφίαι μὰν αἰπει-
ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
῎Ορθιον

156. ἔνευθε δὲ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οὐκ vitiose Oxon. 161. μὲν MSS. Bodl.

his Libanius ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν (Reisk. To. III. p. 364, 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 317) et Sophoclis. Pergit v. 156: *quod non est a natura profectum, melius siletur.* ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν θεῷ (γεγονὸς, ante v. 152 τὸ Φυᾷ) h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest vt is gloriam consequatur, vt potius turpiter se det; vt adeo praestet nihil de eo dicere.* — Pergit v. 158. *Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt:* ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, *alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *fructuosiora sunt;* pro hoc dictum est: *alia via vlterius ducit progredientem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὰν αἰπειναί, *at in arte aliqua excellere, difficile est*, αἰπεινόν ἐστι, σοφὸν εἶναι.

162. Nunc superius dicta ad victorem transfert: qui insignia praesidia ad luctam a natura habuit. προσφέρων (σὲ πρὸς τὸ) ἄεθλον τοῦτο h. προσφερόμενος, προσελθών. — δαιμο-

Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκὰν, Αἰάντεόν τε δαί-
θ' ὃς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

163. κέρυσαι Rom. Crat. Brub. Morell. Aldus tamen iam ediderat ὤρυσαι (ἀναβόησον) quod reuocauit Steph. θαρσεῦν Bodl. et κ. 166. αἰάντειόντ' ἐν δαί- 167. τι Ald. αἰάντειόν γε δαι- 167. τί. Rom et seqq. etiam Schmid. αἰάντεόν τε Pal. A. αἰάντεόν γε Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam nouarent. Grauius erat mendum, quod vbique legitur in altero versu -τι ὅς τ' quod metri caussa Schmidius mutauit in θ' ὃς ο. Pauw offert de suo: θ' ὅς τ' vel Αἰάντειόν τε δαί- θ' ὃς Ο. Porro Ἰλιάδα Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. Ὀιλιάδα quod metrum respuit. Sed Οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgauit: ὃς νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντειον Οἰλιάδα (pro Οἰλιάδου v. Schol. recent.) δαιτὶ, h. e. ἐν δαιτὶ, *inter epulas sollennes coronauit aram.*

δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, vt interdum facit, aut choro praecipere. Vltimos versus 166. 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem, ex more victorum sollenni sacra fecisse heroi indigeti, Aiaci Oilei f. et coronam deo consecrasse. Nisi dicas simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem nouo decore ornauit.* Nam victores honorem et decus afferunt, vt patriae, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratior.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ι.

ΑΓΗΣΙΔΑΜῼ ΛΟΚΡῼ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙῼ

πύκτῃ.

Argumentum.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persoluere ait poeta et victori et vrbi Locrorum – 19. et ipsi aliptae Ilae, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet – 27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiae institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis – 93. Ad horum ludorum exemplum, celebratur Iupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in praesenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat. — ad f.

Σ. ά. Κ. ή.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς
Ἐμᾶς

Ἀγησιδάμῳ A. E. addunt Ald. et Bodl. β. γ. Ἀρχεστράτου παιδί.

Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor lucta ἐν παισὶν, vt constat

21 seq. 1 – 8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscri-*

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γάρ' αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

Α. ά. Κ. ή.

Ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύσσει

3. ἐμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἁμᾶς priore longa propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent. — 4. ἐπιλέλαθα Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων — ἀλιτοξέναν. 9. ἐπελθὼν Aug. nec hoc male. 10. ἐμὸν καταισχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. I. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. vt βαθὺ κλέος Ol. VII, 98. ἐσθλὸν Ol. XII, 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τόκος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὅπου et ὅπερ apud Schol. vet. Male interrogando haec efferebantur; est ὅπα, non πᾶ. Subintell. Νῦν σκοπεῖν δεῖ, ὅπα. aut simile quid.

inscriptum animi tabulis est eius nomen. Vos, Musa et Veritas, auertite a me opprobrium promissi erga hospitem non seruati: ἐνιπὴν, h. e. ὄνειδος, ψευδέων, τοῦ ψεύδεος, quatenus fallit fidem datam. Tum ἐρύκετον ὀρθᾷ χερὶ, δικαίᾳ.

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἑσόμενος, *procedens*) χρόνος, ἕκαθεν ἐπελθὼν, *quod longo inde spatio effluxit*, κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, *redarguit me debiti non persoluti.*

12. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et vrbi consecrato attingendum sit.* κοινὸν λόγον, *communem vtrique laudem*, hymnum, vt Ol. VII, 38. 39 ξυνὸν λόγον.

κλύσσει ῥέον· ὄπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

E. ά. K. ϑ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν
Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλα φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξαις

15. κατακλύσσει Edd. vett. vsque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλύζει iterum antiquam reuocauit Stephan. altera cum seqq. reliquae variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. καλύψει, quam et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, voluet.* 17. Νέμει ἀτρέκειαν πόλυς Λοκρῶν Pal. C. ἀτρέκειαν etiam Ald. At vnus ex Schol. νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λ. (sc. τὴν χάριν ἀπονέμει) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύριοιο κολώναν — καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. Praestat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ ζεφυρίων Ald. 21. Ἰόλᾳ Ald. et Pal. C. item vnus ex Schol. ἴλᾳ Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ἴλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ.

19. *Nec Ilae memoratio absto, qui puerum, iam fere victum, quod et Herculi accidit, vt victor euaderet, hortatu confirmauit, eique adfuit, vt Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diuersa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, vt ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus. Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. IX, 107. confirmatus, vt ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achiuis fugeret. Debuit et hoc in Antehomericis expositum esse.

Θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
Πελώριον ὥρμασε κλέος ἀ-
νὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

Ἀγῶνα

23. Erat antea φῦτ' vel φύτ', a φὺς, pro ἀνήρ. φύντ' ἀ. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia vteretur, ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur ἔργων sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consequuti sunt, quae quidem satis illustris sit:* φάος βιότῳ, (vel βιότω, vt vett. edd. quas Morell. et Steph. primae deseruere) ἔργων πρὸ πάντων, *lux, decus vitae prae omnibus facinoribus.* Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. ἔργῳ *facto praeclaro prae omnibus lux ornamentum vitae:* quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, vt ἔργῳ esset pro ἐν ἔργῳ, διὰ ἔργου. per *victoriam* vitae splendor summus accedit. Aldus ediderat: ἔργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita ἔργον opponitur alteri, χάρμα ἄπονον, et est, *certamen cum labore et aerumna susceptum:* id vero certamen *vitae decus, seu gloriosum est prae omnibus certaminibus.* Aut si quis vniuerse sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contigit: at labore partus prae omnibus decus est vitae*, h. is demum

23. *Φύντ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὴν*, ex sollenni Pindari sententia, *Φυᾷ*, natura aliquem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. VIII, 62. et sup. Ol. IX, 52. Tum h. l. de *puero* victore agitur; alienum adeo *Φὼς, ἀνήρ.* Haesi in *τῷ κε.* quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui *γε.* Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; *ὥρμασέ κε* dictum pro *ὁρμῆσαι ἄν, ὁρμᾶν δύναιτο ἄν.*

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtigerant victori aduersarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. *Paucis* (quos aequus

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
Θέμιτες ὦρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-
ῳ σάματι πὰρ Πέλοπος
Βίη Ἡρακλέος
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. β'.

demum praeclarus et illustris est. Sane πρὸ πάντων ieiunum esse videtur, siue sit neutrius, siue a πάντες Suspicabar ἔργον πρόφαντον olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte ἔργον, *victoria cum labore*, *illustre vitae decus est.* Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. Potest quoque vterque versus in vnam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος. Quae tamen non minus dura sunt. 28. ἐξάριθμον vnus ex vett. Schol. legisse videri potest: ὃν τινα ἀγῶνα- ἐξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα sc. XII. deorum. Sed perperam et inuito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ. sed mox post πὰρ Πέλοπος pergit Aldus: βωμὸν ἐξάριθμον Ἡρακλέης. haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro θέμιστες: quod cur Oxonienses in θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. θέμιτος prima Steph. vitiose, et hinc aliae. Est autem pro θέμις et hoc pro θεσμὸς, festi lex. 31. Ἡρακλέως Bodl. C. 32. ἐκτίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐκτίσατο. Ποσειδάνιον male pars Bodl. vt mox, Κλεωνῶν. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimae notae refinxerunt, vt monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi vbi alia caussa accesserit. Displicet hiatus. An fuit — σσατ' ἐπειὴ Π.

aequus amauit Iupiter) *obtingit hoc, vt victoriam* ἀκονιτὶ *consequantur.* Altera vero ex parte *victoria ea demum vitae decus affert, quae cum labore coniuncta fuit.* ἔργον est *certamen*, h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. πρὸ πάντων, *ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. XI, 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. II, 7, 3. p. 150. et ibi Not. p. 450 sq. Paus. V, 2.

A. β'. K. ή.

Πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
Ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
Πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσαις
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ κεί-
νους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

E. β'. K. θ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὄπιθεν

Οὐ

35. ἀέκοντ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro ἄμενον reuocaui ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et ἥμενον Pal. C. *sedentem*, *commorantem*. Romana: ἅμμενον, tanquam ab ἅπτω, *nexum*, *haerentem*. ἐφημμένον, *qui penetrauerat in interiora Elidis*. Ita vero ἀμμένον erat scribendum. Possis suspicari vitium inesse et fuisse ἥμενοι — Μολίονες. nam *hi in insidiis latuerant*. At vero non satis conuenit quod adiectum est μυχοῖς Ἄλιδος. Dicimus itaque Herculis copias *insedisse tum loca Elidis*; nec in poeta vrgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressas*. 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum Homero Il. λ, 749 Μολίονε scribere? vt nec Ibycus apud Athenaeum II. p. 58. A. 43. ὄπισθεν — et mox εἶδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, vnde declarari possit illud, quod in praefatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quae vitia Aldinae, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, vbi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte vti praestat, quam eiusmodi librariorum allucinationes iterum enotare.

35. Molestum est ὑπέρβιον, vt ad Αὐγέαν retrahatur. μισθὸς ὑπέρβιος esset *ingens*. Melius ipse Hercules esset ὑπέρβιος.

Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.
Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ᾽ ἄπορον.
Κἀκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἁλώσιος ἀντήσας, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ′. Κ. ή.

Ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐν Πίσᾳ ἔλσας ὅλον τε στρατὸν
Λεϊάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
Ἄλτιν μὲν ὅγ᾽ ἐν καθαρῷ
Διέκρινε.

45. ὑπὸ στερεῷ πυρί. Videri potest epitheton ad σίδηρον spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum στερεῷ — σιδάρῳ. Verum πῦρ στερεὸν est *indomitus ignis*. Conuenit πυρὸς μένος. 48. ἀβουλίαις Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. ἔλσας scribunt vett. edd. ἕλσας dicunt esse pro ἐλάσας. Enim vero dicendum sic: ἔλω et ἴλω fuisse antiquas formas, vnde et εἶλον superest. Inde inualuit εἰλέω 55. Ἄλιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, vt ex Scholiis apparet, vt etiam Aristodemus

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire;* cum ii semel prouocati non nisi vindictae cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. X, 135 χαλεπὰ δ᾽ ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an praestet, ὕστατος ἁλώσιος disiungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλέος) θάνατον αἰπὺν, *gravem*, οὐκ ἐξέφυγεν.

Ad 51 cf. Ol. II, 5 sq. III, 20 sq.

54. περιπήξας διεκρίνατο, τέμενος ἐποιήσατο. Nam lucum serius plantauit Hercules ab Hyperboreis redux sup. III, 24. vnde ἐν καθαρῷ, *loco tum aprico, nudo et vacuo.*

Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

A. γ'. K. ή.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν. καὶ πάγον
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ἇς Οἰνόμαος ἆρχε,
Βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. Ταύτα
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾶ

Παρέσταν

mus illud emendare necesse habuerit Ἄλτιν. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. V, 10. vbi h. l. respicit. Ἄλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος; quod etiam ἄλτις esse debuit; huius luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secreuit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. κ. δάπεδον Ald. 61. νώνυμνος Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἄνευ ὕμνου, et Aug. Alius in iisdem Scholiis νώνυμνον legit, vnde Aldinum forte fluxit νώνυμον, vt iungatur, βρέχετο νώνυμνον, pro νωνύμνως. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. πολλὰ Ald.

57. τὸ δὲ κύκλῳ πέδον. Inf. 92. τέμενος. *Intra Altin fecit esse, constituit, loca epulis sacris: δόρπου λύσιν,* h. e. aut δόρπον λύοντα τοὺς πανηγυρίζοντας, *soluentem curis animos*, aut κατάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendarum. Epulae autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92. 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum XII. diis.

61. ἇς per ἕως declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex αἷς ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100, CXLII. Dictum autem, *quamdiu Oenomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore*.

62. Ταύτα δ' ἐν — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandae Alti adstitere Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus*

Παρέσταν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον.

Ε. γ'. Κ. θ'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε, καὶ πεντα-
ετηρίδ'

67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. vnus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσω· quae singula metri lex redarguit. Paullo durior omnino est huius loci oratio: melius tamen ad χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. κατέφρασέν γ', ὅπα vel κατέφρασεν, χ' ὅπα pro καὶ ὅπη, emendat Pauwius, vt metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; Nescio an satis ex rei necessitate. Nam vltima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, et si natura breuis esset. Vt interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastae sententia, deberent esse πῆ et πῶς. Possis suspicari fuisse, κατάφρασον, vt Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. πολέμου δὲ maior pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. πολέμοιο ex Ald. tacite reuocauit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam.

tempus duraturum. Omnino Μοίραις Pindarus ingeniose vtitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Moerae Ol. VI, 71. 72. cf. Nem. VII, 1. Idem Τύχην inter Moeras retulerat in deperdito carmine. v. Paus. VII, 26. p. 591. Fuit enim Hymnus eius in Fortunam, quantum intelligo ex eod. IV, 30 extr. Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα, quod sup. Ol. I, 53 Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν sc. ὁ Χρόνος, ὅπα. *tempus procedens obscurari non passum est*, sed seruauit memoriam posteritas, *quo loco, praeda diuisa, e manubiis Hercules litauerit et quomodo ludos instituerit.* τὰ ἀκροθίνια sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi pro τὰ ἀκρόθινα dictum esse contendas. Par haesitatio in Ol. II, 7. Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθινα, quod et per appositionem τὰ ἀκρόθινα, pro ἀκροθίνια,

ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον
Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
Εὖχος, ἔργῳ καθελών;

Σ. δ'. Κ. η'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἧκεν δὲ Μιδέαθεν
Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλα κυ-
δαίνων Ἔχεμος Τέγεαν.
Δόρυκλος δὲ τέλος

Πυγμᾶς

70. ἄρ' ἔστασεν Ald. Malim hiatum tolli: ἄρα γ' ἔστασεν. 71. 71. σὺν Ὀ Pal. C. πρῶτα Morell. exarauit, et hinc Steph. 72. ποταίνιον ἔλαχε Ald. et mox ποσί τε καὶ ἅρματι, hoc cum Pal. C. et ἐνδέξαν. 76. εὐθύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui εὐθύδρομον reposuit., quantum quidem video, ex ingenio: scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν στάδιον, vt bene Schol. in quo ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθεῖαν, redditur.

ἀκροθίνια, et τὴν ἀκρόθινα, accipi potest. Deficiunt nos exempla vsus vtriusque formae. Potest κατέφρασεν accipi pro καταφράζει, τοῦτο σαφῶς, ὅπα, *seruat memoriam posterum tempus, docet adhuc, seruata rei memoria.*

72. *Age quis* — ἀγώνιον θέμενος εὖχος, consequutus victoriam certaminis, ἐν δόξᾳ, ἐνδόξως, *gloriose*, σὺν δόξᾳ, ἔργῳ καθελών, *certamine, pugilatu, aduersarium prosternens*, h. e. superans. Meliorem interpretationem petii a meliore interpunctione. Nam vulgatum erat: — ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών.

Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. ή.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.
Κᾶκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ,

Χέρα

82. primam in Τίρυνθα corripi notabile est. 83. ἐν 7. Morell. et Steph. et hinc reliquae edd. 84. ἀπὸ Μ. pro ὁ ἀπὸ Μαντινέας. σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίου lectio erat Ald. Rom. et reliquarum edd. aduersans metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἁλιῤῥοθίου h. σημεῖον καὶ δόξα Ἁ. an Σᾶμ' Ἁ. aut vt alii Σᾶμος Ἁ. vt Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru vicisse, versu ex Theseide, quae Diphilo hic adscribitur, declaratur: Τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, ὃς πρῶτος ἅρμα τ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ. ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: Ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱέας ἐσθλούς, alii Σῆμος legerant. Didymus autem ἁλιῤῥόθιον Neptunum dictum prodiderat a mouendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidae auctoritate ostenderat: Ποσειδώνιον ὡς μάντιν εἰς (leg. Ποσειδάνιον, ὡς Μαντινεῖς) τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more.* Mirum est, Grammaticos non vidisse, omnia haec aduersari metro; saltem ἁλιῤῥόθου scribendum erat. Schmidius ex Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: Σᾶμος ἠείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw noua voce audacissime coniicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἁλιῤῥοθεῖ, *curru incedens strepitum ciet.* Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat. 85. Κᾄκοντι Schmidius ex Pal. A. B. Ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. ἔ. 86. Ordinem verborum vulgarem mutauerat in πέτρῳ δ' Ἐνικεὺς ἔδικε μᾶκος Schmidius, nec apparet qua de caussa. μᾶκος (ἐς μῆκος) ἔδικε

(τὸν)

Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

Ε. δ'. Κ. θ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-
σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,
Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
Κελα-

(σὺν) πέτρῳ pro ἴδικε πέτρον. Sic ἢ οἴῳ (δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον Od. θ, 188. Ἐνιπεὺς coniicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. χέρα κυκλώσαις. Ap. Homer. Od. θ, 189 τὸν ῥα περιστρέψας (sc. χειρὶ) putes et hic esse χερὶ κ. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσαις. ἁπάντων Ald. et Pal. C. 89. παρέθηξε, a παραθήγειν, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo praestantius est, ab αἰθύσσειν, *fulgere et cum fulgore mouere*, recte Schmidius reuocauit: παρεκίνησε. Supra vocem vidimus neutraliter positam VII, 175. et P. I, 169. et eo alludunt Ald. παραίθυζε, Rom παραίθηξε. quod sequitur Brubach. et Pal. A. παράθυξε At Cratander emendatam exhibet lectionem, quae et in Schol. recent. occurrit. 94. ἀρχαῖει sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum aduersus metrum pugnat versus in voc. χάριν sequente νίκης. Pauw emendat χάρι, vt Gratiam alloquatur: Ἐπωνυμίαν, χάρι, νίκας

90. 91. Nam plenilunio habiti ludi Olympici. conf. sup. III, 35.

94-98. Haec equidem sic expediebam: Iouis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur ἀρχαῖς προτέραις (προτέρᾳ ἀρχῇ) ἑπόμενοι, *ei, quod in primis sollennibus factum, obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Iouem memorabimus:* pro Ioue dixit,

Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον
Ἀντιάξει μελέων,

Σ. ε.

νίκας ἀγερώχου Κελαδησόμεθα, id est νίκην ἐπώνυμον. Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in eius sedem glossa venisse, quae ad νίκας adscripta erat. Suspicabar εὔχους illud fuisse. Nam τὸ εὖχος pro νίκη a nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso contexto ἄγε edidit. 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos iungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. Pauw βροντᾶν καὶ π. βέλος emendat: eoque ducit Ald. βροτᾶν. 98. ἀρηρότα Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquae vulgg.

xit, κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος, ὀρσικτύπου Διός γ' (praestat τ') ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ) *fulmen ardens, quod manu ille tenet, iacit summa cum vi*, ἐν pro σύν, *ipse summus rex*, κράτος ἔχων ἅπαν, μέγιστον. Iam adiunge ad haec ea, quae praemisit, per appositum: *canemus haec, hymnum*, h. e. argumentum hymni, *in victorem Olympicum*: ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod praeferam, per appositionem: βροντὰν — χάριν. Proprie νίκη erat ἐπωνυμία, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad χάριν, *decus, hymnum*. ἐπωνύμιος aeque dici atque ἐπώνυμος dubitare non debebam, v. Pyth. I, 58. Vt cum vno e Schol. pro *clarum, celebre*, accipiamus, non satis caussae esse videtur; secus quam Musgrauio To. III. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. μολπὰ μελέων iungenda: *quae carmina serius quidem in lucem prodeunt*: debebat sequi: ἀλλὰ ποθεινά γε, ὡς.

Σ. έ. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλεῖ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.
Ἀλλ' ὥς τε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποθεινὸς ἥκοντι νεότατι
Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. έ. Κ. ή.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
Ἀγησίδαμ', εἰς Ἀΐδα σταθμὸν
Ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-
πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος
Κόραι Πιερίδες Διός.

E. έ.

101. εὐκλέει Ald. 105. Pauw emendat: παῖς ἐξ — ἥκων, τι νεότατι τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ- ἥκοντι ἤδη τὸ πάλιν νεότατι, pro vulgari: ἥκοντι εἰς τοὔμπαλιν τῇ νεότητι, h. *in id aetatis, quod iuuentuti ex aduerso est*, h. ad prouectam aetatem: sic Ol. XII, 15. ἔμπαλιν τῆς τέρψεως h. ἀηδῶς. 105. φ. νέον Pal. C. scholio apposito υἱόν. perperam. 108. θνάσκοντι. primo pede Spondeo, vt in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex graecismo, vt dictum sit pro: στυγερώτατόν ἐστι θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἐπακτὸν *alienum herum*. 114. 115. ἀνα- πλάσσει Ald. et Pal. C. *affingit*. Sed alterum vsu elegantium hominum tritum, vt ἐπιπάσσειν, *gratiam affundere*. 115. τρέφοντι pro ἔχοντι Ald. sed inuito metro. ἔχειν h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere memini: καὶ παρέχουσι σοι κλέος Π.

E. ἑ. K. Θ'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,
Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius coniiciebat ἀρετῶν, et Oxonienses refinxerunt: ἐρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw voce traiecta legit: -παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα: Succurri potest leniore ope: — καταβρέχων Ἀρχε-στράτου (vel τῶ) ἐρατὸν τέκος αἴνησα. Adscriptum erat inter linens παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χειρὸς vulgg. Emendauit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμένον Rom. Sed producitur α illud natura v. inf. Pyth. X, 65. a κράω, ex κεράω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι- δέα Γανυμήδει Vt vltima in ἀναιδέα producta sit, Pauw monet scribendum esse ἀναιδεῖ pro ἀναιδεία ab ἀναιδεής, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀ- ναιδέα r. vt εα contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium, θάνατον quod is nec monito lectore mutauit ex Palatt. vt credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *proternam mortem.*

117. In sqq. verba hunc in modum iungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, *prosequens te, victorem*, ἀμφέπεσον (τὺν) σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, *studiose* eodem carmine *celebro Locros* (dictum vt περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγαπάζεσθαι, *fouere, colere*,) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα. — v. 122. post χρόνον γ' comma deleui. κεκραμένον ὥρᾳ, vt alias μιχθέντα, pro ὡραῖον. Alias ὥρα μίγνυταί τινι. P. X, 65. οὔτε γῆρας κέκραται γενεᾷ h. e. οὐ πάρεστι. At et πλοῦτος κεκραμένος ἀρετᾷ Pyth. V, 2. 3. qui Ol. II, 96. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος. Suauissimum est, quod v. 123 - 5. de Ganymede ob pulcritudinem immortali facto subiicitur: *Iuuenta cum Venere infestam mortem ab eo propulsauit.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ιά.

ΤΩι ΑΥΤΩι ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι.

Argumentum.

Victoriae sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur – 7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur – 10. Hoc nunc se praestare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adiunctis – 15. quippe qui, e Locride Graeciae in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc seruent.

Σ. ά. Κ. ϛ'.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
Ὀμβρίων,

Ἀγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Praestabat simpliciter inscribere: Ἀγησιδάμῳ πύκτῃ. Apponitur in vulgg. Τόκος, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, vt huius

1-6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum lauder desiderare hymnorum praemia:* v. c.

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι
Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται
Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. ά.

huius noni carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad vnam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quae illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat, collocandum esse Carmen XI. ante X. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. ἐστὶν ἐν ά. duo Bodl. inuito metro. ὅτὶ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo, ὅτε. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Ὑ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, Καὶ π. vnde opinio Grammatici in rec. Scholiis orta, iungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali cf. sup. ad Ol. VIII, 10. 11. Schmidius se adduci passus est, vt v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὴ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι; sed vitium hoc est vnius Plantin. Idem Schmidius

v. c. Nem. III, 10 διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ. Tum forma sollennis est: ἐστὶν — ἐστὶν — εἰ δὲ, *non magis quam. similiter vt.* Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno caelo, modo pluuio indigent*, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc agricolae, vt tanto laetior agrorum prouentus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolae salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum.* Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna vtitur*, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. VIII, 96) *hymnis indiget*, μελιγαρύων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν. Hoc mutauit: μελιγάρυες ὕμνοι sc. εἰσὶν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστὶν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, *laudum serarum*, h. apud posteros, *caussae ac semina.* Vt N. I, 11 ἀρχαὶ βέβληνται μέλεος ἐγκωμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea

A. ά. K. ς'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἁμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει. Ἐκ

dius Vrbanum lib. II. (nescio an is Martinus Vrbanus sit, cuius Institutiones grammaticae graecae Aldus vulgauit) pro τέλλεται, πέλεται habere narrat; deprauate. 8. ἔγκειται Ald.

antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quaerunt, vt ὕμνοι τέλλεται iungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quaesiuere; vt sup. Ol. VIII, 10. 11. Isthm. I, 38. V, 73. 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellarunt Grammatici, (vid. Eustath. in Il. ρ, 387) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe p. 95. In Hesiod. Θ, 321. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἔσαν, ἔαν, ἦν. In Euripid. Bacch. 1339. est δέδοκται, — τλήμονες φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis vsus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari iunctorum*; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck ad h. l. et VIII, 10. In Pindaro igitur accipio: — λόγων. τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit praeclaris factis.* — 7. *Laudes hae inprimis Olympicos victores manent.* ἀνάκειται vel a donariis, quae consecrantur, vel a thesauris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi*, aut melius omnino, *victoribus Olympicis*, (nam mox ad Agesidamum transit) *hanc laudem procurare studet.* Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. τὰ pro ἃ, οἵ ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ὃν αἶνον. *pascere laudem:* ad claram notionem quomodo tropum reuocem, non habeo. ποιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere*, αὔξειν, *seruare*, *custodire*, *prouidere*. Debebat sequi: *diuino enim munere*

Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
Ἁγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

E. α. K. ι.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἁδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι.
Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

10. ἐσαεὶ deerat Ald. 14. ἐπιζε- 15.φυρίων Bodl. γ. ἀλέγων omittit MS. Bodl. 16. Prauam distinctionem post ἔνθα συγκωμάξατε, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim: ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (πρὸς) μιν (sc. τὴν γενεὰν, h. τὸ γένος Λοκρῶν, οὖσαν) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φυθόξενον Bodl. C. vitiose. — 19. τε a sec. manu pro δὲ MS. Bodl. 21. οὔτ' ἐ. λέον- 22. τες διαλλάξαιντο ἦθος. ita versus disponunt Bodl. C. et α. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. XIII, 16. Nem. VIII, 60. Forte —αιντ' ἂν ἦθος

nere hanc laudes carmine ornandi vim possideo. Haec lyrice extulit v. 10 sqq. *non nisi diuinitus* (φυᾷ, δι' εὐφυΐας) *aliquis ingenio pollet:* quod Ol. IX, 42 σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο (γίνονται). Scilicet ἐκ θεοῦ, vt ἐκ θεῶν iam vidimus. At ἐσαεὶ? an non languet? Forte sic constitues, vt sit: ἀεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεοῦ. Mox v. 13. κόσμον, ὕμνον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς etc. Dixit pro: ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii iam in aliam terram coloni deducti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva s. raua vulpes.*

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος ιβʹ.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ἹΜΕΡΑΙΩι
δολιχοδρόμῳ.

Argumentum.

Cum victor Ergoteles hoc Fortunae deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeraeis receptus secundas res habuerat: Fortunam inuocat, vt Himeraeis propitia sit, cum eius ab nutu pendeant omnia, – 6. consiliorumque successus euentusque incerti et obscuri, – 13. saepe contra quam speratum fuerat – 18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul peruenisset, vbi in ciuitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευϑερίου,
Ἱμέρᾳ εὐρυσϑενέ' ἀμ-
φί πόλει, Σώτειρα Τύχα.

Τὶν

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια νικήσαντι οζ' Ὀλυμπίαδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur haec, vt aliquoties iam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quae de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico.

Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Κἀγοραὶ βουλαφόροι· αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

A. ά.

pico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. VI, 4 f. vbi, statua eius in Alti memorata, hoc adiicit: in titulo Himeraeum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretae oriundum, sed turbis ciuilibus pulsum ab Himeraeis receptum ciuitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Haec eadem patent hac Oda v. 19 sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem XXIX. et Isthmiadem adeo LVII. reiiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illae. 1. ν̀ι λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum in quo quis haereat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. Ἱμέρ' primum innexit ed. Rom. praue; recte a Schmidio reuocata Steph. lectio: Ἱμέρας. Aldina iam Ἱμέρα. εὐρυσθενέ' pro εὐρυσθενέϊ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit εὐρυσθενεῖ sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφιπόλει Ed. Brubach. sicque legerat Schol. vt ab ἀμφιπολεῖν sit, h. περιπόλει, σῶζε. Laudat quoque Homericum: ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Ferrem, si tertio casui iungi illud constaret. Nunc praestat λίσσομαι ἀμφὶ πόλει Ἱμέρᾳ. 6. Vulgg. ante αἵ γε plena distinctione vtuntur. 7. ταὶ δ' praeclare emendauit Schmidius. Vulgg. vbique τὰ δ', quod et sensum et metrum iugulat. 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ sic et MS. Bodl. Tum Ald. τάμνοι- σαι.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ — βουλαφόροι, αἵ γε μὲν ἀνδρῶν (sc. τὶν, διά σου) ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, (naues fluctibus iactari vides! pro, *incertum euentum habent*) τέμνοισαι ψεύδη μεταμώνια,

A. ά. K. θ'.

Σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.
Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

E. ά. K. ι.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα

Κνωσίας

10. οὔποτε et mox εὗρε in Bodl. 13. τετύφωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur,* nec tamen satis commodum. τετύφλωται Bodl. C. 17. ἐσθλὸν vulgg. ἐσλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομύχας conj. Erasmus in Adagiis. perperam.

ταμώνια, *percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illuserant* (tanquam naues percurrunt mare). v. 13. proprie homines sunt τυφλοὶ (ὥστε) φράζειν τὰ μέλλοντα, *ad prouidendum id, quod futurum est;* transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam caecam,* ἡ φράδη τετύφλωται, τυφλή ἐστι.

v. 14. 15. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *eueniunt,* ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀτερπῆ. vt P. XII, 56 ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ pro ἅτε τιμὴ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallus in Himerensium numis obuius sit,

Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

26. ἐκ Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν Πυθῶνι 'I. — 28. παροικείαις iunctim legit Pauw.

sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Mox v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animaduerss. p. 8. etsi iam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζειν pro *exaltare*, *clarum reddere*, vt et Isthm. III, 14 dictum secundum vulgare ἐπαίρεσθαι, vnde et ὑψοῦ φέρειν P. X, 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, ciuis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ
εἶδος ιγ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι
σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ.

Argumentum.

Xenophontis victoris laudem cum patriae, Corinthi, laudibus coniungit. A Corinthi laudibus initium facit – 39. Inde Xenophontis victorias enumerat – 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex eius originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subiungit v. 133. laudes tribulium Oligaethidarum et bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων
Οἶκον, ἅμερον ἀστοῖς,
Ξένοισι

σταδιεῖ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim σταδιεὺς aut σταδιοδρόμος erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα. Haec eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod iam notatum viris doctis, Olympiadi LXXIX. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum XI, 70. et Dionys. Halic. IX, 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. IV, 24. vbi numerus Olympiadis vndetricesimae corrupte circumfertur. Pater, vt in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. LXIX. victor renuntiatus fuerat: cursu quidem, vt infra v. 48. patet, stadio tamen

Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνη-
ταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμό-
τροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. α.

tamen ea Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, vt Corsinus quoque monuit ad eam Olymp. Auus fuisse videtur, *Ptoeodorus* in Isthmiis victor. v. inf. 56 sq. Erant autem ex *Oligaethidarum tribu* cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion sripserat Pindarus, cuius versus apud Athen. XIII. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41. 42. 1. τριςολυμπιονίκας Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποτειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾷδε δ' ε. nec id male. 7. 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων — ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁ. 8. 9. ὁμότροφος In Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutaui, vt iunctura cum anteced. manifesta sit.

3. θεραπεύοντα τοὺς ξένους, Φιλόξενον γνώσομαι, *celebrabo:* v. ad Ol. VI, 151.

5. *Eunomia*, *Dice*, *Irene*, Hesiodo Horae, Themidis filiae Θ, 901. 2. 3. Eae v. 9. ταμίαι. ab ἡ ταμία. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alias: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. Reprehendi potest in poeta, quod cum δίκην deam fecisset cum εὐνομία, nunc eaedem appellantur βάθρον πολίων, quod abstractis conueniebat, non personis. ὁμότροπος h. l. concors.

A. α. K. ια.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου
Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα

12. ἀλέξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi vnica Paulli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12. 13. Κόρου ματέρα ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. Τίκτει τοι κόρος ὕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt. Stephanus in Schediasm. V, 4. pro κόρου scribit φθόρου, et Pauwius κότου. Quis vero poetas omnes ad vnam formulam adigere ausit? quid ni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunae cursu animi fastidium creet? vt in praesenti rerum florente statu non acquiescant ciues, sed nouis studeant? vid. Notam.

13. θρασύθυμον Ald.

12. ἐθέλ. δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν. Erant haec iungenda cum superioribus: ναίουσι καὶ ἐθέλουσι. Otiosa vox esse videtur ἐθέλοντι. Vnus e Grammaticis optatiue accipit. Aliquoties hoc verbo vtitur poeta periphrastice, vt tamen τοῦ *paratum esse*, *cupere*, *studere*, locum teneat. Pyth. I, 121 θέλοντι δὲ — αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ. Sic Nem. VIII, 17. item VII, 32. vbi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. XI, 51. Vnde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. VII, 36. ἐθελήσω τοῖσιν — διορθῶσαι λόγον· quod alias esset οἷς ἐθέλων διορθώσω. XI, 9 ἐθελήσω, *propositum mihi est*; vt et ἐθέλω Isthm. I, 20. P. IX, 1. Ol. XI, 9. Porro: Ὕβριν Κόρου ματέρα dixit, vt in Oraculo Bacidis, ap. Herod. VIII, 77 κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. vbi vid. Wessel. Scilicet vtrumque recte se habet: Κόρος Ὕβριν, et Ὕβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum *fastidium* animum ad *insolentiam* et *iniuriam* aliorum adducit; et *insolentia*, arrogantia, facit, vt copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem ciuitates Ὕβρις perdiderat. Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε — Theogn. 1098.

Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Ὕμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
Ὤπασάν γ' ἄκραις ἀρεταῖς
Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
Ἐν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

E. ά. K. ιά.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ᾽· ἅπαν δ᾽ εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ

19. ὤπασαν ἄ. Ald. ὤπασάν τ' ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσαντ'. At ὀπάζειν est *praebere*. ὀπάζεσθαι, *comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt. ὤπασάν γ'. Est enim ordo verborum: Horae ὤπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπερελθόντων (τοὺς ἄλλους) ἄκραις ἀρεταῖς. 20. ὑπερελθοῦσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Graeculi librarii, qui non videbat ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων iungi.

16. Ἄμαχον δὲ - Ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: *qui non* κρύψαι, *exuere possunt generosam indolem.* Ait: ἔχω - habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. VI, 140. IX, 122.) Nec posteros defecisse a virtute maiorum, οὐ δύνανται κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc vniuerse extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii; Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupauerat; cuius posteri per C. annos vsque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. II, 4. conf Vellej. I, 4, 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h. l. Ὕμμιν ὤπασαν — ἐνέβαλον Ὧραι. Primo *Horae* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diuersis temporibus inuenta sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta haec ita extulit, vt ariolo in iis opus sit, non interprete.

Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱππεί-
οις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

Ἢ

25. Antithetici versus docent, ἐξέφανεν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cuius penultima longa est ex ἐξέφηναν. Emendandum ἐξέφανον vel ἐξέφανεν, et hoc vnus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησαν Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott., ἐξέφανε. Corruptela eadem erat in Homero Il. θ, 553. π, 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendauit metri caussa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου. hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ l. Ald. et in Schol. Male illatus erat τίς δὲ cum hiatu.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inuentis facile addere possunt. σοφίσματα, *inuenta*, vt apud Aeschyl. Prom. 469.

25–27. *Inuenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni*, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, *cum choro.* βοηλάτης et a βοῇ et a βοῦς ductus esse potest; praemium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς δὲ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἔθηκε; Manifesta res: inuenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror haec: ἔντεα ἵππεια, dicta pro ἔντεα ἵππων, vt inf. Nem. IX, 51. 52 ὅμιλος χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις σὺν ἔντεσιν, vbi est agmen ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων, sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Iam quid μέτρον aliud esse potest, quam ipsum *moderamen*. τιθέναι est *constituere*, *invenire*. μέτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt *moderamen per frenos*, vt adeo sit: *quis constituit*, h. e. inuenit, *moderamen equorum ope frenorum?* τίς ἔθηκε μέτρα διὰ ἐντέων ἱππείων; Ex vulgari ratione epitheton ad μέτρα erat reuocandum, μέτρα ἵππεια, pro, μέτρα ἵππων. μέτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Aeschyl. Choeph. 794. 5 Ἴσθι (Pauw emend. ἴσχε) δ' ἀνδρὸς

Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν
Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,

Ξενο-

30. δίδυμον 31. ἐπέθηκ'. Ald. vnde in marg. Brubach. 34. Ὀλυμπίαις Bodl. C.

ἀνδρὸς Φίλα πῶλον (Orestem) *εὔνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον*. vbi *μέτρον ἐν δρόμῳ προστιθέναι* est *moderari cursum.*

29. 30. 31. *ἢ (τίς) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε.* Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, vt vocabulum tropicum ornaret per ea, quae in rem proprio nomine dictam cadant: *ἀετός, ἀέτωμα*, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit: quod Winckelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quae anaglypha summae artis interdum habuit, v. c. in Parthenone v. Paus. I, 24. p. 57. in templo Delphico X, 19. p. 842) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio Clem. To. IV. p. VII. Sententia adeo est: *quis inuenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam.* In templo Delphico duae erant aquilae aureae vt inf. P. IV, 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. *ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο*, *propitius sis precibus;* at *χρόνον ἅπαντα* potius ad seqq. spectant; itaque post *γένοιο* interpunxi.

Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα
Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

Α. β'. Κ. ια'.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ', ἀλίῳ ἀμφ' ἑνί. μη-
νός τέ οἱ τωὐτοῦ κρανααῖς
Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
Ἔργα ποδαρκὴς ἁμέρα
Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

E. β'.

42. δρόμον. ἀν- 43. τεβόλησεν τῶν Ald. 47. Νεμέα τ' accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νέμεά τ'. 53. τρία μεν Rom.

38. καὶ εὔθυνε τὸν οὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, *fortunam*, vt gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice* κῶμον.

39. τεθμὸν ἐγκώμιον reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum κῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας adiecit.

48 sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἁμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; vt *dies longa*, *breuis*, *tarda*, *celeris*, poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ

μηνὸς

E. β. K. ιά.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. ἐν
Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τέρψιες θ' ἕψοντ' ἐρίτι-

μοί

58-60. Duplex huius loci est lectio; Omnes edd. ante Schmidium: μακρότεραι Τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptoeodoro parente coniunctim narrantur victoriae Isthmicae, vt sit ἕψονται (sc. αὐτῷ, τῷ Θεσσάλῳ,) σὺν πατρὶ Πτ. *maior voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est*. Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, μακρότεραι Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀ. vt, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptoeodori sit, Terpsiae autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios vnus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suaue videri potest tot nomina apponi; at, quod subiicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles eius nominis esse; potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellatiuis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum

auo

μηνὸς ἀμφιέθηκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφάνους. Vno eodemque mense tres victorias est consequutus Athenis; diuersis forte cursus generibus; Schol. memorat στάδιον, δίαυλον, ὁπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ') Ἑλλώτια (Corinthi in Mineruae Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις vniuerse dictum esse debet: ἐνίκησε, quod elici potest ex ἔργα π. ἡμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diuersis scil. temporibus.

57-60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et laetam iucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τέρψιες et ἀοιδαὶ ἕψονται, *aderunt ei et patri* ex victoria ἐν τεθμοῖς Ποσειδῶνος, *sollenni Isthmio.*

μοί τ' ἀοιδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν
Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.

Ἐγὼ

suo *Ptoeodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται τέρψιες *aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fruetur iucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua*. Pauw. conj. ἕψαντ' pro ἕψαντο. 60. 1. 2. distinxi et a sequentibus diremi: vt per exclamationem efferantur. Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ὅσσα τ' ἐν Δ. — λέοντος, Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis*; vt ad se transferat, quae de illis pronuntiare volebat. 64. ὡς rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὥς. MS. Bodl. μέν.

60. 1. 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Conuertitur oratio ad omnes quos memorauerat, Xenophontis patrem et auum cum ipso Xenophonte.

63. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, *prouoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. ὡς μὰν — pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, vt non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. II. extr. ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, *ita vt nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

67 sqq. Reuocat se ab vlteriore commemoratione laudum victoris; et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimuero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; praestat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude*

Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
τία Μήδειαν θεμέναν
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναῒ σώ-
τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

A. γ'.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος f. fuit ἐγὼ γὰρ ἴδιος. 76. αὐτᾷ ναῒ Ald. sic respondet illis: καὶ προπόλοις, h. ὑπηρέταις, *sociis naualibus.*

laude coniunctas esse velim. ἕπεται δ' (ἐστὶν) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δέ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conueniat; quod inf. P.IX, 135 ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

69. Iunctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est *missus*, sed a nauigatione petitum est, *in altum euectus:* dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur:* Pyth. II, 113 εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων, *nauem conscendam, in altum euehar*, ἴδιος σταλεὶς, *priuata naui euectus*, priuato consilio, *ad priuatas laudes celebrandas ingressus:* vt Nem. VI, 55 *Bassidarum tribus* ἴδια ναυστολέοντες ἐγκώμια, *proprias habent laudes.* γαρύων ἐν κοινῷ (κοινῶς), *communicata cum Corinthiis laude, publice*, μῆτίν τε παλαιγόνων πόλεμόν τε ἐν (σὺν) ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον, h. ἀρετὴν ἐν πολέμοις. γαρύων οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδῆ γηρύσω. Σίσυφον sc. γεγονέναι et τὴν Μήδειαν — γεγονέναι σώτειραν.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis rebus. σοφίαν ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, ἀντίον πατρὸς, παρὰ γνώμην πατρός. — 77. πρόπολοι sunt ἐρέται, adeoque ipsi heroes, Argonautae.

A. γ'. K. ιά.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν
Ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μὲν, γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέως,
Ἑλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
τα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄ-
στει Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

E. γ'.

78. Vt nunc interpungitur: τὰ δὲ καὶ — εἴργοντες· ἐκ Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καθ' ἃ δὲ, *quandó vero pugnarunt ad Troiam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai,* siue melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἐδόκησαν etc. *quod vero ad pugnas ad Troiam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio, a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσομαι γαρύων ἀμφὶ Κορίνθῳ (*h. dicam quae vera sunt de Corinthiis*). Σίσυφον μὲν — καὶ τὰν Μήδειαν- iungi quoque potest: τὰ δὲ καί ποτ' ἐ. h. e. καὶ (ἐκεῖνα, καθ') ἅ ποτε ἐδόκησαν τέμνειν τέλος μαχᾶν, (*pugnas finire* ante Troiam, *vt pugnae summa apud eos esse putaretur,*) τοὶ μὲν -τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες. Ἐκ Λυκίας δὲ etc. ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὴ mutauerat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μέν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων, h. κατὰ τὰ, *quod attinet ad res Troianas*, in bello ad Troiam gesto (cf. Var. Lect.), *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab vtraque parte*, in vtroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (ἐν ἀλκᾷ pro δι' ἀλκῆς. ἀλκῇ.) — 82. κομίζοντες, de conatu, *repetentes.* Erant autem Corinthii annumerati Mycenaeis Il. β, 569. cf. Paus. II, 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν — respicit Il. ζ, 152 sq. — 87. σφετέρου πατρὸς — ὃς latius de

E. γ'. K. ια'.

Ὅς τᾶς ὀφιώδεος υἱ-
όν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων, ἔπαθεν,
Πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνεγ-
κ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· εὕδεις,
Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
Καὶ Δαμαίῳ μιν, θύων
Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'.

98. Δαμάσῳ Bodl. α. δαμίῳ et mox ἀργάντα, seu potius ἀργᾶντα, invito metro, Ald. cum Pal. C.

de auo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ, 197. 206.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim euigilauit.* ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum*, ὄναρ *per somnum:* vt ex notis locis Odyss. τ, 547. υ, 90 constat. Iam h. l. *id quod somniabat*, *mox erat res vera.* Interposita haec (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ) a poeta per parenthesin. φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narrauit vt lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; eius iussu in templum Mineruae incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quae curanda essent, etiam ex monito deae. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλινίτιδος. v. Pausan. II, 4.

97. φίλτρον dixit *frenum*, πεῖσμα, quo domantur, adeoque mitigantur equi. Δαμαίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem. 99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ κνώσσοντί οἱ
Παρθένος τόσα εἰπεῖν
Ἔδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χεικεραύνου παῖς ἔπορεν

Α. δ'. Κ. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι

Κελήσα-

100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obuium est coniicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνῶντι, in quod et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem praeceps fertur satis incommodam: κνοῶντι· quia κνώσσω a κνοάω deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophae per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδί· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας. Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmidius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ- πως. At Ald. ὡς- τέ οἱ. 111. χρυσὸν reuocauit Schmid. ex Brub. quae Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq, et parte codd. Bodl. χρυσὸν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος: μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολύιδον χρᾶν, μαντεύεσθαι. Mox 111. δαμασίφρονα lyrice dixit χαλινόν.

Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἱππείᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν

Βελλε-

longa. Vt producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit χρυσόν γ'. At enimuero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v.100) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεῖ — γαιαόχῳ. 114. αὐρύῃ vt metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀνρύῃ (ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ) exhibet, (Aug. ἀν' ῥύῃ cum gl. ἀνατρέπῃ, θύῃ) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari αὐερύῃ, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἐρύῃ, (notum ex Il. α 459. sc. victimam) et contracte ac *dissyllabum* pronuntiari debet. Pauw -ποδ' αὖ ἐ. tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρύῃ vitiose, seu pro αὖ ἐρύῃ, seu pro ἀνερύῃ, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γεαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γέα pro γῆ. γαῖα, verum, an α tum productum sit, dubito. praeferam itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α longum ex η, γαιήοχος. Legitur quoque is Isthm. VII, 5. P. IV, 58. 115. Ἱππίᾳ alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἱππίᾳ. Sic solet. 116. δὲ non est in Ald. sed θεῶν vna syllaba potest pronuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et α. etiam Aldinae, in qua κτῆσιν, vitiose, vt et v. sq. ἕλε pro ἔλαβε.

114. καρταίποδα h. ταῦρον σφάξεις. Iubet Polyidus sacro Neptuno facto aram Mineruae exstruere: sc. Χαλινίτιδι Paus. II, 4.

116. δύναμις θεῶν πληροῖ κτίσιν (ἀπὸ τοῦ κτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύνανται θεοὶ τελεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ὅρκον καὶ παρ' ἐλπίδα, declarat rem, *quae euentum habet praeter spem*, h. e. *contra quam sperasses et iurasses, eam euenturam esse.* κούφαν κτίσιν malim iungere, vt sit *res facili successu.* Nam etsi ἐλπὶς κούφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum h. l. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: *ad euentum*

Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ιά.

Ἵππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.

Τὸν

121. γέννι Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γένυ resolui potest: γένυ pro γένυϊ. Aug. γένυ'. Necesse tamen non est. 123. ἔπαιξεν Rom. et hinc aliae. it. bini Bodl. et Aug. 125. 126. Miror poetae placuisse duo epitheta vni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. 130. διασωπάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita scriptum, quoniam ιω vno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. I, 88. σεσωπαμένον. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτοῦ. sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγὼ, inuito metro.

tum adducere valent dii etiam rem praeter opinionem facilem, h. e. ita vt sit facilis. Mox 120. φάρμακον, *frenum*, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123. 4. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso insidens. ἐνόπλια χαλκωθεὶς, h. ὁπλισθεὶς χαλκῷ. Praestat puto ἐνόπλια ἔπαιζεν, *bellico more.* Apud Callim. in Del. 133 clipeus hasta percussus ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, *vt fit in pugna.*

130. Etiam Homerus reticescit nouissima Bellerophontis fata Il. ζ, 200 seq.

Pegaso

Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέκονται.

Σ. ί. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν
'Ολιγαι-

132. ἀρχεῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Iouis praesepia* significare autumat. τὸ ἀρχεῖον, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse ὁ, ἡ, τὸ ἀρχεῖον, *quod ad imperium et regnum spectat; regium.* ἀρχεῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἄρχοντος. nec simili significatu ἀρχαῖος, vt sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων — ῥόμβον. Significat ῥόμβος, *rotam, turbinem.* At h. l. requiritur *rotatio.* Et fuit antiqua vox ῥόμβος pro κίνησις, quam ex Euripide in Pithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. IV, 144. cui ῥυμβὼν idem est. Hesych. ῥόμβος. δῖνος. 136. ἔκων dictum volunt pro εἴκων, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Praestat ἑκὼν, sollenne Graecorum, lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

Pegaso excussum Bellerophontem, cum in caelum contenderet, innuit infra Isthm. VII, 63 sq. add. Horat. IV, 11, 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ, 284 sq. vbi etiam Iouis fulmina gerit. Itaque h. l. *praesepe* eius in Olympo. non de sidere cogitandum; quod est praesepe *Asellorum* iuxta Cancrum: Arat. Diss. 160 sq. Alia narratione inter sidera relatus *Pegasus;* Arat. 205 sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. II, 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta euager.* Ne 135 in articulo τὰ haereas, puta esse dictum pro τὸ πλῆθος βελέων, vt saepe apud Homerum πολλοὶ pro τὸ πλῆθος. καρτύνειν est pro sollenni ἐρείδειν χειρί. vt Apollon. Rh. II, 332. ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά. — κρατύνειν pr. *vim addere, cum vi mouere, regere,* nunc *valide emittere tela.*

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θή-
σω φανέρ' ἀθρό', ἀλα-
θής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσ-
σεται· ἑξηκοντάκι γὰρ
Ἀμφοτέρωθέν γ' ἀδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

A. ἑ. K. ιά.

Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤ-
δη πάροιθε λελέχθαι.

Τὰ

137. Ὀλιγαιθίδεσιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendauit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἅ τ' ἐν Ν. Certe iungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. IX, 124. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λ. μίτραις. Schema autem fere vt P. IV, 232 νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις. 140. ἔξορκος pro ὅρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ὅρκος vt ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀλαθής τέ μευ ἐξ vel τ' ἐμεῦ ἐξ ὅρκος ἐπέσσεται. h. ἐξ ἐμοῦ ὅρκος, vt saepe poetae. 141. ἑξηκ. δ' ἀμ- Ald. 142. 143. Supplendum ἐγένετο, vel cum Schol. ἀνεκήρυξεν αὐτούς. 144. ἔοικεν ieiuna nec satis placet, quod olim ipse iunxeram Μούσαις et Ὀλιγαιθίδαις ἐπίκουρος, vt ἐπίκουρος Μούσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ὑπηρέτης, *famulus*, *sacerdos*, *vates*, his *patronus*, *laudator*. Nam sunt diuersa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μοίσαις ἔβαν ἑκὼν ἐπίκουρος Ὀλιγαιθίδαισι (κατὰ τὰ) Ἰσθμοῖ τε, τά τ' ἐν Νεμέᾳ (πραχθέντα) *venio etiam tribulibus victoris promtus laudator*, *patronus*, vt alias *testis laudum;* pro simplici: *Est mihi etiam tribulium victoris mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere.* ἔβαν, vt XIV, 27 μόλον, pro ἔρχομαι.

143-149. Valde concise dicta sunt quae sequuntur. βοὰ sc. ἐγένετο. 144. *Olympicae*

Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Δι" τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
σειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ,

ieiuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetico ex vsu pro *celebrare. Satis iam memoraui antea* (pr. et 45-8) *Olympicam victoriam.* 148. εἰ δὲ *vtinam vero,* optatiue, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Δι" vna syllaba pronuntiandum.

picae Oligaethidarum victoriae iam antea celebratae sunt: siue alio carmine, seu solius Xenophontis victoriae Olympicae fuere, supra 41-48 memoratae; et v. 1 τρὶς Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. τότε substituendum erit ὅτε ἔσται. Debebat sequi: ὅτε δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι. *Si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta; an scripserat ille: εἴγε δαίμων. vt reliqua (νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος) in medio sint interiecta? Vt nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, *exitus vtique est in dei manu.* Δι" Ἐνυαλίῳ τε ἐκδώσομεν πράττειν τοῦτο, *Ioui et Marti hoc permittemus efficere.* Cur tamen Marti: non possum exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil vnquam commune habuit; nec veteres Grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars praecipuo tribulium honore coli solitus. εἰ δαίμων γενέθλιος ἕρποι· quoniam ἕρποι, non ἕρπει, scriptum est, malo optatiue dictum accipere, vt interpositum sit: *vtinam fortuna quae inde a natalibus adfuit Oligaethidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἶθε, *vtinam.* εἶθε δαίμων γενέθλιος ἕρποι! Δι" — ἕρπειν, ἔρχεσθαι, *procedere.* Est autem δαίμων γενέθλιος, *ingenita virtus athletica,* ἀρετὴ συγγενὴς, εὐδοξία συγγενὴς, Nem. III. 70 πότμος συγγενὴς, Nem. IV, 68. V, 73. 4. Est hic δαίμων Ξενοφῶντος sup. v. 38. et δαιμονίως εὔχειρ Ol. IX, 164. Ad Oligaethidas autem omnia spectant, non ad vnum Xenophontem.

νασσίᾳ, ἀμφ᾽ Ἄργεΐ θ᾽ ὅσ-
σα. καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
Ἀρκάσ᾽ ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

E. ί. K. ιά.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυὼν,
Καὶ Μέγαρ᾽, Αἰακιδᾶν τ᾽ εὐερκὲς ἄλσος,

Ἁ

150. Παρ- 151. νασίᾳ. ἐν ἄργει θ᾽ Ald. At Calliergus emendauit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ᾽. alterum autem corrupit. ἄργει τε, ὅσ- Vt nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151. 2. Pauw interpungere iubet: ἀμφ᾽ Ἄργεΐ θ᾽, ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. malit quoque ὅσα δὲ. hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἄμφ᾽ Ἄργεΐ θ᾽ ὅσσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάσ᾽; aut, quod verum esse arbitror, ὅσα τ᾽ ἐν Ἀρκάσ᾽. At quae sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, vt id efficerem, laboraui. Pauw emendabat ἄνακτον v. 153. pro ἤνασσον sc. Xenophontis cognati vel gentiles.
Quae ipse arioler, vide in Nota.

153. 4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄναξ (ὅρους) Λυκαίου? tum ἄναξ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quae irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄνακτος μαρτυρήσει Λυκαίου βωμός. nam *Iupiter* est ἄναξ Λυκαῖος. Inusit locum vocis versus vltimae, quae excidit, glossa ἄναξ. An repetitum fuit: ὅσα? Ita sic constitutus erit locus: ὅσα τε (malim ὅσα τ᾽ ἐν) Ἀρκάσ᾽; ἄνακτος μαρτυρή- σει Λυκαίου βωμός, ὅσα· Πελλάνα τε καὶ Σ. vt pendeant sequentia a μαρτυρήσει. scil. *quot victoriae fuerint.* Et sententia haec: *Quot victoriae fuerunt in Arcadia reportatae ab Oligaethidis! Testis esto ara Iouis Lycaei, quam multae fuerint:* testantor certamina in Lycaeis habita.

156. εὐερκὲς ἄλσος simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάκειον a Pausania II, 29. περίβολος τετράγωνος λευκοῦ λίθου — τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ἐλαῖαι πεφύκασιν ἐκ παλαιοῦ. καὶ βωμός ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς

γῆς

῞Α τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθών,
Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὔ-
βοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν
Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

157. Μαραθὼν 158. τ' αἴθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri Μαραθὼν -θ' αἴθ' ὑπ'. sed ταί θ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quam et recepit Beck. Pauw vero argutius: ῎Ανα, κ.- vt sit ῎Ανα Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ' ἐκνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει. vt sit ἀνὰ - ποσὶ. — Wakefield. Silv. Crit. II. p. 97. ἄρα κ. An vsquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; vtique in Pindaro non memini occurrere. Idem τέλει τ' αἰδῶ δίδου quae non satis assequor. τέλει, effice vt, dictum, vt ap. Aeschyl. VII. ad Th. 633. τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. 164. Ζεῦ τέλε', αἰδῶ τε δίδοι Camerar. coniiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλειε ἀλδῶ τε δίδοι. Male autem haec interpretes arbitrantur poetam de se praedicare. Spectant haud dubie ad Oligaethidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter ciues cum vitae felicitate.

γῆς. ὡς δὲ καὶ μνῆμα οὗτος ὁ βωμὸς εἴη Αἰακοῦ λεγόμενον, ἔστιν ἐν ἀπορρήτῳ. De voce v. Timaeum Lexic. p. 124. c. not. Ruhnk.

162. μάσσονα, *maiora numero, plura*, ἢ ὡς ἰδέμεν, γνῶναι, *quam vt recensere ea possis*. Tam multae fuere Oligaethidarum victoriae!

162. Ad tribules: fac vt illi porro incedant leui, inoffenso pede, κούφως, h. cursu non grauato, h. e. vt vitam agant tranquillam sine offensa. διδοὺς ἀρετὴν καὶ εὐτυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ, reuerentia, auctoritas ac dignitas, quam virtus apud ciues affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ιδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

παιδὶ σταδιεῖ.

Argumentum.

Inuocantur Gratiae, interpositis earum laudibus, vt victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant -- 28. Tum memoratio fit patris iam vita defuncti.

Σ. α'. Κ. ιη'.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν,

Etiam huius odae inscriptio a Grammaticis varie exarata est. Post παιδὶ inserunt Κλεοδάμου edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. praeterea adiectum habet: νικήσαντι τὴν οζ' Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen ος' legitur, In Olymp. hac LXXVI. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenaeum ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque παιδὶ, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctae certamen institutum Ol. XXXVII. Pausan. V, 8. p. 394. ext.

Inscri-

1. Diis patriis vbique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis

ἕδραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·

Ει

Inscribitur Carmen in edd. εἶδος μονοστροφικόν. et quidem ἀνόμοιον. duae enim strophae sunt diuersi schematis. cuius rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, vt totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes Misc. crit. p. 66 (68), interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43 sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis, Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* To. XLIV. p. 231 sqq.) Equidem his, quae tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων dederat Schmidius, adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, Καφησίων. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Boeotiae fluvium, Καφησὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Κηφισὸς, nec metro cauendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. IV, 82. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Κηφισσὸς v. Paus. X, 33. Il. β, 522. 533. etsi vetustiores, suo more, vno tantum sibilo extulerunt. Deprauatio *Cephesos* etiam in latinis codd. occurrit v. Heins. ad Ouid. Met. III, 343. 1. 2. λαχοῖσαι in primo versu integrum et in altero Αἵ τε — ἕδραν, habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. αἵτε puta dictum pro simplici αἱ, αἵτινες. 2. καλλίβωλον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui εὔγειον interpretatur; pro diuersa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, siue a bonis equorum pascuis, siue a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum.

mis inde aetatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς. vt σὺν θεῷ. Ceterum sententiam iam vidimus Ol. I, 48.

Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
Ἐπάκοοι

9. ἤ τις ἀγλαὰ Bodl. C. 11. χαρίταν Oxonienses ex Bodl. C. receperunt: vel furca eiiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per αν effertur nisi in prima declinatione. Vulgo vbique χαρίτων. 19. Cum statim v. 21. ἐρασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλησίδορπε. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίκωμε. φιλησίδειπνε. At vitium latet in v. 21. prodente id hiatu.

9. εἰ σοφὸς pro *vt.* quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi: placemus* autem *ingenio, pulcritudine, splendore vitae;* idque fit *beneficio* Gratiarum.

10-18. οὔτε γὰρ — *quid? quod nec ipsi dii* — Etiam ipsi *deorum vitae*, quae epulis et choris exigitur, adsunt Gratiae, πάρεδροι Apollinis, et carmine, vt apud Homerum Musae, celebrant Iovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, *rerum omnium, quae vitam deorum beatam reddere possunt.* Tum illae σέβουσι τιμὴν, *summam dignitatem, maiestatem Iouis*, h. carmine celebrant Iouem. Apud Eurip. Hel. 1360. illae placant Cererem ob filiae raptum iratam.

Ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεχ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
γελίαν

21. Θαλία τε 22. ἐρασίμολπε Ald. cum MS. Bodlej. f. τ' ἐρα-σιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ 'Α. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diuerse Metricus. vid. Pauw. 27. ἔμολον· οὕνεκ' Ald. cum Bodl. At Μόλ'. οὕνεκ' 'Ο. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingit: Λυδῷ γὰρ 'Α. — ἀείδω, Μόλ', οὕνεκ' 'Ολυμπιονίκας ἁ Μ. h. μολλ, *ades Thalia*. Sed μόλεν ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quae in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29. — *Adeste, fauete, dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.* — ἀμινύεια corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἐλθὲ pro ἴθι Ald. cum Pal. C. praue. Ἠχοῖ, h. ὦ ἠχοῖ, de *Fama*, quae in Orcum ad patrem Asopichi peruenit, vt filii victoriam perferat, dici bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra Ol. VIII, 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit.

21. ἐπήκοοι νῦν γίνεσθε. Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam conuertit, vnde et v. 28. σεῦ ἕκατι etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, *pompam victoris incedentem, canendo hymnum*, ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ, *quod victoria est parta.* Mox 26. μελέται sunt *ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.*

γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱ-
όν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

31. ὄφρα ἰ. rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ἴφρ' ἰ. nec res eodem redit. v. Pauw. ὄφρ' ἰδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νίον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ', υἱὸν εἴπῃς, ὅτι ex graecismo; pro εἴπῃς, ὅτι ὁ υἱός οἱ ἐστεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν πατρὶ Κλεοδάμῳ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε. Sub fin. πτερὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἆθλα dicuntur *comam coronare:* iam gloria et laetitia euolat victoris animus; vnde πτερὰ νικᾶν inf. Pyth. IX. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo πτερόεντα ὕμνον dixit Isthm. V, 80. 81. pro quo etiam potuerat dicere πτερὰ ὕμνου. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄθλοις πτερόεσι vel πτερωτοῖς, vt ἆθλα sint pro στεφάνοις dicta, vt sup. XIII, 54. ἔργα θῆκεν ἀμφὶ κόμαις h. στεφάνους e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ

εἶδος ά.

ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι

ἅρματι.

Argumentum.

Laudes carminis ita adornat, vt lyrae potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret, – 24. nec refugere eius dulcedinem nisi impios, in quibus Typhoeus cui Aetna imposita est, – 56. ad cuius montis radices noua vrbs, Aetna condita erat, cuius ciuem se per praeconem pronuntiari iusserat Hiero; – 64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro vrbe facit – 81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus eius interpositis – 111. Mentionem denique iniicit Dinomenis filii – 115. Nunc preces ad Iouem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum aerumnas et calamitates - 156. Subiungit bona consilia et monita.

Σ. ά.

Σ. ά. Κ. ιβ'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
Πείθονται

Variae Lectiones.

Συρακουσίῳ male adiectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Noua vrbs condita erat Olymp. LXXVI, 1. v. Diod. XI, 49. Strab. VI. p. 414. A. mox soluta Ol. LXXIX, 4. v. Diod. XI, 76. In hoc internallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. XXIX. Olymp. LXXVII, 2. ante C. N. 471.

1. Alii iungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ – v. Schmid. et Not.

Notae.

1. Lyram alloquitur, seu inuocat. Nihil tamen subiungit in seqq. quod inuocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi;* aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi aestu abreptus, processit ad alia. χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si iungatur: καὶ languet; multo magis: καὶ κτέανον s. κτῆμα. *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέανον σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est κτέανον τὸ κτῆμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius caussam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adiutor.* Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus *accinit*, adeoque illum et hunc adiuuat, partes et operam suam praestat. Similiter δόνακες πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες Pyth. XII, 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quae aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram*, *sociam*, *amicam*, dicas forte; vim vocis Graecae sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat, Mox v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, cum quo initium fit choreae, ἀγλαΐας ἀρχή, *festiuitatis, festae laetitiae.* Tum etiam cantus

Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν Φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

A. ά. K. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν

Ἀγκύ-

5. Laudat ἀγησίχορα προοίμια et Stesichori Μῶσαν ἀρχεσίμολπον Athenaeus IV, 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. Δ. p. 1480, 11. πόδα ἀρχίχορον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φροιμίων emendauit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo προοιμίων. 8. σβεννύεις reuocauit Schmid. ex Cratandrina quae sequitur Aldinam. Ita nouam et diuersam citharae laudem subiicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύῃς, quod non bene ad sensum pendet ab ὁπόταν. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Aeschyl. Prom. 405. vbi αἰχμὰν pro βίαν. Nimis laxe, est *fulmen hastae more vibratum.* 10. Exciderat in Oxon. δ' post εὕδει. 12. χαράξας, χαλάξας, vitia in Bodleianis.

cantus eorundem χορευτῶν ex lyrae cantu pendet; pro ἀοιδῇ nominat ἀοιδούς. 6. 7. *quoties tu proludis hymno.* — Spectant seqq. 8 - 24 *ad Musarum choros in Olympo in epulis deorum.* cf. Il. α, 601 sq. Ita reliqua adiici poterant; *fulmen languescit molli carminis dulcedine;* id quod *Iouem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur vt obdormiscat; ipse Mars sic vt alii dii carmine delinitur.* Itaque 8. σβεννύεις καὶ — *etiam ipsum* fulmen. In v. 9 sqq. locum Homericum Il. ψ, 87 sqq. de columba malo inhaerente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri coniectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233 sq.

Ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων

15. *βλεφάρων*. Debuit scriptum esse *γλεφάρων*. cf. sup. ad Ol. III, 21. 16. *κλαΐστρον* vulgg. Aliqui *κλεῖστρον*, inquit Schmidius, vel *κλεῖθρον*, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendauerat: *ἐγκατέχευας*. Melius Oxonienses per diaeresin *κλαΐστρον* scripserunt: *κλεῖστρον*, *κλνίστρον*, *κλαΐστρον*, *κλαΐστρον*, *κλῇστρον*. Porro *κατέχευσας* Bodl. β. χ. 18. *κατεγχόμενος* Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, vt equidem arbitror. 19. *τρηχεῖαν* producta syllaba requiri Schmidius obseruat. Sed α natum hic ex η. 21. *κῶμα* Bodl. α. γ. et sic Ald. quae glossa est ex indocta interpretatione, quasi *κῶμα* ex *κῶμος* ductum sit. Est vero haud dubie *sopor*, *somnus*, *quo opprimitur violentus* (*βιατὰς*, *βίαιος*, vt Ol. IX, 114.) *Mars*.

17. *ὑγρὸν νῶτον*. Per se et origine sua *τὸ ὑγρὸν* nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum*, *liquidum*. Accessere inde notiones, vt fit, ab adiunctis; vt sit *molle*, hinc vt sit *flexile*, *mobile*, fere quod Latinorum *lubricum*. *ὑγρὰν ῥάχιν* equi dixit Tryphiod. 79. Etiam h. l. *νῶτον ὑγρὸν* per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile*, *inflexum*. Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacite ex altera voce *αἰωρεῖ*. Nec magis vi vocis *ὑγρὸν* esse potest *tumidum*, quam *fluctuans*. *ὑγρὰ κέλευθα θαλάσσης* ex antiquo sermone seruarunt poetae, vt tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus, si aliam rationem tenere vellemus, in argutias et tricas innumeras nos essemus illaqueaturi.

21. *κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας*. Offendere potest *καὶ*, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari possis *κῆλά τε*. Sed *δὲ* est pro *γὰρ*, *nam etiam deorum animos delinit cantus*:

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α΄. Κ. ιδ΄.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον

23. -τοΐδα Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοΐδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breues pro vna longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφία. 25. 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. 27. ἀνιόντα sphalma ed. Cratandr. Π. δ' ἀΐοντας Cod. Augustanus apud Schmid. 31-36. leguntur ap. Strab. XIII. p. 930. vbi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis.

tus: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοίδα τε Μουσᾶν τε. pro διὰ σοφίας, *arte*, vt 155 ἀμφὶ ἀρετᾷ.

25. ὅσσα δὲ — pro ὅσους. Respicit locum Plutarch. Opp. T. II. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, vt* θεομισὴς *sim:* εἴη, Ζεῦ, εἴη τὶν ἁνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τύφως. ἀτύζονται Schol. vult esse, ἀποστρέφονται, auersantur; at ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, ταράσσεσθαι, *perterrefiunt.* Saltem est λυπεῖσθαι, vt ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κεῖται Typhos; et tamen mox *Aetnae est substratus.* Scilicet Tartarus nunc non dicitur vt in Theogoniis; sed

Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ᾽ ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ᾽ αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ᾽ οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ᾽ Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β΄. Κ. ιβ΄.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται

'Εκ

32. θρέψε Rom. et cett. θρέψεν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμὸν τ᾽ Ald. aduerso metro. 35. De metro v. ad v. 171. Σικελία τ᾽ erit proceleusmaticus pro paeone quarto. 38. νιφόεσσ᾽ et χιόνος. Sed νιφετὸν et χιόνα iungere sollenne poetis v. c. Il. κ, 7. est enim alterum cum significatu procellosae tempestatis coniunctum. 41. ἀγνώταται Rom. et Crat. cum Bodl. β. γ.

Sed

sed est simpliciter *quod sub terra est.* Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegraei) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Aetnae subiectum fingere liceat.

40. Ol. LXXV, 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Aetnae incendium Siciliam vastauerat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de eius morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur III, extr. Ol. LXXXVIII, 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. T. I. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. To. IV. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113. iam *saepe* Aetnae incendium insulam incursasse ait.

Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο

Sed emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw an non poeta dederit ἄπλατοι πυρὸς ἁγνοτάτου ἐκ μυχῶν παγαί. At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem ἁγνὸν ignis epithetou simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quae etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda coniectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Nouembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. αἰνόταται. 43. τὸ ν in ἁμέραισιν et mox in ὄρφναισι addiderunt Oxonienses monente Schmidio. 44. De Aetna interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res est nota. vide ad Virgil. III. Aen. 571 sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod *noctu saxa euomere* dicitur Aetna, quasi id non aeque fiat interdiu. Itaque ipse emendat τέφρας pro πέτρας. Qua in re cum acute viderit alterum, miror eum non aeque vidisse in noua hac lectione inferri aliud quid, vt scilicet *cinis* euomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque τὸ, σὺν πατάγῳ, parum conuenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: ἐν ὄρφναισι φοίνισσα κυλίνδεται φλὸξ, ne nude id poneret, vestiuit et exornauit splendide ex adiuncto: φλὸξ κυλινδομένα φέρει etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem reuocare velle, calumniari est.

42. *Mons Aetna nocturnis mirus incendiis:* Plin. III, 8, 14. v. Strab. VI. p. 420. B. (274). Itaque v. 44-46 sunt tantum ornamenta flammae: *noctu ardet;* nam dies flammae adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Aen. III, 572

Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ'

49. θ. ἰδέσθαι August. πυθέσθαι Pal. C. syllaba in vtroque deficiente; θ. τι πυθέσθαι Bodl. C. et θ. τι ἰδέσθαι Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte praefert Pauw vulgatam. 50. παριόντων vacare dicit Pauw, et emendat παρεόντων, quod tamen minus lyricum esset.

572 sq. Mox v. 47. Ἁφαίστοιο κρούνους iungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42 ποταμοὶ scil. πυρός. et ἑρπετὸν est *monstrum*, *portentum*. v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

50. τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι pro simplici θαῦμα ἰδέσθαι vti sequitur. θαῦμα δὲ καὶ (ἐκ) παριόντων ἀκοῦσαι, h. e. *si ex iis audias*, *qui Siciliam adiere*. Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri: cum in poeta requiratur: *visu audituque* (propter tantos fragores) *horrendum:* itaque olim θαῦμα παριόντων iungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico: vt Diod. I, 36 Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμαστὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασι παντελῶς ἄπιστον. Cic. Verr. IV, 39 *Quod cum illis qui aderant*, *indignum*, *qui audiebant*, *incredibile*. Adde 56 de *hastis gramineis*. At θαῦμα ἰδέσθαι etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224. θαῦμα μέγα φράσσασθαι Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.)

Ad 52 sq. cf. Aeschylum Prom. 351-366 sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum, οἷον pro ὡς ἐνδέδεται ταῖς κορυφαῖς simpl. pro *monte*, cui respondet *solum*, *cui incubat*.

σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ. μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ι'.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἂν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,

Λοιπὸν

56. εἴη τιν ἀ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἐρχομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. I. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam iungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρῶτα, (non πρῶτα vt exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β. γ. cum Ald.

66. Nondum nota displicet. πρῶτα χάρις ἐς πλόον, ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. possis quoque iungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. To. II. p. 59. not., damnato ἐρχομένοις, quod olim ipse probauerat, ἐς πλόον ἀρχομένοις iungit, vt sit *auspicantibus*, *libantibus*, *sacrificantibus*. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ λόγος — Φέρει. *Ratio*, quae par est inter nauigationis initia et vrbem recens

Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσοῦ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,

Καὶ

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo vbique: -σιν, ἱπποισίν τε κλυτάν. In quibus veriorem lectionem adhuc quaero. Nam deest subiectum: *Aetnam vrbem.* Fuit forte στεφάνοισί νιν ἵπποις τε. Mox κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν στ. ἵπποις τε σὺν l. 9. est σὺν pro διά. 74. Δάλοιο ἀνάσσων omnes ante Schmidium; poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat Δάλοι' ἀνάσσων. Δαλίου Bodl. C. Δάλου Bodl. β. γ. quod pro vero habeo. In principio Λύκιε καὶ est Paeon quartus v. ad 191. 75. Παρνασοῦ erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur τελέμεν legisse: πράττειν καὶ συμπεραίνειν explicat τὸ τιθέμεν pro ποιεῖσθαι. Idem conj. εὐανδρεῖν· sed nota alia forma non est quam εὐανδρεῖσθαι. Scilicet putabat ad εὔανδρόν τε χώραν repetendum esse τιθέμεν. Enim vero satis patet ordinem esse verborum: τιθέμεν νόῳ (ἐντιθέναι νόῳ vel τιθέναι εἰς νοῦν) ταῦτα χώραν τε εὔανδρον.

recens conditam, affert spem post tam faustum fortunae casum, ταύτῃ ἐπὶ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum ἔσεσθαι sc. τὴν πόλιν — fere vt Ol. II, 32. ἕπεται δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις. — 73. σὺν θαλίαις εὐφώνοις, h. ἐν, διὰ θαλιῶν. *epulas* pro festis sollennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77 ταῦτα est pro τοῦτο, *omen illud.* et 79 μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα, h. πάντα ἃ μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.

Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
  ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
  νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
  βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
  θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
  σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις

Τλάμονι

81. βινταὶ tres Bodl. 86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum δὲ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμεύσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἅμη operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω et ἀμείβω. Sic στάω, στῶ, στέω, στεύω et στείβω. Nec absimilia τρίβω ex τρέω, θλίβω ex θλάω. 91. ἀμμνάσειεν emendauit Schmidius pro ἀναμνάσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat.

Vulgo

A v. 82 nouum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86 iustas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. VII, 103 sq.

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* εὐθύνει proprie *ventus secundus* nauem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. Quae sequuntur vsque ad v. 108, subnata e memoratione aerumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109 ad eadem

vota,

Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν᾽, ἀνίχ᾽ εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,
Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ᾽ ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρα-

Vulgo, ἄν μνάσειεν. οἵας ed. Rom. aiunt Oxonienses. exemplar nostrum οἵαις exhibet. 94. In εὑρίσκοντο subiiciunt Interpretes, praeeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus et Therone;* quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore iure subintelligere *homines*, vel *Siculi* et αἱ μάχαι hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit: παρέμειν᾽ νεν, ἵν᾽ εὑρίσκοντο θ. π. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Larcherium sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἀ νίχ᾽ εὑρίσκοντα (pro ἀ νίκα) quod contortum est et metro aduersatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33 emendat εὑρίσκοιτο, et εὑρίσκοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Nouembr. p. 646. (vbi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, vt et a. 1754. p. 301 sq.) Inter Mingarelli tentata erat: παρέμεινέν γ᾽, ἵν᾽ εὑρίσκοιτο θ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαι, vt Pyth. II, 72 δόλον θέσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἰφέρπων Aug. inuito metro.

vota, in quibus v. 87-90 substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot praeliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam parauit et regias opes firmauit.* Repetit sententiam inf. Pyth. II, 108 sq. παρέμεινε potentius quam παρεγένετο.

94. εὑρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis vsus est; praeiuit iam vnus e Schol. Malim repetere αἱ μάχαι εὑρίσκοντο. v. V. L.

96 sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, vt iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Vlysses) *necessitate vrgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet*

Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

E. γ'. K. ιϛ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Οὕτω

98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλων τις? 101. μεταλλάσοντας a μεταλλᾷν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ- σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paull. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μεταλάσσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω *vt abducerent secum.* non male, modo de vsu τοῦ λάζειν actiua forma constaret. Sollenne est λάζεσθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim eiusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem, sed ariolationem? An lateт ματεύειν, quod Pindarus frequentat? vt fuerit: τειρόμενόν γε, ματεύ- σοντας.

licet etc. Νῦν γε: ergo hoc diuersum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetae in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Haereo in hoc, praestetne σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον — ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem vtique spectant seqq. Φαντὶ δὲ pro γάρ.

Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων

Ἐν

109. Cum syllaba abundare videatur; Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ, vel Ἱέρωνι θεὸς σωτὴρ· probant prius Oxonienses. Sed θεὸς vna syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὀ. π. — ὧν ἔρασαι, κ. δ. vt Hiero sit vocandi casu. πέλει aliqui ab Schmid. nescio qui. 110. τόν γε Bodl. C. τὸν ποτιέρποντα Ald. quod Pindaricum est. 112. Δεινομένῃ scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. 113. πείθεό μοι Choriambus pro Paeone quarto qui requirebatur. Forte fuit πίθεό μοι quod et Mingarell. coniiciebat. v. ad 191. 118. κλεινὰν Aug. Cod.

109. *Similiter vtinam* — Redit ad 88. 89. καιρὸν διδοὺς, *euentum*, qui ab *temporum opportunitate pendet.* cf. Nem. VIII, 6.

116. Αἴτνας βασιλεῖ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diuersorum laudes complexus, ad Iouem celebrandum; vnde inf. 130. Ζεῦ, τέλει. Iam τῷ v. 118. intellige, *Ioui Aetnaeo, cui nouam vrbem condidit et dedicauit Hiero: et quidem legibus et institutis Doriensium.*

120. Aetnae coloni Dorici erant generis, Geloi, Mega-

Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'.

125. Δωριῆς, quae apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριεῖς ex Ald. repetitum.

Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque aduenae erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. XI, 49. Iis relictae *leges patriae et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* To. II. p. 217 sq.) Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille caesus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L. annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Ὕλλίδος στάθμας: et mox eaedem *leges Aegimii*, Αἰγιμίου τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Aegimius* inter generis Dorici maiores: cuius filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. II, 8, 3 extr. vbi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. V, 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123 enallage temporis est, res praeterita tanquam praesens, ναίοντες, *qui olim habitarunt*, *οἱ νασάμενοι*. Etiam ἔσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, maiores hoc spectat. Saepe hoc animo tenendum erat; vt Nem. IX, 130, φεῦγε, *fugerat*.

A. δ'. K. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν

130. Ζεῦ τέλει', omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δὲ. nec excidit apostrophus nisi in Paulli Stephani edd. incuria puto. Idem tamen est, τέλει, an τέλει', scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἃ αἰτῶ· Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullae enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque traiectio dura, pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane praestat scribere γε, quod iam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusatiuus, qui sequitur, ambiguum facit, vtrum sit subiectum: num αἶσα διακρίνει λόγον an λόγος διακρίνει αἶσαν? Vtraque ratio durissima est. Praestat priorem sequi: *fac vt conditio populi Aetnaei et regum talis sit, vt constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (vt saepe λόγος in Pindaro) *inter homines*; h. fac vt Aetnaei dicantur vere frui Doricis institutis; vt sit pro: τέλει, τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἐτύμως, (ἀληθῶς) τοιαύτην αἶσαν (Doricam) ἀστῶν καὶ βασιλέων διακριθῆναι, *constitutam esse*. Esset tertia ratio, vt interpungatur post βασιλεῦσιν, sicque fieret, τέλει τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστε αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων: *hanc conditionem (fortunam) semper praesta ciuibus et principibus, seu regibus, vt iustitiam colant*. ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas vrbs noua temperata fuerat. v. 120 sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. ἀνθρώπων. 131. Ἀμενάου Bodl. C. Amenanum Strabo appellauit lib. V. p. 240. B. et sic in numis Catanaeorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Vt Μενέλαος et Μενέλας, similiterque multa alia: sic et Ἀμέναος et Ἀμένας.

130-6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video; *Iupiter fac, vt Aetnaea civitas*

Σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
"Οφρα

154. τίς κεν Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, κακόφωνα haec monosyllaba a Pindaro profecta esse Σύν τοί τίν κεν. Etsi sententia bona est; σύν τιν, *te, Ioue, adiuuante*, tuo numine, τοί, *sane*, ἁγητὴρ — τράποι κεν. Necdum tamen vidi melius. Coniiciebam: σὺν τοῖσίν κεν — ἐπιτελλόμενος. *commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens*. ἀγιστὴρ Bodl. C. et Ald. 135. Haerent in υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος Schmidius et Pauwius. Alter ἐπιτελλόμενος ἁγητὴρ τε iungunt, vt sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter υἱὸν legit, nempe vt cum τράποι iungatur; (nam cum ἐπιτελλόμενος iungi nequit, quod requirit casum tertium). Et hoc praeferendum: ἀνὴρ ἡγητὴρ ἐπιτελλόμενος τράποι υἱόν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἁσυχίαν σύμφωνον. Videtur enim Hiero filium Dinomenem nouae coloniae praefecisse, vt ipse olim a fratre Gelone Gelae, Thrasydaeus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obuia est caussa cur υἱὸν abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος. 135. δᾶμόν τε γεραί- 136. ρων Ald. δᾶμόν τε γε- ραίρων Rom. et ceterae edd. quas metrum refellit; nisi δᾶμον γεραί- ρων τε legas. Sed nullo modo commoda exit sententia; etiamsi iungas: *filio praecipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime τράποι pro ἐπιτράποι dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos conuertere*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporini in Cratandrina: γέ- ρων. 136. τρέποι Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo.

vitas vere Doriensium institutis vti dicatur. Sed haec ex verbis extorquenda sunt fidiculis: vt saepe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, vno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134 σύν τοι τιν κεν: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Coniicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. 137 sq. ἰδὼν ad Iouem referunt Scholia; mihi videbatur

"Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

E. δ'. K. ιέ.

Οἶα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον.

'Ωκυπόρων

142. Συρακοσίων metro monente emendauit Schmidius pro -ου.
143. δαμασθὲν super adscripto ει Bodl. γ. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes et iunxisse: 'Ωκυπ. ἀ. ναῶν ὅς σφίν etc. et praeferendum hoc prae altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν.

batur hoc otiosum esse; at hostes a noua expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptae. ὁ Φοῖνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis naualibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum;* eae *viderant* cladem ad Cumas acceptam.

140. ι.ὲ ὕβριν pro ἧτταν dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139-141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, nauali praelio Ol. 76. 3. v. Diodor. XI, 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conuersa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam coniunctam praestantibus Ol. 75, 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. VII, 165 sqq. Diodor. XI, 20 sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἶα coniunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diuersa. Suspicabar copulam excidisse οἶα Συρακοσίων τ' ἀρ- χῷ (pro ὑπ' ἀρχοῦ a Gelone) δαμασθέντες πάθον· ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν etc. vt sequentia penderent a superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕβριν, οἷα τε πάθον. Videbatur mihi hoc lyrico conuenientissimum esse; qui idem plura ac diuersa cumulata breuibus complecti, structuram autem mutare et in diuersis membris nouare solet. Sed in hoc nemini

Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἱρέομαι
Παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθὸν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω

Πρὸ

147. Pro αἱρέομαι temerario conatu Schmidius ἑλέομαι rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus, v. Pauw ad v. 30. Pro trochaeo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo obseruat, exhibet: δουλίας (hoc metro conuenit pro vulg. δουλείας). ἀρέομαι τὰν- vitiose tamen, nec quicquam profeceris si ἀρέομαι, ab ἀρέω, vnde ἀρέσασθαι Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat ἰρέομαι, habens forte in animo sup. Ol. VIII, 75 ἐρέω ταυτὰν χάριν. At sequitur statim v. 49. ἐρέω. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. ἀρέομαι, quod Atticis est ἀροῦμαι. Id vero est ab αἴρω. αἴρεσθαι μισθὸν notum est ex Iliad. XII, 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non *accipit* h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque acquiesco in αἱρέομαι, quod est *probo, ego mihi sumo*. 149. ἐρέω τὰν Ald. Rom. et rel. Sustulit τὰν metro obsequutus Schmidius. δ' αὖ ἐρέω Bodl. γ. quod et ipsum respuit metrum.

nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. XI. 66 sqq. ἀλαλητὸς v. 139 pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mirationem faciat; est perpetuum hoc poetarum, vt θόρυβον, κλόνον, κυδοιμὸν, et similia, ἀλαλὰν inf. Nem. III, 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

147 sqq. Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν (τὴν) παρ Σαλαμῖνος, *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *praefero* (αἱρέομαι, prae omnibus aliis laudo) *decus* (χάριν) *ex pugna ad Salaminem; Spartanorum vero*, (ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Plataeas; at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendae*. cf. V. L. μισθὸν dixit pro praemio, laude ex victoria; vt Nem. VII, 39. cf. Isthm. I, 71 sq. Sic aliquoties ἄποινα.

Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ε. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις

'Εν

151. Μῆδοι μὲν ex Bodl. C. receperunt Oxonienses; poterat relinqui vulgatum: Μήδειοι. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, ταῖσιν. 152. παρὰ δὲ τὰν idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. πὰρ δὲ, vt trochaeus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus πὰρ δέ γε erat. At v. inf. ad v. 191. 154. Δεινομένεος Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. γ. Δεινομένευς. Mox post αἱρέομαι et ἐρέω, expectabam τελέσαιμι. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum) *quam hostibus victis virtute sua consequuti sunt, pertexam*. et iam Pauwium coniectasse video: τέλεσαι- μ', ὃν ἐδέξαντ' — At τελέσαις non bene tentatur. Aut enim vniuerse dixit secunda persona, pro τελέσαι ἄν τις, vti statim v. 157 εἰ φθέγξαιο, vel vt se ipsum alloquatur, vt saepe facit. Durius esset, referre ad ἐρέω τελέσας. Similis locus est Nem. IX, 92 sqq. 157. καιρὸν, erit subintelligendum, κατὰ καιρόν. quod sane durum. Malit Mingarell. καιρῷ vel καίρι' εἰ φθ. 158. συντανύσαις communi forma Ald. cum binis Bodl.

157 seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditu inuidis; enimuero summa breuitate vsus sum.* Hac se, insigni cum arte, vti, poeta aliquoties declarat: v. Pyth IV, 439 sqq. IX, 133 sqq. qui locus prorsus cum hoc conuenit. cf. Nem. IV, 53-66. X, 35 sq. Pyth. VIII, 40

Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ᾽ ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει μάλιστ᾽ ἐσλοῖσιν ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ᾽ ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. νώ-
μα

159. Laudat Eustath. p. 610. μείων λόγος. memoriter. an ψόγος voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De αἰανὴς, quod et IV, 424 occurrit, et αἰανὸς, h. e. αἰνὸς, vid. praeter Stephanum Hesych. h. v. Sed ἀπάδις laborare videtur: etsi id pro ἀπάδιας dictum dicas. Deberet ita, puto, ex ἅδις, ἀφῆδις ductum id esse, de quo nil constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per διανοίας explicant. Itaque Pauwius delabitur ad ἧπαρ, Homero pro mente frequentatum, vt forte hoc idem ἧπας vel ἧπις pronuntiatum fuerit, et coniicit: ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte coniectasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse dorice, ἀπίδας, *praecordia*. Nec πραπίδες aliam originem habere videntur, quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet ἐλπίδας, cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. Goes conj. ὑπίδας, *nimia laus prouidam curam retardat.* Sed peccat prima in ὑπίδας in metrum. 164. οἰκτιρμὸς Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. T. II. p. 433. 114. 165. μὴ παρειὼς Schmidius e conj. interpolauerat, tantum vt planiorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, vt lectionem mutet?

40 sq. Ait adeo γνωμικῶς: *si breuiter*, καιρίως, *laudes celebraueris, complexus potissima capita paucis: minus faciunt illae inuidiam. Contra vero fastidium molestum* (productae laudis) *obtundit animos*, offendit.

162. Ordo verborum: Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἐσλοῖς κρυφίως, pro quo θυμὸν κρύφιον. vulgare erat ἀκοὰ ἐσθλῶν ἀλλοτρίων.

165. Poeta commendat iustitiae et veritatis studium. καλὰ, sunt studia honesta, h. e. laudum. — 167. Durissimus tropus! *acue linguam ad vera dicenda.* Pro hoc: *in*

μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

A. έ. K. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσὶ· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἱστίον ἀνεμόεν.

Μὴ

171. πὰρ σέθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σέθεν. 176. Ἐξιεὶς hic malit Pauw, vt iungantur cum seqq. Ita esset: *Sis splendidus, sed ita vt isto splendore* (sumtu in eum facto) *non cogaris, sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiae disiunctae sunt. Porro ὥστε vulgg. inuito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutauit in ὥσπερ. 177. Pro ἀνεμόεν MS. Bodl. ἀμπετάσας ex glossa; nam et Aldus: Ἱστίον ἀνεμόεν πετάσας.

in incude veritatis, procude verba vera. De his v. dicta ad Ol. VI, 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quae cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴτι φλαρὸν παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitiue vt Ol. X, 88. 89. μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν, *quia a te profectum illud est.* Desciuerat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. XI, 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis*, ex vss. 165 et 169. nam φλαρὸν vi oppositi est pro ψεῦδος.

Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

E. ί. K. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς·

Οὐ

178. ὦ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus; μὴ δολωθῇς φίλε κέρδεσιν εὐτρα- πέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, vt Aldina expressum habet, legere iubet: μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-τραπέλοις. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. ὀπιστόμβροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana coepit mutare in ὀπισθομβ. Recte emendauit Schmidius: est enim ὄπιθεν pro ὄπισθεν. At Bodl. C. deprauatius: ὀπισόβροτον.

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures praebeat. v. 179 κέρδη non sunt de lucro, sed, quod iam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτράπελοι, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligenda. Concinit Diod. XI, 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*, ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. II. et III. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumueniri fraudulentis adulatorum blanditiis*, laudibus. Non adulatorum voces, sed *gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (ἐν) λογίοις καὶ ἀοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἀ. Sunt autem λόγιοι historici, puto. Etiam sic N. VI, 51. Commentator sententiae est Diodor. XI, 38. Ex altera ratione,

si

Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·

Εὖ

184. φθινεῖ malit Schmidius, vt prior corripiatur. Fieri tamen idem in φθίνει, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta vsu habitum, vt ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ. Etiam noster corripit sic inf. IV, 471. V, 161. 187. αἰσχρὰ - φήμη Schol. seu ex glossa seu varietate scripturae. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἄ. a Schmidio, male de metro sollicito, est concin-

si λογίοις καὶ ἀοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur haec: *vt ea post mortem demum ad poetas et historicos perueniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Haec interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et *viuentes* reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur.

184. *Croesus adhuc laudatur propter beneuolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per vrbes et templa Graeciae ab eo dedicata,

188 - 190. In carminibus iuuenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωνίαν: οὐ δέχονταί μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt eius nomen in carmine, nec adiungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. μαλθακὰν, *suauem,* (ἐν) παίδων ὀάροισι, *cantibus inter epulas.* hinc epitheton ὑπωρόφιαι.

191. *Bonum sucessum habere, prima est felicitas.*

ἄθλον,

Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

concinuatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἀέθλων proba, etiam Pauwio iudice. ἄθλων tamen refingere possis: vt etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non obseruatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse Paeonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

ἄθλον, *praemium*, *bonum*. Praeclare *factorum laudatores habere, proxima felicitas.* εὖ παθεῖν: conf. ad Pyth. III, 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016 sq.

ΠΥΘΙΑ
εἶδος β'.

ΤΩι ΑΥΤΩι ἹΕΡΩΝΙ
Ἅρματι.

Argumentum.

Ad Syracusas conuersus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat. – 23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi poenas luit. Inde a v. 89 sententias subiungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio maledicentiae in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunae bonis. A v. 125 bona consilia et monita subiungit.

Σ. ά. K. ιέ.

Μεγαλοπόλιες ὦ Συρά-
κοσαι, βαθυπολέμου

Τέμενος

Quibus ludis victoria haec curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. Ex voc. πώλους v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵππος omnino dicitur saepe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Ὕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
'Αγγελίαν

4. ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν. Debet hoc esse ex ὁ σιδαροχάρμης, adeoque ἵππων ab οἱ ἵπποι non ab αἱ ἵπποι. 6. Λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν (deb. saltem Ἀθανᾶν) olim emendauerat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenaeis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis haec Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. ὕμμιν Oxon. ex ed. Commelin. cett. ὕμμιν. Aeolice s. Dorice. 7. μέλος — ἀγγελίαν pro τὸ ἀγγέλλον.

aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum, carmen ἐπιστολιμαῖον, e v. 6 et 125 intelligitur; cuius generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit lyricae poesi, equidem non dicam. Inter ἐγκώμια fuisse suspicetur aliquis ex v. 24 sqq. Ad v. 127. ὑπορχηματικὸν facit Grammaticus; fuere autem Pindari ὑπορχήματα: vid. Fragmenta p. 26 sqq. et p. 7. Ipse poeta Καστόρειον appellat v. 127. quod nomen aeque obscurum est, et probabile fit nihil aliud significare quam ἱππικόν. Ol. I, 163 ἱππικῷ νόμῳ. cf. Pyth. XII, 92. Isthm. I, 21 ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. Non enim eo modo licet accipere quo τὸ Καστόρειον μέλος dictum fuit apud Lacedaemonios, quod ad rhythmum ἐμβατήριον est referendum: carmen quod canebatur instante praelio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 5⁴. praelio iam committendo rex iubet τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος. v. eund. de Musica Opp. T. II. p. 1140. C. Pollux IV, 78. cf. Klotz ad Tyrtaeum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: vt nolim ariolando otium perdere. v. Fragmenta p. 7 sqq.

3. Syracusae τέμενος Ἄρεος, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut eius cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; vt de Locris Ol. X, 19 μέλει δέ σφισι χάλκεος Ἄρης.

Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος·
Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
Ἐδάμασσε πώλους.

A. α'. K. ιε'.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ διδύμᾳ,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον

Ἐν

13. κείνας — πώλους. Suspicari in promtu est fuisse κλεινάς. 17. χερὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χειρὶ, quod Iambicum metrum respuit. διδύμα Ald. Rom. et al. vt Diana sit διδύμη, minus bene. 20. Mingarell, conj. ὅτ' ἐν δίφρον ἰνθ'.

12. *Ortygiam* insulam ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. nam Dianae fuit ea insula sacra, Diod. V, 3. vnde Ortygia Nymphas inter Dianae inf. Nem. I, 3. Et erat Dianae templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196 sq. ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait Schol. — noti sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Arethusae fontis Ortygiae. Diana Alpheaea colebatur in Elide, Paus. VI, 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16 sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, vt ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. II, 2. At bene Diana memorata est, quia eius templum in Ortygia erat; Mercurius propter certamina, vnde ἐναγώνιος dictus, et Neptunus propter equos domitos, vt toties: Pyth. VI, 49 sq. Ol. V, 49.

῎Εν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
῎Αλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσο-

21. ἅρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἕρματα, vt haec sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi quod ait polysemon esse vocem et ab εἴρω ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: ὅταν καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρον ξεστὸν ἅρματά τε πεισιχάλινα, vt ἐν aeolice et dorice pro εἰς (ἐνς, vnde factum ἐς, mox productum εἰς, et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Koen. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. ρ, p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est iunctura: ὅταν Hiero ἐγκαταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (εἰς) δίφρον ἅρματά τε. 22. Scrib. ἵππιον pro ἵππειον. 25. εὐαυχέα Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. vnus: ᾗ ἐφ' ᾧ ἔστιν αὐχεῖν. Ad εὐαχὴς pro εὐηχὴς doctae sunt disputationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation. in Suid. T. III. p. 304. Koppiers Obss. philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt.

24. ἐτέλεσσεν pro τελεῖ. *Alii poetae celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos:* depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Praeparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeoque *canuntur* φᾶμαι ἀμφὶ Κινύραν, *carmina in Cinyram*, ex sollenni vocis vsu in hymnis: vt Hymn. in Bacchum: Ἀμφὶ Διώνυσον — μνήσομαι. et XX. Ἀμφὶ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν. Eurip. Troad. 511 et alibi. Sicque ἀμφὶ ἄνακτα et e Terpandro ἀμφί μοι ἄνακτα sc. cane Musa; vt in Hymn. Hom. XVII. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. Aliter se habet ἀμ-
φὶ

Χρυσοχαῖτα προφρόνως
Ἔφίλασ᾽ Ἀπόλλων

E. ά. K. ιδ'.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων
Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὲ δ᾽, ὦ Δεινομένειε παῖ,
Ζεφυρία

29. χρυσοχαῖτα dorica forma (vt ἱππότα pro ἱππότης et alia v. c. μητιέτα, νεφεληγερέτα, apud Homer.) refinxerat post Rittershusium Schmidius, vt ditrochaeum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat vtique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw spondeum. 33. ποί τινος diuisim scripsi, vt par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque praeeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jerem. Spigelii coniecturam in textum receperat, ποίνιμον· esse enim ποινὴν poetae pro retributione. Vtique ποὶ ieiunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δέ τοι (*sane* τὸν ὕμνον ex 25. 26.) χάρις ὀπιζομένη τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, *grata mens deuenerans aliquem,* (deuenerandi caussa) *pro beneficiis* acceptis.

φὶ ἄναξ h. ἀμφί μοι ἔσο *ades mihi:* vt in Aristoph. Nub. 595 Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ. Confusa passim haec. Mingarell. malit Κύπριον — Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31 ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cuius ipse sacerdos fuerit. Fabulae de Cynara esse debuere plures et variae: v. Meurs. in Cypro II, 11.; modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis vt h. l. v. Notas ad Apollodor. p. 825. et paullo ante 822. 3. Praeferam adeo distinctionem ἐφίλασ᾽ Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquam simpliciorem, et credam, Pindarum diuersam a vulgari rationem esse amplexum. De voce κτίλος multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. IV. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad. γ, 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias.*

Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
Θεῶν δ' ἐφετμαῖς
Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

Παντᾷ

37. ἀμηχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat. 38. δραμεῖσ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, vt δραμεῖσα ἀσφαλὲς sit δραμοῦσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens*, ἀπύει. Sed primo, forma passiua verbi nota non est; δραμεῦσα vel δραμοῖσα scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, vt quidem viri docti eam instituunt. Reuocanda ea erat ad elegantiorem sententiam: vt δραμεῖν ἀσφαλὲς sit a nauium cursu sumtum, οὐριοδραμεῖν h. εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat δρακεῖσ' quam Pauwius tuetur, vt δέρκεσθαι sit pro *viuere* ex Homerico noto: ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere*. vt contra *oculis incertis errare* solent *timentes*. Sic fere Schol. δέρκουσα ἐλεύθερον. ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ἐρῶν ἀλκάν, Ol. IX, 166. Non tamen aliunde nota est forma ἔδρακην et δρακείς, mirumque est poetam non maluisse δρακοῖσα vel δρακεῦσα, ab ἔδρακον, ex δέρκω, dicere. 41. πετρόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes praeter Commelin. cum tamen Aldina

35. **πρὸ δόμων**, in sollennibus publicis; puellarum choro ducto, aut in choreis puellaribus.

38. **δρακεῖσ' ἀσφαλὲς**, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens.

39 seq. *φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλινδόμενον ἐφετμαῖς θεῶν* etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum: *Discite iustitiam*: Aen. VI, 620. vbi conf. et ad Ge. IV, 424. Ad nostrum v. Schol. Od. Φ, 303. et Schol. Eurip. Phoen. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Παντᾶ κυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσ-
σι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μα-
κρόν

Aldina expresse haberet πτερόεντι quod recte reuocauit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. IV, 484., vbi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν τραγῳδουμένων narrauerat nonnullos tradere: ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα διαφθαρῆναι φασίν. vnde alii poetae turbinem procellosum in rotam vento procelloso circumactam, τροχὸν ἀειδίνητον, πτερόεντα, ὑπόπτερον, transformasse videntur; vt factum in aliis fabulis Aeolicae gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus κένταυροι, οἱ κεντοῦντες τὴν αὔραν, *aerem secantes*, et ἱπποκένταυροι appellati erant. Ex αὔρα facta νεφέλη, et hinc reliquae nugae, de Iunonis tanquam aëris amplexibus. Deprauatior alia lectio est Bodl. γ. πυρίονι. forte, πυρόεντι. 44. ἐπερχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quae vulgarior ratio, pro, ἐποίχεσθαί τινα χάρισι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἐποιχομένους τίνεσθαι.

43. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέτην ἐποίχεσθαι (*afficere*, vt Ol. III, 72) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, *beneuola retributione*, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμείβεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμείβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi poenas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. I, 87 sq. vbi καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. Mox 47. ἑλὼν poetae idem quod
ἔχων,

χρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λαχὸν πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον
Ὦρσεν.

48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρασὶν ex φρησὶν, (φρὴν, φρὰν) receperat Schmidius ex Aug. et, vt ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρέσιν. Miror eum non vidisse α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse. — 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald et August. vulgo, ἐράσατο. etiam codd. 52. εἰς. quod et Bodl. γ. habet, metro monente subiecit Schmidius, pro ἐς. Ita quoque mox ὦρσεν Oxonienses ex Schmidii monito pro ὦρσε receperunt. αὐάταν editum erat Aeolicum pro ἄτην, ἀάταν, aeolica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀϝάταν scripseris, quam, vt nunc exarabatur, αὐάταν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀϝαταν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit; (qua de re agam alio loco accuratius;) melius puto, antiqua illa Graecorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter vt exaretur ἀάταν. Pauwius ea de caussa vocem damnat, quod subiici ait plane tautologum: ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. itaque praeclare emendare sibi visus est: ἀπάταν. scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subiiciens. Non vidit vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, vt vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua poenam et malum damnumque*, adeoque et μόχθον, *aliquis sibi arcessit.* Notae sunt omnes istae notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi, culpae, facinoris et improbitatis*, vt in illis: Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, ὅς νείκεσσε θεάς. Tandem ὑπερφίαλον Cod. Aug. inuito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad νιν. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens, ingens.*

ἔχων, vt aliquoties. — 51. λάχον itidem pro ἔχουσιν. ᾗ ἔχεται ἐν εὐνῇ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem eum adduxit:* ὑπερήφανον pro *ingens* accipere praestat, quam *stultitiam arrogantiae plenam.* τάχα δὲ pro γάρ.

Ὤρσεν. τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ᾽ ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. αἱ
Δύο δ᾽ ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,
Ἥρως ὅτι τ᾽ ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

Α. β΄. Κ. ι΄.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. χρὴ δὲ καθ᾽ αὐτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾷν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ᾽ ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ

Καὶ

54. ἕλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἔλαβε. Sup. Ol. I, 89 κόρῳ δ᾽ ἕλεν ἄταν. *sibi arcessiuit, subiit.* A Romana inde vulgg. ἔσχε. saltem deb. ἔχε. 57. ὅτι γε vel ὅτι τε monet refingendum esse Pauwius, vt tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐνέμιξε in Schol. occurrit. 65. κακότατα 66. ὀρθὰν nonnulli ap. Schol. inuito metro.

56. *Φερέπονοι τελέθοντι.* pro ἐγένοντο. ἔφερον αὐτῷ πόνον. τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60 (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et οὐκ ἄτερ τέχνης h. σὺν τέχνῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quem *primus intulit inter homines:* primus perpetrauit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. III, 62. Schol. Eurip. Phoen. 1192. cf. ad Hygin. fab. 57. van Stav. p. 121.

63. 4. Quod vulgari modo diceres: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. III, 106 sq.

66. Constitueram locum sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ᾽ ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ

Καὶ τὸν ἵκοντ'. ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,
Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ

Θυγατέρι

66. 67. Locus corruptus. Miror Pauwium vlcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, vt καὶ τὸν ποτὶ ἵκοντα sit pro ποθήκοντα, προσήκοντα, *ad inconcessa etiam hunc accedentem.* parum commode. Saltem dicendum esset, poetam προσήκειν ponere vt ἐφικέσθαι, pro ἐπιτυχεῖν, *consequi, quod volumus, frui.* Tum vero in metrum peccat ἵκοντ' prima longa. vt saltem aoristo efferendum sit, ἱκόντ'. modo id tempus in vsu fuisse constaret! Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. (pro ἵκοντο) ἐπεὶ ν. *Illegitimae vero nuptiae in magnam saepe calamitatem coniiciunt* (ἔβαλον, coniicere solent) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.* Vt *poenam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis προσέρπειν, προσέρχεσθαι dictum inuenias. Scholiastes iunxit: αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα, vt suspiceris eum legisse ἔβαλόν ποτε καὶ τόν. Modo, quod sequitur, ἵκοντ' aut ἱκόντ' attigisset. Iacobs Animaduerss. p. 289. coniecturam proposuit: ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἱκὼν ἐπεὶ Ν. aut lenius ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'. pro ἱκόντα. ingeniose; modo de aoristo ἱκὼν constaret, vt, priore breui, metro caueatur. At vbique occurrit ἱκόμην, ἱκόμενος, priore breui; et ἵκω priore longa, vt praesens sit. 69. 70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανία scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτα (κατὰ) εἶδος iungi iubet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἔπρεπε κατὰ τὸ εἶδος τῇ θ. Porro οὐρανίου — Κρόνου habet Schol. seu quod sic

τὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. ἐπεὶ Νεφέλᾳ etc. vt sit: ἔβαλον· (ἐμβάλλουσι·) προσίκοντό καὶ τόν· (ἐπὶ τοῦτον.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἔπρεπε (κατὰ τὸ) εἶδος, *similis erat Iunoni.* vt iam Schol. ὁμοία ἦν. Vsum hunc vocis illustrarunt iam viri docti, Iacobs l. c. p. 37. (etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρέπειν γυναικί.

Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
Πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμὸν,

E. β'. K. ιδ'.

Ἑὸν ὄλεθρον, ὅγ'· ἐν δ' ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,
Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,

Μόνα,

sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν: nesciunt, quae haec forma sit, Oxonienses; est vero pro οὐρανιῶν θεαινᾶν, (Οὐρανιδᾶν alienum esset) adeoque praeclara lectio: ὑπεροχωτάτᾳ — Οὐρανιᾶν, *praestantissimae inter deas.* vt sup. Ol. 9, 83. Φέρτατος Κρονιδᾶν de Ioue. 71. ἄν γε malit Pauw quod et ipse malim. 75. Vulgo maior distinctio ante 'Εν δ' ponitur. 76. πεσὼν — deb. esse πετὼν, vt legitur Ol. VII, 126. P. V, 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: Nam ἔπεσον, πέσον, aliquoties occurrunt. 77. ἀνδέ-ξατο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -ον ἀνε- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C. omisso ἀνεδέξατο, v. 78. κἰν τ' ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνεδέξατο pro ἀνεδείξατο.

73. τὸν δέ pro γὰρ. nam *arcessiuit sibi* Ixion *rotam* cui illigatus est. χαλκέους δεσμοὺς dixit Apollon. III, 62.

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνον, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς, *non honoratum*, pro *inuisum, detestandum.* Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.* Hic Centaurus nondum est forma equina: foedo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentauri v. 86 sq. Diuerso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma

hoc

Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ᾽ ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ᾽ ἐν θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυντ᾽ ἐν Πα-
λίου σφυροῖς. ἐκ δ᾽ ἐγένοντο στρατὸς
Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ᾽ ὕπερθε πατρός.

Σ. γ΄.

δείξατο. *declarauit, pronuntiauit,* illam sententiam (tanquam praeconio). Nam antiquis δέκω pro δείκω, δεικνύω. Respicit locum Tzetza Chil. VII, 20 sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Ang. e scholio. 81. ἐν θεῶν νόμοις. Pauw inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. *sedes, loca* deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμοις suam laudem. 82. τραφοῖσα Ald. pro τραφοῦσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p 338. 84. Apud Galenum lib. III. de vsu part. qui locum hunc laudat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυντ᾽ ἂν πολιοσφύροις legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ ματρὸς μὲν et τὰ δ᾽ ὕπερθεν.

hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὑπείξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἔξω συνουσίας exponit et vsum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάριν de amoris vsu, notum satis est: illustratum quoque ad Timaeum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; sed natum illud est *inuenustum.*

Vss. 85–88. declarat eos esse διφυεῖς. τὰ μὲν κάτω ἐκ τῆς ἵππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν ἐκ πατρὸς Κενταύρου, *corpore equino,* pectore et capite humano, sed foedo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quae ad nos peruenerunt.

Σ. γ'. Κ. ιέ.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσ-
σι τέκμαρ ἀνύεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
Ἀετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμείβεται
Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν
Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
Εἶδον γὰρ, ἑκὰς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ
Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν

91. 92. Erat — πτερόεντ' αἰ- ετὸν κίχε, καὶ θ. At αἰ- ητὸν Ald. quod Schmidius reuocauerat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, vt cum graecis Metricis loquamur, pro Ionico a maiore - - ᴗ ᴗ Paeonem secundum ᴗ - ᴗ ᴗ, recipit. Cum Mingarello tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἀετὸν, vt αε pro vna syllaba sit; tum κίχεν καὶ — 97. ἄδικον nonnullos legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

89. Γνωμολογεῖ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71 sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, lubitu, et quidem celerrime ac potenter:* hoc 91-96. κίχε pro κιχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris *herois* Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis Ol. I, 82 sq. et Nem. VII, 130 sq.

98. ἑκὰς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum CC. fere annis. ἑκὰς ἐὼν: vulgaris ratio αὐτὸν ἐόντα ἑκὰς, *qui ante me vixit, Noui eum criminationibus indulgentem saepe in discrimen esse adductum.* ἐν ἀμαχανίᾳ γεγονότα. Paullo ante maledicentiam appellat *infestam belluam*, ἀδινὸν δάκος.

τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

A. γ'. K. ιέ.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ

Λέγει

105. Scripti et editi habent πεπαρεῖν. Diu haesi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, et πεπαρεύσιμον. εὔφραστον. σαφές. Ductum illud esse deberet ex παίρω, πέπαρα, et πεπαρέω, πεπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen vnde sensum idoneum elicias. Enimuero agitur de munificentia, ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra adscriptum habebat August., quod et Aemil. Portus coniectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiae normam formatum a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πεπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν· ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui haec sunt interpretamenta τοῦ πεπορεῖν. 107. μὲν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. 109. κτεάνοισι Aug.

Ab 101 ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον. Sententia est expedita; nam saepe eam recoluit et variauit poeta: εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν. Nunc inuertit eam poeta: πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ; pro hoc ornatius erat: σὺν πότμῳ σοφίας. tum ampliauit: σὺν τύχᾳ πότμου. Ita νιν v. 104 refero ad τύχαν πότμου σοφίας. De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. I, 179 laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. I, 95. Ol. I, 165 sq.

Λέγει ἕτερόν τιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.
Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὅθεν
Φαμὶ καὶ, σὲ τὰν ἀπεί-
ρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδρά-
σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαισι. βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος

Ποτὶ

112. κενεὰ emendat Pauw. non male. κενεᾷ dorica forma, edd. vett. vsque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest; *contendit, contradicit ille temere mente vana*, (σὺν) χαύνα πραπίδι. — 121. πιζομάχαις vulgo ante Schmidium, qui emendauit ex Ald. et Pal. C. πεζομάχοισι Aug. cum Bodl. γ.

113. Ad verbum: *Pulcram nauem conscendam laudes tuas praedicando* h. e. *in altum euectus laudi vela dabo.* cf. sup. ad Ol. XIII, 69.

116. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes iuuentutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes Misc. crit. p. 255 obseruat εὑρεῖν nunquam pro *nancisci, consequi*, dici; sed εὑρέσθαι. Recte vero, apud Atticos. Non autem apud Pindarum: vide v. c. Isthm. I, 60. Pyth. IX, 197.

122. σύνεσις δέ σου, πρεσβυτέρου γεγονότος, *vocem mihi, cui nemo repugnet*, ἀνέλεγκτον, *ad omnem laudem*, (λόγον) *laudanti mihi tc, praebet.* ὥστε ἐμὲ ἐπαινεῖν σε pro ἐπαινοῦντι. παρέχειν ἔπος vt παρέχειν ὕμνον πολὺν Nem. VI, 57.

Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-
ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων

123. ποτὶ ἅπαντα reuocauerat Schmidius ex Aldo (sed is habet ποτί ῥ' ἅπαντα et sic Bodl. γ. ποτί ῥα πάντα). Vulgo a Romana inde, ποτὶ πάντα. 127 sqq. Sustuli interpunctionem post θέλων. Misere lancinant poetam interprętes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est huiusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et vt poeta, addit) *Phoeniciae,* (quae transportari et vehi nauibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν (pro διὰ) χόρδαισι Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἀντόμενος θέλων. *Carmen autem hoc, beneficium, munus, lyrae sonantis septem chordis Aeolicis* (h. ad Aeolicos modos attemperatis) *adspice beneuole occurrens, excipiens,* h. accipe beneuole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; iungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τό δε μὲν μέλος — πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. *Carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas.* θέλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum* — τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. haec ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἱππικὴν declarare vox videtur.

124. χαῖρε quaeri potest, vtrum tanquam in fine epistolae adiectum sit, vt sit *Vale*, an interpositum, tanquam iam aduenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salue.* Sic et Nem. III, 132. Si tamen accuratius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te — accipe illud animo candido, nec calumniis aliorum de me corrupto.* Quam bene autem haec interponantur et subsidente iam spiritu poetico subiungantur reliqua, praecepta maxime ethica, equidem haud definiam.

In 127 Καστόρειον. v. ad pr. huius Carm. v. 13.

Θέλων ἄθρησον χάριν ἐπτακτύπου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γένοι᾽ οἷος ἐσσὶ μαθών. καλός τοι
Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ'.

131. Γένοιο δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. inuito metro. Mingarellus em. γενοῦ δ', οἷος. οἷος ἐσσὶ, μαθών. ἐκ μαθήσεως. recte. vt Nem. VII, 100 μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ. *ipsa re edoctus. qui me norit.* Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον *sciens. monitus.* non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Paulli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131. 2. 3. sic accipiendi et interpungendi: Γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθών, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias.

131 sq. Locus, qui sequitur, vix vnquam satis in luce constitui poterit, quia sunt breuia enuntiata, abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla quae mihi verisimilia visa sunt. Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἐσσὶ, μαθών, (ἐκ μαθήσεως, *institutione sapientium,* οἷος ἔμαθες εἶναι) καλός τις. *nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, vt pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός (sc. *habetur,* νομίζεται, καλεῖται.) Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps, (pro hoc *Rhadamanthus* memoratus) εὖ πέπραγεν h. εὖ πράσσει, *laudem consequutus est,* ὅτι ἀμώμητος, ἀμύμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξαπάτητος ταῖς κολακείαις. nam τέρπεται est pro ἐτέρπετο. Intelligitur autem hinc Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. οἷα ἕπεται αἰεὶ (οἷον, ὅ, sc. τὸ τέρπεσθαι ταῖς ἀπάταις) *quod semper contingere solet* (sic ἕπεσθαι, *adesse,* v. c. Pyth. III, 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus.* Nunc malim iungere: ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες, — ἴκελοι, κέρδει τε. *Sunt vtique certissimum malum.* — Durum manet ἀμφοτέροις,

quod

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·
Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν

Ἀμφοτέ-

135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Iacobsii Animaduerss. p. 290. φρενῶν — ἀμωμήτων. 138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic ieiuna exoritur oratio. Praestat οἷα ἕπεται: *quod fere solet euenire, fraudibus adulatorum.* Quae sequuntur, aut interpungi possunt, vt expressimus, aut interpungi sic: Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς — ἔνδοθεν· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τε. Sic enim puto legendum esse. Inde noua sententia: τί μάλα etc. Conuenit in vno et altero Aldus.

quod *et eum quem et apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερα, *vtraque re*, nil commodior fit sententia. *Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus.* κέρδει τε, *suae vtilitatis studio*, vt Pyth. III, 96. Nunc ex v. 142 seq. manifestum fit vniuerse dicta esse, inde a v. 138 sq. quae *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse.* Constat autem Hieronem indulsisse ὠτακουσταῖς, qui poetae ψίθυροι, *susurrones*, sunt: Aristot. de Rep. V, 11. Diod. XI, 61 et Wessel. 23.

134. 5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων, ornate pro, ὅτι εἶχε φρένας ἀμωμήτους, *quod praeclaram prudentiam habebat*, adeoque se adulatoribus palpandum non praebebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam* et *maturitatem animi?* Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, vt καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
Ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
δαλέον τελέθει;
Ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

A. δ'. K. ιέ.

Ἀδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν
Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς

Δόλιον

140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil noui esse ait, si choriambum tribrachys cum Iambo sequitur. — 142. κέρδει δε, τί μάλα — Esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet.* Atqui hoc esset κέρδος δὴ, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τε, vt iungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τε ἀλωπέκων. ἀτενὲς, *intente*, adeoque *valde*, *prorsus*. 144. εἰνάλιον emendauit Schmidius: poterat tamen et ἐνάλιον ferri. v. Pauw. εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144. 145. ὀ- χοίσας Ald. cum Pal. C. et Aug. 147. ἕρκεος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ'

142. Puto esse: τί μέγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. I, 84. ἀκέρδειαν dixerat. *Ego semper superior euado:* h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144-9. Sententia haec est: ἅτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (*in piscatione*) σκευᾶς ἑτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (*reliqua retis parte alte descendente, submersa,*) ἀβάπτιστός εἰμι etc. *ita equidem suberis instar, reti appensi, semper supra maris superficiem nato. fieri enim non potest, vt fraudulentus eiusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* Possunt haec ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari aemulum et calumniatorem, iaci ea, Scholiastes narrat.

Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὰν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλέκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅ-
τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος

δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante eiecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notauerat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit. 151. ἄγαν metro aduersatur: prima debebat esse longa. Eneruis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw ἄρα reponit. Mingarellus ait aeque coniici posse: ἀνήρ. αἰεί. οὗτος. οὕτω. ἀκάν. ἄκην. Attamen vel sic manet διαπλέκειν sine sensu idoneo. Paullo melius coniicere me puto ἄταν, *etsi inter bonos auctoritas eius verbis est nulla: tamen, dum omnibus adulatur, malum vtique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest impudentia* etc. 153. οὐχ οἱ Bodl. C. Male. οὔ οἱ vsus consecrauit, rationem vide ad Homerum. — 157. ἂν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἐν pro εἰς positum esse cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ-σιν. πάντα δὲ v. h. κατὰ δὲ π. νομὸν i. d. προφέρει, *praestat.*

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem inuenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει. v. V. L. *texit mala.*

153. οὔ οἱ μετέχω θράσεος, *impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione vtor. — 154. ἅτε δὲ ἐχθρὸς ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι ὁδοῖς σκολιαῖς. Est ὑποδραμεῖν τινα persequi canis more — *etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo.* πατέων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε. Nisi est: ἄλλο ἄλλο τε. pro (κατ') ἄλλο καὶ ἄλλο.

157-161. *Omnibus in ciuitatibus, sit resp. monarchica,*

σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ
Λάβρος στρατὸς, χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐ-
δὲ

159. χ' ὁπόταν et mox χ' ὅταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illae expressere. 160. λαῦρος vt solebant librarii superiorum saeculorum exarare, seu vt Pal. C. λάυρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum τηρέοντι ab ὅταν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρέωντι. et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ κείνων diuisim metro monente Schmidius. τὰ τήνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro τοτὲ scriptum esse debet. Vulgo: τἀκείνων. 164. τοτὲ δ' αὖθ' ἑ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapaesto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, vt nunc legitur. 165. κε vulgo ante Schmid.

chica, *democratica an aristocratica*, *vir verax et probus* προφέρει vel τὰ πράγματα, *auget*, *beat*, *prodest*, vel ἑαυτὸν, *eminet*, *auctoritate pollet*. — ὁπόταν λάβρος στρατὸς τηρῇ τὴν πόλιν, *cum turbulentus populus rempubl. administrat*, *tenet*. οἱ σοφοὶ sunt *optimates*.

161. Sequitur generalis propositio et noua sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum prouidentia* etc. Ad sententiam cf. P. VIII, 108 sq. Iam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archilocho ap. Stobaeum Florileg. Gesn. p. 561, 50. v. 163 τὰ κείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἑτέροις (*probis*) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτοὺς, supra ἀνέχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro τοῦτο, quod improborum istorum caussa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest*.

δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος
Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτι-

166. Lectio haec a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νοῦν, perperam, vt metrum fulciret. 167. ἑλκόμενοι Oxon. mutarant ex Bodl. C. vt ad φθονέρους referretur. Vulgo vbique: ἑλκόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἕλκεσθαι de libripendo dictum: *dum enim inuidus tanquam in libra trutinat bona, quae aliis eueniunt, lance quidem plena et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum*, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (ἐκείνων,) ὅσα μηχανῶνται (illi φθονεροί. Scilicet νοῦς φθονερῶν modo iungitur cum singulari ἑλκόμενος, modo subiicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. haec sollicitudo haud dubie eo tendit, vt felicitati alterius detrahat. 168. ἐνέπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἐνέπαξαν. 171. μηχανᾶται emendauerat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: μητίονται. nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inseruerat, minus bene.

166-170. Inuidum se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit. ὁ νοῦς τῶν φθονερῶν, ἐνέπαξε pro ἐμπηγνύει ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, *creat sibi dolorem;* arrodit animum. Iam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis maiora esse: ἕλκεται, *ponderat, trutinat*, (ὥσπερ κατὰ) στάθμας τινὸς περισσᾶς, *lance, quae vergit in alteram partem* (dum bona aliena maiora esse aestimat.) Vs. 171 redit ad 161. 2. et ἀρήγει 173 *prodest, consultum est;* fere vt supra 115. *patrocinatur.*

Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἁδόντα δ' εἴη
Με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

175. ἄδοντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ᾀδόντα, vel ᾄδοντα, tanquam ab ᾄδειν, ἀείδειν, Morell. Steph. et al. Schmidius refinxit ἁδόντα, *placentem*, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἅδοντα posse esse ab ἅδω, quod nunc ἁδέω est. At non viderunt primam in ἅδω, etiamsi in vsu esset, esse longam, in ἁδέω esse breuem. Et ἁδεῖν, ἁδὼν toties in Pindaro occurrit.

173. 4. Nota res vel ex Act. Ap. IX, 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131 ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetae accidisse videtur; - 142. etsi ipse, vitae integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. - 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, - 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. - 156. Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus ciuitatibus probari - 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id aequo animo ferendum; - 165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus vtuntur) hominum istorum, dum alienis bonis inuident, cupiditates exsatiat; aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quae machinantur, assequuti fuerint: (vt aduersarios bonis suis exsuant) - 170 ad extr. Praestat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ

εἶδος γ'.

ΤΩι ΑΥΤΩι ῾ΙΕΡΩΝΙ

Κέλητι.

Argumentum.

Hiero, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, vt bonae valetudini ille restitui possit. Vota haec ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Aesculapium educauit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14–78. de Aesculapii natalibus, tum 79–110. de eius arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos. -140. Subiungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; –190. tandem exemplum aequi animi in se ipso proponit.

Σ. α. Κ. ιγ'.

῎Ηθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσ-
σας

κέλητι. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. XXVI et XXVII. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. LXXV, 3. adeoque Pyth. XXVIII. ornatus fuit: Diod. XI, 38 et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. cf. Gedick.

σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀνωδυνίας

"Αμερον

5. εὐρυμέδοντος in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. νοῦν Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et νόον recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post φῆρ', collocatam volunt. Chiron φὴρ ἀγρότερος *monstrum silue-stre*, h. *Centaurus*. 10. θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. reuocauit Schmid. A Romana inde: ἔθρεψέ ποτε. 11. τέκνον ἀνωδυνίας omnes edd. et scripti, quod emendauit Schmidius τέκτον' ex Schol. qui ὑγείας κατασκευαστὴν interpretatur; et ex Pal. C. vbi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, vt τέκνον ἀ. ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonae valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastae; nam quantum intelligo, omnes

sunt

3. κοινὸν ἔπος s. sollenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. VII, 170. X, 15. XIII, 69. Nem. IV, 20. id haud arguunt: vbique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Vtinam*, vt dixi, *Chiron adhuc viueret*, *et ego eum ad te adducere possem!*

7. ἄρχειν. habitabat in Pelio Chiron; sed, vtpote in heroe, in maius auget; vt et εὐρυμέδοντα adiecit. et 9. νόον ἀνδρῶν φίλον pro ἀνδράσι.

῞Αμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
῞Ηρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Α. ά. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ
Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. ἁ

Δ'

sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendae. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque τίκτονα et τίκτονα νωδυνίας Gott. 12. fulcrum γ'. post γυιαρκέος inserit Pauw. ad v. 26. 13. ἥρωα ex Rom. edebatur: at ἥρως vbique alibi. ἀλεκτῆρα vulgo omnes ante Schmidium, praue. Emendauit ille, vt nunc est, metro, etymo, et Pal. C. Augustanoque suffragantibus. 14. Φλεγυία vet. edd. vsque ad Steph. item Bodl. γ. praue. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quae Schmidio laqueos induebat. Iungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι h. πρὶν τελέσαι αὐτὸν h. ἐκτελέσαι, τεκεῖν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adiuuante.* 18. Ἀΐδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀΐδαο, contracte legendum. porro ἐκ θαλάμω Pauw emendat, non innenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est*, adeoque ex veteris Graeciae disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀπέθανε vt femina. Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est.

14. Phlegyae filia, *Coronis.* v. Apollod. III, 10, 3. conf. Not. p. 695.

16. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησε γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀκερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

E. α. K. ιε.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.
Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Ὑμεναίων' ἄλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἑσπερίαις

23. ἀποφλαυρίξασα ante Schmid. 26. ἀκειρεκόμα Bodl. γ. 26. 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Immo vero μιχθεῖσα Φοίβῳ καὶ φ. — καθαρόν. Praeire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia accipienda puto, vt omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis, quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed, illa, amore saucia, vitauit omnes aequalium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, vt: quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, vbi ille aduenit, in amplexus suos recepit. 28. Nouum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἔμειν' quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus νυμφίαν refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἰσχύι συνοικεῖν. αἴνησε, *probauit*, *consensit in alium amorem*. Inf. IV, 396 κατaίνησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum*, θεῖον. Quae sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43 demum Ischys aduenit et eius amoris fructu illa potitur. vid. V. L. cf. inf. Pyth. IX, 35 sq.

Ἑσπερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ᾽ ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν
Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
θόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
Λέκτροισιν ἀπ᾽ Ἀρκαδίας.
Οὐ δ᾽ ἔλαθε σκοπόν· ἐν
Δ᾽ ἄρα μηλοδόκῳ

Πυθῶνι

32. Erat ὑποκουρίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est κουρίζεσθαι ὑπ᾽ ἀοιδαῖς, *agere iuueniliter*, *ludere*, *inter cantus*, παίζειν, *saltare*. 42. Scriptum et editum erat αὐάταν. Immo ἀϜάταν. Scribitur melius ἀάταν. quandoquidem digamma hoc vno in verbo seruatur temere. Iterum Pauw suum ἀπάταν inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. II, 52. Porro τοι ταύταν Ald. idem: ἀβάταν. 43. ἧλμμα vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, vt, ἲς Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνὶς ἀάσθη. λῆμα a λῶ, (vnde θέλω,) φρόνημα, θράσος, τόλμημα.

35. πάθον. πάσχουσι. *vt multi animo affecti esse solent.*

46-54. Enimuero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellae deprehendit.

Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,
Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.
Α. β'.

48. εἰσαῖς refinxit Schmidius; vt par esset metrum antithetico. vulgo ἰσαῖς. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: τόσσας, ἄϊεν. 50. κοινᾶνι Goth. cum Schol. ξυνᾶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quae forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide VII, 5, 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84 ἑλκέων ξύνανες est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνὸς et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινᾶνι. 51. πιθών Schmidius refinxit pro πεπιθών, ex metri lege, recte, Pauwio quoque iudice, vt sit: παραπιθὼν γνώμαν κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ. interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte haec: *inducens iudicium*, h. e. *se*, *ad credendum*, (non alieno teste sed) *sua mente*, *quae omnia statim sibi communicat*, *ad se refert* h. *animaduertit*, *et videt*. Vtut haec mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem diuersa esse πιθεῖν, et πείθεσθαι, *adducere ad credendum*, *et adduci*. Quid? si sublata interpunctione post Λοξίας, iungamus cum antecedentibus: Ἐν δ' - εἰσάϊεν v. β. Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθὼν, πάντα ἴσαντι νόῳ. *sensit*, *percepit id*, *apud animum suum* etc. Et sic iam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων, ἐπῄσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα. Aldus dedit: γνώμα (pro γνώμᾳ) πεπιθών. Sic quoque Bodl. γ.

prehendit. εἰσάϊεν pro ᾔσθετο. σκοπὸν de Ioue vltore haud diuerso sensu vid. in Aeschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸν non *de Apolline*, verum *de coruo* esse accipiendum dixeris: cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione quam dedi: *non ab alio Apollo*, *verum a se hoc didicit*: εἰσάϊε παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι (pro

A. β'. K. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μένει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν. καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ
Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

E. β'.

56. Vulgo ante Schmidium: ξενίαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἔφθαρε. metro non inuito; etiam sic Aldus.

66. ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν, π. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et Aug. 67. ἐνθορόν. Schneider conj.

(pro παρὰ νόου, vel ἐν νόῳ. σὺν. vt P. II, 159 παρὰ τυραννίδι pro ἐν) κοινῶνι εὐθυτάτῳ, *qui ipsi veracissime omnia communicat.* Sentias quidem facile, haec esse nimis ornata; multo magis adiecto, εἰσάϊς, γνώμᾳ πιθὼν, *animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens. Coruum* indicem Pindarus ignorat. κοινὼν est idem qui κοινωνὸς, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter, conscius cogitatorum.*

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliae, haud longe a Pelio: cf. Not. ad Apollod. p. 695 sq.

62. Duplex modus est accipiendi haec; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* δαίμων ἕτερος, *aduersus, infestus.* Copiose illustrauit Bentl. ad Phalar. 6. IX. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. pag. 112. quod Latinis est, *non suus deus:* vt Tibull. III, 3, 28. Aut

E. β'. K. ιϛ'.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἁφαίστου, τότ' ἔει-
πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὣς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἅρπασε. καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'.

conj. ἔνθορον, quae vox rarior pro ἔγκυον, *praegnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex vno semine* (scintilla) *gravida*, concepta, *consumsit siluam*. Paullo tumidius. ἐνθορὸν est, *ex vna scintilla ignis inuadens siluam consumsit*. 70. τότε εἶπεν Gott. 72. Male Schmid. refinxerat ὀλέσθαι. 76. Aristarchus scripserat: βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. v. Schol. mirum Grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, vtpote de deo, vno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater vtero gestabat. 78. διέχαινε Schmid. emendauit; Pauw διέβαινε. Vtrumque durius quam vulgatum, vt exprimatur, *flammam dissiliisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret*. διεσχίσθη. διέστη. Namque hoc ipsum διαφαίνειν vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter nouata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. πόρε ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. πόρεν.

Aut δαίμων δ' ἕτερος ἐδαμάσσατο νιν, τρέψαις ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdidit adducendo in perniciem.*

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων
Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας,

84. Bodl. C. ξυνάορε. saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνήων. Atticis ξυνεών. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50.

83. Locus classicus de veterum medicina, quae verius chirurgia fuit. Sunt, qui *vlcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex aestu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinae autem: *carmina*, *potiones*, *amuleta* et *sectio*. Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbaeque salutares, collo appensae, sane conueniunt genio istarum aetatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatae ac laesae, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, oedemate laborantes.

84. ἑλκέων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἕλκεσιν ὄντες, ἕλκος ἔχοντες. ξυνάων, κοινωνὸς, supra κοινὼν v. 50. ξυνήων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνήονας ἔργων ἀργαλέων.

In v. 87. 88. *febres* quaerebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu aestiuas et auctumnales: sed graeca in hanc notionem deflecti posse non videntur: περθόμενοι δέμας, *populatum corpus habentes* πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, *igni aestiuo aut hieme.* Et sunt reliqua omnia eiusmodi, vt *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
Ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς,
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωκότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων

94. περάπτων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Praestat vulgaris lectio: περιάπτων. conf. Pauw. Induxere τὸ πὰρ pro περὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. — 97. ἔτραπεν Oxon. et MSS. Vulgg. ἔτραπε. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. p. 25. — 99. Κομίσσαι vulgo ante Schmidium, qui et mox ἑαλωκότα mutauit, quod in vulgg. erat. κομίσαι iam Ald. exhibuerat. 102. ῥίψας, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit ῥίψας δι' ἀμφοῖν, Pauwius, vt iungantur καθέλεν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν, ῥίψας διὰ pro διαρρίψας. Non minus bene iunges ῥίψας διὰ στέρνων, vel ῥίψας δι' ἀμφοῖν καθέλεν ἀμπνοὰν στέρνων. Vulgare erat, διαρρίψας ἄμφω τῷ κεραυνῷ. Traiectus est vterque, et Aesculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo iactum ap. Apollod. II, 5, 11. p. 137 et II, 6, 2.

96. Mira fabulae nouatio, qua Aesculapius pro ope medica ab aegrotis sostra iniqua exegerit, ita vt etiam promissa magna auri vi a morte reuocauerit aliquem. Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicae. Prorsus diuersa antiquiores narrauerant. v. Apollod. p. 234 sq. et Not. p. 701 sq. Similem nouationem vides apud Horat. II, 18, 34 *nec satelles Orci* (Charon) *callidum Promethea Reuexit auro captus.* — δέδεται, pro νικᾶται, ἥττων ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ. Mox *ἁλωκότα*, *morti damnatum.*

Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιϛ.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναἰ
Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἁμέτεροι τίθεν· ἰ-
ατῆρά

103. καθέλεν a Schmidio est. Vulgo inuito metro καθεῖλεν. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat ἀμπνοάς. 105. ἐνέσκηψεν scribendum; Pauwio monente, pro — ψε. 108. γνόντα cod. Aug. et metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: γνόντας. 111. ἄντρον ἔναιεν vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. ἔναι- 112. εν ἔτι. Pauw mauult: ἄντρ' ἔναιεν, vel, ἄντρα ναῖεν. duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. χρὴ (τινὰ) μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνηταῖς φρεσὶ, γνόντα. Similis sententia sup. II, 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109 et 110. adhuc ad superiora refero, et iungo cum χρὴ τὰ ἐοικότα. *Itaque non est vita immortalis affectanda*; (exemplo Aesculapii moniti sumus) *sed aggrediendae res quae fieri possunt: μηχανὴ*, instrumentum, *opera*, ars, *opus ipsum, res.* Sup. P. I, 79 μαχαναὶ πᾶσαι, *quicquid efficitur, omne coeptum, ausum.* ἀντλεῖν, *exhaurire, perficere*, τελεῖν, ἀνύειν.

ἰατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἤ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

Σ. δ'.

115. Impediti nescio quid in seqq. Vnus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἐκάλησα ἂν αὐτὸν ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, vt nunc se habent, apposui in nota. Καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur; vnde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μιν Chironem referre, durius esset.) non, vt volunt, κεκλημένον υἱὸν Λατοΐδα. sin vero ita vel maxime iungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non vt Pauwius vult, vt poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120 ἐν ναυσίν. Vulgo sine ν. 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. praue. Emendate legebatur in Bodl. γ.

115-119. Iuncturam teneo: τοὶ, ἐπιθόν κέν μιν (exoraturus essem eum) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἐσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (arcessitum) θερμᾶν νούσων, ἢ (παῖδα) Λατοΐδα (Apollinis, qualis Aesculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατέρος (erit: *Iouis filium:* atqui is esset ipse Apollo.) Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, vt sit παρασχεῖν τινα, *remedia* ἢ Λ. ἢ πατέρος, *aut Apollinis aut Iouis.* Ita tamen mihi displicet nude positum τινά.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
Πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
αν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν στεφάνοις,
Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
κος ἕλε Κίῤῥα ποτὲ·
Ἀστέρος οὐρανίου,
Φαμὶ, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

A. δ'.

124. In edd. interpungitur Σ. νέμει, recte si ἐν Σ. accipis; non vero, quasi νέμειν cum tertio casu iungi possit. Primae edd. exhibent Σ. νέμει βασιλεὺς, quod esset νέμει, (absolute) βασιλεὺς Σ. 130. Etiam hic praua interpunctio seriorum editionum Κῶμον τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν στεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὲ sane otiosum: etiamsi carmen interiecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἕλεν Κ. ποτὶ vel ἕλ' ἐν Κίῤῥᾳ ποτί non inuenuste. 136. περάσαις Rom. —σας Ald. Metrum requirit σσ.

124. Interpungendum: ὃς (ἐν) Σ. νέμει, βασιλεὺς πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. *Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάρματα, Ὑγίειαν* (nam est in personam mutata) Κῶμόν τε. In seqq. turbat τὸ στεφάνοις. Inter plures iungendi rationes praeferenda videtur haec: Κῶμον, *hymnum*, αἴγλαν στεφάνοις (pro τῶν στεφάνων) ἀέθλων Πυθίων, *qui illustrat victorias Pythicas.*

A. δ'. K. ιγ'.

'Αλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν, 'Ιέρων,
'Ορθὰν ἐπίστα, μανθάνων
Οἶσθα προτέρων·

'Εν

139. μέλπονται emendationi Schmidianae debitum, metro poscente. vulgo: μέλποντι. 143. ἐπίστα ex h. l. notatur pro ἐπίστῃ. Non est enim ex ἐπίστασαι. tum esset α breue.

137-140. Ante aedes Pindari fuit sacellum Magnae Deae, et signum Panis. In hac aedicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani sollenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio extat, qua ipse Pindarus condidisse aediculam fertur. Est praeterea locus huc faciens ἐν Παρθενίοις, quem v. in Fragmentis. *Pan* autem σύνεδρος τῆς 'Ρέας: vt monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. To. I. p. 227, 31.

141. εἰ δὲ, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu.* λόγοι sunt *litterae, carmina, sapientia, doctrina* in Pindaro, quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. κορυφὰ λόγων, vt κορυφὰ ἀρετῶν, ἄθλων, κτεάνων, dictum esse potest non vno modo: vel vt sit *summa* λόγων, *doctrinae*, vel *quod summum est* ac praestantissimum in λόγοις. Tum vero omnino ornat, et κορυφὴ λόγων est idem quod simpliciter λόγοι, adiuncta notione, *praeclara* sapientia, doctrina. Tandem κορυφὰν ὀρθὰν λόγων, dictum pro eo, quod proprie erat κορυφὰν λόγων ὀρθῶν, *vera sapientia ac doctrina.* εἰ ἐπίστα συνέμεν pro εἰ συνίεις et οἶσθα μανθάνων, ἔμαθες, (παρὰ) προτέρων, *a priscis poetis.* Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quae sequitur, depromta est; nec tamen locus Homericus Iliad. ω, 527 sqq. cf. V. L. 145.

Ἓν παρ' ἐσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

E. 'δ. K. ιέ.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς

Οὐκ

145. σύνδυο Schol. et edd. fere habent praeter Cratand. Immo vero: συνδαίονται. aut σὺν, absolute, *vna* διανέμουσι. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. δαίνυνται legitur, sed et reliqua ibi deprauata. Quod vero Homericum locum Il. ω, 527 sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est. 151. Ex Scholiorum auctoribus vnus aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατο σοι καταβολή. Vt nunc legitur, et recte, puto, vniuersa accipienda sententia: εἴτινα ἀνθρώπων, τοὺς τυράννους δέρκεται (ὁρᾷ, *respicit, adest ipsis*) ὁ μέγας πότμος.

149. *οἱ ἀγαθοὶ*, vi oppositi sunt *σοφοί. sapientes. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω*, Scholiis praeeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quae in re sunt, *euoluere, explicare, eruere*, et in luce collocare, nec, animo in aduersa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. *δέρκεται τύραννον πότμος, respicit, eum comitatur, adest ei.*

153 sq. At non potes ab omni parte felix esse; quae sors nemini vnquam contigit. Haec vt poeta exsequitur ad duo heroes rem reuo-

Οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἳ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-
μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε. Κ. ιγ'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις·
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσέαις

154. ἐγίνετ' et παρ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit. sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro παρεγίνετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδῃ, οὔτε κατεγίνετο Κάδμῳ. Bodl. γ. Γείνετ' εὔθην et παρά. Mingarello ἔγεντ' durum videbatur: mauult ergo οὐκ ἐγένετ', vt in Syzygia trochaica pen. secundus sit anapaestus. Occurrit tamen ἔγεντ' alibi quoque, vt in Theocr. I, 88. ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. 156. λ γε μὰν. edd. ante Schmidium, qui expulit γε. deest etiam MSS. Oxon. 161. ὁπόθ' sc. ὁ μὲν quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen haec nimis impedita videntur; itaque emendat: ὁ γ' εὖθ'.

reuocando. — 154. οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ οὔτ' Αἰακῷ. 159. ἐν ὄρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. V, 40 sq. Quae quis non meminerit ex Catullo. Et 161. ὁπόθ' (ὁ μὲν) Ἁ. — ὁ δὲ Νηρ. — Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Euag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. VI. Schneid.) cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. To. IV. p. 463. Summae autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum conuictum admitti*, vt supra de Tantalo et Ixione vidimus. 165. conf. inf. Nem. IV, 106 sq.

Χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἕδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἱ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

A. ἑ.

167. pronuntiandum χρυσαῖς. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malle iungere, μεταμειψάμενοι χάριν Διὸς: vellem addidisset interpretationem commodam.

167. ἕδνα, munera et Thetidi et Harmoniae allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (*beneficio Iouis*) ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν (ἀνώρθωσαν τὸν νοῦν) ἐκ προτέρων καμάτων μεταμειψάμενοι, *vicissim e prioribus calamitatibus* (nam vterque exulabat) *animum* vel *receperunt*, *recrearunt*, vel *confirmarunt*.

173. Duplex est huius loci interpretatio. Alia antiquior quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρες αἱ τρεῖς (Ino, Agaue, Autonoe, sup. Ol. II, 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτὸν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro κατά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. I, 94 εὐφροσύνας ἀλᾶται, *felicitate caret*, *infelix est*. εὐφροσύνας autem μέρος, haud dubie *ex pristina felicitate partem*; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata haec est: τὸν μὲν θύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, *ipsae laetitiae paternae pars.* Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsae

Α. ε'. Κ. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὅν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων

Τυγχά-

185. Impeditus locus; v. Not.

ipsae totam *paternam felicitatem* constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero, non *orbarunt eum:* non enim mortuae sunt, sed in calamitates inciderunt, duae autem (*Ino* et *Semele*) deae factae.

182. Nouus sententiarum ordo. Vss. 185 sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. non adeo procliue est, grammatice haec expedire; εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi*. v. P. I, 191. Nem. I, 46. Isthm. V, 17. Iam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, vt sit: χρὴ εὖ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quae a diis ipsi contingunt*. Potest et esse χρὴ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, vt aequo animo ferat fortunam,* aut *si consequitur id quod voluit, si successu vtitur;* nam τυχεῖν, τυγχάνειν absolute sic ponitur: v. c. Ol. II, 93) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν.) Nisi dixeris esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici εὖ πάσχειν, aut pro τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, vt sit tertius casus τυγχάνοντι, vt sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῷ τυγχ. *in eo quod obtingit a diis.* In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἰ δέ τις. *si quis* (h. e. quisquis) etc. *Sapiens bene fert vtramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis*

Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται.

Ε. ί. Κ. ιέ.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ
Δαίμον'

189. In Schol. et edd. ante Schmidium ὄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνέμων, ὄλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum versum cum supp. coniunxit; v. Not. 192. φρασὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod reuocaui. v. mox ad IV, 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, praelucente vno ex grammaticis. Vulgo

198

diis hoc ipsi obtingit; at (187) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco.* ὁδὸς ἀλαθείας v. 184. *via sapientiae, vera ratio,* nescio an iungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat.*

187. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus vt Ol. VII, f. ὑψιπετᾶν non esse potest ab ὑψιπετής, ὲς, sed ab ὑψιπέτης, ου.

190. Corrupta est lectio; nec procedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. iungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis.* ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. *Non durat felicitas humana quae nimis magna obuenerit.* ἐπιβρίσας ἕπηται est idem ac ἐπιβρίσῃ. de magna *copia obruente.* Verum molesta sunt ὃς et εὖτ' ἂν. in his vitium latet. Iam propter ἕπηται tenendum erit εὖτ' ἂν pro ὅταν. Restat igitur vox ὃς, corruptelae sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem..

191-7. Nunc, quod vniverse pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortu-*

Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι,
Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον
Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
Ἐξ ἐπέων κελαδεν-
νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἅρμοσαν, γινώσκομεν. ἁ
Δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
Χρονία τελέθει.
Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

198 sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐ. κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα ἅρμοσαν. Γινωσκομένα δ' ἀρετὰ etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἔχει. Sed *Nestorem et Serpedonem*, ἀνθρώπων φάτις, h. φάτιας, *fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetae*, γινώσκομεν ἐξ ἐπέων etc. *notos habemus ex carminibus* etc. 200. κελαδεννῶν omnes priscae edd. defecit Brub. et hinc aliae: κελάδεννῶν.

Fortunae meae modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis viuam laute. Fortuna praesente vtar pro facultate. Sin autem mihi lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse. Ita de se dixit, quae vniuerse accipi vult. ἀσκήσω θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω, *colam, vtar.* vt ἀσκεῖν ἀρετὴν) Φρεσὶ κατ' ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea*, τὸν δαίμονα ἀμφέποντα, h. παρόντα μοι. In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198 nouam sententiam subiicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

205. *At paucis facile est hoc consequi*, sc. vt eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

ΠΥΘΙΑ
εἶδος δ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩι ΚΥΡΗΝΑΙΩι.
Ἅρματι.

Argumentum.

In Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniae progreditur, et Medeae vaticinium memorat Euphemo, vni ex Argonautis, datum – 94. subiuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda – 118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur; – 458. vbi occiso dracone et vellere recuperato reliqua breuibus complectitur ad 467. Inde bona monita subiungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quae ad originem gentis Battiadarum praeclare accommodata est, et ad hoc consilium vnice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subiecta autem a 467 bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, vt Damophili persona comparetur

paretur cum Iasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adiectis sub finem monitis Pyth. I. II.

Σ. ά. Κ. ιδ΄.

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,

Οὐκ

Ἀρκεσιλάῳ. Est Arcesilaus IV. inter reges octauus: in Arcesilao V. regnum desiit Ol. 87, 1. v. ad Diod. To. II. p. 550, 1. — 4. Ante Schmidium: Λατοΐδαισιν, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem ὀφειλομένων malit ad ὕμνων. equidem vulgatum praeferam vt exquisitius. Pompae victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦς, στόλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompae et choro interest, cantum adiuuat tanquam cursum nauis, adeoque ἀέξει οὖρον. 7. αἰητῶν ex Ald. Schmidius intulerat; vt supra quoque Pyth. II, 91. fecerat, pro αἰετῶν,

1. Σάμερον μὲν, Musa παραστῆναι, *adesse* debet, vt adsit ipsi pompae victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. VI, 46 sq.
5. *αὔξῃς οὖρον ὕμνων, adiuues, secundes, cantum.*
6-15. ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ ἱέρεια ἔχρησεν, ὡς — κτίσσειεν (sc. Βάττος) — καὶ ἀνακομίσαιτο τὸ Μηδείας ἔπος τὸ περὶ Θήρας, *vaticinium in memoriam reuocaret*, vt inf. 96. quippe quod nunc euentum habebat. 7. *Duae* illae *aureae aquilae*, iuxta tripodem Delphicum collocatae, videntur locum dedisse notae

Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-
λωνος τυχόντος, ἱέρεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν
Κτίσσειεν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

A. α.

αἰετῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus dimetrum Ionicum esse a minore ἀνακλώμενον· quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος. At nouum et insolens: *Iouis aquila;* Διὸς ἀετός. Requiritur Διὸς ὄρνις. Oritur sic suspicio, glossema locum verae vocis occupasse. Et videtur fuisse ὀρνίχων. Inciderunt in hoc iam Mingarell. et Dawes p. 55. ex Ol. II, 159. Addi potest Isthm. VI, 77. add. Valken. ad Theocr. p. 402. et Burgess p. 359. 9. τυχόντος ἱέρεα Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris ἱέρεια. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed vt fulciat metrum γ' interseruit. Praefert tamen Pauw τυχόντος ἱέρεια, vt tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam χρῆσεν, οἰ. — Λιβύας· prauae interpretationis caussam. Est notissimus graecismus, pro vulgari: χρῆσεν, ὡς οἰκιστὴρ Βάττος λιπὼν etc. 13. Scripsi κτίσσειεν, metro iubente, pro κτίσαιεν. 14. ἀργινόεντι est quatuor syllabarum.

tae fabulae de binis aquilis a Ioue volare iussis (apud Schol. et Strab. IX. p. 643. A. vnde in Fragm. Pind. p. 40.) vt de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κηληδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Paeanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Batto* legendus Herod. IV, 155. — 8. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος γ', quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐπιδημεῖ, *praesens est*.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. V, 31. quem λευκόγειον, *cretaceum*, fuisse, ex epitheto ἀργινόεις apparet.

A. ά. K. ιδ'.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
θ' ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγ-
κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

E. ά.

20. ἡμιθέοις τοῖς ι'. Bodl. C. 21. Erat αἰχμητᾶο. Quid ni αἰχματᾶο cum Aldo et Gott. vt Ol. VI, 147. et al. 24. ἁλιπλάκτου, *a mari percussae*, pro quo putant ἁλιπλάγκτου quoque dictum esse, quod a πλάζεσθαι melius ducitur. 25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastae et ed. Romanae γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet iungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὲ φυτεύσεσθαι ἀστέων ῥίζαν ἐκ τᾶσδε γᾶς.

24 sq: Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Aegaeum, iuxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67 sq. cuius tamen pars adhaeserat littori. Φαμὶ, *praedico*, ex hac gleba in mari natante κόραν Ἐπάφου, Libyen, φυτεύσεσθαι (pro κτίσειν) ῥίζαν ἀστέων, *esse parituram*, edituram, *germen vrbium*, Cyrenen metropolin aliarum vrbium in Libya. ἁλιπλάγκτου γᾶς. ἁλίπλαγκτος est, *qui in mari errat*, vt apud Apollon. II, 11. Argonautae ἁλίπλαγκτοι, et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulae epitheton est, debet passiue accipi, *quae a mari alluitur*. Putant idem esse quod

E. α'. K. ιγ.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
Λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ

Γαῖαν

32. Δίφρους γε malit Pauwius, sed iung. ἀνία δίφρους τε. 37. θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ. pro ὑπὸ θεοῦ sollenni more; sed impeditur oratio duplici datiuo. Nescio an praestet θεῷ ἀνέρι εἰδομένω cum edd. Rom. et Crat. legere, vt etiam Pauw emendabat: ἐδέξατο τὴν βῶλον, (h. l. τὸν ὄρνιθα, ἀπὸ) θεοῦ εἰδομένου ἀνδρὶ διδόντι γαῖαν. a deo qui se assimulauerat viro praebenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero.

quod ἁλίπληκτος, *ab vndis percussus*, quod epitheton esset insulae, vt ἁλίκτυπος. Salamis θαλασσόπληκτος ap. Aeschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἀλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, vnde colonia in Libyam deducenda sit. Paullo aliter res exposita ap. Apollon. IV, 1750 sq.

29. Cyrenaei (ex ῥίζα ἀστέων) νωμάσουσιν ἀνταμείψαντες, *tractabunt, permutato vitae genere, habenas et currus pro nauigiis:* et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: *antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis*, h. e. ἀντὶ νησιωτῶν ἔσονται ἠπειρῶται.

33. κεῖνος ὄρνις — ὅν ποτε — Εὔφαμος ἐδέξατο. Exitum ita habebit *istud ostentum*, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat a Tritone. v. Apollon. IV, 1551 sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. potest et esse μεγάλαν vel μεγαλᾶν, πολίων. Sed praestat ματρόπολιν ornari epitheto.

Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δέξατ᾽ αἴσιον δ᾽ ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β΄. Κ. ιδ΄.

Ἀνίκ᾽ ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναΐ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
Ἁμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν
Νώτων

43. κρημνάντων. Putes fuisse κρεμνάντων. a κρεμάω, κρέμνημι, vt sit: ποτικρεμνάντων (αὐτῶν) ναΐ τὴν ἄγκυραν, h. πλέειν ἤδη αὐτῶν μελλόντων. Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formae κρημνάω, κρήμνημι. v. Etymol. in κρήμνη. Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. ἐκρήμνω e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et κατεκρημνῶντο est in Hymno in Bacch. 39. ἐπέτοσσε, quod hic et inf. Pyth. X, 52. occurrit, pro ἐπέθοσε dictum arbitratur Pauw, hocque ab ἐπιθόω (a θέω, θοὸς) *superuenio, accurro*, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, τόω, et ἐπιτόω, esse eiusdem originis cum τῶ, τάω, θέω, τείνω. Ex τόω factum τόσσω. ἐπιτόσσω, pro ἐπικυρέω. ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι. Tandem θοὰν Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhaeserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: ἐπέκλαγξεν οἱ βρ. et interposita sunt in medio: (αἴσιον — βροντάν.) et iungenda: δέξατ᾽, ἀνίκα.

42. ἀνίκα (ὁ θεὸς) ἐπέτοσσε *quando ille superuenit*. v. V. L. illis nauem soluentibus. κατὰ τὸν ἀπόπλουν ἐκ τῆς Τριτωνίδος.

45. Φέρομεν, *portaueramus*. tum ἐξ Ὠκεανοῦ. Scilicet secundum commenta argonauticae nauigationis *ducta e Colchide naui circa oram continentis*, (siue ad communem rationem ab occidente, siue, id quod firmare videntur 447. 8. ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) *ab australi ora Africae*, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μή-
δεσιν ἀνσπάσσαντες ἁμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
Θηκάμενος. φιλίων δ' ἐπέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέται
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

A. β'. K. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
Κώλυεν μεῖναι. Φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιαό-

47. εἰνάλιον metri caussa Schmidius pro ἐνάλιον, et μήδεσιν cum Pal. C. pro μήδεσσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur. Sunt νῶτα γῆς ἐρήμου. Grauius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit vsque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. ἀνσπάσαντες erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416 monuerat Mingarellus. 50. ἐπῆλθεν. τὸ ν adiecerunt Oxonienses ex Bodl. γ. 53. ἄρχεται Ald. 57. κώλυεν Oxon. cum ν vulgo abesset. Ἀλλὰ — μεῖναι sunt in parenthesi.

non longo interuallo extendi putauit eadem rudis antiquitas) *terram ingressi, nauem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africae vsque ad paludem Tritonidem*, cuius veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; *hic iterum in aquam immissam Argo, freto*, quod inde creditum est procedere, *in mare mediterraneum deduxerunt*. Declarata haec nunc sunt disertius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum*. cf. Notas ad Apollod. I, 9, 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. ἀλλὰ γὰρ — μεῖναι possunt in parenthesi posita haberi.

Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν
Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκταῖσιν θορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,

E. β'.

58. Γαιαόχου et Ἐννοσίδα de vno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat Γαιάοχος scil. Eurypylus, *terram tenens, possidens.* Debebat vsum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, vnum ex frequentatioribus epithetis, vt Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίχθων, et hic Ἐνοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adiicere aliud epitheton. 60. ἁρπάξας Ald. et duo Bodl. vt mox v. 65. ἀντερείσας. 61. Chaeris grammaticus παρατυχὸν, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξένιον, non ξείνιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, vt Ionicus a minore sit. 63. νιν pro tertio casu, vt τὶν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπειθῆ πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησε μίν. *neque vero ille recusauit.* οὐ δὲ μὴν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῷ κατά) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξένιον.

59. *γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ, ἀναρπάξας — μάστευσε.* pro vulgari: *Cum autem audisset,* intelligeret, *nos festinare, glebam, quae forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit.* ἐμάστευσε, (ὥστε) δοῦναι.

63. *οὐδ' ἀπίθησέ νιν.* pro οὐδ' ἀπίθησε τῷ Εὐρυπύλῳ (κατά) νιν, (αὐτὴν, sc. τὴν ἄρουραν vel αὐτὸ, τὸ ξένιον) *nec abnuit ipsi, quantum hospitale munus spectabat,* sc. quo minus acciperet, h. e. non recusauit accipere.

E. β'. K. ιγ'.

Ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσιπόνοις θεραπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον
Ἀΐδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθών, υἱὸς ἱπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ'.

71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniae caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ὄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Nouum hoc, ὀτρύνειν τινί, 73. -τέσσιν scribere voluerunt Oxonienses: metro iubente cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου quod et Gotting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχώρου. conf. ad Olymp. VII, 33. 80. Ποσειδάονος scribunt Rom. et al. male.

74 sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Taenarum, ibique in solum proiecta: *quarta* statim *generatione* oraculum euentum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptae e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam, *generatione* XVII. inde ab Euphemo. (v. 16)

78. Deleui interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt iungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών, pro ἀνελθών. Erat rex Taenari. cf. 309.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἷμά οἱ κεῖναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
Ἐξανίσταντα Λακεδαίμονος Ἀρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται
Φῶτα

83. ἐπιγειναμένων Schmidius reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. 88. μὰν requirit metrum; sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν. 90. λέχεσι Rom. sed ν iam Ald. appinxerat.

84. σὺν Δαναοῖς, *Achiuis*, qui eiecti fuere a Doriensibus, ducibus Heraclidis. ἐξανίστανται pro ἐξαναστήσονται.

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautae *in profectione versus Colchos*. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὑρήσει supplent meliores ἄπειρον ex v. 85. vt subiectum sit: γένος κριτὸν (ἐκ) γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν ἐν λέχεσιν vel γένος ἐν λέχεσι γυναικῶν· vtrumque parum suauiter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. vbi post vellus abductum, et nauigationem per Oceanum factam, Λημνιᾶν ἔθνει γυναικῶν admonentur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina femina:* νῦν γε μὰν εὑρήσει ἐν λέχεσι γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν (pro ἐν λέχει γυναικὸς) γένος κριτὸν, οἵ τέκωνταί κεν (pro ὃ τέξεται) *Φῶτα Battum*, h. e. *e qua progenie, vbi in hanc insulam Theram venerint*, σὺν τιμᾷ θεῶν, *honore hoc iis diuinitus constituto*, (v. 123. 463) *nascetur Battus*. In νῦν γε et τότε consentiunt veteres: τότε ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum,

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
Δεσπόταν· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἄγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.

Ὧ

96. ἀμ κέτει nouauerant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem breuis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, vt iam supra vidimus Pyth. I, 91. Mingarell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 98. Erat χρόνῳ Δ' siue pro δὲ, siue δὴ, tanquam importunum expunxerat Schmidius, recte, etiam Pauwio iudice, nisi cum eo γ' legas. Suspicatur quoque ille fuisse forte olim Δευτέρῳ, proque eo glossa ὑστέρῳ illata, remansisse δ. 99. Tentat Pauw Μείλοιο, voce noua Μεῖλος procusa, quasi pro Μειλίχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. Διὸς Ἄμμωνος θέμεθλα nominaverat, quae non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Aegyptiis Osiridis et Iouis nominibus fuit condecoratus. conf. Iablonsky Panth. Aegypt. lib. II. c. I. §. 4. lib. IV. c. I. §. 14. vbi virum doctiss. locus hic non fugit.

nesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. κελαινεφῆ πεδία v. 93. sunt simpl. *fertilia*. μέλανα. Et πολεῖς v. 98 pro πλῆθος vt ap. Homer.

99. Aegyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100 ἦ ῥα Μηδείας αὗται ἦσαν αἱ ἐπέων στίχες, *vaticinii series*, tale erat vaticinium. 106. μῆτιν, χρησμόν.

Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ

Νῦν,

110. Κυράνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυράνᾳ, vt et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw legendum censet ἦ μάλα δὴ μέτα καὶ Νῦν, vt μέτα sit pro μέτεστι: *vaticinium illud* (v. 109. 110.) *adeo certum et verax*, vt non *modo regnauerit ille, sed et regnent nunc eius posteri.* Nihil vidi durius et contortius. Itaque donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ παισί. Procliue est μετὰ mutare in μέγα, vt sit μέγα μέρος, *magna progenies.* Nisi μέγα θάλλει praeferas, pro μεγάλως.

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod *in hoc Medeae vaticinio* est memoratum, *Pythiae oraculum, quod* quidem, non ad quaesitum, sed *sponte illa effata est*, ὤρθωσε, *te, o Batte, constituit*, sc. coloniae deducendae auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adiecit nouae coloniae consilio.* Mox 112. τίς ποινά, *quae liberatio.* Nam ποινὴ est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

113. *Arcesilaus, octauus a Batto, nunc regnat:* ὄγδοον θάλλει μέρος *progenies.* Stirps est totum aliquid, cuius sunt partes generationes; ὥστε ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ παισὶ τούτου, nam

sic

Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν
Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'.

114. Νῦν πού γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de iuuenta accipiendum. Bodl. C. Νῦν φοινικανθέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾷ vitiose. 115. μετὰ — παισὶ τούτου *inter, è posteris huius Batti*, dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτοις. sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. *membrum, gradus*, interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura*, dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quaeque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit vnus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιοίκων. Amphictyones praeerant Pythiis. 119. ἱπποδρομίαι Ald.

sic haud dubie legendum pro τούτοις, *inter posteros huius Batti.*

116. μέρος non dubito verum esse; vtitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus eiusdem generis;* vt Pyth. XII, 20 τρίτον μέρος κασιγνητᾶν, *tertia soror.* Nem. III, 128. pro *aetatis gradu:* sic et inf. hoc carmine v. 279. 280 γηραιὸν μέρος ἁλικίας.

119. ἀποδώσω αὐτὸν Μοίσαις, vt Latini, *tradam Musis* sc. canendum. 122. θεόπομποι τιμαί, eaedem quae θεία τιμή. τιμὴ θεῶν 91. *honos diuinitus destinatus, vt ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter nauigationem, in Tritonide palude.

Σ. δ'. K. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἅλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-
δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·

Τὸν

124. τίς μὲν Bodl. C. ad δέξατο deficit αὐτούς. Mingarell. conj. τίς σφας. ἀρχὰ bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo ἀρχά. δέξατο sc. τοὺς Μινύας exquisite, vt *casus, aerumnae, aliquem excipere*, ei contingere, dicuntur, sic h. l. caussa nauigandi, ἀρχὰ ναυτιλίας. 126. ἅλλης Bodl. γ. inepte. 131. πὰρ ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana inuectum erat παρά.

125. Sententia per se est obuia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quaeritur de poetica orationis forma. Subiectum est κίνδυνος, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quae τῇ Ἀνάγκῃ conueniunt et tribui solent; vt adeo sit κίνδυνος *summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Iason vitae in discrimine versabatur, si patrui Peliae iussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *caussa nauigationis susceptae*, eum constringebat tanquam *clauis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo τίς κίνδυνος, *quodnam discrimen*, quod euitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quae necessitas*) adegit ipsum. Vix enim satis placet: *quaenam pericula subire fatale fuit?* ἀδάμας poetarum more receptum est, vt a Romanis *ferrum*. De lapide adamante, pro sua aetate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. χείρεσσιν ἢ βουλαῖς, *aperta vi aut insidiis.*

Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

A. δ'. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἵκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἅτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-
βάτοιο

133. μονοκρήπιδα. etsi a κρηπίς. recte v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις, vt μονόχειρ. 138. αἴτ' ὦν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἴτ' ὦν, at est pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 140. ἔχεν ex Pal. C. emendatum Schmidio: Inuito metro omnes ἔσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἅτε non est pro ἤτε. sed syllaba *breui* ἅτε, καθ' ἅ, pro ὡς, debebat ἅτε μὲν sequi ἅτε δὲ παρδαλέα, ἣ στέγετο. 142. ἁρμόζοισαν Bodl. C. male.

140. Vestitus partim indigenae erat, partim exteri aduenae.

144. Erit, vt nunc est, loquendi forma: ἡ παρδαλέη ἐστέγετο ὄμβρους φρίσσοντας, *pantherae tergum auertebat imbres horridos*, horrorem corpori iniicientes. ἐστέγετο pro ἔστεγε. At si παρδαλέᾳ legas, ipse ἐστέγετο (πρὸς τους) ὄμβρους.

βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

E. δ'. K. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τὶς εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλ-
λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδεί-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
κάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. ϛ.

150. ἀταρβάκτοιο mss. Bodleiani, it. Ald. 153. καὶ otiosum esse videtur, nisi forte sic adiuues: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. εἴπεσκεν τόδε. vel εἶπεν κεν pro *dixit forte*. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. Ἐπιάλτα, Dorica forma. sola Crat. et Schmid. Vulgo vbique vulgare Ἐφιάλτα. 161. κραιπνόν γ' Mingarell. vt metrum fulciat.

150. πειρώμενος h. l. πεῖραν δοὺς, *experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Chaeris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. Νάξος λιπαρὰ *fertilis*, ergo vitibus; alias *clara.*

163. ὄφρα τις, *vt alii, eius exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant.* Similia

Σ. ί. Κ. ιδ'.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
Γάρυον τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμιόνοις
Ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων. τάφε δ', αὐτίκα πα-
πτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
Δεῖμα προσέννεπε· ποί-
αν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώ-
πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
χθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

Α. ί. Κ. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
Ὧδ' ἀμείφθη· φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος

165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi ἀμευόμενοι et sic vbique; nunc semel scriptum occurrit Nem. XI, 17 παραμεύσεται. 168. Interpungebatur τάφε δ' αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτάναις. 177. Mingarellus conj. ἐχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l.

Similia Pyth. II, 63. III, 106. ἔραται, metro docente, est pro ἔρηται. ab ἔρω vel ἔρημι.

174. τίς ἀνθρώπων *quae femina* te partu edidit? πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, vt λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα, *candidum corpus*. ornans epitheton. vt inf. 194.

180. *Institutus sum a Chirone*. φαμὶ (vt Homer. εὔχομαι) οἴσειν (ἔχειν, εἰληφέναι.

Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν ἁγναί.
Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον
Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον

Κείνοισιν

182. χαρικλῆς Crat. vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐντελέσαις vitium ed. Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτε Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald. 186. εὐτράπελον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐντράπελον, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus; εἴκοσι δ' ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν παραγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὖσαν. Apparet, hic eum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet τοῦ εὐτράπελος, quod ad *mores commodos, faciles* et *facetos* spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη. Qui vltima adiecerunt, possunt alter ἐκτράπελον, alter ἐντράπελον legisse videri. Alterum hoc, vt dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, vt sit turpe, ὃ ἐντρέπει, *rubore suffundit*. Igitur hoc ad XX. annos pertinere necesse est. per quos *obsequiosum se praestiterat Chironi alumnus*, ita vt sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox ἐντράπελος nusquam occurrat, sed tantum δυστράπελος et εὐτράπελις, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat ἐντράπελον, reliqui in poeta, quod iam in P. I, 178 obuium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum*

referre

φέναι. Ita φέρειν pro ἔχειν saepe, vt sup. Ol. VII, 95-98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ X. Ad rem cf. Nem. III, 92. 93.

185. *οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν, nil iis de discessu se dixisse* ait; *nec rem ipsam*, discessum, *nec caussam probabi-*

lem

Κείνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν
Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.

E. ε.

referre *clam ab generoso adolescente, qui iuuenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec vllo facto vel verbo nutritoribus significatum:* οὔτε ἔ. -εἰπὼν, ἱκόμαν etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiae parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita εὐτράπελον erit fere, *humanum, obsequiosum, pium.* Accedit quod lectio εὐτράπελον etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, vbi esse videtur πιθανόν. *probabile.* Sin autem ad ἐντράπελον redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem *immorigerum*, sed potius ab ἐντραπῆναι ducerem, vt sit ὁ ἐντρεπόμενος, *qui reuerentiam praestat, habet.* Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reuerentia eorum et amore motus, vt obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. κείναισιν mauult Pauw quod v. 182. 3. non nisi feminae memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere haerere potuisse in voce ἀρχαίαν, vt per epenthesin pro ἀρχὴν dictam vellent, aut, quod Chaeris grammaticus maluit, ἀρχὰν ἀγκομίζων emendarent, admodum miror. Nihil magis obuium est, quam ἀρχαίαν — τιμὰν v. 192. sibi respondere. Tanti erat, vt, quod fecimus, post παισὶ interpungeretur. 190. οὐκ αἶσαν Ald. 191. ὤπασε ante Oxon.

lem communicaui. Sed vid. V. L.

188. κομίζων; ὥστε ἀνακομίζειν, ἀναλαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμὰν πατρὸς — οὐ κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομέναν, *quae tenetur nunc* (sc. ab alio.)

E. έ. K. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,
Ἁμετέρων

193. νιν, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et praefert id h. l. Pauw. νιν sc. τὴν τιμὴν ἀρχαίαν. Posset quidem μὶν, Πελίαν per appositum accipi, vt forte Isthm. VI, 106. Sed hoc durius.
194. πειθήσαντα Morell. et Steph. hincque reliquae vitiose. φρεσὶν reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. *πεύθομαι γάρ νιν.* Est ordo verborum: *τὸν Πελίαν ἀποσυλᾶσαι* (*ἀφελέσθαι*, vt *συλάσαις κρᾶτα* pro *ἀφελὼν* Pyth. XII, 28) *νὶν* (*αὐτὴν, τὴν τιμὴν*) *ἁμετέρων* (nam sic leg.) *τοκέων ἀρχεδικᾶν.* Ductum hoc ab *ἀρχεδίκης*· cuius tamen verum sensum constituere, difficile est. *ἀρχεδίκης* dictum esse potest vt *χειροδίκης*, *cui ius est in manu;* adeoque *cui ius est in regnando*, qui iuste regnat. Composita tamen ab *ἀρχὴ* videntur a significatu *principii* ducta, vt *ἀρχέκακος. ἀρχέτυπον. ἀρχέπλουτος* apud Sophocl. El. 72 *ab initio diues, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet.* vt ibid. 1393 *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια.* Erit ergo *ἀρχέδικος, δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς.* Quo confici puto, scribendum esse *ἀρχεδίκαν* sc. *τιμὰν*, *quam olim iure tenuerunt parentes.* Si haec collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. *λευκαὶ φρένες* ex eo genere epithetorum est, in cuius interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: *λευκαὶ φρένες. μαινόμεναι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι.* Iam habes, vnde, quod placet, eligas. Video tamen singula ex contexto coniectura esse deducta; quemadmodum in nostris scholiis: *φρένες ἀνόητοι.* Hominem *mollem, desidem*, a corpore *albo*, *λευκὸν* dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, vt *λευκαῖς φρεσὶν* inseruiat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum; serua-

195 Ἀμετέρων ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἁγεμόνος
Δείσαντες

195. 6. ἀμετέρων — ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: ἀρχεδίκᾶν, vnde Cratandrina ἀρχεδίκαν emendauit; at ceterae seruant ἀρχεδικᾶν. Vt ex Scholiis apparet, lectio haec: ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν grammaticum Chaerin auctorem habet, ἵν' ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν (explico: δικαίως τὴν ἀρχὴν κεκτημένων) ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πείθομαί (sc. μιν v. 193.) At ἀρχεδίκαν et quantum ex Schol. intelligere licet, ἀμετέραν, legerant alii, eo sensu, vt exponerent, τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. Oxonienses ἀμετέραν receperant, relicto ἀρχεδικᾶν, arbitrati illud alterum esse doricum pro ἀμετέρων. Vellem viri docti animaduertissent ac docuissent, etiam a nominibus in -ος genitiuum pluralem eo modo efferri; Est enim ἀρχεδίκης vel -ας τοκεὺς ἀμέτερος. Quod infra Pyth. XII, 33. occurrit αὐλᾶν, dubitationem non tollit.
Itaque retinenda puto ἀμετέρων — ἀρχεδικᾶν τοκέων.
Nec dissentit Pauwius.

seruarunt poetae *multa epitheta* ex antiquitatis vsu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia: sic ὕδωρ ὑγρὸν, γάλα λευκὸν, paullò ante v. 75 γαστὴρ πολιὰ, pro λευκή; simili modo Φρένες modo sunt ἀμφιμέλαιναι ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. H. 429 θυμοῦ — κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ. modo λευκαὶ, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii: quatenus intumuit; viscerum vtique inflatorum superficiem multò magis nitere constat. Nihil afferre me quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris*; quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paullo liberalior aegre ferat?

Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῶ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ
Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

Σ. ϛ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἵκμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων προσηύδα.

Ὧς

201. μέγα κ. Pal. C. additum Scholium: μικτικῶς. 201. 202. μετὰ κωκυτῶ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse arbitror pro μετὰ κωκυτῶ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendauit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. κοινώσαντες ed. Commelini sphalma. Est κοινάω. cf. inf. v. 236. 205. τραφὲν Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum, itaque etiam τράφεν. 210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἐφικόμαν vel ἀνικόμαν. Malim ἱσικόμαν 211. φὴρ δέ με reuocaui: Oxon. ed. vitio operarum φὴρ γέ με.

199. *κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου (ἐμοῦ)* s. *funus facientes, ποιησάμενοι*, s. *luctum atrum*, tristem, *exorsi*.

204. *νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, communicantes iter nocti*, noctem solam habentes *consciam consilii*, h. e. clam noctu.

207. **λεύκιπποι**, maiores, h. *nobiles*, qui quadrigis vecti sunt iunctis equis candidis. — Mox 209. *ἐπιχώριος, οὐ ξένος ἱκνέομαι.*

Ὣς φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ιδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

A. ς'. K. ιδ'.

Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἤλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-
γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηίδα λιπὼν,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθὰν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἧκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμε-

213. ἰσελθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ'. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro ἔγνωσαν. vt ἴδον, ἔθεν, ἔσταν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνων aduersante metro; quocirca Schmidius: ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. παμφόλυξαν Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, vt ibi fit, declaranda: παμφαλύζει, τρέμει. 216. βλεφάρων, vulgare primus Steph. intulit: eiecerunt iterum Oxonienses. 222. Ὑπερηίδα quadrisyllabum est, vt ηι vna sit syllaba. Quorsum ergo Ὑπερηΐδα scribitur? 223. Ἀμυθὰν vt Ἀλκμάν. Etsi est Ποσειδᾶν. Verum est quoque Ποτειδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phoen. p. 65. Koen. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθῶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. ἶκεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi.

217. Erat γάθησεν ἐξαίρετον, Γόνον — Melius puto interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον ἰδὼν, κάλλιστον ἀνδρῶν· h. περιεγήθησε (καθ') ἣν ψυχὴν, ἐν ψυχῇ.

220. κασίγνητοι patris Aesonis.

222. Ὑπέρεια κρήνη haud ignobilis. v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.

Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

E. ς'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγε-

225. εὐμενεῖν cum quarto casu iunctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνεψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνεψιοὶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, εὐμενέοντ' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενέοντε de duobus. potest tamen εὐμενεῖν esse *beneuole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἧκεν (πρὸς) ἀνεψιόν. tum εὐμενέοντες, *beneuolentia adducti.* 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, vt illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, vt malim hactenus vulgare ἐς retinere, vt sit: *ad omnem hileritatem eos intendit, incitauit, inuitauit.* ἐτάνυεν, ἐνέτεινε, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἐν magis placet, vt placet, tamen et hoc cum τάνυεν iungendum: ἐνετάνυεν π. ε. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσί τ' ἔν θ' ἁμέραις. Vulgatum est doctiore iunctura dictum pro ἐν νύκτεσσιν ἁμέραις τε.

226. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ Schol. ἐν μέρει, *participes eos reddendo conuiuii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum vnicuique hospitum contingit. Mox 229. ξείνια sunt ipsae epulae, et 230. ἐνετάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit*, *excitauit*. ἐντείνειν, ἐντανύειν, fere vt αὔξειν, pro vulgari ποιεῖσθαι.

234. παρεκοινᾶτο θέμενος (προθέμενος) *omnem rem*, λόγον

Συγγενέσιν παρεκοι-
νᾶθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελία· ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
Πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

Σ. ζ'.

236. συγγενέεσι male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum πᾶσι κοινᾶθ' omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C. cui duo Bodlej. succinunt, emendauit παρεκοινᾶθ'. vt tamen appareat, vnde πᾶσι venire potuerit, non male Pauwius coniecit, fuisse olim in libris scriptum συγγενέσι vel -σιν ποτικοινᾶθ'. 259. -θον μέγαρον Πελία δ' editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; vnde eos Pauwius satis acerbe exagitauit: Nam δὲ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. -θον Πελία μέγαρον ἐσσ. Schmidius syllabae cauere volens rescripserat μέγαρόν δ'. nec male pro μεγαρόν δε. vnde puto adhaesisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis μέγαρον Πελία offerebat Bodl. C. 240. εἴσω Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. ἔσω, recte in metro Iambico, monente Pauwio. 241. ὑπαντίασεν Ald. 246. Ποσειδᾶνος Ald. Ποσειδᾶνος Rom. et seqq. Ποτειδᾶνος Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium vsu per σ, Ποσειδᾶνος.

λόγον σπουδαῖον, pro σπουδαίως θέμενος, *serio*, *accurate*. et illi 237. ἐπέσποντο, *assensi sunt*, *probarunt*. Nisi simplicius est: *comites se ei adiunxerunt*. Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Iason *exorsus est prudentem sermonem*. κρηπὶς, *fundamentum*, pro exordio. Sic inf. VII, 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο κρηπῖδα ἐλευθερίας. Ποσειδῶνος

Σ. ζ'. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κρηθεῖ τε ματηρ
Καὶ θρασυμήδεϊ Σαλ-
μωνεῖ·

249. τρηχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. α longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίβδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, vt iam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat vsui et metro; est enim iambelegus. Aldus praue: ἐπιάδαν δ'.

σειδῶνος Πετραίου maiore littera scribendum; erat enim locus Thessaliae, in quo ludi Neptuno habiti fuere. vid. Schol. Apollon. III, 1243.

249. Esse τραχεῖαν ἐπίβδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίβδα, quae proprie ἡμέρας μεθεορτοὺς declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quae nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timaeum h. v. Comparantur cum Repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (κἂν) τραχεῖαν ἑρπόντων (αὐτῶν) πρὸς ἐπίβδαν h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ὠκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας, *procliues sunt, praecipites, ad praeferendam iusto vtilitatem per fraudem.*

250. θεμισσαμένους ὀργὰς, *moderantes, regentes, animos*, prouidere, vt feliciter agamus in posterum.

253. Eadem femina βοῦς, τοκὰς, γυνὴ, *Enarea.*

μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
Ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ'. K. ιδ'.

Οὔ πρέπει νῷιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν

255. *τρίταισιν δ'*. Abest *ν* in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. *τρίταις δὲ ἐν* Bodl. C. 258. 9. *ἀφί-σταιντ'* (aut vt secundum grammaticorum leges scribendum *ἀφισταῖντ'*) Chaeris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, *ἐν ᾗ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι·* Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. *ἀφίσταντ'* siue vt *ἀφίσταντο* siue vt *ἀφίστανται* sit; hoc quidem melius: *recedunt Parcae, auersantur:* adeoque cognati *οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται.* 260. Reliqui interpunctionem post *ὁμογόνοις*, etsi ea aut omitti aut etiam post *πέλει* cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: *ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γέννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι, μὴ αἰδεῖσθαι* sc. *αὐτούς*. *ita vt pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent*, h. pietatem, reuerentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. *νῷν* Oxon. ante *νῷιν*, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diaeresis

258 – 260. Sunt verba paullo impeditiora: *αἰδῶ καλύψαι*, erit, *tollere, extinguere*, vt *κρύπτειν* pro *ἀφανίζειν, ἀϊστοῦν*, *reuerentiam* seu pietatem *cognatorum*; hoc fit odiis mutuis. *εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις*, (*ὥστε αὐτὴν* scil. *τὴν ἔχθραν*) *τὴν αἰδῶ καλύψαι*, *quae talis sit, vt tollat pietatem.* Ita est: *Parcae* (custodes recti et iusti) *auersantur*, abhorrent ab adspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reuerentia mutua inter eos tollitur.*

Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἀμετέρων τοκέων
Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
Ἀλλὰ, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθείδας
Ἐγκαθίζων ἱππόταις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ζ'.

diaeresis infertur? exarandum haud dubie: νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est. χαλκτέροις Romanae edit. sphalma in omnibus deinde editis seruatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτέροις cum Bodl. γ. Versum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adiecto ν, legendum metro iubente, monet Pauw. 263. μῆλα. atqui Ol. VII, 116. erant μᾶλα. 267. νέμεαι diserte Ald. at Rom. νύμες. forte ex scripturae compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, vt quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, Καὶ θρόνον, ᾧ — δίκας, Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας Λῦσον ἄμμιν. *Sed et sceptrum vt thronum, haec* (τὰ ταῦτα solito more, vt ad vtrumque σκᾶπτον et θρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σκᾶπτον — καὶ θρόνος — τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: πονεῖ με, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι.

268. κοῦ με πονεῖ. πονεῖν h. l. actiue. cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et πορσύνοντα pro αὔξοντα, *non me male habet, quod haec tuas opes valde augent;* tuis copiis accedunt.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet*, ea quidem *redde mihi*, *ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ

E. ζ'. K. ιγ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
Τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
όν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν
Ψυχὰν

276. Triplex olim in libris fuit varietas, vt ex Schol. apparet: ἀνασταίη, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quae et futuri medii et indefiniti sec. subiunctiui esse potest; ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσηαι dictum volebant) et ἀναστήσῃς, vt in edd. legebatur, quod secundae lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab —σομαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit. — νεώτερον pro μεῖζον. 277. 'Ακᾶ aut potius ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκή, ἡ ἡσυχία, quae ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste conuenit cum ἦκα, Dorice ἆκα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, antiquo vsu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκή, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, vnde ἆκα, ἦκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἤκηλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc breuem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαῤῥείτης. 278. ἀνταγόρευσεν pro ἀντηγόρευσεν, vnde secunda est producta. ἔσσομαι — τοιοῦτος vulgg. quod mutauit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

διὰ τούτου) *inopinum tibi arcessas malum.*

283. Veterator Pelias simulat se religione teneri expiandae ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Atha-

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ᾽ ἐκ πόντου σαώθη

Σ. ή. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φωνεῖ. μεμάντευμαι δ᾽ ἐπὶ Κασταλίᾳ,
Εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀ-
τρύνει με τεύχειν ναῒ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
Τέλεσον·

285. -θόντα erat; -θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. vsque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν praue Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendauit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάττον τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers.* recte; sed de somnio dubitari poterat, an diuinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μετάλλατόν τι. 292. ὁ. εἰ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. reuocauit με, probantibus etiam Oxon. et Pauw.

Athamantis et Inus iniuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Caesum eum edit Valer. Fl. I, 47 sqq. vbi haec ornat. Apud Apollon. II, 1198. Iouis ira placatur. κέλεται γὰρ Φρίξος (ἐμὲ) κομίξαι ψυχὰν ἐάν. Notabile κομίζειν, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μεταλλητόν τι, *num quid comperiri posset, super somnii consilio:* h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. μεταλλᾶν non modo est *quaerere*, sed et *comperire.* καὶ (ὁ θεὸς) ὀτρύνει ἐμὲ, ὡς τάχος τεύχειν ναῒ πομπὰν, h. πέμπειν νῆα, *instruere ac deducere in mare.*

Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προήσειν. καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω
Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν κρίθεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

Α. ή. Κ. ιδ'.

Ὄρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
Φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου
Λήδας

294. τέλεσσον edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, vt Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι. — 297. ἄμμιν inuectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw distinguere iubet: κ. ὅρκος ἄμμι· μάρτυς ἔ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροις Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ὅρκος. Iupiter ὅρκος, quatenus per eum iuratur. 301. ἀτὰρ metri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat iudice Pauw. 302. ὄρνυ Bodl. C. qui metro refellitur. ἰνόντα *concessam cuiuis nauigationem* refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἐόντα est γινόμενον (γενησόμενον), τὸν δόξαντα, vt Schol. *constitutam nauigationem*. Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἔσεσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Reuocauit παντᾶ post Ald. Stephanus. Vtrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum: cum vbique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito.

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν, ad dignitatem regiam, honorem, munera, vt sup. 270 σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θρόνος etc.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus iubentibus, aliter quam Ol. VIII, 20. esse debet πατρῷος, *gentilitius* stirpis Aeolicae. Est autem γενέθλη, itidem vt γένος, et *natalis* et *genus*.

Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
Ἀνέρες, Ἐννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκὰν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη
Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
Ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ε. ή. Κ. ιγ'.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόρραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-
χλάδοντας

310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, vt ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur. 318. 9. κεχλάδοντας. Supra Ol.

306. ὑψιχαῖται, vt βαθυχαῖται, refer ad iuuenilem vigorem.

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν, multis modis exponi potest. Praestat, puto, ad Iasonem referre: *virtutem Iasonis reueriti*, h. e. admiratione virtutis eius.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis *cumulata est gloria ex nouo hoc nauigationis ausu.* ἐκράνθη, συνεπεράνθη, *perfecta est.*

313. ἐξ Ἀπόλλωνος potest variis modis accipi, vt Mingarell. monet: *ab Apolline missus:* tum ἐξ Ἀπ. φορμικτὰς, *citharoedus ab A. edoctus.* Praefero ἐξ Ἀπόλλωνος scil. γένος v. 308. pro ὁ Ἀπόλλωνος παῖς. Ponitur in medio heroum a Ioue, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Oeagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. κεχλάδοντας ἥβᾳ, a κεχλήδω, πλήθω, *iuuenili vigore,*

χλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα
Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἑκὼν
Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων

Ζήταν

Ol. IX, 3. κεχλαδὼς occurrebat ductum a χλήζω, dorice χλάζω. vnde α productum. Ab hoc factum esse debet κεχλάδω (non κεχλαδάω, vt Schmidius facit) pro κεχλήδω, vnde κεχλάδων. κεχλάδοντας scripsi pro κεχλαδόντας. nam α producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit πλήθοντας, vt Etymol. M. κεχλαδὼς (Ol. IX, 3.) ἀντὶ τοῦ· ὁ πληθύων. Pergit Scholiastes: κυρίως δὲ χλῆδος, (vel χληδὸς cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυρός. Illud χλῆδος a χλήζω ductum esse debuit, hoc autem a χλῶ, (a quo Etymol. M. ὄχλος ducit) χλάω, χλάζω, χλήζω. Fuit et χλίω pro θρύπτω. vnde ἐγχλίειν Aeschyl. Suppl. 921. et χλιαρός. cf. inf. ad IX, 66. Duplex autem significatus his verbis inesse videtur, primum copiae, proprie aquarum, tum strepitus, quem multae aquae fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. IX, 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, vt sit *iuuentae vigore plenum esse*, κεχλάδειν ἥβῃ. cf. Abresch ad Hesych. his vocc. Sup. 281 ἥβῃ κυμαίνει. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ, suspicor Scholii auctorem vitiose κεχλιδόντας legisse, vel κεχλιδότας, tanquam a χλίω, χλιδὴ, χλιδᾷν. Apud Hesych. κεχλιδότα, ἀνθοῦντα. Bodl. C. κεχλαδότας cum metri vitio. 319. τόν τ' malit Pauwius. Ἔρυτον, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendauit Schmidius. Superiores edd. vitiose: εὔρυτος. ταχέως Gott. 320. παγκαίου vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciae ad fl. Nestum. 323. ἔν- τυνε Ald. bene. In vulgata ἔν- τυεν Paeon secundus pro Ionico erat.

Dicta haec pro: ἔβαν Ζήτης Κάλαΐς τε. αὐτοὺς γὰρ etc.

vigore, tanquam succo, *turgentes*. v. V. L. Mox 321. καὶ γὰρ pro *porro*, vt Lat. *nam*. formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. ἔντυνεν, instruxit ad iter et misit.

Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας
Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. Ϛ'. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον
Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς
Ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ
Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

Λέξατο

325. πτεροῖσιν Mingarell. vt 161. pro πτεροῖσι. 326. πεφρικότας Bodl. C. 327. παμπληθῆ Pal. C. cum Scholio: βαρὺν, μέγαν, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειθὴς Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειθὴς πόθος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Vt laboranti in capite versui succurreret, Schmidius τόνδ' refinxit, Pauw τόν γ'. At Aldus verum suppeditat τὰν, vt Dores τὰν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere praeter communem morem extulerunt. 334. Edd. ante Schmidium ἐς δ' Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendauit ἐς δ' Ἰαωλκὸν vel ἐς δὲ Ἰωλκόν. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At praestat prius, ne inferatur hiatus. 335. κατέβαν αὐτῶν Ald. perperam. cf. Pauw. ναυτᾶν Gott. pro vulgari ναυτῶν.

330. *πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον*, pro *ἀκινδύνως*, *παρὰ ματρὶ*, vt *ἕψειν* Ol. I, 132 *consumere vitam*.

332. *Φάρμακον ἀρετᾶς*, vt *τὸ ἄκος* Nem. III, 29. sc. proprie *aerumnarum et laborum delinimentum*. Sic N. IV, 2 *πόνων κεκριμένων ἰατρὸς ἄριστος εὐφροσύνα*, *laborum finitorum*, *exhaustorum*, *optima medela*, *refectio*, *laetitia ex successu*. Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, *Φάρμακον*, est gloria; pro labore est *ἀρετή*, quae facit, vt illum toleremus.

Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

A. Ϛ'. K. ιϛ'.

Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν
Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἄματά τ' εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν

338. ὀρνίχεσσιν ἐν κ. Bodl. C. 339. θεοπρεπέων scriptum in omnibus, argutatur in eo Pauw. Sed recte emendauit Schmidius θεοπροπέων ex Scholiasta, qui veram lectionem habuit: μαντευόμενος interpretatus; et alter: ταῖς μαντείαις χρησάμενος. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusatiuum, alterum personae, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Iason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur inuocare Iason cum Ioue Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. ἀνέμους Bodl. C. minus bene. 347. Νύκτας τε κατὰ π. κ. emendat Pauw. vnde elumbis et humilis oratio existit. Traiectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetae auget. 348. ἄματα primae edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando iam sup. 43. verba vidimus. De appulsu inf. IX, 80.

346. ἐκάλει refero ad omnia voc. εὔφρονα, pro vulgari: *precatur, vt sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* ῥιπαὶ ἀνέμων et inf. IX, 85 occurrunt. — 347. πόντου κέλευθοι sunt aut ipsum *mare*, in quo navigatur, aut *nauigatio*; precatur κελεύθους εὔφρονας.

Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-
αὖσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι
Πιθόμενοι. κάρυξε δ' αὐτοῖς

E. δ'. K. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἁ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν

353. Malebat Mingarell. στεροπᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι. 354. 5. Ἀμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες — ἔσταν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοὰν — ἔστασαν ineptum censens emendat ἐν πνοὰν ἔστασαν, vt ἐν pro ἐς dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectans*. Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; et quae tum vis inest sententiae: *confisi auguriis expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos*. 356. πιθόμενοι emendauit Schmidius. Sed et πειθόμενοι recte se habere aiebat Pauw h. l. et ad v. 301. 357. τερασκόπαι Bodl. C. vitiose et mox ἐνίπτων.

354. Si ἀναπνοὴν ἱστᾶναι pro ἀναπνέειν, *recreari, animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro ποιεῖσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ὀρθοῦν, στῆσαι ψυχήν. ἔριν στῆσαι in Odyss. Τ, 11. et μῆνιν στῆσαι Sophocl. Oedip. 699. vnde et omnino potest στῆσαι reddi per ἔχειν. vt in eo quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. στῆσαι ἐλπίδα, *habere metum;* ad quem locum Markland. alia attulit: vnde patet σχήσουσι pro στήσουσι Tyrwhittum ingeniose quidem coniectasse, nec tamen vere. In nostro loco ἱστάναι ἀμπνοὰν simile est ei quod sup. P. III, 171. ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.

ῥησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. ἔν-
θ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι.

360. ταχειᾶν praeclare Schmid. emendauerat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. τραχειᾶν inuito metro reuocarant Oxon. τραχεῖαν Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse παχειᾶν e perpetuo poetarum vsu. ὑπεχώρησεν cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante ῥε. 361. εὐξείνου Bodl. γ. ex interpr. 363. ἕσσαντο τέμενος. ἕω, ἕζω, καθίζω, sollennia sunt *de aedibus, templis, aris ponendis.* At ab ἕννυμι ducentem vsus et anologia destituit. 366. νεόκτιστον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. θεόκτιστον, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum.* Saltem esset reddendum θεῖον. Mingarell. *a deo iussum.* Sed reuocandum est antiqunm. Ceterum impeditus locus, et in altera parte eneruis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα — ὑπᾶρχεν, καὶ — θέναρ. *aderant victimae et ara*, post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt.* Sed peccabat et hic interpunctio, et iungenda sunt, ἕσσαντο τέμενος καὶ νεόκτιστον λ. β. θέναρ. Illa autem φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα Ταύρων ὑπᾶρχεν in medio sunt, sollenni lyrici more v. c. sup. vss. 56 sqq. 367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθου emendauerat. Vulgo: λίθινον legitur, quod metro non repugnare, si anapaestus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Pauw. 368. ἵμενοι in Stephanianas irrepsit, hinc in Plant. Commel.

365. Φοίνισσα — ὑπᾶρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc XII diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. v. Sch. Apollon. II, 532.

Σ. ι. Κ. ιϑ'.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαὶ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων πλόος ἄ-
γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-
ήλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μῖξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
Πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων

Ποικίλαν

374. αὐτῶν Götting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ. — ἐσήλυθον. Pauw ἐν Φ. — ἐνήλυθεν, aeolico more, praefert. 378. Κόλχοισιν postulat metrum, pro Κόλχοις. 379. Iterum peccabat interpunctio et iunctura verborum. Iungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. reliqua in medio posita. 380. ὠκυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ὀξυτάτων reuocauit ex Aldo et Crat. qui certo id exhibent. πότνια βελέων vt πότνια θηρῶν Diana Iliad. φ, 470. Sic *potens armorum*.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλίνδεσθαι, adeoque στάσιν, lyrice quasi mortem exhibuit, vt motu priuati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαὶ erant, *mouentes se*, mobiles.

377. Pronior in hoc sum, vt κελαινῶπας Κολχοὺς dictos putem *nigros adspectu*, seu simpl. *nigros* (vt sup. P. I, 13. 14 κελαινῶπιν νεφέλαν) respectu originis ex Aegypto: vid. Herodot. II, 104 ὅτι μελαγχρόες εἰσὶ καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μῖξαν· vt χεῖρας, *pugnarunt*. Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο. pro ἑαυτοὺς, ἑαυτῶν βίαν. vt βία Ἡρακλέους.

380-395. Si vulgari oratione vtaris, sententia haec est,

Ποικίλαν ἴϋγγα τε-
τρακνάμον' Οὐλυμπόθεν
Ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

A. *l*. K. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα

381. 2. τε-τράκναμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴυγγα τετράκναμον. Sed τετρακνάμον' praeclare emendauit ex Schol. Schmidius, et in eo iam Stephanus in suis edd. praeiuerat, vnde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμονι κύκλῳ (h. τροχῷ, *rotae quatuor radios habenti*) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτως, vel ἄλυτον) ἐνζεύξασα ἴυγγα. Sic enim iungenda sunt verba; et: ἴφερεν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις. Supra Pyth. II, 74 τετράκναμος δεσμὸς Ixionis occurrebat. 382. οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere iubet: τετρακνάμονι Ὀλυμπόθεν. 386. ἐκδιδάσκεισεν Ald. cum Palat. C. ἐδιδάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. vnde emendauit, vt nunc est, Schmid. λιτὰς vt Ol. VI, 132.

est: *tum primum adhibitum est philtrum a Venere ad Medeam Iasonis amore irretiendam.* Iynx, *torquilla Linn.* esse creditur, secundum Aristot. Hist. A. II, 12. Plin. XI, 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla, verticilla, motacilla;* mobilitate sua adumbrare credita aestuantis amoris agitationem; quae vt etiam augeretur, illigata auis rotae circumagebatur. Est de ea aue locus praeclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. II, 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. III, 11, 17. Verheyck. ad Anton. Lib. pag. 62 seq. Ἴυγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. *a*), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. IV, 56. vbi Scholion aliud doctum in auem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadae, quae Iouem ad Ius amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuaue.

Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ καιομέναν
Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε, χρίεσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

E. *l.*

587. Μηδείας. videtur legendum esse Μηδείαν. Nam dicitur quis ἀφελέσθαι τινά τι. Subiectum est Αἰσονίδης. 392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: πατρῴων, inuito metro. 394. ἀντίτονα, *resistentia*, coniectura Spigelii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica vtebatur Medea, vt essent antidotum, alexipharmacum grauium dolorum ex flamma quam tauri spirabant.

390. In *μάστιγι πειθοῦς* nescio an satis feliciter notionem petam a flagro quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus: *Namque agor, vt per plana citus sola verbere turbo, quem celer adsueta versat ab arte puer*, et Virgil. Aen. VII, 378 seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit *μάστιξ* de terrore Panico in Rheso 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quae iniuncturus esset pater* Aeetes.

395. Interpunge et ordina hunc in modum: *ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι (vt iis se inungeret) σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσατα, postquam oleo ea miscuerat.* ἀντίτομα ad Eurip. Alcest. 974 illustrat Jacobs Animaduerss. p. 36.

E. *ι*. K. *ιγ*.

Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ᾽ ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
Χαλκέαις δ᾽ ὁπλαῖς ἀράσσε-
σκον χθόν᾽ ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρ-
θὰς δ᾽ αὔλακας ἐντανύσαις
Ἤλαυν᾽, ἀναβωλακίας δ᾽ ὀργυι-

ἀν

401. Schmidius refinxerat versum: Πνεῖον γενείων καιομένοιο πυρὸς, vt conueniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris pro iambo esse anapaestum γενύων, et πνέον vna syllaba efferendum; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari vsque ad v. 407. vt ἔειπεν δ᾽ ὧδε apodosis sit, reliqua autem interiecta a τοὺς inde (pro οὓς) ea, quae Aeetas facere solitus sit, exponant. Sed praestat apodosin constituere τοὺς h. τούτους ἀ. vt Scholiastes quoque facit: vt Aeetes exemplo quasi arationis proposito inuitet Iasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. τοῦτ᾽ ἔργον τελέσαις etc. 404. πέλασσεν, vt in antitheticis, spondeus. Erat πέλασσε. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ὀργυιὰν perperam Schmidius malebat πέλεθρον vt spatium perarati agri, seu iugerum, exprimeretur. Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς iunxit Schol. τῆς ἐν

τῇ

404 sq. Aeetes ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε. duplici modo potest dictum esse: aut ἐντανύσας sc. τοὺς βόας καθ᾽ αὔλακας ὀρθάς. aut ἐντανύσας τὰς αὔλακας ὀρθὰς, *recta ducens, secans, sulcos.* vt Schol. ἐπ᾽ εὐθείας ἤλαυνε τὰς αὔλακας. ἀναβωλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἀναπεμπούσης. Mox v. 406 ὀργυιὰν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastae fraude; est *de arationis mensura* accipiendum. Vt suo exemplo seu doceret seu deterreret, Aeetes ducit sulci speciem ἐπ᾽ ὀργυιὰν, *per tres cubitos*, pro spatio quouis.

ἀν σχίζε νῶτον γᾶς. εἶ-
πεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ια'. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος
Εἴχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,

Βοέοις

τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης. Schmid. et Oxon. ὀργυιὰν ἀναβωλακίας iungunt. Pauw emendat ἀναβωλακίαις vel —κίᾳ. 408. More poetae liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad εἶπε. ne βασιλεὺς, ὅς τις ἄρχει ναὸς, otiosam faciat orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *rex, quisquis tandem ille est, qui naui regendae praeest.* 409. τελέσσαις ante emendationem Schmid. 411. χρυσέω θυσάνω, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom. 414. Legebatur αἰόλλει cum iniuria metri. vid. Not. Pauw rescribit αἰόλει ab αἰόλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ὄλλει. 416. σπασσάμενος refinxi, vt syllaba producatur.

410. ἄφθιτον. v. Isthm. VIII, 89.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio, metri caussa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. Sc. H. 399 ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, *variantur colore.* Ita ipsi fuit αἰόλει praesens pro imperfecto. Sane ab αἶολος factum esse debuit αἰόλῶ, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰολέω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita αἰόλει erit pro ᾐόλει. Notio autem vocis est certa: est κινεῖν. iam vt *mouere aliquem*, vel vulgari oratione dicitur *de animi motu*, recte Schol. per ταράσσειν exposuit. Similiter στρέφειν, δονεῖν, κυκᾷν poetis. Et ἐφετμαὶ 415. sunt *praescripta a Medea medicamina.*

Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ᾽ ἐριπλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ᾽ ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. ἴυξεν δ᾽ ἀφω-
νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. ιά. K. ιδ'.

Πρὸς δ᾽ ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
Ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
Ἀγαπά-

417. δῆσεν innexerat Rom. sed reuocauit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw δῆσέν γ᾽ olim lectum fuisse suspicatur. 422. ἴυξεν e Pal. C. Schmidius. vulg. ἤυξεν. etiam hoc vsitatum fuisse Pauw pronuntiat. 425. ἔταροι vulgare a Schmidio emendatum, metro poscente. 426. 7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile fit, ἐρέφειν, pro στέγειν, καλύπτειν, (etiam de coronis et vittis, vt Lat. *velare*) aliquando fuisse ἐρέπειν, ἐρέπτειν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔριπτον. Sane Pyth. IX, 218. δίκειν simili sensu: πολλὰ μιν κεῖνοι δίκον φύλλ᾽ ἐπὶ καὶ στεφάνους. Et Pyth. VI, 37. vidimus ἀπέριψεν. 427. ποικιλίοις τε λ. Pal. C.

417. *βοέοις ἔντεσιν* accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad iugum tauris impositum; nisi malis ἔντεα βόεα esse lora e bouinis coriis facta.

419. *φυᾷ ἐμπλεύρῳ* pro σώματι, et hoc pro proprie dicto πλευρᾷ.

420. *κέντρον αἰανὲς*, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. I, 161.

422. *μέτρον* pro ἆθλον, ex mensura agri peraranda. ἀφωνήτῳ περ (ἐν) ἄχει, ἔμπας ἴυξεν Ai. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

'Αγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' 'Αελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
Ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
Ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος
Δ' εἴχετο λαβροτάταν γενύων,
Ὃς πάχει μάκει τε πεν-
τηκόντορον ναῦν κράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. —

Ε. ιά. Κ. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν· ὤ-
ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·

Πολλοῖσι

432. ἤλπετο δὲ, (τὸν 'Ιάσονα) οὐκέτι πράξασθαι οἱ (Aeetae) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed iam saepe obseruatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtaeum emendabat. 438. τέλεσεν olim scriptum fuit et τέλεσσαν. v. Schol. vitiose. et πληγαὶ σιδήρου vulgg.

439. A digressione poetam se reuocare obuium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum breuitas. Possunt illae duplici modo constitui: primo, ἐστί μοι, νεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει. *Possem latius euagari; et esset mihi opportunitas, facultas*, ὥρα, vt καιρὸς, sc. in fabula tantum materiae praebente. Abrupte sequitur: ἴσαμι καὶ (*etiam compendium viae, viam breuiorem, noui.*) Deberet esse ἀλλὰ καὶ, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὸ, ὥρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, *nimis longum:* ἔστι μοι μακρὰ *est*

Πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'ρκεσίλα,
Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

Ἔν

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus: ὄφιν, ὦ 'Αρκεσίλα. 445.6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελίαο φόνον vsque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chaeris contenderat legendum esse. At alii vna voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: nam coniunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνον sc. γενομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τᾶ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. III, 1136. ὄφρα κακὸν Πελίῃ — ἵκηται Αἰαίη Μήδεια. vnde habet Apollod. I, 9, 16. vbi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 815 arma Achiui extulere nauibus Λαομέδοντι φόνον.

est mihi nimis longum, procedere in via regia, h. e. pergere in enarratione fabulae; *tempus enim adest* (finiendi cursum) *et noui breuiorem tramitem:* sc. in breue contrahendo, (conf. Pyth. IX, 134) summatim reliqua exponendo. Conuenit sic Isthm. VI, 82 ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*, vt h. l. μακρά), πάσας ἀγήσασθαι ἀρετάς, et ὥραι ἐπειγόμεναι l. c. Nem. IV, 53. Et similis locus Pyth. VIII, 40 εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν etc. Tum pergit 442. *Multis aliis hoc breuitatis artificio antecello.* σοφία, *ars, sollertia.* In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit καιρὸς γάρ μ' ἐπείγει.

443. κτεῖνε μὲν, *Iason;* etsi longius repetendum subiectum. Sequi debebat 445 κλέψεν δὲ M.

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum; etiamsi iungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, *et cum ea abduxit caedem futuram Peliae*, h. e. eam, quae Peliam necatura erat. Schol. exponit ἑκοῦσαν καὶ αὐτήν. ac si αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἑκοῦσαν καὶ αὐτὰν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quae iterum annu-

Ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν,
Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'.

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. v. Pyth. I, 100. Ol. IV, 32. — 451. -ξαντο κρίσιν ἐς- anapaestus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: -ξαν κρίσιν γ', ἐ. conf. Pauw, ἀμφὶς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς ne ἐσθῆτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ᾖ τὸ ἔπαθλον, ἐσθὴς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus annumerare nolo. Videbatur mihi omnino *vellus aureum* ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio IV, 176, τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. et Orphic. 1333 ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαν τε ἄωτον. Debebat sic versus constitui: — σὺν ἀ- ώτῳ, Πελίαο φόνον.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, vt Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiae, secundum notiones geographicas prauas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, vbi in australe eius latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris nauigium, donec in Tritonide palude iterum nauigarent. cf. sup. ad 47.

448. 9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautae; cum, e Tritonide Palude, in mare mediterraneum illati, peruenissent Theram: relicta ea versus septentrionem, per mare Aegaeum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; vnde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat nauigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. IV, 31 sq.

Σ. ιβ΄. Κ. ιδ΄.

Καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας
Ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἆμαρ, ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλετο. καὶ, Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἤθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον.

ctatus videri possit: nam vsus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa:* μὲν ἀμφὶς ἐόντες. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex sollenni suo significatu positum, pro *absque, sine,* vt poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 455. περ' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochaeus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, περ ἀρούραισιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖς δ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. Mox ὑμετέρας ἀ. ὄ. exquisitius puta, quam ὑμετέρου ὄλβου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem. 455. νύκτας vett. edd. ante Steph. qui bene emendauit: cum alioqui subiectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. ἔν ποτε a Chaeri grammatico est emendatio, vt ἐν pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. vnde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. ἄν ποτε exhibent, sine sensu. Putabam, si ἀν' scriberetur, pro ἀνὰ Καλλίσταν, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an graece dictum hoc occurrat. Sollene est εἰς.

455. ἆμαρ ἢ νύκτες (pro νὺξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. VI, 10. 11. ἐφαμερίαν — οὐδὲ μετὰ νύκτας — Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor,* vt tribuatur diei, quod in eo factum est, *dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuae.* — γένος Εὐφήμου φυτευθὲν τέλλετο (pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ) λοιπὸν αἰεί. *satum est vt perennet.* τέλλεσθαι ab ortu siderum lyrice translatum.

Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοί-
δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-
λειν,

461. ὔμμι vel ὖμμι Schmid. emendauit cum Pal. C. Vulgo editum ὔμμιν aduerso metro. Etiam Λατοΐδας editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. σὺν θεῷ legisse videtur Schol. v. Not.

461. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοΐδας ἔπορεν — *Ex hac insula Apollo sua sorte vestrae genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis vrbem praeclaram Cyrenen regere*, vt statim de singulis videbimus. Paullo ante ἀπῴκησαν est pro ἀπῳκίσθησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Dawes Misc. crit. p. 60. recte quaerit: quid sit *Libyae campum cum deorum honoribus augere?* et emendat σὺν θεῷ (quod et e Schol. memorauimus) laudato Iliad. α, 510 ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant: cum Battiadae *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. To. II. p. 18. iam supra fuisse v. 91 σὺν τιμᾷ θεῶν, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore eius gentis*, quod regno Libyae condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94 οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἐλθόντες. vbi est *honor a diis profectus*. vnde v. 122 inter nauigationem Minyarum θεόπομποί σφισι τιμαὶ φύτευθεν, *honor ille diuinus* (regiae dignitatis destinatae) *originem nactus est*, sc. per Euphemum. ὀφέλλειν autem adhibuisse videtur poeta, sicut sollenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, *de omni cultu, ornatu, splendore, felicitate*, quam *aliquis* seu *res aliqua consequitur*. Est adeo h. l. *Libyam fortunare et illustrare:* vt Pyth. VIII, 53 αὔξων πάτραν: pro simplici, ἔχειν, *tenere*.

λειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

Α. ιβ΄. Κ. ιδ΄.

Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

Εἰ

464. Desideratur copula. f. κἄστυ. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ὥστε) διανέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν Οἰ. *iuxta, pro.* 468. ὀξυτάτῳ Pal. C. 472. περ' vt pro περὶ sit, reuocauerat Schmidius ex Ald. et Pal. C. inuito Pauwio. cf. ad Pyth. III, 94. Ol. VI, 65. Praestat haud dubie περ, vt vel retrahatur ad καὶ, καί περ, vel si hoc longius abest, διδοῖ περ. Recto quoque δοῦναι ψῆφον ἑαυτῆς, *indicium sui.* cf. Pauw. Sed grauius est de tota sententia monere: A v. 471. apodosis est constituenda.

464-7. Κυρήνη χρυσόθρονος, a qua vrbs Cyrene, est quasi Genius vrbis, nympha vel dea. διανέμειν est pro διοικεῖν. et pro δικαίως, ornate ἐφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβουλον pro μήτιας ὀρθάς, *prosequendo recta consilia.*

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; vt mireris nunc eum residere in praeceptis ethicis, quae cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad haec quae dicturus sum, adhibe, *Oedipi sagacitatem.* Nam per aenigma declarata sunt haec: noli acerbe vti Cyrenaeis, ad libertatem procliuioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse iugum laturos. εἰ γάρ τίς κεν, pro κἄν.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi fruges ferendi priuata, sui dat argumentum;*

Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
Ἦ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

E. ιβ'.

da. v. Not. Vsque ad 479 procedit apologus, αἴνιγμα, cuius solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, vt ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenaeorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos saeuierat Arcesilaus, res nouas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in ciues saeuire pergat, tanquam patientes adeo iugi et iniuriae semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohaeret oratio v. 480 sqq. qua monet, vt mitia remedia adhibeat ad animos ciuium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo iudicio, non agitur, nisi a v. 493. cf. Not. 474. λοίσθιον siue vt sit aduerb. *vltimum*, *denique;* siue adiectiue, λοίσθιον πῦρ, vt Latine, *nouissimus ignis* cum inuadit. Coniicit λοίγιον Gedike. 477. ἀμφέπει potest videri scribendum esse ἀμφέπῃ. nam εἴποτε — ἐξίκηται ἢ ἀμφέπει se excipiunt. In Homero tamen saepe sic variatur.

gumentum; se quercum probat, etsi accisa. -- 473. εἴ ποτε πῦρ ἐξίκηται sc. ἐπ' αὐτήν, — ἢ εἰ ἐρειδομένα σὺν κιόνεσσι δεσποσύναισι pro διὰ κιόνων δεσπότου. agit de *architrabe*, suffulta et sustentata per suppositas ei columnas. — 477. μόχθον ἀμφέπει, μοχθεῖ, *laborat*, *luctatur;* nam ἀμφέπει τι is, qui in eo est occupatus, laborat; ἐν τείχεσιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις, respectu loci *sui*, in quo nata arbos erat.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenaeorum *ad libertatem procliuiore*, nulla asperitate et saeuitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: vt *ilicis natura* etsi ramis ac frondibus accisae manet eadem; nam vel sic vsibus, quibus

E. ιβ'. K. ιγ'.

Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,
Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ μαλακὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας

Εἰ

481. Impedita iunctura et sententia. v. Not. 482. χέρα ex Schmidii emendatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere iubet vulgatum: φαυροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum α, ἀφαυρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἐξαπίνας. At sententia est: — γίνεται, ἐξαπίνας

quibus destinata erat, inseruiendo, se probat ilicem, vel igni materiam praebendo, vel vt in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, vnde copiis coactis rediit. Deo consulto iussus erat clementer vti Cyrenensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putauit, seu mensura strophae coactus, adhibuit.

480. *Tu potes malis reip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.* — 481. Παιάν τε (ἐστὶ) σοὶ φάος τιμᾷ, pro, τῇ τιμῇ σου, *tuae gloriae lux est*, h. *te illustrat*, vel Παιάν τε ἐστὶ φάος σοι, (σὺν) τιμᾷ σου. Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non est obscura: *fauet tibi Paean, est propitius.* Aeschyl. Agam. 99. 100. Παιάν τε γένου τῆσδε μερίμνης, ἣ νῦν κακόφρων τελέθει.

484. Egregia sententia: Leuissimus quisque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp., statum reip., mouere; at remp. concussam iterum in tuto collocare, difficile est; nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit: nisi euentus, quos nemo expectauerit, prosperi inciderint.

Εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὶν δὲ τού-
των ἐξυφαίνονται χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
Ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται

ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. *nisi repente, improuiso, deus principibus vias et consilia suggerat. Tibi autem praeclara haec felicitas deorum aliquo munere contingit* etc. 493. vid. Homer. Iliad. O, 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονταί σοι valde ornate; *praeclara haec laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est:* pro χάρις τούτου, *decus hoc paratum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere huc redit: *Cum mei intercedentis honos versetur in hoc, vt tu te exorari patiaris, multo magis cum faciam hoc carmine: sine exorari te.* Iam vide dignitatem poeticam. συνθέμενος, *animum aduertens* et percipiens dicta: vt ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. πόρσυνε ῥῆμα, *dictum, versum, considera, expende.* proprie: cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum successum afferre.* Nos ita diceremus: vt mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musae affert, si ea perficit id quod in se recepit.* Vulgo haec ita narrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, vt consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem eius, cui mandata res est.

Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ κλεεννότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν
Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.
Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'.

498. κλεινότατον Rom. cum ceteris ante Schmidium, vt spondeus pro dactylo sit. κλεεννότατον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μέγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus: Μέγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκην, h. δικαιοσύνην, vt apud Homerum ἀναγκαίη pro ἀνάγκη, et supra v. 188. ἀρχαίαν pro ἀρχὴν, dictum esse volunt. Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖραν, αἶσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαιᾶν — πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐπέγνω alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφιλον. et tum πραπίδων δικαιᾶν (vel aeolice δικαίαν) subint. ἕνεκα. — 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw iam monuit. — 505. In summa interpretum discordia φαεννᾷ ἐπὶ emendat Pauwius, inanem, vt mihi videtur, operam nauans, vt sit: *serena fronte*

499. *Et ciuitas et regia domus nouit probitatem Damophili.* v. Var. Lect.

501. ἐν παισὶ νέος pro ἐν νέοις νέος, *inter iuuenes iuuenili robore praestans*, at *prudentia seni C. annorum par.* Damophilum adhuc iuuenili aetate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni p. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros iuuenis, inter iuuenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. V, 146 κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται.

504. 5. *Facit obmutescere calumniatorem.* v. V. L.

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Εὖ νιν ἔγνωκεν. θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν

Τοῦτ'

fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua priuat. Immo vero: φαεννὰ simpl. est epitheton ornans vocis ὄψ, vt *clara*, *arguta* et similia. Auersus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum conuiciis aures non praebet, τὴν γλῶσσαν κακὰν (κακηγόρον) ὀρφανίζει ὀπὸς φαεννᾶς, *priuat voce*, *obmutescere facit*, *ad silentium redigit.* 509. ἔχων perperam emendauerat Schmidius, vt esset: ὁ γὰρ καιρὸς — εὖ νιν ἔγνωκε. fere vt Ol. VI, 163. VII, 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἔχει βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἐστι, *statim praeterit*, *elabitur.* Εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus. 510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φαντὶ δὲ. Haec iam ad exilii calamitatem spectant Damophili.

506. 7. *Malos odit, bonos amat.* οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, *fauens.*

508. μακύνων iunxit cum antecedentibus. Est tamen propositio seiuncta. *Nullam rem procrastinat.* τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter praeterit:* h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις. Nos dicimus; *in rebus humanis.*

510. θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam breuitas. Subiectum fuerat mihi: ὁ καιρὸς ὀπηδεῖ οἱ, ὡς θεράπων, *qui praesto est hero; non autem tanquam fugitiuus vagatur.* Si tamen exigas sententiam subtilius: vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subiectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene; *obseruat, speculatur*, θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum: *non ille ei est fugitiuus!* δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus, seruus;* inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem seruili more ex iis pendebat, tanquam ex *herili nutu.* Nam prudenti

Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ
Προσπαλαίει νῦν γε πατρῴ-
ας ἄπο γᾶς ἄπο τε κτεάνων.

Λῦσε

515. 6. Exagitandum se hic praebet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κεῖνος vel κλεινὸς Ἄτλας οὐρανῷ Προσπαλαιεῖ νοῦν γε, π. *veterascit ad coelum animo.* Ita tamen se res habet, vt Interpretes locum obscurum obscurauerint multo magis.

v. Notam.

dentis est, res ita disponere et ordinare, vt opportunitas rebus gerendis enascatur.

512. τὰ καλὰ sunt *res iucundae et gratae*, *quarum fructus est in aula vel in magna ciuitate.* cf. inf. 522 sqq. ἔχειν πόδα ἐκτός, sc. τῶν καλῶν, *iis quae vitam iucundam et beatam faciunt, carere.* Aeschyl. Prom. 263 πημάτων δ' ἔξω ἔχει πόδα. pro ἐκτὸς εἶναι.

515. προσπαλαίει, *obnititur*, luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui coelum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse vnum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Ioue victorum. Res ex Aeschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. CL. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatae fabulae, cum essent prisca carmina, *Titanomachiae* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere leuatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contexit in vnam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum coeli impositi onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Iupiter soluit vinculis Titanas,*

Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ'. K. ιγ'.

Ἱστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν
Νοῦσον διαντλήσαις ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν
Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἀσυχίᾳ θιγέμεν,
Μήτ' ὤν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς

Δ'

526. πολλάκις ἔνθε Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, vt Ol. II, 58. 529. ὦν aliqui ap. Schmid.

Scilicet quidni et hic aerumnarum baiulator, tanquam Atlas coeli, expectare possit, fore, vt et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilae, reducatur!

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur*, vt Isthm. II, 59.

522. *νοῦσον* de *exilio:* vt vulgo *νόσος* de *seditione et turbis ciuilibus*, et *νοσεῖ* vrbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. *τὸ ὑγιὲς* de rerum incolumitate. Sic *ὑγίεντα ὄλβον* Ol. V, 54 *inconcussas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. *συμποσίας* refero ad Carnea, quae ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. V, 106. Fontem memorat quoque Herodot. IV, 158.

525. *ἥβαν* audacius dixisse videri debet pro *laetitia et hilaritate.* *πρὸς ἥβαν πολλάκις*, interpungo.

Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυθήσαιθ', ὁποίαν Ἀρκεσίλα
Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, Θήβᾳ ξενωθείς.

530. 1. Vnus ex Schol. legisse videtur μυθήσαιθ' pro μυθήσασθαι, vt ab εὔχεται cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο, ποίαν Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. vt vocatinus sit, (aut etiam genitiuus Doricae formae.) Morell. et Steph. Ἀρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod praestat, εὗρε παγὰν κ. τ. λ. Ἀρκεσίλᾳ.

533. Interpungo post πρόσφατον, vt sit ὁποίαν Ἀρκεσίλα εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων πρόσφατον, *nouum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem parauit, aperuit*, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, nouorum hymnorum argumento.

ΠΥΘΙΑ

εἶδος ε΄.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩι ΚΥΡΗΝΑΙΩι

Ἅρματι.

Argumentum.

Praedicat felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre iubet diis et aurigae Carrhoto – 70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandam; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiae fortunam Batti, Apollinis beneficio – 85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidae Peloponnesum migrarunt, cumque iis Aegidae Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupauerunt – 107. Inde ad laudes Batti, eiusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota.

Σ. α΄. Κ. ιδ΄.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-μένον

2. Diuersam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hanc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis

1. ὁ Πλοῦτος h. l. vt persona inducitur. *Opes regiae.* In promtu est substituere (ἐστιν) εὐρυσθενής. oratio

μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν·
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἄκραν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μεταναίσσεαι ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·

Εὐδίαν

strophis et antistrophis. In Gotting. sunt strophe et antistrophe IX. κώλων. Varia tentanit Mingarell. 4. 5. Distinguo: ὅταν τὶς — ἀνὴρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ Π. ἑπέταν. cum vulgo sit: παραδόντος αὐτὸν, ἀ. Pro vulgari: ὅταν τὶς ἔχῃ αὐτὸν sc. τὸν πλοῦτον, dicit: ὅταν τὶς — αὐτὸν ἀνάγῃ, *ducat, abducat, deducat*, idque ornat ἀνάγῃ ἑπέταν, quatenus enim ducitur,, *sequitur*. tum ornat et hoc ipsum ἑπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus ei adesse, praesto esse, solet. Aristarchus olim disiungebat πολύφιλον, ἑπέταν. v. Schol. minus commode. ἀνάγκῃ Bodl. γ. — 6. Erat θεόμοιρ' cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendauerat, recte, et metro iubente. 9. Erat σὺν. ξὺν Schmid. ἄπο, σὺν Panw. vt metrico pareant. Mox Schmid. conj. χρυσαρμάτου. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8. 9. 10.

oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro exclamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* Cum alias secunda persona exclamationes fiant. Μέλαινά τ' Ἐριννύς, ἡ μεγασθενής τις ἦ· etiam Aeschyl. VII. ad Theb 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, vt iungantur cum σύ τοί νιν, vt sit, sollenni figura, orsus a primo casu pro quarto qui subiungitur: Τὸν πλοῦτον τοῦτον ἔχεις σύ. Seqq. ornant simplex illud: εἰ ἕπεται (πάρεστι) τῇ ἀρετῇ. Fortuna regum sic declaratur, vt sit πότμος σὺν ἀρετῇ. In ea fortuna ille natus erat: v. 7. 8. conf. Ol. II, 96 sq. καθαρᾷ ἀρετῇ, forte, *nulla ὕβρεως, iniustitiae, rapinae, macula contaminata.*

10. μεταναίσσεσθαι πλοῦτον dicitur rex ab *imis* inde vitae

Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-
σει μάκαιραν ἑστίαν.

A. α΄. K. ιδ΄.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·

Τὸ

12. εὐδίαν, adiectiue, ἑστίαν iungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum.* Mihi dignior poeta videtur altera ratio iam in Schol. secundum istam proposita, vt εὐδίαν substantiua vox sit; modo recte iungantur verba: ὃς, μετὰ χειμέριον ὄμβρον, αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν μάκαιραν ἑστίαν, et exquisitius, καταιθύσσει, qs. *radiat serenitatem, emittit, facit,* in tua domo, h. regno. Sic παραιθύσσειν positum supra vidimus Ol. X, 89. et αὔραι διαιθύσσοισι Ol. VII, 175. 15. Erat δ' ἔτι. Ald. δέ τι. σοφοὶ δέ τοι κ. legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw. 17. Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, varie tentabat;

tae gradibus (h. e. ἀπ' ἄκραν (pro ἀκρᾶν) βαθμίδων αἰῶνος); debet adeo esse pro ἔχειν, at qua analogia? Scilicet dicemus μεταΐσσεσθαι esse idem ac μετέρχεσθαι, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere*, μετειληφέναι. ἕκατι χρ. Κάστορος iungenda sunt cum verbis σὺν εὐδοξίᾳ, *cum gloria ex victoriis curulibus:* quandoquidem Dioscuri erant inter praesides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai, cuius maiores e Laconica Theram erant profecti.

12. ὃς αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν ἑστίαν, v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert.* Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus ciuiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, vt fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens vtique etiam opibus a diis acceptis, h. e. fortunis, moderate vtitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. Iustitiam seruantem ait Arcesilaum magna felicitate

Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-
γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλὼν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

E. α'.

bat; ἀρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare*. Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. I, 37 χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα — 22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, vt nonum partitionis membrum hic constitueret. Immo vero sibi respondent: v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαρ δὲ, et ἔχει δὲ est pro καὶ ἔχει. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὲς — αἰδοιέστατον γέρας (h. αἰδῶ, *dignitatem, maiestatem.*) Tandem αἰδοιέστατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172 τοῦ δ' ἂν γεραρὸς καὶ αἰδοιέστερος εἴης — κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ vltima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τεαῖς φρεσίν. μ.

citate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δὲ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ οφθ. *quod maiestate oris insignis es.* Tertium 24. μάκαρ δὲ καὶ νῦν.

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφθαλμὸς — Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμός (σου) συγγενὴς γέρας αἰδοιέστατον, μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ τεᾷ. Et ambigo adhuc annon συγγενὲς verum sit. Quod nisi est; dicendum poetam epitheton transtulisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo. Vt τοῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, vt sit *illud quidem*: nisi est δεικτικῶς dictum: *hoc tuum. haec maiestas, dignitas coniuncta cum grauitate, prudentia animi.*

E. ά. K. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ, σε
Μὴ λαθέτω Κυράνα
Γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν.
Φιλεῖν

29. 30. Vulgo legitur: τῷ μὴ σε λαθέτω Κ. &c. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: τῷ σε μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὶν λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθέτω. Praefero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σε μὴ λ. facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνῃ, in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνᾳ, hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀ. est enim haec ipsa vrbs, vt bene Schol. primo loco accipit.

29 - 33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum.* τῷ σε μὴ λαθέτω — Si, vt vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi τ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. iungit μὴ λαθέτω σε ἀειδόμενον ὑπερτιθέμεν. Φιλεῖν δέ. *memor sis, dum tu celebraris victor, deum auctorem omnium habere.* Sequentia accipio tanquam ornantia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κᾶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: vti Libya respectu huius ipsius Cyrenes est Διὸς κᾶπος inf. IX, 90. 1. Nam vt sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene vrbs in colle sita erat, v. Pyth. IX, 94. 95. et IV, 14) non bene firmat Schol. dum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον· de quo videndum in fragmentis Callimacheis p. 361 et 534. Nam non magis ex hoc constat, vbi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. IV, 175. De voc. ὑπερτίθεσθαι est disputatio viri docti Miscell. Obss. VIII. p. 365. quae tamen nil ad h. l. facit. θεὸν τιθέναι αἴτιον παντὶ πράγματι· quod alias ἐπιτιθέναι. προστιθέναι. ἀνατιθέναι.

Φιλεῖν δὲ. Κάῤῥωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
Ἀλλ' ἀρισθάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξενωθεὶς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις.

Σ. β'.

34. Noua prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi iungi potest cum μή σε λαθέτω. φιλεῖν emendauit Aristarchus, e libris, puto, cum olim φίλει lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam φιλεῖν est pro imperatiuo. 35. Scripsi Ἐπιμαθέος pro Ἐπιμηθέος, vt fuit Προμαθέος Ol. VII, 81. 36. ὀψίνοον legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. ὀψινόον. sed is voluit -όου. scribere. 37. Βαττιδᾶν emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg. Βαττιαδᾶν. 38. θεμισκερόντων. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro θεμισκρεόντων, vt etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: δικαίως βασιλευόντων. 42. τεαῖσιν pro vulgato τεαῖσι. v. Pauw.

34-59. *Porro, inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59), *cuius arti victoriam debes.* Φιλεῖν ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion. cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (ἐκ τοῦ πρώτου περὶ εἰρήνης. nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quae in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus vnus e viris principibus; vt adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς, pro παρὰ Κασταλίᾳ, Delphis.

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα
Δρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ ἐν-
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
Ὁπόσα χεριαρᾶν
Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων
Κρισαῖον

44. Erat δυωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro iubente emendauerat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, vt nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δυωδεκαδρόμων ἁρμάτων (cf. Ol. VI, 126. III, 59.) ἱππαρχᾶν, accepit: ἀμφέβαλε — ποδαρκέων (a ποδαρκέω) κατὰ τὸ τέμενος τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a ποδαρκὴς mauult esse ποδαρκέων scil. ἵππων: κατὰ τὸ τέμενος ποδαρκέων δώδεκα ἵππων. Possunt et iungi: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων ποδαρκῶν. etiam: γέρας ποδαρκέων δωδεκαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δωδεκαδρόμων τε μένος. vt iungas γέρας καὶ μένος. Praeferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκάδρομον τέμενος, in quo XII. curricula sunt vel habentur. 47. χεριάρα τέκτονος mutauit Schmidius, v. ad v. seq. Idem ab ἄρης repetiuit. Immo vero χεριάρας, ου, pro χειρήρης, vt χαλκήρης, χαλκοάρας, est ab ἄρω, ἁρμόζω, *compingo, fabricor:* vt sit adeo, *qui manu* ἁρμόζει, *fabricatur*, actiue; sin passiue, *qui manu aptus est*, sollers. 48. Vt nunc est versus, a metro ceterorum recedit: siue antispasticum esse dixeris cum grammatico, siue Paeonicum. Pro Paeone primo est Epitritus secundus: Τεκτόνων δαι—. Schmidius emen-

44. Ipse ποδαρκέων (*valens, superans cursu*) σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrotus ibi suspendit currum suum integrum et illaesum. κρέμαται ἐν (ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, ὁπόσα ἄγων ἄμειψε λόφον Κρισαῖον pro ὅσα ἦγεν. tum, pro *totus currus integer*, ὁπόσα χεριαρᾶν τεκτόνων δαιδάλματα, h. e. τὸ ἅρμα δεδαιδαλμένον, *affabre factum*.

Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψεν, ἐν κοιλόπεδον
νάπος θεοῦ. τόσσ' ἔχει
Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει
Παρνασσίῳ καθέσσαν-
το, μονόδροπον φυτόν.

A. β'.

emendauerat χερμάρα Τέκτονες ἀγάλματ' ἄγων. Pauwius Τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων. 50. ἀν' conj. Rittersh. et sic κρέμαται ἀνὰ νάπος. 51. τό σφ' ἔχει edd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσ' ἔχε, vnde in marg. Brubach. τόσα' quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46: ἀλλὰ κρέμαται (scil. τόσα) ὁπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51 τόσσ' ἔχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντεα) κρέμαται· ὁπόσα — νάπος θεοῦ· τόσσ' ἔχει deſit copula, ὁπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ὅσα δὲ, parum suaue est illud concise dictum: ἀλλὰ κρέμαται. Possis interpungere: ἀλλὰ κρέμαται. ὁπόσα — ἄμειψεν, ἀν' κοιλόπεδον νάπος θεοῦ τόσσ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον — Videndum tamen, an non praestet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἔχει. Est scilicet σφὲ pro αὐτὰ, et τὸ vel καθ' ὃ, vel vt τὸ sit ὃ (νάπος) ἔχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55. 56. καθέσσαν- το τὸ μ. vel -θ' οἱ μονόδροπον φυτόν, vtpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, vt metro subueniat. π. κάθεσσαν 56. τῷ

51. κοιλόπεδον νάπος θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhaeo. Pausanias X, 37. p. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhaeis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo iungenda sunt: ἀλλὰ κρέμαται, ὁπόσα — ἄμειψεν, ἐν (vel ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, pro ἐν νάπει. Necesse adeo est κοιλόπεδον νάπος, pro κοῖλον, simpliciter dici lucum *in conualle* Parnassi. Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguae molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo iuxta*

A. β'. K. ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν
Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. ἐν τεσσαράκον-
τα γὰρ πετόντεσσιν ἀ-
νιόχοις ὅλον δίφρον κομι-
ξαις, αταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον
Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

E. β'.

τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἵσσαι Pyth. IV, 486. Ipso tono pronuntiatum fuit τομμο —. ἵσσαντο de ara exstructa iam vidimus Pyth. IV, 363. Fuit autem Pindari aetate in aede Delphica statua lignea, tota quidem ex vna arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigae Arcesilae a Carrhoto dedicatae sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετὰ. 64. μναμήιον trisyllabum erit. Nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapaestum. 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendauit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἦλθεν sc. Carrhotus. Pal. C. 69. ἐξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid.

iuxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum. Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus: cum huius arboris vsus esset frequens in aedificiis et in signis. Non autem haec putanda fuisse ἐν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ· sed intra septa ἐν τῷ τεμένει multae erant aediculae. Mox v. 59 ὑπαντιάσαι τὸν, notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenberg. ad Iliad. I. p. 22.

E. β'. K. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. ὁ Βάττου
Δ' ἕπεται παλαιὸς
Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
Ὑπερποντίαν.

Ο

74. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies digenda esset, ὄλβος Battiadarum est πύργος ἄ. *praesidium ciuium et hospitum salus.* tum ἔμπας, quod Schol. per ἰμᾶς, ὁμοίως exponit, est pro *vtique*, vt saepe; etsi insidet aduersatiua vis: *in vtraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet.* 77. περὶ δείματι notabilis vsu voc. περὶ pro διὰ. Nam περιέφυγον vix vim haberet. 78. φύγον emendauit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis argutantur interpretes: γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν nihil aliud est quàm, *cum in verba erumperet,* qui adhuc linguae vsu caruerat. Forte fuit ἐπένειμεν. Res illustranda ex Pausan. X, 15 f.

71. Noua sententia. Iterum attingit calamitatem temporum; v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*; quam dicit *Fortunam Batti*; ὁ Βάττου δ' ἕπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων (*moderans secunda et aduersa:* v. ad Olymp. II, 98) πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι, *ciuium praesidium, hospitibus gratum inuitamentum.* ὄμμα φαεννὸν φῶς. κεῖνον (τὸν Ὄλβον) etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. II, 96. 101. vbi Πλοῦτος — ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν, ἀνδρὶ φέγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quae Romanis: *Fortuna domus Augustae.* Supra Pyth. III, 150-153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem aduersa euenerant Arcesilao, qui ciuium suorum odia in se concitauerat.

76. κεῖνόν γε — paullo abruptior transitus ad Batti fortunam.

Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήιον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἐν τ' Ἄργει καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος

Ἐκγόνους

80. ἔδωκ' Ἀ. emendauit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ. 82. ὄφρα habere locum, seu trochaeus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῶ κε Λακε- Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μον' ἔν τε καὶ Ἄργει, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ.

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguae Batti sublatum; paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρεν pro πορεῖ. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem.* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum:* vt opponatur *ferocia animi, et immanitas rudis et barbarae mentis*, quae ad arma et caedes fertur. 92. τῷ. ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐ-
μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὅθεν γεγενναμένοι
100 Ἵκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν

96. Lectio Ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἐ- μὸν (ἐστὶν,) γαρύεν τ' (γαρύειν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Aegidae, coniuncti fuere genere cum meis maioribus, vel tribulibus Aegidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. VI, 140 sq. vt Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo quod et habet Gotting. repetierunt: γαρύοντ', quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; vnde Schmidius refinxit γαρύοιτ', quod inde seruarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύεντ', scholio apposito: λέγουσι, quasi esset γαρύοντι scriptum. Forte γάρυεν est pro ἐγήρυε scil. Apollo: *et praedixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, vt se adiungerent Heraclidis. 99. Ante Schmid. γεγεναμένοι, praue.

96 seq. *Conuenit mihi, tanquam Thebano, gloriam, quae a Spartanis in nos redundat, memo*[illegible]*e.* Rem attigerat sup. Pyth. I, 124. Heraclidarum καθόδῳ in Peloponnesum interfuerant Aegimii posteri. Fuere ex Aegidarum tribu, quos maiores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adiunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Therae et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. At in *Aegidis* v. 101. cum Pindaro Herodotus non conuenit, qui lib. IV, 149 Aegidas ducit a Therae nepote, Aegeo. Habuit quoque Aegeus Spartae heroum: Pausan. III, 15. p. 245 f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. l. narrat τοῖς ἐν Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Eiusdem Aegei meminit Pausan.

Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θήρας αἰνῷ φόβῳ,
Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὁ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήιον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ' Ἄργει καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος

Ἐκγόνους

80. ἔδωκ' Ἀ. emendauit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ. 82. ὄφρα habere locum, seu trochaeus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ κε Λακε- Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μον' ἔν τε καὶ Ἄργει, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ.

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguae Batti sublatum; paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρεν pro πορεῖ. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum:* vt opponatur *ferocia animi, et immanitas rudis et barbarae mentis*, quae ad arma et caedes fertur. [illegible]2. τῷ, ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ᾽ ἐ-
μόν, γαρύεν τ᾽ ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ᾽. K. ιδ᾽.

Ὅθεν γεγενναμένοι
Ἵκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν

96. Lectio Ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ᾽ ἐ- μὸν (ἐστὶν,) γαρύεν τ᾽ (γαρύειν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Aegidae, coniuncti fuere genere cum meis maioribus, vel tribulibus Aegidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. VI, 140 sq. vt Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo quod et habet Gotting. repetierunt: γαρύετ᾽, quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; vnde Schmidius refinxit γαρύοιτ᾽, quod inde seruarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύοντ᾽, scholio apposito: λέγουσι. quasi esset γαρύοντι scriptum. Forte γάρυεν est pro ἐγήρυε scil. Apollo: *et praedixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, vt se adiungerent Heraclidis. 99. Ante Schmid. γεγεναμένοι. praue.

96 seq. *Conuenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quae a Spartanis in nos redundat, memo*[illegible]*t*. Rem attigerat sup. Pyth. I, 124. Heraclidarum καθόδῳ in Peloponnesum interfuerant Aegimii posteri. Fuere ex Aegidarum tribu, quos maiores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adiunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Therae et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. At in *Aegidis* v. 101. cum Pindaro Herodotus non conuenit, qui lib. IV, 149 Aegidas ducit a Therae nepote, Aegeo. Habuit quoque Aegeus Spartae heroum: Pausan. III, 15. p. 245 f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. l. narrat τοῖς ἐν Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Eiusdem Aegei meminit Pausan.

Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν.
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

"Ενθεν

102. ἄγεν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἀγὴν. 103. Est in metro vitium: abundante syllaba. ἐς ἔραν reposuerat Schmidius, vt metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Aegeum, Oeolyci f. Therae nepotem, (quem Pausan. IV, 7. p. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbauit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Mingarell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγ' ἐς (vel ἐν vt alibi) πολύθυτον ἔρανον. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Aegidae Sparta Theram venerunt *ad sacrum sollenne*, ἐς πολύθυτον ἔρανον, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartae Aegidae id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Aegidae sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν ἐς ἔρανον sc. αὐτῶν, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλέους. nam est narratio, hos praeter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Aegidas. Enimuero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum eiecta vocula ἐς exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: ὅθεν γεγ. ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεᾷ Καρνεῖα, etc. ita ipsa Carnea sunt ἔρανος πολύθυτος· agebatur enim multis victimis caesis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedaemoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum

Pausan. IV, 7. p. 296 med. Magis conuenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quae commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. VII, 18 sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenaeorum, docte disputat Gedik. [illegible] Select. Carm. ad Pyth. IX, 135. et iam olim Simson. ad ann. 2907.

103 sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, vt in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic: ἔνθεν πολύθυτον ἔρανον, τεᾷ Καρνεῖα, ἀναδεξάμενοι Aegidae ἵκοντο (quod ex v. 100. repeten-

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-
κτιμέναν

sacrum sollenne, de quo videnda primo loco Scholia Theocriti ad Idyll. V, 83. Pausan. III, 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72 sqq. et ibi VV. DD. Ea Carnea ex Lacedaemone Aegidae Theram secum transtulerunt, inde Cyrenen. 104. ἔνθεν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, vt olim statuebam, sed ad *Theram* v. 100. vnde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Vnde perspectum quoque habeo, pendere haec vltima ab ἵκοντο, vt iuncta sint omnia hunc in modum: ἵκοντο Θήρανδε — πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἀ. πόλιν. cumque sic copula desit, videtur τ' excidisse post ἔρανον. vt esset πολύθ. ἔρανον τ' ἔνθεν ἀ. — πόλιν (scil. ἵκοντο). 106. 7. 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se, vel Aegidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenae celebrare.* Atqui nec poeta Cyrenae degit, nec se vllo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto, *du Theil* in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* To. XXIX. p. 194) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen:* quod nec graece dici arbitror: σεβίζειν τινὰ *hymnis;* nec si scriptum erat: τεὰ Καρνεῖ', ἃ σ' ἐν δαιτὶ σεβί- ζομεν, pro (καθ') ἃ σεβίζομέν σε ἐν δαιτί. *in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo.* Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβιζέμεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur iunctura: ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα, (ὥστε) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυράνας ἀ. πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del. tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγα- κτιμέναν πόλιν retraho, vt modo dixi, ad ἵκοντο. quod omisso ἐς sollenne est. Mingarell. conj. Κυράνας κατ' εὐκτιμέναν πόλιν.

petendum) ἐς Κυράνας πό- λιν, *inde*, Thera, *susceptis* *sacris Carneis*, *venerunt* *Cyrenen:*

κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
νᾳ γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

E. γ'. K. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος
Ἐνδυκέως δέκονται
Θυσίαισιν ἄνδρες

Ἰχνέον-

108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subiungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad vrbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνοριδῶν λόφος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Iustin. XIII. 7. πόλιν γ' vt versum fulciat, Pauw scribit. 113. Scholiastae obtemperandum arbitror, vt Antenoridas καθαγίσμασι, inferiis, honorauerint noui coloni. δέχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw vult, graece vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἵππιοι, ἱππόται, ἱπποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δέκονται verius Ald. quam δέχονται. δέχοντο emendauit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108 ἔχοντι pro εἶχον τότε.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium: Antenoridas cum Helena Troia profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, vt pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. Variis modis haec tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. alii Locros Aiace Oilei orbatos, vnde Virgil. Aen. XI, 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἣν ἔχουσιν Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenae, qui praesunt vrbi, eam tuentur. Iam 113. τὸ δὲ ἐλάσιππον ἔθνος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἐγχωρίους, *colunt coloni cum Batto Thera*

Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
Ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ᾽ ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
θα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ΄. Κ. ιδ΄.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναιεν· ἥρως δ᾽ ἔπει-
τα

116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐρχόμενοι πρὸς αὐτούς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων. 120. Schmid. conj. εὐθύτονον. Sane Schol. εὐθυτενῆ καὶ λείαν. Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore stigmate interpunxi; nam iungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo.* pro, *ab eo loco.* 126. ἔπι δίχα Schmidius disiunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita seiunxi. Vulgo ἐπίδιχα.

ra profecti. — 116. οἰχνέοντες (ἐπί) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς, *adeuntes eos* σὺν δώροις: pro quo δωροφόροι, *quatenus munera,* h. e. *sacra ferunt.*

119. Iam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra vrbem in luco, et via, lapidibus strata, quae, inde a foro, quo loco Batti ἡρῷον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat.

124. Viam duxit *inde a capite fori;* ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχάτοις, ἀγορᾶς κεῖται (Battus) θανών.

τα λαοσεβής. ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. μεγάλαν δ' ἀρετὰν,
Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί ποι
Χθονίᾳ φρενὶ, σφὸν ὄλβον υἱ-
ῷ

132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν et mox v. 134. ῥανθεῖσαν (deb. ῥανθεισᾶν) κώμων cum Pal. C. Ald. et Rom. haec quoque κώμων θ'. sed metrum sic iugulatur, etsi alter quoque ex Schol. ita legit. Ceporinus statim emendauit: μεγάλαν ἀρετὰν — ῥανθεῖσαν κῶμον θ'. Hinc ceterae edd. interpolatae diuersis modis. 134. ῥανθεῖσαν κώμων et κώμων θ' ac κῶμον θ' metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι. Subiicitur aliud Scholion haud dissimile. Vnde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, ὕμνον θ' ὑπὸ χευ- μάτων scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ (ipsi χθόνιοι, illi reges sepulti) μεγάλαν ἀρετὰν ῥανθεῖσαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τε, (*hymnis celebratam*) σφὸν ὄλβον χάριν τε (*decus*) κοινὰν ἔνδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ. 135. -μασίν γ' inserto fulcro Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum.

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, seorsum a Batti monumento. λαχόντες ἀΐδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebraeorum rationem a Lowthio (Praelect. VII) explicitam: vt Nem. X. 105. 6. 163. 4. coll. Pyth. XI, extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Sophocles in Hecuba 207. 8. 9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai, quod in se redundat, celebrari hymnis.* ἀρετὰν — ῥανθεῖσαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασιν τε ὕμνων. vt iam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. VIII, 81. Isthm. VI, 30. et sup. Ol. VII, pr. — 136. σφὸν

ᾧ τε κοινὰν χάριν
Ἔνδικόν τ᾽ Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ'. K. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἁλικίας
Νόον φέρβεται·
Γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύ-
πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
ετὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ᾽, ἕρκος οἷον, σθένος·

Ἔν

138. ἔνδικοντ᾽ Ἀρκεσίλαν in Schol. occurrit. 148. Γλῶσσαν δὲ emendauit Schmid. 149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πτέροις refinxit, Pauw -πτερὸς δ᾽. del. ἐν 150. ἀγωνίαις legit Schol. pro ἐν ἀ. tum, ἔπλετ᾽ ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet.

σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὰν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ ἔνδικόν τε, *decus commune sibi cum filio idque meritum.*

138-143. Ad Arcesilaum spectant: *quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.* — 142. τὸ λυτήριον δαπανᾶν, *praemium, compensationem*, ἄποινα, vt saepe: v. c. P. II, 26. ὕμνον, ἄποινα ἀρετᾶς. Sic Nem. V, 88. μόχθων ἀμοιβά. Isthm. VIII, 2. λύτρον καμάτων κῶμον. Nem. X, 45. πόνων λάθαν.

150. (κατ᾽) ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ ἐστιν) οἷον ἕρκος· *robur eius est murus*, h. e. invictum est.

Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς φίλας, πέφανταί
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

E. δ'. K. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. Θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,
Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-
μαλίζοι

152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. VIII, 46. Nem. III, 139. Etiam in choris, vt Eurip. Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ. malim δέ. vt sit θεὸς δέ οἱ — 158. Νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Paeone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ὦ πλεῖστα, Κρονίδαι μάκαρες, non videntes metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν ἂν, ὦ Κρονιάδαι μ. Paullo melius Pauw: Καὶ τὸ λοιπὸν ἀεί γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus praestat retinere, quod libri habent.

152. ἔν τε Μοίσαισιν h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτανὸς, *sublimi ingenio est* ἀπὸ ματρὸς, *natura*; ἁρμηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt *studia rerum honestarum*, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti: vt res gymnastica, curulis, litterae, poetarum lectio, ars oratoria. Haec studia ille *aggressus est*; προσῆλθε. pro hoc lyrice dixit τετόλμακε τὰς εἰσόδους.

159. καὶ (ἐς) τὸ λοιπὸν, *etiam in futurum*, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, διδοῖτε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἔχειν) ἔχειν δύνασιν (h. e. ἀρετήν; *qua efficiuntur res*) ἐπ' ἔργμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

163. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes. Fuit puto χρόνῳ. δαμαλίζειν pro δαμᾶν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύναστιν. ne eius virtutem euertat tempestas aliqua (tanquam arborum). 168. Molestum est ἐπί: siue sit ἐπὶ γένει, pro ἐν. *in Batti domo.* Siue ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι. *addere.* Forte fuit ἔτι. δόμεν ἔτι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

163. Ad *δαμαλίζοι* repeto *δύναστιν*, *ne qua aduersa fortuna succedat.* Pro hoc dixit: *ne tempestas euertat, labefactet, eius virtutem in agendo et consulendo.* *χρόνον, διὰ χρ.* alias *χρόνῳ*, pro *σὺν χρ.* — 165. *ἀνδρῶν φιλων*, pro *θεοφιλῶν*.

168. Victoriam quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var. Lect.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ
εἶδος ϛ'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι
Ἅρματι.

Argumentum.

Ad Thrasybulum conuersa sunt poetae verba; eum victoria Pythia laudum copias praeclaras sibi parasse cum victoria – 18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur. – 45. Aliae eius laudes.

Σ. α'. Κ. ϑ'.

Ἀκούσατ'· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,
Ὀμφα-

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. II, 89. vbi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19 sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Vnde in eam opinionem descendi, vt persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a praecone pronuntiari iussisse. Ita bene omnia se habent. cf. inf.

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quae partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. crit. s. 2. p. 37 sq. et Mingarell. Versuum cuiusque strophae 2 et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine obseruauit in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis exire in syllabam breuem, reliquos versus

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
Ἔνθ'

inf. Isthm. II. et Scolium in fragm. p. 16. Ceterum videtur victoria haec respici Isthm. II, 26, 27. at diuersá ab ea est altera, quam Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. II, 88-93. 1. ἦ *vtique* haud dubie scribendum pro vulg. ἢ — ἢ quod languet. ἦ quoque est in Gott. 2. ἀναπολήσομεν refinxit Schmidius, *versabimus, arabimus*. Sed πολεῖν etiam πολίζειν efferri potuit, vt tot alia: occurrit quoque πολεύειν. 4. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι,

versus omnes in syllabam longam; praeter 30 et 31. quod ille casu factum negat. Vltimam tamen versus vbique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes asseruit Vauvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* XLVI. p. 229.) Verum haec, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quae sententias poetae obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato iuueni: v. inf. Isthm. II. et Scolion in Fragm. p. 16.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cuius quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari iusserat, iam ante a nobis obseruatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; vtraque a Simonide quoque carmine celebrata v. Schol. ad Isthm. II. pr. Initium facit poeta ab eo, quod inuitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici:* pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos:* in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias ciuium; hanc *materiem hymnorum* appellat θησαυρὸν ὕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad seruanda donaria variarum vrbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Iam his donariis praestant laudes et hymni, poetae virtute, ad posteritatem perduraturi.

1-13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum*

Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
Ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

A. ά.

χόμενοι. Offenderunt haec viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat ἐς ναὸν παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes p. 353 et 527. reiicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis vsum praepositionum πρὸς et εἰς. vt Iliad. I, 381 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. Legebat ἐς νεὼν Schmid. at Pauw ναὸν ἐς πρ. vt tamen dubitaret, an prior in ναὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est vt aliis; v. c. Pyth. IV, 97. VIII, 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed praefixum esse ditrochaeum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen ad epitritos reuocari posse et hunc et versus antitheticos.

partum est decus aeternum, *Ager Musarum* a poetis *coli* dictus, res nunc nota est. cf. Nem. VI, 56. X, 49. Nunc quoque *ager Veneris* et *Charitum* memoratur. Χάριτες Musae lyricae poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen duram esse duorum troporum diuersorum iuncturam: dum Delphos προσοιχόμενοι *arare* dicuntur. ἐρίβρομος χθών, dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδῶν ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, *concussor terrae*, propter motus siue ex subterraneis aquis, siue quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: vt ἀλίπλαγκτος γαῖα.

7. Θησαυρὸς ἑτοῖμος, quatenus victoriae Pythicae *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum.* Dictum autem cum respectu ad θησαυροὺς templi Delphici, quibus donaria seruabantur: quos nouimus ex Herodoto et Pausania, vt diximus.

A. ά. K. θ'.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. Φά-
ει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ

13. ἄξει, pro ἄξει, vt trochaeum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἄξει. et sequitur ἀπαγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξοι. Tum χεράδι erat; at χεράδει emendatum ex Etymol. et Iliad. φ, 519. τυπτόμενος erat: sc. ἄνεμος. At ventus τύπτει, non τύπτεται. Iliad. λ, 306. ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Tum τυπτόμενοι idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem τυπτόμενος esse formae mediae pro τύπτων. Sic locum habet Scholion: οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες etc. Pauwius versum sic constituit: Παμφόρῳ ἄξοι χεράδι θρυπτόμενον: *fractum et comminutum.* Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et τυπτόμενον; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareae ictus patientem*, irrisus propterea Act. Erudit. 1756. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se in fundo versari et agitari: θησαυρὸν (ἐν) χεράδει τυπτόμενον. In Etymol. voc. χέραδος e Pindaro laudatur χεράδει σποδέων. quod ad h. l. reuocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τύπτειν, παίειν. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. pro ea vulgatior irrepsisse videri potest τυπτόμενος. Metro tamen haud conuenit; et ieiunum est explere χεράδει δὴ σποδέων. fragmentum ergo ad alium locum spectauit. 13. 14. Post reliqua tentata, non minus dura, praestat ad ὕμνων θησαυρὸν haec ita reuocare, vt is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam *laetitiam ex victoria.* Simili ratione victoriam aliquo-

v. 10-14. respicit diuitias naui transuectas.

14-18. Φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Sollenne est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum.* Nunc ad Θησαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter

Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β'.

aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε κοινὰν νίκαν Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *vultus thesauri hymnorum luce in pura victoriam praedicabit.* Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasybule,* πρόσωπον ἐν καθαρῷ (h. e. ἔχων πρόσωπον φανερὸν) *renuntiabis victoriam* νίκαν (σὺν) ἅρματι, κοινὰν πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, *celebratam laudibus hominum,* εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελῶ, vt poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ Λ. 9. εὔδοξον ἁρματονίκαν Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatae victorem Pythicum nuntiabit.* Sed praestat vulgata lectio. Victoriae decus et splendor totam gentem attingit. Κοινά τε γενεᾷ Ald. 17. ἁρματονίκαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἁρματινίκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐνὶ Bodl. γ. vid. ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, vt duae breues pro longa sint: quod et Dawes sequitur.

audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo,* Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem.* Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce haec dici, et legendum esse: tu o Thrasybule ἀπαγγελεῖς. Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὢν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φαεινόν. Omnino coniectore indiget totum fere carmen, non interprete.

Σ. β. Κ. ϑ.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν
Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
Φαντὶ

19. ἐπὶ δεξιὰ scribere iubet Pauwius. Et sic iam Aldus edidit. An tamen poetam lyricum deceat ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Grauior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχέθων νιν aut ad eundem θησαυρὸν ὕμνων referendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar, ne haec victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri coepta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κῶμον, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerua Νίκην ἀθανάτης χερσὶ καὶ κῦδος ἔχουσα fuit, καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et conuenit victori Νίκην iuxta se incedentem habere, vt Romae triumphantes Victoriae signum in curru. Simile est Pyth. V, 36. vbi redux victor auriga οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων θυγατέρα Πρόφασιν ἀφίκετο, vt h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Iam reliquorum verborum iunctura vel sic ambigua est. Potest iungi: σχέθων νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχέθων νιν (ἐκ. κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιά. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξίως, *scite, commode, opportune,* siue vt ad σχέθων retrahatur, siue ad sequens ἄγεις. Potest quoque iungi σχέθων ἄγεις νιν, tum erit (κατ') ὀρθὰν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ὀρθὰν ἐφημοσύναν pro ἔχεις, *tenes, meministi verum illud praeceptum,* aut ἄγεις, *in memoriam reuocas,* ἐπιδέξια, *opportune.* Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui vltima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum haec omnia vitium latere potest in vno vel altero verbo. Suspicor enim in hac stropha plura vitia latere. 20. εὐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius metro monente

19. σχέθων νιν aut ὕμνων Θησαυρόν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (ἐκ) χειρὸς pro χειρὶ, ἄγεις ἐπιδέξια ὀρθὰν ἐφημοσύναν, *opportune in memoriam reuocas verum*

Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πετρωμένον.

A. β'.

monente emendauit secundum Aldum. Porro τά ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ὄρεσι aduersus metrum. Sed iam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι. et sic Ald. οὔρεσιν. ὄρεσι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Paeonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendauit: ρας δ' ὀρφ. At Pauw: vt Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: 'Τιὸν ὀρφ. Porro Πηλήϊδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim η ante vocalem corripi. Schmidius refinxit: Πηλεΐδα. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλεΐδᾳ. ὀρφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ. Verum et vulgare βαρυόπαν ita est accipiendum, aeolice pro βαρυοπῶν, a βαρυόπης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρυόπαν. Est tamen cur βαρυοπᾶν praeferas, quia στεροπᾶν sequitur, eodem modo inflexum, non στερόπαν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. θεῶν vix recte se habere potest. Quam praeclarum enim hoc praeceptum: *inter omnes deos maxime Iouem esse colendum?* Immo vero θεὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν — θεὸν σέβεσθαι. σέβεσθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σέβου. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? *hoc honore* non esse priuandos parentes? h. e. *hunc* honorem ipsis esse perpetuo seruandum? Excidit epitheton τιμᾶς,

rum illud praeceptum. Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari iusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. V. L.

23. Praeceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Iouem, secundo parentes esse colendos. Verba sunt corrupta. v. V. L.

A. β'. K. ϑ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφϑιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμεί-
νας στράταρχον Αἰϑιόπων Μέμνονα.
Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχϑεὶς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναϑεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὅν·

Σ. γ'. K. ϑ'.

Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μένων δ' ὁ ϑεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν ϑανά-
τοιο

τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest κεδνᾶς, κλειτᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, ϑεούς τε τιμᾷν τούς τε ϑρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονέας διὰ πάντα βίον. 28. ἔγεντο Schmid. vt saepe alias legitur. Hic Pauw pro iambo tribrachyn ferre mauult. 30. ἀμμείνας. Vt metrum fulciret Schmidius dedit: ἐναριμβρότων ἀμί-νας. Mitior medicina: ἐναρίμβροτον ἀναμεί- νας. Est ἀνα- μείνας etiam in Ald. Dawes p. 39 ἐναριμβρότων ἀνα- μείνας ἀρχὸν vel ἐναριμβροτόν γ' ἀνα- μ. probante prius Northmore ad Tryphiod. 37. — 36. βίασεν Schmid. recte pro βόασε. 37. ἀπέῤῥιψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτοῦ Ald. Crat. et cett. at Rom. αὐτοῦ. an iung. αὐτοῦ μένων? *in loco manens.* 38. μένων δὲ ϑεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν ϑανά- Ed. nescio quae apud Oxon. Nam Brub. μὲν habet vt ceterae.

33. ὁ δ' (Memnon) ἔφεπε κραταιὸν ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch Animadvv. ad Aeschyl. p. 214.

37. *Non incassum haec dixit Nestor.* Apollon. IV, 388 — ἀκράαντα ἐν γαίῃ πεσέειν.

τοιο κομιδὰν πατρὸς· ἐδό-
κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον πελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρήκει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

A. γ'. K. ϑ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέρ-
οπλον

39. 40. ἐδό-κησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquae. ἐδό-κησε τῶν Ald. Metri caussa Schmidius: τοιο κομιδὰν πατρὸς· ἐδό-κησεν δὲ τῶν πάλαι. Pauw offert: τοιο κομιδὰν πατέρος· ἐδό- κησε δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. vid. Schol. Iungo (ἐν) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγονότων, *ex priscis aetatibus*) ἔμμεναι ὕπατος etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. I, 14. — 46. πατρωὶ malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapaestum esse malis: τι τ' ἐπερ- 47. 48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαΐαν ἔδειξεν·

38. *μένων δὲ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν (ἀντὶ) θανάτου κομιδὰν (ἀνακομιδὴν καὶ ζωὴν, salutem) πατρός.* Rem narratam coniicio in Arctini Aethiopide. Est et exposita a Quinto Cal. II, 24. sed perfunctorie.

42. *πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι*, pietate in parentes.

43. *τὰ μὲν παρήκει, haec ad tempora antiqua spectant.* cf. Dawes p. 48.

44. Seiungo haec a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo*, similis factus, patruum Theronem imitatur, *virtutem* eius, *decus, exhibet.* ἔδειξεν ἀγλαΐαν ἐπερχόμενος πατρωΐ, pro: ἀγλαΐαν πάτρωος, ἐπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in vltima stropha emendata satis

οπλον ἧβαν δρέπων, σοφί-
αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
Ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ-
οδον

ἔδειξεν 47. ἅπασαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὐθ' ὑ- 48. πέροπλον ἥβαν δρέπων, σοφί- 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τὶν δ' Ἐλέλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὔτε 48. ὑπέροπλον ἥβην δρέπων. σοφί- 49. αν δ' ἐν μ. Π. 50. τὶν δ' Ἐ. Metrum in his laborat: ἅπασαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἀδινόν. οὐδὲ ἥβαν ὑπέροπλον δρέπων σοφᾶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἥβαν οὔτε ἄδικον οὔτε ὑ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑ- πείροπλον recte exploditur a Pauwio, qui vel οὔτε ὑ- πέροπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν, vel: οὐθ' ὑπέρ- οπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν Δ' ἐν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγει οὔτ' ἄδικαν οὐθ' ὑπέρ- οπλον ἥβαν δρέπων σοφί- αν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingarellus refingit ὕβριν pro ἥβαν. 49. ἐν μυχοῖς Πιερ. v. sup. ad v. 4. 50. 51. Vulgata lectio: τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις, ὃς ἱππείαν εἴ- σοδον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προτέρχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἔσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu haec destituantur, Schmidius emendauit: τίν τ', Ἐ. ὀργαῖς ὅλαις, ἐς ἵππειον εἴσ- οδον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσείχεται. vltimum hoc praeclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum reuocare debebant; vt sit: *tibi, Neptune,* h. tuis studiis equestris rei, *addictus est* ἀδόντι (vel vt Aeoles secundum Eustathium scribunt ἀδδόντι) νόῳ h. *tibi placens*, gratus et iucundus. Oxonienses, qui edidere εὗρες θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ —, aiunt, *se MS. γ. edidisse.* num etiam εὗρες θ'? nisi hoc

tis esse censeo, vt commoda interpretatione reddi possit sensus. Thrasybulum σώφρονα esse declarat Pindarus. *Mente condit diuitias* sc. sapientiae. (οὔτε) ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων, *nec iniustam* nec contumeliosam (σὺν ὕβρει) *adolescentiam exigens.* δρέπομεν fructus, quibus fruimur, adeoque ἥβην, in qua sumus constituti. σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πιερίδων. Vltima haec prohibent, quo minus ad

οδον ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
Γλυκεῖα

hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὓς (l. ὃς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi iubet: Ὀργᾶς πάλαι ὃς ἵππειον ἔασ- δον, μάλ' ἁδόντι νόῳ, Π. προσέχεται. vt sit ὀργᾶς (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit*, languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, vt apud Aristoph. Equ. 550 Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ χαλκοκρότων ἵππων κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει. Inhaeret animo suspicio, ὀργαῖς πάσαις et ἁδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conueniret, donec verum repertum fuerit; mutaui tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, vbi plene interpungebatur, disiunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio: ὕβριν pro ἥβαν coniectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas: in ὑπέροπλον ἥβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animaduerss. p. 100. pro εὗρες δ' suspicatur fuisse ὀξέας δ' ὃς l. sed et haec est ariolatio, non certa emendatio. Duplex iam olim videri potest fuisse lectio, altera, quae in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: Τίν τ', Ἐλέλιχθον, ἃς εὗρες ἱππίας ἐσόδους μάλα γ' ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *quaecunque inuenisti, Neptune, rei equestris studia, ea ille persequitur.* Est προσέχεταί τιν, (κατὰ) πάσας, ἃς εὗρες, ἱππείας ὁδούς. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: τὶν δ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ- οδον, ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio:* id quod successus in aurigando testatur. εἴσοδος, vt ὁδὸς, pro genere vitae, pro *studio:* vti dixit ἄλλας ὁδοὺς ἄλλων περαιτέρας Ol. IX, 159. et ὁδοὺς πολλὰς εὐπραγίας Ol. VIII, 17. nec prorsus diuerso modo sup. V, 155. 6. ἐπιχωρίων καλῶν εἴσοδος. Porro: ὃς εὗρες ἵππιον εἴσοδον ὀργαῖς, *ingeniis* quae ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri.

ἄγει v. 47. reuocem. *tibi-* studio) *maxime addictus*
que, Neptune, (aurigandi *est.* De singulis v. V. L.

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

Vltima v. 52. 3. 4. sic expediam: γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, *mel superat*, h. e. *eius indoles et conuictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et iam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. III, 50 ἐσλὸς αἰνεῖν, adeoque (vt Nem. VII, 89) σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, ὕδατος ὥστε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω. ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος. Valeant haec ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quae nec meum nec aliorum oculos effugerant; nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: Γλυκεῖα δὲ φρὴν· (fere vt Schol. γλυκεῖά ἐστιν,) Καὶ συμπόταισιν ὁμιλῶν, Μ. ἀ. Malo sic ferre robur Pindaricum etsi paullo horridius.

52. *Est eius ingenium suaue et conuictus iucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat ingenium suaue et ὁμιλία σὺν συμπόταις, σὺν φίλοις.*

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ

εἶδος ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι

Τεθρίππῳ.

Argumentum.

Breui hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa vrbis claritate – 7. a ciuium, inprimis Alcmaeonidarum, fama – 11. a victoriarum decoribus – 18. Deprecatur inuidiam.

Σ. Κ. ζ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν
Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι

2. Ἀλκμαινιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Aeolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, vt Ἀμυθᾶν, Ποσειδᾶν. Paullo post VIII, 80 Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμαιανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιωνιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt. 3. Olim interpungebatur post γενεᾷ.

Erat Megacles ex Alcmaeonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristae, quae Periclis mater fuit, frater. Victoria haec Pythica Ol. LXXVI, 3. Pyth. XXVIII. obtigerat; aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. LXXV, 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmaeonidam propter victoriam

Ἵπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A.

6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortae. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim: ναίοντ' pro ναίοντι et ναίοντα, ab aliis ναίων i. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ̄. ab aliis οἰκεῖν τ' ἀίων, (ὅ ἐστιν ἀκούων), ab aliis denique αἰῶν' ὀνομ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίοντ' pro ναίοντα praetulit: sensu tamen parum expedito. Pauwium mireris pronuntiare: sine dubio esse leg. μαίων i. *cupiens, quaerens.* v. Notam.

. ctoriam curulem pulcerrima materies est laus Athenarum. Κάλλιστον αἱ μ. Α. προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Athenae pulcherrimum sunt prooemium, a quo exordium ducere possit hymnus victoriae curulis, in honorem potentis stirpis,* seu potius vnius ex stirpe, *Alcmaeonidarum.* Ita Τυροῦς γενεὰ Pelias sup. P. IV, 242. κρηπῖδα ἀοιδᾶν vt κρηπὶς ἐπέων Pyth. IV, 245 et in fragment. Pind. p. 68. XLII. Sequitur v. 5 - 7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἰῶν' ὀνυμάξομαι vix praeferam; pro αἰῶνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; vt sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, vt hoc graece bene dicatur. αἰὼν non est *posteritas;* certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quaerit, quae vrbs sit clarior; sed *de Alcmaeonidis* agit; *neminem esse qui patria illustriore vtatur:* τίνα ὀνυμάξομαι ναίοντα (τίνα ναίειν λέξαιμι, h. τίς ναίοι ἂν) πάτραν, τίνα τε (ὀνυμάξομαι ναίοντα, pro ἢ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (*quam Athenas*). Adiicitur πυθέσθαι vsu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ, 75 σῆμά τέ μοι χεῦσαι — καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι pro ὡς τοὺς ἐσσομένους πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. it. Od. σ, 255.

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
Νῖκαι· μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίῤῥας,

E. K. θ'.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν,

Οὕτω

9. ὦ Ἄπ. Schmid. frustra. 10. τεὸν γε Oxonienses nouarunt. Al. τεόν τε. 17. εὐπραγίᾳ τε νέᾳ vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus praemisso iambo? 18. τόδε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ κάλ' ἔργα Pauw em. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. III, 78.

8. *In omnibus oppidis versatur in ore hominum, frequentatur, laus Alcmaeonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. V, 62. Pausan. X, 5.

12. ἄγοντι δέ με — νῖκαι, προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me:* illustrauit Mitscherlich. Epist. p. 57. Olympica victoria fuit Alcmaeonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

21. οὕτω κε καὶ *k*. Bodl. *γ*. παρμονίμαν Ald. vt et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' seiungitur.

21 – 23. Erunt haec sic accipienda: *φαντί γε μὰν, οὕτω φέρεσθαί κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ*, (*προσφέρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά*: v. ad Ol. II, 98.) *παρ' εὐδαιμονίαν θάλλοισαν μονίμαν*, *praeter felicitatem perpetuo florentem;* h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda haec sunt, quoniam aliter non legitur. Conuenit cum doctrina poetae (v. Pyth. III, 153 sqq. – 189. Ol. II, 55 sqq.) *nulla est felicitas durabilis*, *μονίμη*, *mortalium;* nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ
εἶδος ή.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤῌ
Παλαιστῇ.

Argumentum.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam - 29. hinc ad laudes Aeginae ex antiquis decoribus conuersus, - 39. cum se reuocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum - 63. simulque intexit eius vaticinium de Alcmaeone et Epigonis Thebas expugnaturis - 78. Quibus subiungit professionem pietatis suae in Alcmaeonem, quem tanquam herοem domesticum colit - 87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

Φιλόφρον Ἁσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι Θύγα-

κρματι post παλαιστῇ insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. XXXV. quae in Ol. LXXXIII, 3. incidit, et quidem ἐν παισὶ, vt ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra huius carminis magnas faciunt difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. VIII, pr.) quam multa ingenium poetae lyrici efferue-

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δέκευ. τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
Καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

A. α΄.

mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentauerat, quae alio loco apponam. In singulis, vno alioue loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, vt tuto mutare liceat. Etsi erant, quae etiamnum tuto mutare licuisset. 2. μεγαλόπολι Bodl. γ. 4. κλαΐδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κληΐδας, ex κλεῖδας. 8. μὲν καὶ Schmid. Sed metricus hic turbatus est, vt docet Pauw. 9. In Schol. est ὁμοτρεκεῖ ex quo infert ἀτρεχεῖ, pro ὁμοδρομοῦντ. τῷ καιρῷ Toup. App. ad Theocr. p. 9.

feruescens in eandem notionem colligat. Ἡσυχία (vel vt scribendum Ἀσυχία, vt P. IX, 40. et in Fragm. p. 54. II.) est *tranquillitas publica*, cum adiunctis notionibus partim *caussarum;* a quibus illa proficiscitur, *iustitia, aequitate et moderatione;* partim *effectorum: moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et aequa cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos ciues coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quae tranquillitatem dat, firmat, seruat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Aeginam autem ista aetate praeclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate vsam esse, docemur a Pindaro: inf. 31. cf. Ol. VIII, 28 sqq. Nem. IV, 19 sq. III, 3. V, 16. Isthm. V, 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem* s. *quae gubernat res pacis bellique.*

5. 6. Πυθιόνικον τιμὰν, *hunc hymnum*, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

8. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, *aequa, moderata*, τὸ ἐπιεικὲς, *et facere et pati* καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ. In vltimis mihi non satisfacio. Schol. reddit εὐκαίρως. — ἀτρεκής,

A. ιά. K. θ'.

Τὺ δ', ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ κότον ἐν-
ελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
Μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.

Κέρδος

10. ὁππόταν vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. κόρον conj. vir doctus in Biblioth. philol. II. Vol. Verum κότον postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille τῶν δυσμενέων est. 13. ὑπαντιάξασα Ald. et Bodl. γ. 14. κρατί, metro inuito, vnus ex Schol. legebat. τιθεῖς' pro τιθεῖσα, Ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. iam Crat. repetierat, et hinc reliquae edd. etiam Plant. τιθεῖσ' ἐν Pal. C.
16. Pro μάθεν conj. φύγεν Mingarell. λάθεν Matthiae Obss. p. 39.

ἀτρεκὴς, *firmus*, *tutus*, hinc *verus*, hinc *iustus*. Supra Ol. X, 17 ἀτρέκεια, *iustitia*, vt ἀλήθεια. Nem. V, 31 ἀλάθει' ἀτρεκής. Et Ἑλλανοδίκας ἀτρεκὴς Ol. III, 21. καιρὸς est *tempus iustum*. *modus iustus*. *moderatio*. At καιρὸς ἀτρεκὴς, estne de *tempore iusto?* vt tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10–14. τὺ δὲ ὁ. pro ὁπόταν δέ τις *odium implacabile in animum admiserit* (erga ciues suos): *tu eius impotentiam animi deprimis*. δυσμενέων ὕβριν pro δυσμενέος, αὐτοῦ. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. *submergis:* ἄντλος, *aqua*, vt Ol. IX, 79 *aquarum eluuies*. Potest saltem comparari voc. ὑπέραντλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterh. illustratum. κράτει, σὺν κράτει, κρατερῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, gracce pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐνόησεν, ἑαυτὸν ἐξερεθίζειν σε παρ' αἶσαν. h. Σὺ, ἣν Π. μάθεν. *Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere te, prouocare, malo suo.* παρ' αἶσαν, *infeliciter*, vt παρὰ δίκην, *iniuste*, Ol. II, 30. et sic alia. Lacessiuit autem

Ἡσυ-

Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

E. ά. K. ιά.

Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-
λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,

Τόξοισί

19. Βίᾳ per vim maiorem, superiorem non Βία. 20. πολυκάρα-νος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἑκατονκάρα-νος Ald. et Pal. C. vnde Schmidius recte ad metrum ἑκατόγκρα-νος. Bodl. γ. ἑκατογκάρηνος.

Ἡσυχίαν, turbauit statum pacatum, dum inter Gigantes caelum oppugnauit, *a Ioue et Hercule deiectus*. v. Apollod. I, 6. 2. et Not. p. 71. Horat. III. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. IV, 83 sq. Quae sequuntur v. 17. sententiose expressa, quae aemulatus est Horat. l. l. *Vis consili expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et iniuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia T. IV. p. 90. — Sequitur v. 19. Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ sc. ἡ Ἡσυχία, illa dea *etiam superbum tandem aliquando maiore vi aggressa prostrauit.* Ita *Typhon et rex Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantum fatis et nominibus licenter variant poetae: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum iam ante memoratus sit, huc iterum reuocari nequit) *non effugit eam* deam, h. et ipse occubuit.

Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίῤ-
ῥαθεν ἐστεφανωμένον
Υἱὸν ποᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἁ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-
λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις
Θρέψαισα

28. Ante Schmid. ποίᾳ. 30. ἔπεσσε Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις praeter morem et legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερένικον fuisse suspicatur. Sunt plura quae eodem iure possis comminisci, vc. γερασφόροις. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit.

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (vt sup. VI. pr.) a popularibus Aeginetis, Doricae stirpis.

30. *Satis habet materiae laudum et hymnorum Aegina iam inde ab origine per praeclara facta Aeacidarum:* quod aliquoties poeta praedicat: v. c. Nem. III, 45 sq. 55 sq. ἁ δικαιόπολις νᾶσος οὐκ ἔπεσεν ἑκὰς (immo ἔτυχε) θίγοισα (ὕμνων) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene iungitur cum ἀέθλοις. praestat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: ἀείδεται δὲ πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) θρέψασα (τὰ μὲν) ἥρωας — τὰ δὲ καὶ ἄνδρας. haec variauit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἐμπρέπει, *insignis est.*

Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

A. β'. K. θ'.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι
Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτα-

39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc praestat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. 44. κνίσσῃ metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem, aduerso metro. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ὄφλημα *promissum carmen.*

40–47. Redit ad victorem. *Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superueniat:* (vt Ol. II, 173. Pyth. I, 160.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* ἀναθεῖναι λύρᾳ vt Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus,* quem in manibus habeo; vt alibi *debere se hymnum victori* ait. νεώτατον καλῶν, *decus nouissimum* post alias victorias, ἴτω τρέχον (vt dicitur *hymnus per omnes terras et maria volare,* v. c. Nem. V, 4 sq.) ποτανὸν (quasi alatus) diuulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, arte:* ποτανὸν, πτηνὸν, πετεινὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποθεινόν. In Nem. VII, 32 Homeri figmentis inest σεμνόν τι ποταν ᾷ γε μαχανᾷ (αὐτοῦ), h. *arte et ingenii vi eius sublimi.* Et P. V, 152 Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μοίσαις, *in carmine sublimis.* Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. iam a Schneidero laudatus. In v. 43 sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ, τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον τεὸν χρέος.

Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

E. β'. K. ια.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-
τραδελφεοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Οἰκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ᾐνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

Σ. γ'.

48. Παλαίσμασιν τε γὰρ Bodl. γ. παλαισματέσιν τε γὰρ Ald. ἰχνεύων repugnat antitheticis omnibus. ἰχνέων malit Schmidius metri caussa, et laudat sup. Pyth. V, 116. ἰχνίοντες. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notaui. Deberet esse οἰχνέοντες. 51. Κλειτομάχοιο, consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλυτομάχοιο. Κλιτομάχοιο Bodl. γ. 55. ποτε Οἰκλέος, cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo vbique ποτ' Οἰκλέος. 57. Θήβαις υἱοὺς, vt alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic iam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115.

48. ἰχνεύων, *vestigia legendo*, imitando, οὐ κατελέγχεις ματραδελφεοὺς παλαισμάτεσσιν, *non dedecoras*, h. illustras. Sic Isthm. III, 23. VIII, 147.

54–58. αὔξων δὲ, *illustrans fama tribum* — λόγον φέρεις, *in te conuertis*, pro, λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ, *laus*, *quam* Amphiaraus ᾐνίξατο, pro ἔλεγε, sed tanquam vates, obscure. ἰδὼν, *animo praeuidens* Epigonos persistere in bello aduersus Thebanos instaurando. Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. VI, 18.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. ὧδ' εἶπε· μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον
Ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παι-
σὶν λῆμα. θαέομαι
Σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρείονος ἐν-
ἔχεται

59. ἀπ' excidit Ald. 61. τῷ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non inuenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post μαρναμένων. At ille μαρναμένων φυᾷ iungit, laudatque Nem. I, 38 χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ. recte; nec debebam ab eo discedere. 64. θειάομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, vt primam syllabam producerent. Schmidius θηέομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. vbique θεάομαι, quod retinere iubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: θαέομαι, ex θηέομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θαητὸς occurrit ex θηητὸς, et ap. Theocr. XXII, 200. θαεῖτο, pro ἐθηεῖτο. Κεκλιμένος θαεῖτο μάχαν ἔμφυλιον ἀνδρῶν. 66. νέμοντα requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: 'Αλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille haec cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male.

61. *μαρναμένων Φυᾷ*, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita, generosa audacia* (τὸ λῆμα v. Pyth. III, 43. Nem. I, 87. III, 146.) *in filiis conspicua est a parentibus accepta.*

64. θαέομαι, vt vates, *praevidet* futura. Ad v. 68. cf. Nem. IX, 43 sqq.

ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. τὸ
Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, θανόντος ὀστέα λέξαις
Υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ'. K. ιά.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,

Ῥαίνω

72. οἴκοθέν' γ' fulcro inserto Pauw. Mingarell. οἴκοθεν ἐναντία. 75. τάχα Bodlej. γ. 76. λαῷ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λεῷ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχώρους male Rom. edit. inuexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. VII, 33. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt eae Crat. et Stephanianae. Sed fulcro opus esse censens reuocauit δ' Schmidius. Pauw: γ'. Mingarell. μὲν ἐπεφθέγξατ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, vt alibi quoque. 80. Ἀλκμᾶνα στέφεσσι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochaeo in prima sede non ferens. De interpretatione monere praestat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in aedium suarum vicinia sacellum Alcmaeonis, herois, forte cum Amphia-

rao,

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte vtetur;* Aegialeus enim filius vnus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. III, 7, 3. Hygin. f. 71. E monte Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, vt ex Schol. ad h. l. colligas.

79. Gratum mihi est Alcmaeonem carmine celebrare

Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ
Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο
Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'.

rao, habuisse videtur. Poeta noster religiosus homo, innuit sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmaeone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 84. Ὑπαντίασεν ἰόντι γαίας vulgo editum. Vt Glyconium restitueret, Schmidius emendauit: ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ. ὑπαντίασ' ἰόντι γαίας. Pauw, ne bonus Schmidius vsquam sapere videatur, mauult: ὑπαντίασεν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. δὴ, Oxon. in τε mutarunt.

82. *γείτων μοι*, recte de vicino Alcmaeonis sacello; vt ap. Aeschyl. VII. ad Th. 503 Ὄγκα Παλλὰς, πύλαισι γείτων. Compara nunc inf. Nem. VII, 127 sq. 131 sq.

83-87. Obscura sunt quae sequuntur, quoniam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmaeone, non de Amphiarao agi, verba docent, contra Grammaticos. Accidisse videtur, vt, cum poeta Delphos profectus esset ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur: hae sunt σύγγονοι τέχναι, *patria ars vaticinandi:* nam Amphiaraus fuit vates, et eius templum ὀνειρομαντεῖον. Est autem l. ἐφάψατό (μου σὺν) τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων pro διὰ, l. ἐφάψατο μαντευμάτων, *responsum a deo acceptum adiuuit, firmauit, paterna arte*, scil. somnio; l. ἐφάψατο, ab ἐφάπτω, ἐφήψατο ταῖς τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων, *vsus est arte paterna.* ea structura, quae erat Ol. I, 138.

Σ. δ'. Κ. ϑ'.

Τὺ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυϑῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-
ϑι χαρμάτων ὤπασας· οἴκοι
Δὲ πρόσϑεν ἀρπαλέαν
Δόσιν πενταεϑλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. ἑκόν-
τι δ' εὔχομαι νόῳ

Α. δ'. Κ. ϑ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
Ἀμφ' ἕκαστον ὅσα

Νέομαι.

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius haec ad poetam referre iubet. 94. Πενταϑλίῳ δόσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. ὦναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγες τ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell. 97. κατὰ τίν' Schmidius scribit. Neutra

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is iam antea fuerat victor inter pueros, Aeginae in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112 Marathone, et in Aegina Heraeis - 116.

88 - 103. Preces ad Apollinem. τὸ μέγιστον χαρμάτων. est alias victoria Olympica, vt saepe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. τόϑι, h. e. ἐκεῖ ἐν Πυϑῶνος γυάλοις.

92 - 95. Victoriam iam antea domesticis certaminibus obtinuerat Aegineta in sacris Apollinis, Delphiniis: *tu, Apollo*, σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες δόσιν ἀρπαλέαν πενταϑλίου, *dederas victoriam pentathlo* s. pancratio; proprie πένταϑλον erat ἀρπαλέον, *rapidum*, *vehemens*, *impetuosum;* nam hoc est ἀρπαλέον: cf. Pyth. X,96. et πενταϑλίου sc. χάρματος. Inde a v. 96 ordinem verborum instituo hunc:

Νέομαι. κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε.
Θεῶν δ' ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω,
Ξείναρκει', ὑμετέραις
Τύχαις. ει γάρ τις ἐσλὰ πέπαται

Μὴ

Neutra ratio sensum bonum habet. τὶν rescribendum esse (vt sit pro σοὶ) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiae summa aberrat; vult enim esse βλέπειν καθ' ἁρμονίαν *exigere ad harmoniam.* At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι — νέμομαι. vt Pyth. V, 18. σὲ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται. *amplectitur.* Accommodatum tamen satis ἀμφινέομαι. vt ἀμφιπολεῖν. ἀμφέπειν. 101. θεῶν δ' ὄπιν vulgo editum. hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: θεῶν ὄπιν δ'. ἀ. Oxonienses exararunt cum hiatu: θεῶν δὲ ὄπιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθιτον, quod Pindaro sollenne pro *perpetuum,* Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰτέω. immo αἰτῶ. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. X, 47. 102. Ξέναρκες vulgg. Ξείναρκες Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem haec? Bene Pauw conj. Ξενάρκει', *o fili Xenarcis*, vt v. 26. Videtur autem ille lucta vicisse inter aduersarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. Τίς εἰ γὰρ Pauw.

hunc: εὔχομαι δέ τιν καθ' ἁρμονίαν, βλέπειν (σὺν) νόῳ ἑκόντι ἕκαστον (τούτων) ὅσα ἀμφινέομαι, *tibi supplico hoc hymno, vt adspicias animo propitio haec quae celebro, cano.* Nisi malis referre καθ' ἁρμονίαν ad ἀμφινέομαι, pro σὺν ἁρμονίᾳ. ἀμφινέομαι, vt ἐπέρχομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo duriora, propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte remediaris, si κατὰ retrahas ad εὔχομαι, κατεύχομαί τιν, βλέπειν ἑκόντι νόῳ.

99. 100. *Veritas adest laudibus meis.* Vera sunt quae praedico.

103 sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus. *precor, vt tuae fortunae perpetua cura diis sit.* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis praeclaram laudem si-*

ne

Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ'. K. ιά.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.

Μεγάροις

104. σοφὸς πολλοῖς rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione haec tuetur Mingarellus. μακρῷ χρόνῳ Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. μὴ σύν μακρῷ πόνῳ. at v. Not. 105. πεδαφρόνων (pro μεταφρένων, *qui sapiunt post euentum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus: πεδ' ἀφρόνων cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. III. vt sit, apud insipientes: μετὰ τῶν ἀφρόνων. pro παρὰ τοῖς ἄφροσι. 106. κορυσσέμεν. κορύσσειν, pro ὁπλίζειν. et hoc pro παρασκευάζειν. vt ἔργον κορύσσειν, *aciem instruere, pugnam facere,* inf. Isthm. VIII, 115. 109. ὕπερθε βάλλων. ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων. ἐξαίρων. 111. μέτρον Gott. Ald. et Bodl. γ. quod praefero: ὑπὸ χειρῶν μέτρον, pro vulgari ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, *ita deprimit, vt sub manibus,* ὑποχείριος *sit.* καταβαίνων Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus.

ne magna aerumna consequutus est, (in sententiam mutauit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum aerumna adeptus erat) *stulti solent eiusmodi fortunae munera adscribere prudentiae eius, qui fortuna fruitur.* ἐσλὰ sunt *bona, praemia, laudes e victoria.* Iung. σοφὸς κορύσσειν βίον. Isthm. VIII, 115 κορύσσειν ἔργον. *vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* τὰ δὲ, pro τὸ, τοῦτο, *at illud.* Tum 109

ὕπερθε

Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

Σ. έ. Κ. θ'.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, κακὰ
Φρονέων

115. Vulg. legitur: Νίκαισι τρισσαῖς Ὠριστ. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: Νίκαις τρισσαῖς. Ita vero laborat Colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim leotionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: Νίκαις τρίταις, Ὠρ. (pro νίκῃ τρίτῃ) et Νίκαισι τρίσσ' Ὠρ. pro τρισσὰ, τρισσῶς. Placet prius. Mingarell. νίκαισι τρισίν. Tum idem praefert Ἀριστόμενες, quod Bodl. γ. habet. 116. δαμάσαις Scholiast. male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l. ἐδάμασας. vltima breui. 118. καλὰ φρονέων malit Pauw, nec tamen

ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. II, 163 ἀνέχων, *in altum tollens*, ad quem locum v. sup. Mox καταβαίνει, transitiue, καταβαίνειν ποιεῖ, *deprimit.* nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον (nam et hoc praestat) καταβαίνει. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀνατρέπειν et ὑπτίους κλίνειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocr. p. 246. μινύθειν est ap. Hesiod. prooem. Εργ. κ. Ἡμ.

116. ἔργῳ, ἐν ἔ. ἀγῶνι, h. l. lucta. At quae sequuntur v. 117. male cum superioribus iunguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120 manifestum fit; quatuor erant qui cum ipso in luctam descenderant; ipse vtique ἔφεδρος. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quatuor victores; cum his ἔφεδρος congredi debuit, iisque vno post alterum prostratis victor euasit. cf. Ol. VIII, 90. ἔμπετες ὑψόθεν. *insurgens, collectis viribus, irruisti*, ἐνέπεσες, in aduersarios, κακὰ φρονέων, *minatus.*

Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

Δ'

tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat*, declarat. 120. ἔπαλπνος: inf. Isthm. V, 15. ἄωτον τὸν ἔλπνιστον. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo ἔλπω, ἧλπα, ἡλπινὸς, ἀλπνὸς, *desiderabilis*, ἡδὺς, προσηνὴς, vt Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρίθη (deb. κριθῇ) interpretati sunt, *in hordeo Pythico*, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen vsquam sic exaratum video praeterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, vt victi corona hordacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. I, 81. Tum vero repugnat metro prima in κριθῇ. Apud Homerum: Πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, siue vt ad Amphictyonum iudicium de victore referatur, siue vt simpl. *decernere, parare, reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo impeditior Pauwii ratio: *neque* ἐν Πυθ. γῇ, (immo ἐν Π. πανηγύρει) *eorum reditus iudicatus fuit iucundus*, neque in patria *talis certe fuit.* Rem illustrat locus Ol. VIII, 91 sqq. 123. Colon iambicum requirit: ὦρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: πτοεῦντι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. vbi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,). cola olim aliter fuere descripta, vt colon octauum cuiusque strophae et

120. *quibus non eodem modo* (vt victori) ἐν Πυθιάδι κρίθη νόστος ἔπαλπνος (ἡδὺς) indicio Amphictyonum. — Seqq. de victis in patriam cum pudore redeuntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam sollennem ducunt. ἀπάοροι ἐχθρᾶν ἕνεκα, *suspensi, timidi.* In v. 123. γέλως ἀμφὶ ὦρσεν χάριν, *risus diffundit laetitiam*, doctius quam γέλως χαρίεις ὦρτο, *suauis, laetus.*

Δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ἑ. K. θ'.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἀβρότατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

Βροτῶν

et antistrophae esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et trochaica constans. Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8. 9. et Mingarell. 124. ἀπ' ἄοροι Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀπάοροι, quod animum *suspensum*, *suspicione*, *metu et pudore anxium* bene designat. 127. ἀπὸ Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo interpungunt; malim iungere ἁβρότατος ἐπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, vt prius Scholion: ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων. 130. 1. Legebatur in Ald. 130. — κρέσσονα τέρψιν 131. πλούτου· ἐν δ' ὀλίγῳ deficiente syllaba. reuocatum a Schmidio, sed refingente πλούτοιο· ἐν δ' ὀλίγῳ cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quae ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέ- ριμναν. nisi quod metri ratio scribere iubet: ἔχων κ. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit: ἔχων κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα. sed quod adiectum, τουτέστι τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum: *praestantius ille et generosius*

131. Subiungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunae secundae nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi deiecto animo redeunt domum; altera ex parte *victor exultat:* v. 125. ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (*recens decus*, vt sup. Pyth. VII, 17 νέα εὐπραγία, et hac ipsa Oda VIII, 46 νεώτατον καλῶν. Nem. IX, 116 νεοθαλὴς νικαφορία.) πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις

pro

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω
Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

E. έ. K. ιά.

135 Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς

nerosius habet studium diuitiarum: scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane τέρψιν expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetae memini frequentari de victoris felicitate, *et fructum is habet iucundiorem ex diuitiis suis.* Sic Pyth. I, 96. victoria πλούτου στεφάνωμα ἀγέρωχον erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. II, 96-100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν et metro conuenit. Iambus in capite pro spondeo, vt in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro ὡς δὲ — οὕτω καὶ — illustrata ab Abresch. ad Aeschyl. p. 560. 133. δὲ καὶ ante Schmidium vbique lectum, recte, vt in Iambico. mutauit δή. γνώμην dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum, euentum fatalem* appellant. 135. οὔ τις disiunxi; tanta est humanae sortis inconstantia, ita omnia sunt ἐν ῥοῇ καὶ φορᾷ, et perpetua mutatione, vt nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, iam illud esse desiit, quod erat, cum os solueres. Locus praeclarus a multis laudatus, vt a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B.

pro ἀνορέᾳ ipse ὑπόπτερος ὤν, μετέωρος φέρεται, ἐπὶ ἁβρότατος, *propter, per, voluptatem*, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, *post magnam spem*, qua incerta fluctuabat. — ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, *maiore cum* praemio, *fructu*, gloria, opes parasse se videt. Pergit: *etsi felicitas mortalium nulla stabilis est:* τὸ τερπνὸν est ille ipse fructus ex opibus partis. *felicitas modo crescit, modo decrescit et euertitur:* 131-4. Pergit: *adeo vanae sunt res humanae: etsi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis peruenit.*

134. ἀποτρόπῳ γνώμᾳ pro εἱμαρμένῃ, *decreto, fato infesto labefactatum.*

135-139. Debebat esse ἐφήμεροι ἄνθρωποι τί ἐσμεν; τί

Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
Καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διῒ
Καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀγαθῷ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

136. ὄναρ γ' ἄνθρωποι addito fulcro Pauw. 138. Erat Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochaeo haberi iubet Pauwius. Si legatur inuerse, Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἔπεστιν ἀνδράσι desideres, iunge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἔπεστι accipe pro πάρεστι. 140. 1. Praestat forte Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ, mater liberi populi, liberae ciuitatis. κόμιζε. Mingarell. *extolle*. At *curare*, κομίζειν, vt Nem. V, 52. de poetis. Sic ἔργα κόμιζε Odyss. I, 356.

144. κἀγαθῷ Bodl. γ.

τί οὐκ ἐσμεν; σκιᾶς ὄναρ ἐσμέν. tam parum constat de humana sorte, tam fragilis illa est, vt vix dici possit, quid homo sit; vt incertum sit, *quid sit homo*, *quid non sit.* Si tamen diuinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit*, (vt victoria e certamine) *quantus splendor ac lumen* (gloriae) quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, iam obseruatum est: praecipuus est Sophocl. Aj. 125. 6. et Philemon ap. Stob. XCI. cf. Beck ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Vt solent sententiae acutae in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad eleuationem conditionis humanae, vt feci, quod cum seqq. conuenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. *Tu cura, tuere, hanc vrbem, cum ciuibus libertate fruentibus.* στόλος pro *populo.*

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ
εἶδος θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩι
Ὁπλιτοδρόμῳ.

Argumentum.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphae, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristaeum. - 125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset velle se multa paucis complecti, provt tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reuiuiscens duntaxat vnum in diem, eo vno die dextre vsus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum; - 144. simul excusat, quod in Herculis laudes vbique excurrit. At v. 158. redit ad victorem eiusque laudes memorat; et a v. 179 ad f. subiungit veteris certaminis memoriam, quo vnus e maioribus Cyrenaeorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. α'. Κ. ιε'.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-
κράτη

Post ὁπλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. praue adscriptum habet δρόματι. ὁπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis, Ol. LXV.

Carmen hoc, vt est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum iunctura facili.

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
Ἅρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου

Καὶ

LXV. v. Pausan. V, 9. p. 395. et Pythiis Pyth. XXIII. Pausan. X, 7. p. 814. Telesicrates autem Carneadae f. (v. 127.) Cyrenaeus, vicit ὁπλίτης, vnde χαλκάσπις, Pyth. XXVIII. quae incidit in Ol. LXXVI, 3. idem victor stadio Pyth. XXX. cf. Schol. vbi leg. τὴν Ἀνταίου θυγατέρα. v. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. που στεφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἅρπασ' ἔνεγκέ τε χρυσέῳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δί- 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris vt 113, ν' ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὀπάονα μάλων. 2. ἀγγέλων omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici recte, puto, ἀγγέλλων ex Commelin. repetiit, quae hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianae reliquae. Bene autem dictum: ἀγγέλλων γεγωνεῖν pro simplici ἀγγέλλειν. Sic Ol. VII, 38. ἐθελήσω τοῖσιν — ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossa ἕνεκα exhibebat: perperam. 9. Legebatur: ἅρπασεν ἤνεγκε τε. At ἔνεγκέ τε Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio; qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: ἅρπασ' ἔνεγκέ τε χ. 11. τόθι νῦν Bodl. C. male.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie *venatricem*, vt Diana ἀγροτέρα Paus. I, 46. v. Verheyck. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἐκεῖ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν

Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

A. α'. K. ιβ'.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
Εὐναῖς

14. τρίταν metro iubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν Gedike conj. τρίτας. 16. ὑπέδεκτο δὲ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapaestum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δόλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξένος. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit aduenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπέδεκτο ξεῖνον (ἐκ) τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χειρὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα vbique legitur. Miror poetae hoc placuisse prae χερὶ κούφᾳ.

γιν θῆκεν οἰκεῖν ῥίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. II, 502. et fragm. Pherecydis Sturz. p. 160.

15. Haereas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλοισαν. quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret. Ad δέσποιναν referre durum est; εὐήρατον θάλλειν dictum esse potest. adeoque ῥίζαν — θάλλουσαν εὐήρατον pro — τως.

17. Iungo: Venus ὑπέδεκτο Apollinem (ἐκ τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῷ) κοῦφα (σὺν) χερί: (nisi fuit σὺν χερὶ κούφᾳ) *inhaerens ipsi manu* h. iuncta manu; nisi malis *attingens*, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεύς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὅν ποτε Πίν-
δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδούς,

Οὔτε

22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. recte vbique Λαπιθᾶν. 30. Κρέοισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείοισ' ex Ald. Schmidius reuocauit, vt spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor vt iure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum iudicemus?

19-23. Praeclare *connubium iunxit Venus.* haec ornauit: εὐναῖς ἐπέβαλεν αἰδῶ, *verecundiam virginis,* voluptatis condimentum.

26. 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

33. ἱστῶν παλίμβαμοι ὁδοί. de ἱστουργίᾳ cum radius itque reditque per tramam, vt interserat fila, s. subtemen.

Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ᾽ ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ᾽ ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἁσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'.

35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro iubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. οὖρος, οἰκουρὸς, οἰκούριος. Dorice ὄρος, οἰκορὸς, οἰκόριος. Miror Pauwium eo descendere, vt ab ὄρος (debebat saltem ὅρος ponere) velit ductum, *quae domum pro limite habeat.* Ad sententiam conf. Pyth. III, 28. 37. ἀκόντεσσίν τε sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσίν τε. χαλκέοις est dissyllabum. 39. Vt versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw: κεράϊζεν γ' ἀ. Mingarell. κεράϊζεν μὲν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui κεραΐζειν exhibet. docta lectio: ἀλλ' ἐφίλασε κεραΐζειν ἀ. θ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρέχοισα cum Aldo. 43. γλεφάροις Pindarus, non βλεφάροις. v. Ol. III, 21.

men. Mox 38 *Φάσγανον* latius dictum esse debet pro venabulo.

42-44. Iungo verba: πρὸς ἀῶ δὲ ἀναλίσκοισα ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπιῤῥέποντα γλεφάροις, *sub auroram raro dormiens*, quippe venatum egredi tum solita. ὕπνος ἐπιῤῥέπει γλεφάροις, *incumbit*, *insidet*, *grauat*, *premit:* quibus verbis latini poetae vti solent. ῥέπειν de onere, quod premit, *deprimere*, etiam alibi.

Σ. β΄. Κ. ιέ.

Κίχε νιν λέοντί ποτ᾽ εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ᾽ ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχοισα. φόβῳ
Δ᾽ οὐ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ᾽ ἀποσπασθεῖσα φύτλας

Α. β΄. Κ. ιέ.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;
Γεύεται

45. λείοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapaesticum tuetur: Κίχε νίν τε, et Mingarell. δὴ, λέοντί π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαιοίσην parum grammatice Schmidius, de metro sollicitus. ὀβρίμῳ Ald. 49. προσήνεπε. Nescio cur h. l. forma ista obtineat; cum vbique alias ἔννεπε, et inf. 172 προσέννεπε sit. Est autem h. l. pro *euocat domo*. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν iungere praestat? Mox π. καὶ θυμὸν praue Bodl. γ. — 53. οἷόν περ erat. περ omnino eiiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νεῖκος ἄγει κεφαλῇ est pro οἷον νεῖκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ. 59. ἀποσπαρθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam vulgatae esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem pro surculo a stipite auulso habere.

Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ

Κλαΐδες

61. γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur, habet* robur immensum. Iungunt cum praecedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.) recte, indice Pauwio. Tum ὅσια Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὅσιον Vulgo vbique: ὁσία sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖραι Schmid. ex Pal. C. cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et vbiuis editum, κεῖρεν. 66. χλιαρὸν duae breues pro vna longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὸν, vnde Pauw Hesychii illud huc aduocat: χλαρὸν, ῥυπαρὸν, λεπτὸν, τρυχαλέον, ὠχρόν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an praeteriterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in vnum miscuisse videtur, sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quae hic conueniret cum γελᾶν. Illud vero Pauw praeclare vidit, metrum poscere, vt γελάξαις scribatur pro γελάσαις. Sed Scholion non praetereundum est: χλιαρόν φησὶ τὸ πολὺ, καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν (l. χληδὸν) γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. cf. dicta ad P. IV, 318. vnde suspiceris Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum aduerso metro nouarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀπαμείβετο. Vbique recte lectum: εὐθὺς ἀμείβετο.

61-64. ἦ ῥα ὁσία, πότερον ὁσία δίκη ἐστὶ; προσενέγκειν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κεῖρειν ποίαν μελιηδέα (inf. IX, 193 καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ ἄνθος ἥβας) ἐκ λεχέων αὐτῆς, *ex amplexu eius, decerpere?* Mox 65 ζαμενὴς ambigui sensus, vt et sup. IV, 17. *fortis. generosus.* et (πρὸς) τόνδε μῆτιν ἑὰν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit, subiecit.*

Κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς
Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν
Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύ-
ριον

69. κλαΐδες perperam Palat. C. 74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδὸν. Molestum τὸ, τοῦτο.

68-74. Concedo in sententiam aliorum interpretum, et Gedikii, vt ἀμφανδὸν accipiam non de *vi aperta*, de *raptu*, cui opposita sit *svada;* sed *aperte*, ἐκ τοῦ φανεροῦ, cum et Hom. Iliad. π, 178 Polydora clam a Spercheo amata, at palam nupta Boro: ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in κρυπταὶ, non in Πειθοῦς. *aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis:* vt illa 61 sq. ἡ Πειθὼ ἔχει τὴν κλεῖδα τῆς φιλότητος ἱερᾶς. ἱερὸς h. l. *sanctus, reuerendus propter pudorem.* et 71. θεοὶ καὶ ἄνθρωποι αἰδέονται.

75-77. Obscura oratio et ambigua. Iunxeram eam cum superioribus; vt esset: καὶ γάρ, vt καί τοι, *et sane te blandus affectus impulit, vt illa eloquereris* (v. 61-64). Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, vtpote faciliorem. Sed licet iungere verba cum sequentibus: κούρας δ' — ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα, κύριον ὅτ. vt redeat Chiron ad illud, quod rogauerat Apollo, quaenam illa puella esset; quasi deus fatidicus non omnia nosset; ita παρφάμεν

ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὤτε πό-

τ'

86. χ' ὅ τι πόθεν ἔσσεται vulgo editum, aduersante metro. Schmidius emendarat: χὠπόθεν ἔ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ'. debent.

μεν esse debet, *simulate loqui*, et h. l. *quaestionem facere* simulate, cum notione versutiae: vt Nem. VIII, 54. Ol. VII, 120 vbi est: *fallere iusiurandum.* Nunc vero ὀργὰ non potest esse *affectus*, sed simpl. *animus*, vt saepe, quem ornat epitheto μείλιχος, *mitis.* Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem per γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θίγειν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant sollenne illud de Apolline: *quem nemo fallere potest*, vt sup. Pyth. III, 53. 54 ψευδέων οὐχ ἅπτεται etc. aut *qui non potest alios fallere velle:* θίγειν sc. τινὸς vel ἄλλων. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Locum, qui sequitur, 80 sqq. ante oculos habuit Galen. Protr. pr. homo — καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν, καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐπισκοπεῖ. *vt verbis Pindari vtar.* Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit: *Mens* — τά τε γᾶς ὑπένερθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πανταχῇ φύσιν ἐρευνωμένη.

79. 80. *Qui certum, ratum, omnium rerum euentum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est,* nosti. Tum 82-85. ornatur sententia, quae et in oraculo ap. Herodot. habetur: *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* Cum v. 85. compara sup. IV, 346.

τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ'. Κ. ιέ.

Ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.
Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων
Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν

Αὐτίκα

88. Deleui καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σ. iugulat enim metrum nec sensum iuuat. In prima Epodo erat v. 14. ανακις- pro spondeo. 97. Non assequaris vnde Oxon. hic εὐκλειέα innexerint ad metrum corrumpendum. Vulgo vbique εὐκλέα recte. 98. χρυσέοις in loco, qui duas breues postulat. Est tamen spondeus pro dactylo.

88. εἰ δὲ χρὴ, ἐμὲ ἀντιφερίξαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro πρὸ σὲ, vel παρὰ σοὶ σοφῷ, *vaticinari audere*, praedicere, quod futurum est, *coram te.* Amant poetae narrationes conuertere in vaticinia, vt verbis eo grandioribus et tropis audacioribus vti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίξαι σοι σοφίᾳ, arte.

91. κᾶπος Διὸς, antiquo sermone, *amoenae terrae.* Potuit ergo et sup. V, 31. κᾶπος Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίπεδον, Cyrenen: sup. IV, 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam aduenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος,

Αὐτίκα συντελέθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

A. γ'. K. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,

Ζῆνα

100. 1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libye donabit Cyrenae portionem terrae: δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (*vt sit illi ea secum*, vt communem eam habeat Cyrene cum Libya dea, τελέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τελέθειν, ὥστε εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, vt quoque Schol. ad sensum bene: ὥς τε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ.) 104. παῖδά γε vel τε emendat Pauw, vt anapaestus sit. Mingarellus δὲ, vel τετέξεται. κλητὸς Ald. perperam. 108. κατθηκάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendauerat ἀνθηκάμεναι. Vox vtraque sollennis ea in re.
111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

100. 1. δωρήσεταί οἱ συντελέθειν (εἶναι) ἔννομον, *iure possidendam.* Mox νήποινον, a ποινή, praemium, vt P. I, 113. adeoque ἄμοιρον.
110-6. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'. ὥς. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paullo accommodatius κλύειν, hac quidem verborum iunctura: *nectare instillato facient eum deum:* θήσονταί νιν ἀθάνατον, (ὥστε αὐτὸν) κλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα· *ita vt appelletur Iupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius*

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

Ὣς

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. μήλων. at Ol. VII, 116. erant μᾶλα. 116. τοῖςδε. ἐπὶ τοῖςδε, *propter haec*, exponunt Viri docti. Pauw praefert τούςδ', vt ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θήσονται (h. ποιήσονται) νιν — καλεῖν continuare debebant orationem, ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. VI, 93. 4. τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ- σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Suspicor κλύειν legendum esse. Sic θήσονταί μιν κλύειν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα, — Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (*ab aliis vero A.*) Vnus e Scholiorum auctoribus potest videri θήσονται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεὺς vtique ad venationem spectat. v. Nonnum late lib. V, 229 sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς καὶ *mius* (h. e. *venator* et *pastoritius*) *et Aristaeus*. Manent tamen in seqq. plura, quae displiceant. Primo laudes Aristaei, tanquam dei facti, male inter se iunctae sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων. vel ἀνδράσι χάρμα, φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes herois proprias; tum τοῖςδε vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θήσονταί τε νιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristaeus. Incidit quoque in id, vt iungat κἄγχιστον (scil. θήσονται) ὀπάονα μήλων καλεῖν νιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, *facient vt pastor eum vocet Agreum et Nomium*-

῏Ως ἄρ᾽ εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Ε. γ'. Κ. ιϐ'.

Ὠκεῖα δ᾽ ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν᾽ ἆμαρ διαίτα-
σεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ᾽ ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέᾳ Καρνειάδα

Υἱὸς

καὶ Νόμιος sollennia Aristaei et propria. v. Diod. IV, 81. et Schol. Apollon. II, 500. vterque hunc locum exscripsit. Apud alterum etiam Aristaeus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inuentum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. I, 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristaeo, domestica Thebanis, Thessalis et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνιάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum

mium. Ad totum tamen locum nihil satis conuenit. Ceterum de Aristaeo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. IV, 314 et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis diuinis; etiam in nummis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσκληπιὸς apud Aristid. Or. VI. p. 167. Pan Ζεὺς κεραστὴς in Hymn. Orphic. IX.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν, κραίνειν — *fecit his verbis, vt Apollo sua gaudia properaret.*

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχᾳ, *euexit vrbem ad fortunam lautam victoriae Pythicae*, cuius laudem vrbs cum victore communicat.

Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἅ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρᾳ
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.

Ἔγνων

metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλλεῖ vt τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ, perperam; nam ducendum hoc ab εὐθηλὴς, vt νεοθηλὴς, ἐριθηλὴς. v. Pauw: qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἱμερτὰν, vt sit ἀναγαγόντ'. malè ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

133 sqq. Ambigi potest, praemuniantne haec seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, vt videatur et hic longae digressioni patrocinari velle. *In copiosa*, ait, *materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic breuem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenaci materiem carminum satis copiosam praebent. Nam *res magnae multa oratione indigent* (ἀρεταὶ et h. l. facta). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat;* pro βραχυλογεῖν dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adiuncta notione artis et sollertiae. *At in omni re*, pergit, *videndum est quid consentaneum sit loco et tempori*, quid tempus postulet. ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἔχει κορυφὰν ὁμοίως παντὸς, *summam omnis rei facit:* quod Sophocl. Elect. 75 καιρὸς, ὅσπερ ἀνδράσι μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, extulit. cf. sup. I, 157 sq. Ol. XIII, 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ. est *iustum, opportunum tempus, modus, locus;* *ipsum*

Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
Σάματι· πατροπάτωρ
Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς·

Α. δ'. Κ. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρα-

137. ἔγνων — Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἑ- πτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυ- σθῆος ἐπεὶ κ. — ἀκμᾷ, Κρύψαν ἔνερθ' etc. Sic ἔγνων est, *noui ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter obseruasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ. 148. Mingarell. emendat τέκε δ' οἱ.

vel *ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui,* cum, iam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Ioue id consequutus, vt vnum saltem diem vel horam reviuiscere liceret, *hoc vitae munere ita est vsus, vt in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reuerteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844 sq. Attigerat eam iam Pherecydes, apud Antonin. Lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497. 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

144-150 mera est descriptio loci, in quo res gesta, sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ
Κωμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν.

vel 146. κεῖτο. λευκίπποις δὲ Κ. μ. ἀγυιαῖς τίμε οἱ. Iungenda sunt 148-150 cum antecedentibus. μισεῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. περιβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendauit tacite; ἀεί, quae forma vix occurrit; v. Koen. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμέμναται. 155. Sustuli στιγμὴν τέλειαν post Ἰφικλέα, nam, id quod non animaduersum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus iungenda sunt vsque ad v. 160. vbi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1 sqq. orsus erat, et v. 126 sqq. repetitum iterum manibus dimiserat. 156. ἐπευχᾷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχᾷ. τελείᾳ ἐπ' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἐσλὸν referri videtur, scilicet est *bonum, res grata, quae euentum habet, euenit*. Vt sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (vt Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quoties bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior*. Verbo: ad quos ego omnia laeta, quae mihi eueniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur haec vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat.

151–155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

156. παθών τι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ.

Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξεν

E. δ'. K. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
Οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονημένον εὖ

Μὴ

161. Νίσσου perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox πόλιν τάνδε Cyrenen int. 162. 3. Haec de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticae repugnare, quod vulgo lectum: φαμὶ — πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι — φυγών Potest hoc mutari in φυγόνθ' et scribi Αἰγίνα, σὲ γὰρ φαμὶ — Verius, quod et Pauwius coniecit: εὐκλεΐξε — φυγών. mutatum, quia ad φησὶ referri et εὐκλεΐξαι scribi coepit. Scholia vtrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cuius emendatio certa satis suppetebat. h. νίκῃ ἐκφυγὼν τὴν ἀπαῤῥησίαστον αἰσχύνην τῶν ἡττηθέντων v. Schol. Rem illustrat Olymp. VIII, 91. 92. Pyth. VIII, 119 sqq.

158 seq. Cohaerent haec cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse praeteriturum in carmine; si modo ingenio et facultate non destituatur. τοῖσι κωμάσομαι παθών τι ἐσλὸν τέλειον ἐπ' εὐχᾷ, *in omni re laeta, quae ex voto euentum habuit.* Debebat subiicere: qualis et haec est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Aegina et ex Megaris, praeter hanc Pythicam victoriam.

160. *Αἰγίνᾳ τε γὰρ*, vt ad *victorem redeam:* ad 126–132, Vltima 163. ornate dicta sunt de victo: *Φυγὼν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, taciturnitatem, vt hiscere non audeat*, ille ἔφυγεν ἔργῳ, ἀγῶνι, νίκῃ. cf. Schol. et adde loca: Ol. VIII, 90 seq. Pyth. VIII, 119-125. Sequentia

167

Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥέζοντ᾽ ἔννεπεν.
Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
Θ᾽ ὡς ἑκάστα φίλτατον
Παρθενικαὶ πόσιν ἢ
Υἱὸν εὔχοντ᾽, ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. ί. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πάντεσσ᾽ ἐπιχω-
ρίοις.

172. νικήσαντα ante Oxoniens. 174. ἑκάσται Pal. C. sed doctius alterum. 176. υἱόν γ᾽ fulcrum desiderat Pauw, Mingarell. υἱέα vel υἱόν σ᾽. Malim υἱέα σ᾽ εὔχοντ᾽. 177. In Ὀλυμπίοισί tertiam syllabam longam esse debere putabant, vt legeretur: Ὀλυμπείοισι. Pauwius, Ὀλυμπιάκοισι, quod et Mingar. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Praestat ἐν δὲ καί. Mingarell. πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ.

167 sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit, cfr. Nem. III, 50. IX, 15. *Virtus et in hoste laudanda.* *αἰνεῖν παντὶ θυμῷ καὶ σὺν δίκᾳ, ex merito.*

172-9. Nunc de domesticis Cyrenaeorum festis et certaminibus agit poeta. et εἶδον ἄφωνοι τε εὔχοντο iungendum cum παρθενικαί. etiam iungenda ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος (*in festis Palladis statis, anniuersariis*) ἐν Ὀλυμπίοισι τε etc. et mox ἐν δὲ καὶ vt Mingarell. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladis, Olympia*, et *festum Telluris*, seu Rheae. In hunc modum si constitueris, est splendidus locus. Iungenda autem: εἶδον σε — ἄφωνοί τε εὔχοντο αἱ παρθενικαί, ὡς ἑκάστη, σε εἶναι πόσιν ἢ υἱὸν — Et ad σὲ νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπιοισί τε etc.

ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν
Δίψαν ἀκειόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα

179-183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ἀ. Πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν Προγόνων. Vltima officiunt metro: δόξαν τεῶν. Itaque Schmidius emendauerat δόξᾳ τεῶν et supra ἐμὲ δ' οὖν τι. vt sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δόξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδὰς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mauult tamen scribere: ἐμὲ δ' οὖν τις — Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν Πρ. vt sit: ἐμὲ πράσσει καὶ δόξα τις παλαιῶν τεῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. τοι vel τιν et reddit: *me debitum meum et maiorum tuorum gloria rursus cogit excitare* (sitim) *eam*. Oxonienses dederunt: παλαιῶν δόξαν ἐῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum iussi, donec verum repertum fuerit. 179. οὔτις excusum erat in Schol. 181. αὖθι Bodl. γ. αὖθις Ald. 182. παλαιᾶν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσας Bodl. γ.

179. Fit transitus nouum in modum variatus ad nouam fabulam domesticam Cyrenaeorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L. Donec certiora aderunt, vtemur iis, quae ad manum sunt. πράσσει τίς με χρέος. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum*, saltem *munus*, fere vt Horatianum: *Poscimur, si quid* etc. Sic Ol. III, 11. 12 ἐπεί — στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος, *hunc hymnum exigunt a me;* alias expeditum esset κλέος pro χρέος legere; *vt maiorum suorum factum antiquum rursus in memoriam reuocem, postulat aliquis*. ἐγεῖραι de re in memoriam ex obliuione reuocata, v. inf. Isthm. IV, 39. ἀκεῖσθαι δίψαν pro *sitim restinguere*, dixit quoque Homerus Iliad. χ, 2 πῖον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. οἷοι pro οἷον, ὡς.

Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. ἑ. K. ιέ.

Ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.
Πατὴρ

185. Legebatur Ἴρασσαν πρὸς. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἀ. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mauult: Ἴρασσαν πόλιν Ἀ. At vera lectio latet in Schol. Fuit vrbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα: IV, 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. vbi et est Ἴρασα editum; quod h. l. Bodl. γ. habebat Ἴρεσσαν. 192. πέλετο Schmid. χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana: (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνοιο δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. p. 58. 9 emendat ἀποδρέψασθ' ἤθελον, postulare id sermonis rationem. Recte vtique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δρέπων, ἀποδρέπων aliquoties. Pyth. I, 95 τιμὰν, οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. IV, 231 ἀποδρεπὼν εὖ ζωᾶς ἄωτον. VI, 48 δρέπων ἥβαν. add. Olymp. I, 20. Idem tamen δρέψασθαι dixit Nem. II, 13. Et eundem promiscuum vsum et in aliis verbis obseruauimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit: Ἐργ. 609 ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς. Et quid? si iam Eustathio obseruatum hoc: δρέπειν dixisse *veteres*, δρέπεσθαι *recentiores?*

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοί, *populares*. Antaeus hic diuersus ab eo, quem Hercules prostrauit; puella Barce, vel, vt Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

Πατὴρ δὲ, θυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἕστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
Σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι ποδῶν,
Ἅντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

Ε. έ. Κ. ιδ'.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-
μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις,

196. Δαναόν τε ἐν 'Α. Ald. cum Bodl. γ. 199. ἐλθεῖν, ex Scholio, vulgo editum, quod emendauit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ) et mox 207. οὕτω δὲ δίδου. 209. αὐτὸς στᾶσε Bodl. γ.

195 sqq. Sunt XLVIII. filiae Danai, exclusa Amymone, iam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quae Lynceum seruauerat: cf. Apollod. II, 1, 4. p. 86. et Not. p. 273. Expiatus a caede Belidarum sponsorum Danaus filias elocauit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. X, 10. —

199. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν sc. αὐτὰς, *antequam medius dies iis superuenerat.*

203. ἐκέλευσε διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς) ὅσοι σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt *spe*, μνηστῆρες. σὺν ἀέθλοις, δι' ἄθλου ποδῶν. σχήσοι τις pro ἕκαστος.

207. Simili modo Antaeus ἐδίδου ἁρμόζων, ἥρμοσε.

σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
Πολλά μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

212. — ὃς ἂν. ἂν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. θαρὼν vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὅμιλον. 213. πέπλοιν vel πέπλων emendat Pauw, ψαύσειε πέπλων. Quid tamen? si ψαύσειεν αὐτῆς intellexit sc. ἐν τοῖς πέπλοις ἀμφί οἱ. pro vulgari τῶν πέπλων αὐτῆς. 220. Πολλὰ δέ γε Pauwius, aut π. δέ τ. At v. ad vs. 88. νικᾶν bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. vulgo inde a Rom. νίκας. cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: εἶπε δὲ, *iussit*, ὃς πρῶτος ἐπιθορὼν οἱ, ψαύσεις (αὐτῆς) ἀμφὶ πέπλοις, pro ψαύσεις τῶν πέπλων αὐτῆς. Mox δρόμον φυγεῖν, vt δρόμον τρέχειν dictum.

220. πτερὰ νικᾶν pro ipsis νίκαις. Scilicet victoria victorem facit μετέωρον. Sup. VIII, 128 πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις pro ἀνορέᾳ, *animo euolat, sublimis fertur*, h. exultat *gloria et gaudio*. Itaque πτερὰ νίκας, respectu exultationis, gloriae, superbiae. et Ol. XIV. extr. πτερὰ ἀέθλων eodem modo dicta; et στεφανοῦν χαίταν πτεροῖς ἀέθλων, h. e. νικῶν, pro *decore ac praemio victoriae, corona*. Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio alae* tributae sint *Victoriae:* scilicet *propter elatos victoris spiritus*.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ
εἶδος ι.

ἹΠΠΟΚΛΕΑι ΘΕΣΣΑΛΩι
διαυλοδρόμῳ.

Argumentum.

Victoris originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi eius victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciae exemplo (19) consequutus est – 25. Bona subiungit vota pro felicitatis, quae patri et filio contigit, perpetuitate, quae tanta est, vt maior mortali obtingere nequeat, non magis quam vt, quod aiunt, ad Hyperboreos perueniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46-78. vnde reuocat se - 84. subiicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. ά. Κ. ι.

Ὀλβία Λακεδαῖμον·
Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Δ'

Ἱπποκλεῖ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Muncker. ad Antonin. Lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἱπποκλείας et Ἱπποκλέας, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinnaeo, Thessaliae vltra Peneum vrbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Aleuadis, qui tum Thessalicarum vrbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. VII, 6. et ibi Valk.)

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
Ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ
Θέλοντες

Valk.) genere coniunctum fuisse ex v. 7. 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo (ἐν παισὶν v. 14.) et eodem die stadio, etsi huius alterius victoriae in carmine memoria nulla fit, Pyth. XXII. Quae si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetae aetate, et anno quidem XXII. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. LXV. Pythias autem XXII. incidit in Ol. LXX, 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. LXXII. et III. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19 sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingerellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λακεδαίμων Bodl. γ. 2. 3. Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμ- φοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου ἐπιθετικῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας iam vetus Grammaticus exposuerat: male, vt etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui vnus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex huius eiusdem Aristomachi posteris Aleuam fuisse, Aleuadarum progenitorem, ex h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλέος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ προσκαλεῖται. Vulgo: ἀπύειν. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim praue lectum. v. Schol.

5. τί; κομπέω παρὰ καιρὸν; *quid? temere ne haec loquor?* nulla de caussa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά με — ἀπύει, *poscit.* — 8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleae.

Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
Ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

A. ά. K. ί.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·
Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-
νάσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,
Ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς·

E. ά.

9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: θέλοντες γ' ἀ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἱπποκλέα θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτιόνων metro consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἀμφικτυόνων στρατῷ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ' — αὔξεται) in parenthesi posita scribi. 18. τεοῖς γε Bodl. γ. nec male. τεοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendauit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9.

12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

15. γλυκὺ — αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiae, magnitudinis: vt passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: vt αὔξης οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. vt Iliad. ρ, 139 μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων *habens*, *fouens*, sed cum notione magnitudinis. In v. 19 accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυτον.

ἐμβέβα-

E. ά. K. ή.

Οὐλυμπιονίκα
Δὶς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-
ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν
Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
Ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
Ἐν ἁμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Σ. β.

22. πολεμοδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. θῆκεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendauit: ὅπλοι-σιν θῆκε καὶ β. At Aldus praebebat alterum: ὅπλοις ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείμω-ν' ὑπὸ Κ. quod iam Schmidius dederat. 24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών. Ne Pauw quidem dissentit. 27. εἰν ἁ Oxonienses, non dicam vnde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii ἐν. Pal. C. ἀν'.

ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸν) ἴχνεσι πατρὸς, vt transitiue dictum sit pro ἐπιβῆναι πεποίηκεν. Monet Mingarellus transitiue dicturum fuisse ἐμβίβασεν. esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis*. Docte haec. At ἐμβάω, vt βάω, transitiue saepe ap. Homerum, vt statim Od. Λ, 4 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naues imposuimus*. Est autem iunctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ' pro γὰρ, ά. — αὔξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus —

23. 25. βαθυλείμωνα πέτραν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

26. ἕσποιτο μοῖρα, (ὥστε) *adsit*, *faueat fortuna*, *vt*. πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν. τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρεῖναι

Σ. β'. Κ. ι.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. Θεὸς εἴη
Ἀπήμων κέαρ. εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσαις τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

Α. β'. Κ. ι.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν
Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
τα στεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς.
Ὅσαις

29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo) vulgo ὀλίγων. 37. Κρατήσαις τὰ μέγιστ' — claudicat metrum. Κράτησε, τὰ μ. ἀ. ἑλὼν et mox v. 40. ἰδὼν Schmidius. 38. θράσει τε pro τόλμᾳ τε, idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duae breues pro vna longa. 40. ἴδει Bodl. γ. ἴδοι Ald. ἰδὼν Schmidius (v. ad v. 37.) et ἴδεν Bened. emendarunt. 42. οὔπω a Schmidio illatum: vt syllaba producta sit. vulg. οὔποτ'.

νει αὐτοῖς. Mox 33. ἀπήμων κέαρ pro, *sit propitius*, qui *nullam noxam infert*, pro eo, *qui bene vult*. — Et in v. 33 sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. Θ, 147 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ἦσιν, ἢ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσι. Generaliter autem enuntiat quae de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subiicit αὐτοῖς.

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. *propitia fortuna*.

42-46. χάλκεος οὐρανὸς proprie epitheton Olympi, vt

Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἔσχατον
Πλόον. ναυσὶ δ᾽ οὔτε πεζὸς ἰὼν
Εὔροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
να θαυμαστὰν ὁδόν.

E. β'.

43-6. ὅσας — ἀγλαΐας pro ὅσης ἀ. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτεσθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, *nectere*. ἐφάπτεσθαί τινι. *admouere se*, *adire*. v. Not. 45. βροτὸν Schmid. pro βρότεον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: ὁδὸν δὲ ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὕροις ἂν οὔτε ναυσὶν ἰὼν οὔτε πεζός. Siue οὐδὲ scribas, siue οὔτε, idem est, igitur relinquamus quod inuenimus exaratum. 47. Ἂν εὕροις mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὕροις ἂν ἐς quod tenere praestat. Pauw fulcrum inserit εὕροις ἄν γ᾽ ἐς vel ἄρ᾽ ἐς. vide ad v. 9. Gott. εὑρ. 48. Mediam in θαυμαστὰν pro breui habere, vel θαυματὰν scribere malit Schmidius, vt Iambico bene sit. Pauw: θαυμασίαν. ἀγῶνα Ὑπερβορέων sollicitat Pauw, et miro modo emendat ἄλωνα, noua voce, pro ἄλωα, ab ἄλως. Ὑπερβορέων ἀγυιὰν Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, ἀγῶνα esse consessum, proprie spectantας) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, vt περαίνειν ὁδὸν) πρὸς ἔσχατον πλόον· immixta comparatione cum Oceano, *quousque ille nauigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata; v. inf. Nem. IX, 109 sq. et sup. ad Ol. III, 77 et loca ad e. l. laudata. At, pergit, vlterius ad maiorem felicitatem euehi nemo potest;

vt et inf. Isthm. VII, 62 χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. Poetae ἅπτεσθαι, ἐνάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, *nectere*, *iniungere se*, adeoque *accedere*, *assequi*, *potiri*. Sensus: *quam felicitatem nos mortales consequi possumus*, eius fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: *eam*, *ad extremam vsque metam*, *emetitur*: (τόσας) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, vt περαίνειν ὁδὸν) πρὸς ἔσχατον πλόον· immixta comparatione cum Oceano, *quousque ille nauigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata; v. inf. Nem. IX, 109 sq. et sup. ad Ol. III, 77 et loca ad e. l. laudata. At, pergit, vlterius ad maiorem felicitatem euehi nemo potest;

E. β'. K. η'.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθών,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας

Ἐπι-

spectantium, tum omnino coetum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam στρατὸν, στόλον, effert; inf. 72. ὅμιλον dixit. Vocabulo isto autem tanto magis vti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59 sqq. Itaque et Perseus ipsis superuenit *epulantibus sacro facto. Sacra* autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. Notam. Apud eosdem *asini* videntur *deo consecrati fuisse*, ἀνειμένοι, nam *iis delectari* ait *deum* v. 55. 6. hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, vt nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros iocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. T. II. An loco et poeticae rationi consentanea videatur αἰσχρολογία Toupii Emendat. Suid. T. III. p. 51. diiudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem

tributi

potest; hoc, vt lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur.* Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. p. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyperboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. p. 409 seq. vbi ad occidentales Europae partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia obseruatum est.

Vnus est Simmiae locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. T. II. p. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus superuenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. III, 28. In Pindaro pro victimis sunt asini: cuius ritus meminit praeter Callimach. fr. 187. 188. Antoninus Lib. c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ι.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾶ

tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; Apud quos, si quidem extremi Europae occidentis populi fuere, asinorum vsus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas vltra extremum occidentem Africae in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72 sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Aeschylus huc aduocari potest Prometh. 790 sqq. nam is plane diuersam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas reiicit, ita vt illa a bosporo Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum peruenerit. 50. δώματ' ἐλθὼν Ald. praue. et mox ἐπιτόσσαις cum Bodl. γ. 56. ὀρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνώδαλος. aut ὀρθιᾶν ab ὀρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὠρθιᾶν. Pauw conj. ὀρθίαν sc. ὕβριν. Mauult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest.

52. *ἐπιτόσσαις* h. e. *καταλαβὼν*, v. sup. ad Pyth. IV, 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima caeso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (*εὐφαμίαις*) *et asinis victimis.* pro *γελᾷ τε ὁρῶν τοὺς ὄνους*, *bestias lasciuientes*, *ὑβρίζοντας*, dixit *ὕβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων.* Est autem vel *ἡ κνώδαλος*, vel *ὁ κνώδαλος ὀρθίας*, pro *ὀρθιάζων*, *sese erigens.* Spectat ad victimae laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. II, 30. p. 195. conf. V. L.

57. Μοῖσα *οὐκ ἀποδαμεῖ*, pro, Μοῖσα *ἐπιδημεῖ. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.*

τᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κό-
μας ἀναδήσαντες εἰλα-
πινάζοισιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

A. γ'. K. ι.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Ὑπέρδικον Νέμεσιν. Θρασεί-
ᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπεφνεν τε Γοργό-
να,

61. χρυ locum tenet quem breuis syllaba in ceteris occupabat. 64. νοῦσοι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur vnus ex Schol. praue legisse: μέμψιν.

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κέκραται, pro πάρεστι, παραγίνεται, vt μίγνυται, μέμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacrae.

67. 8. — φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. si haec est dea Δίκη, vindex et vltrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi *iusta*, vt ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρθυμος, *animosus*, ὑπερμήκης; sic Lapithae ὑπέροπλοι, *fortes* Pyth. IX, 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non inuidet et aduersa infert Nemesis*, vt solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. VIII, 113. 4. vbi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ pro πνέων θράσος.

72. ἔπεφνέν τε Γοργόνα. melius esset δὲ, nam discessu hinc facto ad Gorgo-
nes

να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

E. γ'. K. ή.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥς τε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

75. Non video quomodo metrum constet, nisi legeris -σιώταισι, prioribus syllabis σιω in vnam contractis. 76. Siue οὐδὲν ἄπιστον (ὥς τε) θαυμάσαι. siue θεῶν τελεσάντων (ὥστε) θαυμάσαι. Dura ratio. Aldus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat: νασιώταις λίθινον θάνατον φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ. Si sic ἐμοὶ γε scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: οὔ τι ποτὲ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον.
83. ὅτε Gott.

nes peruenisse putandus.— In v. 76. 77. 78. verba sunt expedita; sed quorsum θαυμάσαι referendum sit, et *quam vim* hic habeat, non assequor. v. V. L.

79. *remum inhibe.* χοιράδες, πέτραι ὕφαλοι, notae sunt: v. Hesych. cf. Munck. ad Anton. Lib. 34.

82. ἄωτος ὕμνων, h. ὕμνος ἐπικώμιος, θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον, modo ad hoc, modo ad aliud *argumentum*, nec in vna re, digressione, tam diu moratur; vt Aeschyl. Prometh. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ ἱζάνεται.

Σ. δ'. Κ. ί.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων
Ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖ-
αν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θα-
ητὸν ἐν ἅλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔκνιξέ γε φρένας.

Α. δ'. Κ. ί.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχὼν κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι
Φροντίδα

86. Πηνεϊὸν. diaeresin tolli iubet Pauw; esse enim colon iambicum. 87. ἐμὰν. vt ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἱπποκλέαν Schmid. emendauit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἱπποκλέα. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mauult Ἱπποκλεᾶ esse et sup. v. 8. Ἱπποκλέϊ. 90. ἅλιξιν inuito metro Oxon. forte ex Aldo. ἅλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε an fuit ἔν τ' αὖ π.? Schmidius -μεναι καὶ π. scite vtique prae Pauwii commentis: -μεν εἶνί τε π. παλαιοτέροισι Rom. et seqq. edd. praue. 92. νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. vt eae eius amore incendantur; vt *curae* iis sit, h. amori. Malim δὲ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili aetate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius suppleuerat: ἔκνιξε τὰς φρ. 96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod nunc praefero: v. Not. vulgg. σχέθει. quod

96. Alteram lectionem, σχέθοι, praetuli cum Gedik. qui locum, vt tot alia, praeclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per nouas victorias*

Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
Πέποιθα ξενίᾳ προσ-
ανέϊ Θώρακος, ὅς περ
Ἐμὰν ποιπνύων χάριν
Τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'.

quod sane defendi potest: *tenet*, sc. si sapit. Ad sensum cf. Isthm. VIII, 25. 6. 100. -ανέϊ Schmidius bene dispunxit pro -ανεῖ debet enim choriambicum esse. 103. Non conuenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: Τετράορον, ἄγοντα ἄγων,

rias suppeditabis 85 - 93. At tu fruere felicitate praesenti; *est enim fructus summae felicitatis ex victoria.* Haec sic effert v. 93 - 98. καὶ γὰρ — *nam studium aliarum rerum aliorum animos sollicitat, versat* (ἔκνιξε pro κνίζει). ἕκαστος δὲ, τυχὼν κεν ὧν ὀρούει (pro τυχὼν ἐκείνων ἐφ' ἃ ὀρούει) σχέθοι φροντίδα ἁρπαλέαν τὰν πὰρ ποδός, *sensum praesentem* (praesentis felicitatis) *teneat viuidum;* de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88 ἔτι καὶ μᾶλλον) *nam ea incerta sunt, nec praeuideri possunt.* Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93. 94.) Interea fruere victoria praesenti. Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyraeis cantatum saepius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conueniunt. ἁρπαλέος simpl. *impetuosus*, vt Pyth. VIII, 93. adeoque *vehemens, magnus.*

99. πέποιθα ξενίᾳ Θώρακος pro ξένῳ Θώρακι h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Noua sententia. *Vtor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. IX, 120. Isthm. II, 2. Nem. IX, 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, *qui* quasi *praeit praeeuntem; vt dicimus currenti calcar addere.*

E. δ'. K. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-
σομεν ἐσλοὺς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρώϊαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

ἄγων, φιλέων φιλεῦντα πρ. Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophae colon, Pauw contendit ad v. 9. et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo habat ἀδελφεούς τε ἐπαινή- Κἀδελφεοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πατρώϊαι pro vulg. πατρῷαι. 110. κεῖται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum esse vult; Pindarico more.

105. 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui πέποιθε, vtpote viro *probato rerum usu.* πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρᾶν, τῇ πείρᾳ. πρέπει, *splendet*, διαπρέπει Ol. I, 3. Comparatio multis frequentata; grauitate antecellit Bacchylides ap. Stobaeum de veritate Serm. XI. it. in Brunck. Analectis To. I. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus To. VI. *Recueil* pl. L, 4. 5.) Inde a v. 107 noua particula carminis sequitur. Ἀδελφεούς, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod instituta seu rempubl. Thessaliae*, h. ciuitatum, quibus ipsi praesunt, ὑψοῦ φέροντι, *claram et illustrem reddunt*, i. q. αἴρειν, ἐπαίρειν (Ol. IX, 31.) βαστάζειν (Ol. XII, 27.) αὔξοντες, *felicitatem eorum prouehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos praestant in administranda rep.* Videntur aristocratia haereditaria vsae esse ciuitates; igitur Aleuadarum κυβερνάσιες πολίων πατρώϊαι. et illae κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, ἐπίκεινται, *mandatae sunt*, (αὐτι; οὖσιν ἀγαθοῖς) *viris bonis.*

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ

εἶδος ια΄.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

παιδὶ σταδιεῖ.

Argumentum.

Inuocat deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, vt adsint pompae victoris in templum Apollinis Ismenii ducendae; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23. digreditur ad fabulam de Oreste – 57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat; - 75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. α΄. Κ. ϑ΄.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν
Ὁμοθά-

2. 3. Mutauit metrum secundi et tertii versus cuiusque strophae et antistrophae Schmidius, ita vt syllabam vnam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, vt h. l. pro eo, quod antea editum erat: — ἀγυιᾶτις Ἰ- νὼ δὲ Λ. π. et v. 11. — ϑῶκον ὦ. Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Coniect. p. 51. et in schedis;

1. Heroinae ac deae Thebanae, Cadmi et Harmoniae progenies, *Semele* σύνοικος ϑεῶν ἐν Ὀλύμπῳ, et *Ino*, nunc

Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι πὰρ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

A. ά. K. ϑ'.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,

Ὦ

schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum iniicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret: —ξαν Ἐλ- cum v. 11. — 3. Ἰνώ τε Bodl. γ. 5. ἴετε Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀριστογόνου Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendauerat Schmidius, pro vulgato, πὰρ Malo cum Pauw credere, fuisse olim scriptum Ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ἐς etiam a Schmid. pro vulg. εἰς. 8. 9. Fuisse olim τάξιν horum colorum aliam Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐ-τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντείων θῶκον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol.

nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* inuocatur, vt pompae victoris intersint. Continuatur oratio, lyrico spiritu circumducta, vsque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἑσπέρᾳ. Iungenda quoque sunt: Κάδμου κόραι, et v. 12 ὦ παῖδες Ἁρμονίας, quae iunctim essent: παῖδες Κάδμου καὶ Ἁρμονίας. *Iubentur* autem *adesse ad templum Apollinis Ismenii, vt pompae victoris ad illud ducendae intersint et hymno victoris accinant.* Templum Apollinis egregie ornauit v. 6-11. παρὰ Μελίαν. scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliae et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat;

Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί
Νυν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ,

E. ά. K. ς'.

Ἑπταπύλοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίῤῥας·
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν
Τρίτος

Ol. VI, 7. et μυχὸς μαντήϊος Pyth. V, 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media breuis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικὸν. Ad totum locum cf. Pausan. IX, 10. et Ammon. p. 70. e Didymo. 13. Νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. vltima esse debet producta ex caesura; nisi excidit Θέμιν θ'. 17. κελαδῆτε ἀ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κελαδήσετ' ἀ-. Nam solet ὄφρα cum futuro iungere Pindarus: Ol. VII, 28 ὄφρα αἰνέσω. VI, 39 ὄφρα βάσομεν.

perat; vnde et nomen h. l. *templi Ismenii*, vt vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos aereos, Pausanias memorat IX, 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt *aurei, antiqua illa donaria*, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus V, 59 memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11, discimus.

12-14. ἔνθα καὶ νῦν — καλεῖ ὁμηγυρέα στρατὸν συνίμεν, pro: ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὑμᾶς· itaque sequitur, 17. ὄφρα κελαδῆτε, *vt canatis Themidem, Pythonem et oraculum*, χάριν (per apposit.) *hymnum*, qui sit hymnus, *in honorem Thebarum et Pythiorum*. ἐπίνομον στρατὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam*; vt σύννομοι, *qui vna pascuntur vel vna habitant*. ὀρθοδίκαν 16. *veridicam*.

Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρώαν βαλών.
Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. θ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου
Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ' εὔσκιον

A. β'.

22. τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; neo video auxilium nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. Sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Aeschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium: χει-ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. iungit Mingarell. cum φονευομένου. Equidem ἄνελεν ὑπὸ χ. pro ἐκ. Similis fere locus illis Ol. VI, 75. ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τε, si altero loco ἀπ' pro ἐξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; vt vltima breuis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, vt sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, vt 54.

24. Λάκωνος Ὀρέστα. vnde Laco? cum esset Mycenaeus? Puto, quia factus est rex Spartae. v. Pausan. II, 18. p. 150. III, 1. p. 205. Digressio, quae sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quae in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

33. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod — seu quod.*

A. β'. K. ϑ'.

Νηλὴς γυνά. πότερόν
Νιν ἄρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀμάχανον

E. β'. K. ϛ'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται. Ἴσχει

36. Schol. ἐκίνησε καὶ ἐλύπησε. prius vitiose. 37. λόχον Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane vtrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμνος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὀργὴ, magis consentaneum videri potest. 38. Vt antitheticis responderet hic versus Schmidius pro λέχει scripserat τινὶ, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχει δαμαζομέναν. 39. ἔννυχοι ante Schmid. qui recte emendauit, vt nunc est; minus bene idem dedit: ἀπάγον. 40. Erat τὸ δὴ — vt Paeonico metro succurreret, Schmidius legit: ὅ, τι vel τό τι, Pauw: τὸ δὲ ν. 41. 42. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ' ἀμάχανον. Ita necessario versus dispescendi, vt semel receptum metrum seruetur.

36. σφαχθεῖσα siue de conatu accipiendum, siue vt vere mactata sit, quod alii sequi videntur, vt Lucret. I, 85 sqq. et ipse Propert. III, 5, 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38. 39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera propositio: quod ne maritus resciscerct, illa timuit.

40–46. *Quod sane nouarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id diuulgent. Omnino enim homines*

Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρείδας ἱκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότα-
τος.

45. *οὐ μείονα* Mingarell. accipiebat *parem opibus.* 46. *βρέμει* durum esse agnoscit Pauw et conj. *βρέμῃ*, h. *κακολογίᾳ*, *φθόνῳ*, elegantur, vt ipse quidem addit. Malo pati *βρέμει*: *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famae. 47. Erat *θάνε*. *Ἀτρείδας* vulgo ante Schmidium; qui *Ἀτρείδας* consentiente Aldo. 51. *ἔλυσε* vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutauit in *ἔσυλε*; *ἔλυσεν* Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, vt saepe in Homero *λῦσε*. *λύσατο*. nec aliter ms. Gott.

nes maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam inuidiam; inuidiae obnoxia est; *οὐ μείονα*, pro *οὐ μικρὸν φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.* *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus.* *βρέμει ἄφαντον*, *fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte.* *ἄφαντος* de *obscuro* etiam Nem. VIII, 58. vbi itidem *inuidorum fraus τὸ λαμπρὸν βιᾶται.* *πνέων χαμηλά*, *viuens humili loco.* pro aduerb. *ζῶν χαμηλῶς*. *πνέειν*, *viuere* Nem. VI, 2. X, 163. Procedunt omnia haec a sententia v. 42. 43. *Clytaemnestra norat adulterium suum occultari haud posse;* idque eam ad caedem Agamemnonis parandam induxit. Locum haberet interpretatio a vento ducta, si *ἡ πνοὴ* esset; at est *ὁ πνέων.*

48. *ἐν Ἀμύκλαις.* aut diversam de loco caedis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclae* latius dictae sunt pro Peloponneso; figura eadem, qua sup. v. 24 Orestes *Λάκων.*

51. *ἔλυσε δόμους ἁβρότατος*, pro *τὴν ἁβρότητα δόμων*, *opes euertit domus.*

τος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἤ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.

Μοῖσα,

62. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius, recte, cum Aldo. 63. ἐξίκετο νεᾷ κεφαλᾷ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νεᾷ κεφαλᾷ. An probandum: ὁ δὲ — νέα κεφαλὰ, vt κεφαλὴ pro homine dicitur? 55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πέφνέν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἔπεφνε μ. Bene etiam pro μητέρα Aldus: ματέρα. 59. Haereo in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ' vel -σιπόρου τριόδου. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἐναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw.

53. νέᾳ κεφαλᾷ, νέος ἔτι ὤν. v. V. L.

55. σὺν Ἄρει, *caede*. σὺν pro διά. propr. *Mars* pro *pugna*, inde pro *vi*. Nisi χρόνῳ σὺν iungas pro σὺν χρόνῳ.

56. θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ vel cum Schol. vt φοναὶ sint οἱ τόποι εἰς οὓς φονεύονται, *quibus caesi iacent*. quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. X, 521. ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ.

58. Reuocat se a digressione noua formula. κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον *tanquam in triuio*, adeoque errori obnoxio, ἐπλανήθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. III, 47.8.

Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν
Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ᾽ ἄλ-
λα χρὴ ταρασσέμεν.

E. γ'.

63. τὸ δ᾽ ἰτεὸν primum edidit Stephanus, secundum Schol. Schmidius reuocauit τὸ δὲ τεὸν (h. κατὰ τὸ σὸν) quod te attinet. Emendandum τὸ δὴ τεόν. 64. Metrum claudicat: Schmidius σε συνέθευ π. Quidni συνέθεο? Mingarell. sic constituit: 64. γε συνέθευ παρέχειν 65. φ ὑ. ἄλλα 66. εἰ χρὴ ταρασσέμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ. 65. ὑπ᾽ ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. p. 111. conj. ἐπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον mercede conductam, venalem. cf. Isthm. II, 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ᾽ ἄλλ᾽ αὖ ταρασσέμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὴ τεὸν, οὐ μισθῷ Τὺ συνέθευ παρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ᾽ ἄλ- λα χρὴ ταρασσέμεν Ἢ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa aetate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam praebere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam Grammaticorum fraudem detexit, labem auaritiae Pindaro vbique inurentium. Sed interpolatione receptae lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσέμεν, ἀντὶ τοῦ, τάρασσε καὶ μετάφερε. Ignorauit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ᾽ ἄλ- λα ταρασσέμεν moue, cane. An fuit ἄλ- λᾳ, alio modo? nam trochaicum colon est. Ad ἄλλᾳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ᾽ ἄλλα vel ἄλλε, vt Nem. III, 72. Isthm. III, 30. P. X, 83. Potest quoque sic iungi: τὸ τεὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσέμεν.

63. τὸ δὲ τεὸν, *quod ad te attinet*, *quod tuum est*, ἔχρη ἂν ταράσσειν ἄλλα ἄλλοτε, *consentaneum esset te alia ex aliis moliri*, carminis materiem vndique conquirere, εἰ συνέθου παρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum haec sensum teneo: *si pacta esses*, *Musa*, *carmen*, si vocem venalem mercede locasses, *nil impediret*, *quo minus digressione vtereris; at nunc in honorem Thrasydaei, eiusque patris, hymnum condis*, *qui felicitate et gloria florent*, *adeoque materiem*

E. γ'. K. ς'.

Ἠ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
Τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. K. ϑ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ
Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλα-

67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκῳ. Pauw: Πυθονίκῳ, vt sit a Πυθὼ, νικῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο — dissyllabum, aut primam pro breui habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accommodandus versui 19. ἑπταπύλοισιν Θήβαις. et sic in reliquis epodis. 69. τε abest Steph. primae et iis quae hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἁ. Schmidius metro periodico poscente, recte. Pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίας ἀγώνων Schmidius. Pro ἔσχον. (v. ad 23.) ἔχον, vt ceteris versibus respondeat. 72. Ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw, ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a maiore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ mauult idem Pauw. non viderat Ὀλυμπίᾳ τε — Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. vt sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. I, 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις,

E

materiem carmini praebent satis amplam. Metro tamen satisfacere difficile est. v. V. L. ταράσσειν, vt κινεῖν, *mouere, moliri, machinari*, nihil noui habet.

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *iam antea.* Mox iungenda Ὀλυμπίᾳ τε — Πυθοῖ τε.

75. Ἑλλανίδα στρατιὰν, *turbam aemulorum.* Sic Nem. X, 47. Isthm. IV, 48. ἤλεγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
τι. Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶ-
σαν τυραννίδων·

A. δ'. K. θ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-
τα.

σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ὁπλίτῃ. Vulgo γυμνοὶ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἀραίμαν Bodl. γ. et v. 78. ἂν π. 79. μακροτάτῳ Gotting. In fine vulgg. μ. σύν. Sed hoc σὺν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male inuexerat ed. Rom. Emendauit Schmid. ex Aldo.

76 sqq. More suo, vt v. c. Nem. I, 49. *ad se* transfert, quae alias vniuerse efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in ciuitate libera medioeri conditione contentus non adspirabat ad honores et principatum, nec aliis inuidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbas Thebanorum ciuitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Gedik. Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν (τῶν καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων.) Notum, quae καλὰ sint Pindaro, *studia rerum honestarum, vnde decora, vitae ornamenta et gloria illo tempore proueniebant*, v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta*; inprimis *e victoriis*. τὰ καλὰ igitur *appetit*, μαιόμενος δυνατὰ ἐν ἁλικίᾳ h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, vt in iuuenta, ex cursu, e lucta et sic alia.

78-82. *Cum enim videam mediocrem conditionem in ciuitate florere maiore felicitate*, esse feliciorem, *sperno fortunam potentum, et studeo virtutibus ciuilibus.* τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec inuideo aliis; *inuidi vero sibi ipsi malum arcessunt*

τα. εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἅσυχᾷ
Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

E. δ'. K. ς'.

Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ

84. ἅσυχα metri caussa emendauit Schmid. cum vulgg. sit ἡσυχίᾳ, recte. cf. Pauw. 86. μέλανος δ' ἂν' ἐσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, coniicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἔτᾳ, Εἴ τις — ἀπεφύγεν, μέλανος δ' ἂν' ἐ. κ. θ. ἔσχεν, vt sit pro ἀνέσχεν. alteram: φθονεροὶ δ' ἀ. ἔτᾳ. Εἴ τις — ἀπέφυγεν· μέλανος ἂν ἐσχ. etc. 87. θάνατον omnes edd. perperam. recte emendatum θανάτου a Schmidio etiam sec. Schol. — θάνατον, ἐν γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυμον (pro εὐωνυμίαν, *decus bonae famae*) κρατίστην per se bene se haberet, *optimam famam*; sed nunc videtur coniungendum cum κτεάνων. requiritur tamen sic κτεάνων κράτιστον.

arcessunt inuidia sua. ἀμύνονται, βλάπτονται, ἀτῶνται, *puniuntur.* Pergit vniuerse efferre, quae de Phricia praedicare volebat. εἴ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quae summa sunt in vita priuata,* (vt victor sit) viuitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia,* (cf. Isthm. III. pr.) ἀπέφυγεν pro ἀποφεύγει, vt ἔσχεν pro ἔχει, *ei pulcra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit:* χάριν εὐώνυμον κρατίσταν, (κατὰ τῶν) κτεάνων. Sed v. Var. Lect.

91. ἅτε διαφέρει ὑμνητὸν ἐόντα pro διαφέρει ὕμνοις, *diuulgat, celebrat hymnis.* quod clarum nomen, decus, *facit, vt carminibus celebreris:* pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἆμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

94. υἱοὺς θεῶν malit Pauw, oblitus se in lyrico poeta versari.
95. — Θεράπναις ἔνδον τὰ δ' οἰκέοντας Ὀ. Schmidius. — ἕδραις Θεράπνας, τὸ δὲ οἰ. emendat Pauw, vt periodicum sit. Θεράπειναις Pal. C. perperam.

95. Schol. "παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν Odyss. λ, 302 sq." At notabile, quod pro *locis inferis*, in quibus alternis versantur, memorat ἕδρας Θεράπνας, *sepulcrum ad Therapnas*, tanquam sedem Manium: fere vt sup. Pyth. V, 129. 130. 135. inf. Nem. X, 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebrae, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8. 9. Ceterum fabulae huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vesperi modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita vt alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ

ΠΥΘΙΑ

εἶδος ιβ'.

ΜΙΔᾼ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ

αὐλητῇ.

Argumentum.

Inuocata Acragante, tanquam dea, vt propitia sit Midae victori redeunti e certamine musico 1–11. ad tibiae inuentum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adiicit de successu post aerumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλ-
λίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ-
τ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος εὔ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἵλαος ἀθανάτων

Ἀνδρῶν

αὐλητῇ. vicit Pyth. XXIV et XXV. v. Schol. ad pr. 4. μηλοβότου. At Ol. VII, 116. erant μᾶλα. 5. εὔ- Schmid. pro vulgg. εὔ-δματον. 6. ὦ ἄνα noue dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ὦ ἄνασ- σ', ἵλαος. et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum feminino genere nunquam adhibitum esse.

Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
σαντα τέχνᾳ· τάν ποτε
Παλλὰς ἔφευρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

Α. ά. Κ. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊε λειβόμενον

Δυσπεν-

8. εὐμενίᾳ Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενείᾳ metrum, itaque reposui. Sunt plura eiusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. εὐδόξῳ Μίδᾳ pro εὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, vt nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudauit loca similia Ol. VI, 165. 6. XIII, 39. 40. Pyth. VIII, 6. 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι – τέχνᾳ. 16. ἀπλάστοις Schmidius, de suo: nam omnes habent ἀπλάτοις, vt sup. Pyth. I, 40. Scilicet πελάω, πλάω, ἄπλητος, ἄπλατος, idem quod ἀπέλαστος.

11. Ἑλλάδα, vt sup. XI, 75 Ἑλλανίδα στρατιὰν de aemulis concertantibus. it. Nem. X, 46. Sed v. V. L.

13. 14. διαπλέξασα, ἐμπλέξασα, συμπλέξασα, *componens, inserens, fabricando, moestum eiulatum sororum truculentarum.* Sic διαπλέκειν pro *adiungere*, inf. Nem. VII, 146 ἁρμόσαις διαπλέκοις.

15. ὃν θρῆνον ἄϊε λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθεῖ, (pro διὰ, ἐν, *prae aerumna luctuosa*, luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις ἀπλάτοις τε ὀφίων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν παρθένων ἀπλητῶν (ad quae nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων

Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ·
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,
Εἰναλίᾳ Σερίφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἦτοι, τό τε θεσπέσιον
Φόρκοι᾽ ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ᾽ ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε ματρός τ᾽ ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ᾽ ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας,

Σ. β΄.

18. 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: ὅτε — καμάτῳ Περσεύς, ὁ. 19. 20. ἄ-νυσεν. Multa perperam Grammatici veteres tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem: ipsi veram, lectionem laudant: ἄνυσεν. ἀνύω, conficio, occido, non infrequens. 21. ἐναλίᾳ non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. 28. συλάσαις vt τιμάσαις et alia. ἀποσυλᾶσαι sup. IV, 195. Vulg. συλήσαις.

ὀφίων ἕνεκα. questus sororum de Medusae caede (cf. inf. 37.38) expressit Pallas inuenta tibia: cuius sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetae sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras duas sorores capita anguibus comata habuisse.

19. ὁπότε ἄνυσεν — ἦτοι, — ἀμαύρωσέ τε — θῆκέ τε.

23. τὸ θεσπέσιον γένος. τὸ θεῖον etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. ἔρανον de symbole accipio seu munere, quod Polydectes sibi conferri iusserat: v. Apollod. II, 4, 2. p. 95. et Not. p. 294. 5. λυγρὸν θῆκε, poenitendum, h. e. in luctum vertit. ἔμπεδον s. longam s. duram seruitutem ad quod vi adacta fuerat.

28. 29. Alibi Pindarus a Proeto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ, 319. δεσμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu Theocr. XXIV, 33: quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. εὐπάραον. nam formosa fuerat Medusa, vt et cum Pallade certaret de forma; a qua comam anguineam accepit.

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐῤῥύσατο, παρθένος αὐ-
λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας
Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
Εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Α. β'.

30. αὐτορύτου emendauit Schmid. ex Ald. Vulgo: αὐτοῤῥύτου. 33. 34. Editum erat αὐ- λᾶν quasi Dorice etiam ab αὐλὰς, αὐλῶν, αὐλᾶν, formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus cum Schmidio, ex Aldo αὐλῶν. Prouocet forte aliquis ad Od. κ, 10. sed vix recte ibi αὐλῇ pro αὐλῷ accipitur. Qui sequitur locus, praue interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν. 40. θ. ἔχε Κ. ὠνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi *nominis inuentum*, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὤπασεν, ἐκ κεφαλᾶν π. νόμον — vt hoc sit praedicatum, a poeta ipso adiectum. 41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro iubente, et

36. καρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθους ὠκείας dixit poeta simili modo Nem. I, 63.

41. ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυκέφαλος νόμος αὐλοῦ, respectu vel

A. β'. K. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,
Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Eἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-
θρώποισιν, ἄνευ καμάτου
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων.

et Mingarello probante pro εὐκλέα. λαοσσόων idem: vt iam Brub. Morell. et Steph. λαοσσόων Rom. et Crat. λαοσσόον Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo) perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitaui λαοσσόων reuocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex σσ scribere necesse erat. Edd. reliquae Καφησίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. XIV, 1. 52. ἤτοι σάμερον. Supplent veteres: ἤτοι ὕστερον, αὔριον. Schmidius exponit ἤτοι σάμερον, *vel hodie etiam.*

vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L. virorum erat. Satis argute!

47. Καφισίς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαὶς λίμνη, palus Copais. v. Fragm. Pind. p. 88. XCIX. μάρτυρες χορευτᾶν. quatenus tibia accinit choro; πιστοὶ, nam numeros seruant.

49. Quae sequuntur ad sollennem poetae sententiam (v. sup. Pyth. VIII, 104 sq.) refero: cum *victoriam tanto clariorem esse* dicit, *si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed diuina voluntate obtingere.* Ait igitur: *Quaecunque felicitas* (εἴτις) *inter homines est, sine labore non paratur.* δαίμων δὲ ἐκτελευτάσει (pro ἐκτελευτᾷ) νυν ἤτοι σάμερον,

Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
Φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

etiam. Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicere velle ait, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν εἴτ' ἢ σάμερον Δ. *postea vel hodie.* An id satis graece dictum sit, equidem non dicam; scabrum vtique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νυν ἤτοι σάμερον· *aut nunc aut hodie, h. breui, et inopinato.* δαίμων ἐκτελευτᾷ, seu *fatum exitum habet* (vt Ol. VII, 124.) seu *deus euentum dat.* τελευτᾷν sane et actiue et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ὄλβον. 55. τὸ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Vt tempus dicitur *alicui obiicere aliquid insperato,* sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλειν dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, *percutere, opprimere, insperato,* ἀέλπτως.

σάμερον, *euentum rerum dat deus aut nunc aut hodie:* pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc,* quo id euenire potest; *idque etiam potest aliud dare aliud negare praeter spem et contra sententiam.* οὔπω v. 56 est simpl. οὐκ, vt saepe. h. possunt res aliter euenire, quam speraueramus et putaueramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν — Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastae autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adiuuantem, relinquo. Similis sententia Ol. XII, 14 sq. ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, a iaculatione: *ferire, assequi aliquid,* dicitur *tempus,* βάλλειν τινὰ pro τί. Vt aliquis qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc *tempori* idem tribuitur, hora *aliquid consequitur,* (σὺν) ἀελπτίᾳ pro ἀέλπτως. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. vnde ap. Brunck. To. I. p. 42. XIII.

ΤΕΛΟΣ.

NEMEA

NEMEA

εἶδος α'.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

Ἅρματι.

Argumentum.

Laudem victoris communicat cum insula – 29. Inde virtutes victoris celebrat, eiusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. α'. Κ. ι.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,
Δέμνιον

Variae Lectiones.

1. σεμνοῖ' Ἀ. Schmidius, ad antitheticorum exemplum.

Notae.

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra IX. alterum carmen in aliam eius victoriam est factum, vbi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Aetnaeus* pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Aetna condita: forte Nem. XLVIII, (Ol. LXXVI, 3.)

1. Vt alias ab Syracusarum, sic nunc, vt variet haec poetica copia, (nec aliam caussam desidero) ab

Orty-

Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἁδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

A. ά. K. ί.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

Ἔστι

3. Ἀρτάμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quae non nisi riuuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit; igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐκ θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendant etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille iungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimuero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις.) *initia et caussae ac fundamenta illius praeclari facinoris iacta sunt* (h. victoria illa pro-

Ortygiae, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Aetnaeus.

4. (ἐκ) σέθεν ὁρμᾶται, *a te orditur.* — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus nonae coloniae Aetnae:* grandius sonat *Iouis Aetnaei.*

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρχαὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetae nostro solleni: vt alter grammaticorum acceperat: αἱ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις

Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Πανδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ· κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
σπεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

E. α.

profecta est) *a deo et praeclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκώμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. βέβληντ' ἐκ θεῶν et pro κείνου conj. κλεινοῦ. Vt σὺν expellas, substitues κλεεννοῦ ἃ. Sed in κείνου vix habes quod reprehendas. 14. μεγίστων Bodl. γ. 16. Νῦν ἔγειρ' ἃ vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Νῦν ἔγερ' legit pro ἔγειρε scil. *Chromius.* Mingarell. tentabat ἔγρε νῦν, quia ἔγρετο occurrit Theocr. XXIV, 21. Iliad. β, 41. ἐγρέμαχος ap. Sophocl. Oed. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἔγειρε νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianae lectioni succurres, si scripseris ἔγειρέ νυν. ita dactylicis numeris praefixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἔγειρε poeta adhibuit Ol. IX, 72. Nem. X, 39. — 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ.

μονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (ἐκ) θεῶν. Ita vero nec σὺν conuenit; et deberet esse ἐκ θεῶν. Restat alterum, vt aut ad ἔργματα aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκωμίου μέλους iunguntur, sunt eae *caussae*, *materies hymni*, haec *parata est per praeclaras virtutes viri*, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro διά. At θεῶν durum est, pro ἐκ θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, vt Dawes suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληντ' ἐκ θεῶν pro βέβληντο, *iacta erant*, seu pro βέβληνται ἐκ θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in victoria, et) *praeclaram victoriam celebrat Musa.* In vss. 19-22.

mihi

E. ά. K. ή.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-
σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-
πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β'.

24. χαλκίντεον Bodl. γ. 25. ὕπαιχμον Bodl. γ. θ' ἅμα δὴ lectum erat ab vno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pauw. — 27. χρυσέοις recte refinxit pro χρυσέοισι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαβὼν Ald. Accipiebatur βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque *figere: tempus non feriens mendacio.* Ita quoque Pauw, mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ὀρθώσειν ad Proserpinam an ad Iovem; tum qua iunctura segregari possint inuicem tot casus secundi. ὀρθοῦν est ex voc. lyricis Pindaro varie frequentatis: modo *erigere*, *erectum constituere;* modo *erectum seruare;* hinc omnino *seruare*, vt Isthm. V, 62. quod et ἀνορθοῦν· (hinc ὀρθόπολις Thero Ol. II, 14. et θεὸς ὀρθωτὴρ Pyth. I, 109.) tum *exaltare*, *illustrem reddere*, *celebrare* Isthm. IV, 65. VI, 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid Pyth. IV, 106. et omnino *suscipere* et *facere:* Isthm. I, 64 ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum.* Sic ὀρθοῦν ὕμνον Ol. III, 5. Iam ὀρθῶσαι Σικελίαν erit seu *regere* seu *illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (αὐτὴν) ὀρθώσειν Σικελίαν: ad Iouem autem, si alterum. Reliqua non vno modo iungi possunt; vide an hunc praeferas: Σικελίαν πίειραν, ἀριστεύουσαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἕνεκα vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. h. ἀριστεύουσαν πόλεσιν, *principem, insignem vrbibus.*

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero: *studiosam bellorum.*

28. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse*

Σ. β'. Κ. ί.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ

Panw, sensu tamen parum expedito: vt toties faciunt viri docti in critica re occupati; vt satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi*, (scil. ea, quae in Siciliae laudem dixerat) *opportunitatem iaculatus*, h. opportunitate vsus, et quidem *in veris laudibus*, οὐ ψεύδει. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Praestat sequi, quod in Notis posui: ἐπέβαν πολλῶν (κατὰ) καιρόν. οὐ σὺν ψεύδει βαλὼν (αὐτά) 29. ἐπαυλείαις vna voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἐπαυλίαις, Brub. Morell. emendatum a Stephano.

attigisse ait, *at vere.* βάλλειν tanquam σκοπὸν, *de laude*, εὐστόχως, οὐ (σὺν) ψεύδει, *non aberrando*, notum est ex Pindari vsu, v. c. Ol. II, 160. XIII, 133-5. Tum praestat iungere πολλῶν ἐπέβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *opportune*, *scite*. Sic et Pyth. I, 157 (κατὰ) καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimuero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur *laudes victoris*: primo loco *hospitalitatis*; tum v. 34 *mentis moderatae*; 36-43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus est; tandem inde a 43 *generosus diuitiarum vsus* commendatur. Variata autem arte haec expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum* φιλόξενον: nam ἔσταν ἐπὶ θύραις, quod in conuicium poetae vulgo vertitur, est idem ac κωμάζω. *Est autem is, quem celebro, vir* φιλόξενος. — Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes eius canens* (et sic saepe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι, *vbi et mihi*

Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
'Αντίον.

34. 5. ἐσ- λὸς, Dorice pro ἐσθλοὺς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἐσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ ἀντίον καπνῷ, *vir probus hac fortuna vtitur, vt obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suae experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἐσλὸς! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: -λός γ'. Veruntamen ipsum ἐσλὸς pro accusatiuo plurali

hi mensa hospitalis parata est, h. e. cui ego ipse hospitii iure iunctus sum. θαμὰ δὲ — *saepe enim ab hospitibus frequentatur eius domus.* οὐκ ἀπείρατοί ἐντι dictum pro οἱ ἀλλοδαποὶ θαμὰ τῆς οἰκίας πειρῶνται, *saepe eius domum adeunt exteri.* Vt *iter* dicitur *tentari, locus tentari, mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores.* Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus saepe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita vt verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quae ipsis Aristarchi verbis proposita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, κατασβεννύναι. iis, *qui viris bonis obtrectant, id plerumque euenire solet, vt quasi aduersus fumum* (incendium) *aquam ferant ad extinguendum.* Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita vsu euenit*, τοὺς ἐσλὸς (ἐσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ καπνῷ, *vt viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant aduersum fumum:* h. vt obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32. 3. 4.) seu hone-

'Αντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

A. β'. K. ί.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἕπεται.

'Αγησι-

plurali haberi poterat, vt ap. Theocrit. τὰς παρθένος, et ita ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἐσλὰς antiquo vsu pro ἐσλοὺς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λος καπνῷ ὕδωρ φέρει, permutata binarum vocum sede. In v. 35. καπνὸν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutaui: vt sensus commodus exiret. Erat: — φρὴν· ἐσσόμενον προϊδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὸ 'σσόμενον.

honestate et generosis factis quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Haec sane conueniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si eorum malitiam contemseris et in honestatis ipse studiis perseueraveris. Vnum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet, vsu probari nequit; praestare adeo videtur altera ratio, in V. L. apposita, vt sit ὁ ἐσλὸς λέλογχε (τοῦτο, τὸ) φέρειν. si modo verbis traiectis metro satisfeceris: ἐσ- λὸς καπνῷ ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei sollenne.* 36. Sequentes laudes: *Chromius robur corporis cum animi prudentia coniungit:* in locum communem mutauit: *Varia hominum sunt studia:* τέχναι, alias ἀρεταὶ, μελέται. — στείχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, *recta vero, honesta, studia persequendo* χρὴ μάρνασθαι (σὺν) φυᾷ, *allaborandum est pro cuiusque ingenio et natura.* (Sic φυᾷ Pyth. VIII, 61. 62.) πράσσει (συμπράσσει) γὰρ ἔργῳ (ἐν ἔργοις) μὲν σθένος. *Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia,* (ὥστε τούτους,) οἷς συγγενὲς ἕπεται (οἷς συγγενές ἐστι

Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-
τον κατακρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

E. β'.

44. οὐκ ἔραμαι conj. Mingarell. nec male.

ἐστι τοῦτο, πάρεστι φυᾷ. vel οἷς τὸ συγγενές ἐστι, ita, vt P.X, 19. N.VI, 15) προϊδεῖν (τὸ) ἐσσόμενον. *ita vt prouideant euenta ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromie, naturae beneficio habes vtrumque.* τρόπῳ quod ante φυᾷ. et ἀμφὶ τρόπῳ σεο, pro διὰ τρόπου. τῶν τε καὶ τῶν χρήσιές (εἰσί σοι) *vteris et hoc et illo*, habes. Iam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, vnde laudes consequaris, effundis; *ad se* reuocat: *Nolo in congerendis diuitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos iuuando, strenue factis, etsi aerumnosis, gloriam parare.* Ἀλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἐόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, *bene rem gerere* (laudanda facere) *et laudem consequi*, vt Pyth. I, 191 εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀκούειν, *laudari*, δευτέρα μοῖρα. Isthm. V, 17 εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ. conf. sup. ad Ol. VIII, 96.) (igitur *suauem vitam* non designat.) Quae sequuntur v. 48 seq. tam concise extulit poeta, vt diuinatione potius opus sit quam interpretatione: κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι referam, hoc quidem sensu: *Nam communia haec sunt vota virorum, qui magna audent:* in votis habent, *vt et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* ἔρχεσθαι, ἰέναι, est, vt interdum *venire*, pro *esse:* vt Ol. I, 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius

E. β'. K. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν
Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐ-
τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. K. ι'.

Ὥς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, vt coniuncta sensu essent: Κοιναὶ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Iungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχνων. cf. ad Ol. VI, 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' ἐκ. 55. Διός γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. ὥς τε prorsus importunum. Pauw emendat vel ὥς γ' *sic non latens Iunonem;* vel ὥπ' οὐ λαθὼν Χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπεὶ, cum continuanda esset oratio per ὥς τε v. 57. *et vt;* aut in altero ὥστ' οὐ λαθὼν, quod probabilius, vt eiiciendum sit ὥστε, quod ex interpre-

ruptius v. 49: *At ego in magnis virtutibus* (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio:* (prorsus vt Pyth. IX, 151 κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀεὶ μέμναται) *antiquam narrationem repetendo.* ὀτρύνειν λόγον vt ὦρσαι ἀοιδήν. Et κορυφαὶ ἀρεταῖν et κορυφὰ ἀέθλων Ol. VII, 67 *summae virtutes:* vt Ol. I, 21. et *facta:* vt mox Nem. III, 55. 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre: *A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, vt de Hercule Tiresias.*

57. ὥστ' οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53 procedit: ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἐπεὶ, cum

Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια
Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ι'.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος

Πλᾶξε

terpretatione adhaesit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὔπω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβαν Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὶς reposuit. Pauw βασιλὴ ex Hesychio huc transfert. Ad meum sensum scripserat βασίλεα, et εα fuit vna syllaba pronuntiatum: vt tot alia. 68. μάρψας Bodl. γ et Ald. 69. Ἀγχόμενοι δὲ, χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν Benedictus interpolauit: quae vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw iudicat. 71. βέλος Oxon. ex Bodl. γ dederant: vulgo omnes δέος, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βέλος esset pro *dolore* dictum. ἄτλαντον Scholiis praefixum.

cum primum — μόλεν, οὐ λαθὼν — ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὥς τ' οὐ λαθών. v. V. L. Itaque sit, hoc ὥς τε abiecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens Iunonem puer fasciis inuolutus est.*

Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. η'.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.
Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'.

75. ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Ἄ. interpunctionem sequor Pauwio probatam. nam *pariter cum ceteris accurrit* Alcmena. Vulgo, ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Ἄ. quod esset: *illa cum ceteris* mulieribus *exsiliit cubili*. Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅμως Ἄ. 78. ἀθρόοι ἔδραμον omnes vulgati. Nec apparet, cur aut vnde Oxonienses mutauerint: ἔδραμον ἀθρόοι. 80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων. sed vt metro responderet, saltem τινάσσων φάσγανον scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: κ. γ. ξίφος ἐκτινάσσων, ex glossa, vt mihi videtur, nata; Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: κ. γ. τινάσσων ἐκ ξίφος pro ἐκτινάσσων. 83. ἀπήμων per ἀπήμαντος (non εὐπήμαντος) explicat, vtpote in soluta oratione, Pausan. X, 22. p. 852. κραδία Schmidius, propius ad legem versus, pro καρδία. 84. ἀμφαλλότριον Bodl. γ. cum Aldo.

82. *Domesticum enim malum* πιέζει, λυπεῖ πάντα (pro πάντας) *pariter; cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris.* ἀπήμων. *intactus, liber, solutus*, h. facile deponitur luctus.

Σ. δ'. Κ. ι.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάναται
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ
Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Α. δ'. Κ. ι'.

Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
Ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.

Καὶ

90. ἐκκάλεσεν Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. ἐκάλεσε prima peccauerat ed. Rom. 96. ὅσσους δὲ πόντῳ. Sic metro iubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui reuocaverant ὅσσους δ' ἐν π. 97. 8. 9. Impedita et dura oratio. νιν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ὅντινα — στείχοντα· τῷ i. h. τούτῳ. Non male.

Mox 85. 86. μιχθεὶς vt saepe μιχθῆναι, *admoueri*, προσαχθῆναι; adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. παλίγγλωσσον-θέσαν. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, vt nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere euenerat.

92-99. Interpretatus est ostentum Tiresias (φράζε) ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ, ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας κτανὼν (*occidendo*) ποίαις ὁμιλήσει τύχαις. In seqq. structuram verbo-

Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ε. δ'. Κ. η'.

Ἔνεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
να τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ
Ἁσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων

103. φαιδίμων malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν Ita vero noua ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis iunxerit. 105. ἔννεπεν innexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἔνεπεν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μὰν. Fuit εἰράνᾳ, non vt vulgg. εἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ. cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses; metrum postulat σχὲν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχερῷ, vel σχερῷ, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχερῷ Cratand. Brub. Deerat sic vna syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi vsu ἐπισχερῶ, vel ἐνσχερῶ, pro ἐν σχερῷ, (vt inf. Isthm. VI, 32 ἐν σχερῷ) et ἐπὶ σχερῷ, ex σχερὸς, *continuus*, a σχέω, vt bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. XI, 50. cf. ad Hesych. in h. v. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memorauimus — σχὲν ἀεὶ: alteram, (quae merus ingenii lusus est) ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅ. χρόνον ἐχυρῷ (h. ἀσφαλεῖ) ἡσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ' ἐξαίρετον, etc. vt ab αἰνήσειν omnis pendeat oratio.

verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: καὶ τίνι στείχοντι — δώσει μόρον Hercules: haec inuertit: καί τινα κτανών, φᾶσεν, ἔφη, νιν (Herculem) δώσειν μόρον (αὐτῷ), *illum esse mortem illaturum ei*: τῷ στείχοντι. Etsi nondum veritati loci satis confido. τὸν ἐχθρότατον μόρον, ne langueat, eritne *dirissimum mortis genus?* Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα h. σὺν ὕβρει. πλάγιος pro ἄδικος, *prauus*. oppon. ὀρθός. Isthm. III, 8. πλάγιαι φρένες.

Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

108. Lenior est iunctura, si poeta scripsit: λαχέν τ' ἐ. pro λαχεῖν — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλβίοις δ' ἐν bene. Interpunxi etiam post δώμασιν. Alii post ἐξαίρετον. 111. πὰρ Διὶ, pro spondeo; non ergo opus est diaeresi Διΐ. 112. δόμον friget vtique. Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subiectum: *conuentum deorum esse laudaturum Herculem.* vt Aeschyl. Pers. 580. πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθεὶς. et in *conuentu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen haec multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an ἕδος? *vt mirari dicatur sedem deorum augustam?* Scholiastes οὐ τινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνεδον. εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος, σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. ex altero forte Pauw sumsit, quod coniicit: σεμνὸν νόμον, *fatorum leges et decreta*, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus.

112. De nouissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, ἔνεπεν, *vaticinatus est*, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Iouem esse victurum*, πάρεδρον Διὶ, quod Horatius extulit III. 3, 35 *adscribi quietis ordinibus deorum;* aut si ἕδος probetur, *sedem et locum esse habiturum.* αἰνήσειν pro ἕξειν, ornatius, cum significatione *animi sua sorte contenti*, probantis et laudantis id quo fruitur.

NEMEA

N E M E A
εἶδος β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩι ΑΘΗΝΑΙΩι
Παγκρατιαστῇ.

Argumentum.

Prima Timodemi victoria fuerat haec in Nemeis -- 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis -- 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὀγδοὰς α'.

Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ
Ἄρχον-

Est haec Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum, ὀγδοάδας. Metrum interpolauerat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis, secundo versui duas syllabas ex tertio adiecit. v. Pauw ad v. 3. Nam ante eum editum erat: Ῥαπτῶν — ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί- quod iterum reuocaui, cum ipsum aurium iudicium postulare videretur: sed monuit virum doctum, quod sic vs. 27 et 33 a trochaeo ordiuntur. 2. Possunt iungi et ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, et ἀρχόμενοι τοῦ προοιμίου ῥαπτῶν ἐπέων.

1. Ordo verborum varie potest institui. Praeferam: Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοιμίου, ἐκ Διὸς, (ἔνθεν) καὶ etc. *Prooemia*, quibus rhapsodi proludebant recitationibus

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ο. β.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν

5. ἱερῶν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερῶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, vt Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερὰν. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱερᾶν. 6. Νικαφορίας δέδεκται 7. πρῶτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρῶτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώταν fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. praeter Crat. et Steph. cum Schol. vnde ceterae δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ τι et πατρῴαν. 10. εὐθυπομπὴς receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, vt e Schmidii metiendi ratione — εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Vbique lectum εὐθύπομπος, quod vnice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11.

nibus, *a Ione* illa petita, nunc nota res sunt. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. IV, 66. Videntur autem *ῥαπτὰ ἔπη* non vno modo dicta: *primum*, quatenus *ῥάπτειν ἔπη* est *versus facere*, *componere*, *tum* quatenus *diuersas Iliadis partes*, ἔπη, quas memoria tenebant, *deinceps aut iunctim recitabant*. Mox v. 5. de voc. *καταβολὴ* propr. *fundamentum* designante v. Schweighäus. Emendatt. in Svid. p. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν ἐστι, (sed v. V. L. ad v. 16) Τιμονόου παῖδα δρέπεσθαι — νικᾶν τε Πυθίοισι. — καθ' ὁδὸν πατρίαν, patris instituto, exemplo, pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,
Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.

Καὶ

v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κάθοδον vitiose Ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc. 14. Ante Schmidium: Πυ- 15. θίοισί τε νικᾶν. Porro δὲ Schmid. 16. Vt nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ὀφείλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, vt ὀφείλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere,* equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ὀφείλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis: dicendum fraudem in seqq. latere, vt partim ex Schol. assequi in promtu est, et scriptum fuisse: ἐν Πυθίοισι δὲ νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἐοικὸς, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, *etiam Pythiis fore vt vincat Timonous probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.* Praefero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disiunctus esse, absistere, nequit: ita nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔτι δ' Bodl. γ. 17. Πελιάδων Ald. Sed Πλειάδες etiam dictae Πελειάδες. vnde et eaedem narrantur in columbas mutatae, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. XI. p.

11-18. *Si vita, procedens eodem tramite, destinauit eum;* h. e. *si fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris:* (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus; nec,* has

Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν
Δυνατός. ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-
δημε,

p. 489. 490. 1, qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. Σ, 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712. 1713. vbi Athenaeum exscribit. Hygin. Astron. II, 22. Schol. Arat. Phaenom. 266. Vocis ὀρειᾶν interpretationes et etymologiae ab ὄρος, ὄρος, οὖρος, οὐρὰ, ὄρω sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictae sunt tanquam nymphae montis Cyllenii. ὀρείαν (debebat saltem ὀρειᾶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. θερειᾶν scripserat, quod equidem praefero; error ortus est ex forma τοῦ θ et o. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Graeciae Pleiades. v. Hesiod. Ἐργ. 383. 616. 7. Arat. Phaen. 266. loca iam ab intpp. notata. — 18. — νεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἁ Σαλαμίς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὠαρίων (Ὠαρίων) ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odyss. ε, 274. p. 1535, 50. Πίνδαρος δὲ ἐν τῷ, ὀρίαν ἢ ὀριᾶν Πελειάδων μὴ τηλόθι Ὠαρίωνα νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι. — 21. Τροΐᾳ vulgo; Τροΐᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis ius: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, vt Schmidius refinxit. μὰν male Oxon. immutauerunt aduersus metrum: itaque eiecimus, nulla, vt videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiae noster conj. ἐγεύσατ', ingeniose saltem. ὦ Τι- 23. μόδημε, et

has adeptus, *longe aberit ab Olympica victoria.* Hoc suo more tropice extulit: *facile est ad coniectandum,* probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse.*

19. Aut Salaminius fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiari iussit, aut quod v. 25. suadet, fuere pater et maiores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

22. ἄκουσεν pro ἤσθετο, lyrica tropi audacia.

δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

O. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν .

O. ἐ.

σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. σὲ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἀέξει Bodl. γ. sed alterum poetae et alibi frequentatum: *clarum, insignem reddit, honore mactat.* 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, vt iam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*anteferuntur aliis, praestant,* προκέκρινται) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἆθλα. 26. 27. Vt legitur, in metro Alcaico primam regionem trochaeus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, vt vel Τιμαδαμίδαι vel ἀέθλοι- σιν Τιδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cuius antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμόδημον occurrit. Ceterum necesse est e maioribus Timodemi alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animaduertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid. — ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo inuenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ. — 32. Bene Pauw obseruat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθείων vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, vt θιων vna syllaba efferatur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione.

32. 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere. v. Schol.

O. ε.

Ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ᾽ ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ᾽ οἴκοι,
Μάσσον᾽ ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλέϊ νόστῳ·
Ἀδυμελεῖ δ᾽ ἐξάρχετε φωνᾷ.

36. μᾶσσον Bodl. γ. et omnes vett. vsque ad Steph. qui recte mutauit, vel Scholio praeeunte: τὰ μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι. Erat μάσσον᾽ ἀριθμῷ. At ἀριθμῷ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. hoc cum Pauwio praeferam, vt magis graecum: μάσσον᾽ ἀριθμῷ, et vt vsu poetae frequentatum, vt Ol. II, 178. XIII, 66. Nem. X, 85. 6. 38. — Τιμοδήμῳ 39. Σὺν εὐκλέϊ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλεεῖ Bodl. γ.

NEMEA

N E M E A
εἶδος γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔῌ ΑΙΓΙΝΗΤῌ
Παγκρατιαστῇ.

Argumentum.

Vt victorem meritis laudibus celebret, Musam inuocat - 19. Orditur laudes ab insula Aegina: vnde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cuius laudes egressus, - 45. mox reuocat se - 53. et laudibus suis effert indigenas Aeginetarum heroes, Peleum - 61. Telamonem - 63. Achillem - 111. Redit ad Nemea et victorem - 122. trinarum vitae aetatum virtutes eum attigisse cunctas, - 132. Commendat inde carmen suum; - 138. at victorem ita eminere inter alios, vt merito id ei debitum sit.

Σ. α'. Κ. ιγ'.

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ
Ἁμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν.

1. Μᾶτερ Μοῖσα inuerse Bodl. γ. perperam. 4. ἱερομηνείᾳ Ald.

ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὄπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A. α.

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Aeginae fl. optime vtique hic locum haberet, cum Musa Aeginam vocetur; modo constaret, eo nomine fluuium in Aegina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluuius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quae versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Aegina Asopi filia a Ioue amata ap. Pausan, V, 22 f. 6. 7. Haec cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, — ἐπ' Ἀσω- πίῳ μ. τέκτονες. assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plant. et Commelin. repetiit: eae autem ex Stephaniana prima ductae sunt. Praua, meo iudicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονεικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem vna syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετάν τε Bodlej. γ. et v. 15.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Aeginam. Qui eum deducunt, vbi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musae vtpote carmen ἐξάρχουσαι. — Peruentum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. IX, 21. v. Strab. VIII. p. 587. A. τέκτονες κώμων pro κώμου, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῇ δὲ — Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conueniunt, victoriae hymnus. Simile sup. Ol. XI, 1. ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὴ ὀπηδεῖ στεφάνοις, et ὀπηδός ἐστι δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

A. α'. K. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-
λυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤικησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

E. α'.

v. 15. ἁμᾶς, v. 16. οὐρανῶα. Aldus: οὐρανῶ πολυνεφέλᾳ. Sed vett. in his verss. mire trepidarūnt circa verborum iuncturam. 15. 16. 17 laudantur a Schol. Eurip. Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ κώμων conj. Matthiae p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κοινώ- 20. σομαι χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: πολύφατον ἀγοράν. 25. Si τεὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. ἕξεις scribendum erat, vt χώρας ἄγαλμα, vrbs Aegina, casus vocandi esset. ἐὰν Pauw offert, vel σ' ἐὰν, (saltem γ' ἐάν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἐὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.*

17. 18. Principio a Ioue facto carmen ordiri Musam iubet, ipse ea, quae Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23. 4. Vt κατελέγχειν aliquoties de probro si quis victus esset: Ol. VIII, 24. 25. P. VIII, 50. Isthm. III, 23. *παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων populum*, vt στρατὸν dixit alibi, h. e. *maiorum gloriam non obscuranit.* Mox 26 *μαλαχθεὶς, fractus, debilitatus,*

E. ά. K. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-
 ματωδέων δὲ πλαγᾶν
"Ακος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ'- ἐὼν καλὸς
"Ερδων τ' ἐοικότα μορφᾷ

'Ανορέαις

27 sqq. Epodi cola diuersis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; vndena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur vna Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro vno habere. Pauw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quae ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, vt, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eaeque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod coniectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἐν 30. γε βαθυπέδῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ἐὼν erat cum hiatu. Facilis est medicina.

tatus, victus 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, vt στρατὸς, Pyth. VIII, 141. Et 29. ἄκος ὑγιηρὸν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac praemio, quasi lenimine dolorum: vt mox Nem. IV, 2. 3. εὐφροσύνα πόνων ἰατρός. et φάρμακον ἀρετᾶς, *praemium virtutis* P. IV, 332.

32. εἰ δὲ — *Cum autem iam*. quandoquidem. vt saepe,

Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω·
Ἀβάταν ἅλα κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρὲς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς,. δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-
σε τεναγέων ῥοὰς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος

Καὶ

34. Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu iungit: vt paullo ante Nem. I, 27 πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. I, 55 πέτμος ἐπέβασέ μιν εὐαμερίας. Vtitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὔ οἱ ἔτι Schmid. refinxit. 40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. vsque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, vt ναυτιλίας ἐσχάτας iungeretur. 41. πελάγεϊ per diaeresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. praeeunte Morell. 42. ὑπερόχους, vulgare, Ald. et Bodlej. γ. Tum διά τ' ἐρεύνασε olim nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως etc. et excitat Callimachi Fragm. CXX. p. 488. 43. Restituendum: ὅπα πόμπιμον κ. sq. Interpungebatur: κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ. 44.

pe: v. c. inf. IX, 109. — ἐπέβη ἀνορέᾳ ἀρετῇ ὑπερτάτῃ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, vt victor fieret. Sententia similis Ol. VIII, 24 seq. Isthm. VII, 30. *nulla ei maior gloria prostat quam assequi possit:* hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. III, 77.

42. Sequentia ita interpungenda et iungenda sunt: ἰδίᾳ τ' (non iussus ab Eurystheo) ἐρεύνασε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν,) κατέβαινε, νόστου τέλος καὶ γᾶν

Καὶ γᾶν Φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

Α. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

Οἴκοθεν

50. ἰσλὼς Plant. et Commelin. inuito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quae inde fluxerunt, recte ἰσλὸς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. ά, 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcaei, seu cuius cuius fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. p. 326. nouimus: 'Αδμάτου λόγον, ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

γᾶν (non, γᾶς) Φράδ. Copulam neglexit: *quousque peruium erat mare, penetrauit; et terrarum extremum terminum, vnde reuertendum esset, monstrauit*: cf. mox Nem. IV, 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulae; etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest.

46. Similis forma a digressione reuocandi se v. Pyth. XI, 58.

48. *Aeaco te volebam et generi eius hymnum ferre.* ἕπεται δὲ (pro γὰρ) λόγῳ δίκας ἄωτος· (πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, *dictum istud, carmen, veritatem habet*, quod est:) ἐσλὸς αἰνεῖν· (δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἐσλούς.) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. IX, 169. Nem. IX, 13. cf. V. L.

51. 2. Ordo verborum sic constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὥστε) φέρειν. pro sollenni: οὐ κρεῖσσον (οὐ καλόν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν (h. e. ἔχειν) ἔρωτας (ἔρωτα) τῶν ἀλλοτρίων (scil. πλέον ἢ τῶν οἴκοθεν e seqq.), *poetae*

non

Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρύεμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών, Ἰόλα πα-
ραστάτας ἐών, ἔπερσεν·

E. β'.

56. σιν ἐν ἀ. malit Pauw. Metrum restituit idem: — Πηλεὺς 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Ad Scholiorum ductum, nouum hoc ac tumidum et παρατραγῳδούμενον a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: μόνος ἀγεστρατίᾳ. Varie quoque tentabat Mingarell. μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν, et al.

non decorum est, non consentaneum est, poetam *praeferre laudes exterorum heroum domesticis;* praestat tenere ea quae sunt patria.

54. ποτίφορον — γαρυέμεν, *habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, vnde dulce carmen confici possit.*

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρεταῖς, (vt Nem. I, 51.) γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμὼν (pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον Iliad. τ, 387), *nam et inter facta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

58. μόνος, comite tamen Iasone et Tyndaridis vt Pherecydes narrauerat: conf. Apollod. III, 12, 7. cf. inf. IV, 88.

62. Ἰόλᾳ παραστάτας ἐών, vna cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. I, 21. 23. — Mox

E. β'. K. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν
Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκεῖ
Κατέβα

64. χαλκότοξον Ald. 65. Bis ἀλκὰν hic et 68. Fuit αἰχμὰν? 66. Cur Iolaum pro Hercule memorauerit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: ἕπετ' (ἕπεσθ' volnit) ἥρῳ· οὐδέ μιν. vt *heros* sit Hercules; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro σὺν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν sc. Herculi. Enimuero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: vt adeo, qui Iolao adfuisse semper et adhaesisse memoretur, eum simul et in Herculis comitatu fuisse ad assequendum procliue sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano, Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis praecipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolaea ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. IX, 148. 9. 72. ἀτρεκεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in

Mox ad 64 cf. Isthm. VI, 39 sqq.

69-74. Vniuerse extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam iam Ol. II, 154 seq. IX, 152-8. vidimus. *praevalet* εὐδοξίᾳ συγγενεῖ pro ἀρετῇ. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quae dicit*, τὰ διδακτὰ, Ol. IX, 153 διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit*, non audacter in proposito manet, οὔποτ' ἀτρεκεῖ κατέβη (pro simplici βαίνει) ποδὶ, *verum*, vt insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur*, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων,

Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,
Ἶσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν

Κένταυ-

in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro inuito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ maiorem distinctionem poni iubet Pauw, vt mox nouo spiritu sequantur illa: βραχυς. Sed multo aptior exit iunctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα. χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων. 80. Ἶσον τ' erat. τ' post ἶσον sublatum volebat Schmidius, vt tamen mox λεόντεσσι δ' refingeret; sed τὸ τ' tuetur Pauw, vt ad ἄκοντα alterum sit adiunctum. ἶσος legerat Schol. vt ad v. 88. manifestum fit: ποδώκης γὰρ ἦν — οὕτως ἦν ἶσος ἀνέμοις. idque, arbitror, praestat. 82. ἔναιρε primum Morell. nam anteriores ἔναιρεν. 83. σώμα- τι δὲ Ald. cum Schol. vnde Schmidius refinxerat perperam: σώματι δὲ — ἀσθμαίνοντι.

πνέων, *spirans*, *audens*, *aspirans*, *appetens*, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ. dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit*. et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum*, h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, vt sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66. 67. 68. melius conuenire. Mox 75. in τὰ μὲν aestuant Interpretes. Equidem iungo cum v. 85. vbi debebat sequi τὰ δὲ, ὅλον, *cum puer — tum adultus*.

Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξέτης τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἀν
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιὸν·

Τὸν

85. ἀν si est particula, otiosa est. Fuit ἔπειτ' ἀν' χρ. pro ἀνά. 86. ἰθάμβεον Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. προτέρων sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρότερον, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam *priscum*. 92. Maiorem στιγμὴν apposui, vt mira facinora adhuc narrata claudat sententia haec. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw πρότερον *tempore prius* interpretatur, et ad sequentia refert, quae prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τράφε Schmidii debetur sollertiae, vulgo τράφεν, et λιθίνῳ τ'. sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'. — 94. Vulgo ἔπειτ' ἐν. Schmidius emendauerat ἀν. Monuerant Oxonienses, referri ἐν vel ad τέγει vel ad τράφε pro ἐνέτραφε. At Pauw, satis quidem seuere, illud ἐν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo:

85. Iungenda, vt dixi, cum v. 75 τὰ μὲν — (τὰ δὲ) ὅλον ἀνὰ χρόνον ἐθάμβεεν αὐτὸν A.

91. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Iasonem et Aesculapium educauit.*

93. Attigit haec Pyth. IV, 180. et 94. de Aesculapio Pyth. III, 10. 79.

Τὸν Φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς

Ὑπὸ

modo: ἔπειτεν, Ionum more, modo: Καὶ ἔπειτα Ἀ. et paullo melius: Καὶ ἔπειτά γ' Ἀ. vt in superiore versu λιθίνῳ τ' retineatur; atquę hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et maiusculis litteris apertum fit, quomodo επειτ' εν ex τα γ' oriri potuerit. 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. praeeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -τατον ἀτίταλλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, vt metro succurreret, refinxerat: γονάν τέ οἱ φερ- τάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ- Pro his ἀτίταλλέ γε ἀρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἀρμένοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἀρμένοισι: ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν. adeoque eam seruandam arbitror. -τατον in principio ferri posse, vt in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta praeter morem. cf. Pauw.

97. Redit ad Peleum, cuius filium educauit, cui iam ante *in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram*, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, vt alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.

99. θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro *penitus:* sic inf. VI, 4 πᾶσα κεκριμένη δύναμις aduerbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro κατὰ πάντα accipere. Mingarell. quaerit: cur non ἀρμένοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum praetulisse. τὰ ἄρμενα sunt *idonea, vtilia.*

Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'.

103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κέηται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν. ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τρῴαν χώραν. Schmidium obiurgat Pauw ob resolutionem Τροΐαν factam vtpote in Iambico. Sed ita scriptum erat iam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis. 107. ἐγχεσιμβρόροις Rom. et seqq. edd. In Scholio praefigitur ἐγχεσιφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχειμβρόροις tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwinm audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμόροις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, vt Aldus fecit cum Bodl. γ. Expuli et h. l. importunum φρασί. Tandem v. 109. Aldus πά- ξαι θ' (θ' pro τε). Eidem deest μή.

106-111. καὶ, (ὄφρα) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ', e seqq. supplendum Μέμνονος, ὅπως (αὐτὸς) μὴ μόλοι πάλιν ὀπίσω οἴκαδε. proprie *manu hasta* impingitur praecordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ὄφρα ἐμπήξαιτο χεῖρας ταῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. VI, 84. Isthm. VIII, 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia eius pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας. vt etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit, ἐπιμίξαις, dubito.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,
Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ

Καὶ

115. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Troiam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Aeacidarum gloria. Jacobs Animaduerss. p. 228. pro αὐτόθεν conj. οἰκόθεν, vt v. 53. h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, τεὸν γὰρ etc. 116. ἐπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾶ olim aliquot ap. Schol. 119. 120. εὐκλε-εῖ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, vt, quod Pauw quoque monet, iungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ

112. 113. *O Iupiter, tua enim stirps sunt. Aeacidarum gloria ex his* ad Troiam gestis *profecta est.* — Φέγγος vt iam Ol. II, 102. Pyth. VIII, 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* v. V, 81.

114-122. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα. (vt mirum non sit Aeacidas clarum nomen esse adeptos) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen s. victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scopo: v. c. Ol. II, 161) pro βάλλει. Post ὀπὶ νέων interpunctio delenda; nam iungenda: ὕμνος κελαδέων ἐπιχώριον χάρμα (σὺν) ὀπὶ νέων. *βοὰ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, competit, debetur:* quod simplicius alibi extulit: Ol. II, 83. Pyth. V, 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Aeschyl. Suppl. 467 τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεῖ προσέθηκε λόγῳ (vt προσέμιξε Ol. I, 34.) *famae clarae admouit*, celebrem reddidit,

καὶ

Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις
Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ'. K. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·

Μέρος

λόγῳ εὐκλέϊ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita vtrumque, λόγος et μέριμναι, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεώριον, (fuit is locus publicus in vrbe Aegina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota vrbs designari. 124. Post γένηται maiorem στιγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deseruere: τις — παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος et sic porro. 127. Τ' ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τε (h. e. γέρων) ἐν παλαιτέροις. ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἑκάστην τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, βροτοὶ ὄντες τυγχάνομεν, vt iuuenes, viri, senes sumus.

καὶ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, *et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet*, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Aegina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώριος dictus: vt ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122 - 131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclidas pancratiastes in aetate erat constitutus iam prouectiore; excelluerat idem puer, iuuenis, vir, et iam senilem minabatur prudentiam. Iterum vniuerse hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (*ipsa re*) τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τέλος ἐκείνων, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ἐν οἷς τις ἔξοχός ἐστι. *cernitur qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in prouecta aetate*

Μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω

128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροισι. Μέρος ἕκαστον οἷον etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος. ἕκαστον — 130. Reponi curaui ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, vnde haec lectio repetita. Vulgo ὁ deest, et θνατὸς legitur inde a Romana: quod Schmidius emendauit ὁ θνατὸς. Brub. Morell. θνατὸς ἐών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἐλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς (h. φέρει. ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ τετάρτην τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν. haec vltima sic effert: φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον. Τῶν οὐκ ἄπεστι, h. *et haec cadunt in Aristoclidem.* πρὸς τὰς τρεῖς ἐκείνας ἑκάστῃ ἡλικίᾳ προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης. aut, vt in Nota reddidi: *a quo aetatis gradu ille non multum abest.* 131. παρακείμενον Bodl. γ.

aetate. Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. τρίτον ἐν παλαιτέροις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος h. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *vnamquamque vitae partem, quam viuimus nos mortales.* Tum distinguo ἐλᾷ — ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον (τοῦ παρόντος φροντίζειν.) *Prouectior vita etiam quartam virtutem admouet, adducit,* τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρόν. Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπεστι. *Ab quo aetatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ὁ θνατὸς αἰών, et video nunc hoc magis lyricum decere.

133-8. Potest forte χαῖρε esse προπίνοντος. Nam seqq. spectant ad πρόποσιν. Possit esse *salue* in aduentu: nam *mittitur* carmen. Mitti

Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφ-
έπει πόμ' ἀοίδιμον) Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς, Ὃς

135. Interpungi potest duplici modo, aut vt πόμα ἀοίδιμον iungatur cum μέλι per appositum, vtque interposita sint: κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει. tum haec ἕερσα esset aliquid *quod adiungitur*, προσκεκραμένον ἐστί. parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut vt interpungatur post πόμα ἀοίδιμον. vt sit κιρναμένα δ' ἕερσα ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον. eo sensu, quem vides in Nota. Quod *carmen suum* cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. VII, 1 sqq. 12 sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi *praeclarum*, vt posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse quatenus *cantu*, ἀοιδῇ, constat, et adiunxisse ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, *cantu cum tibia*, ἀειδόμενον πρὸς αὐλόν, quo ducere forte possit adiectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, *modis* tibiae *Aeolicis*. Nec comparari potest inf. VIII, 25 μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένη. v. sup. Pyth. II, 128. Ol. I, 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἔερσ' et ἕερσ' ante Schmid. scribitur v. 135. — 139. πετανοῖς omnes, quantum video, vbique: quod vnde, aut cur in ποτανοῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. VIII, 46. Occurrit vtrumque.

Mitti vidimus aliud Pyth. II, 126. Sed vtroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro τόδε (ὡς) μέλι. κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον, non est, vt praeterea ros adiiciatur; verum κιρναμένη ἕερση est *idem ille mixtus (infusus) liquor*, qui *coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum praeclarum.* Tum πέμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ὀψέ περ. h. σύν. *mitto illum potum,*

s.

Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-
σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

142. δαφοινᾶν Bodl. γ. male. 148. Vbique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ, κ. Nec tamen video, quid ni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν Τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. φάος δέδορκέ τιν ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων. *affulget tibi decus, laus, ex Nemeis, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. I, 151 sqq. τὸ κλέος Πέλοπος τηλόθεν δέδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

s. *hymnum*, *inter cantum tibiarum accinentium*, *serius quidem.*

138 sqq. Sunt haec diuinando potius quam interpretando assequenda. Vniverse efferri ea, quae de *vno aliquo* dicenda erant, etiam hic obserua. Possunt autem ea et *ad victorem* et *ad poetam* referri. Cum omnes vias inierim, hoc praeferam: commendaucrat carmen suum poeta; *sero quidem missum; verum impetu semel facto euolasse se et sublimem ferri vt aquilam*, *dum interea alii poetae humilia sectentur.* Subiicit v. 145: *esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus.* εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, *fauente tibi Musa*, vt celebratus sis praeclaro carmine.

NEMEA

N E M E A

εἶδος δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

παλαιστῇ.

Argumentum.

Commendatur a dulcedine carmen - 13. consecrat id victori et insulae Aeginae et patris memoriae - 35. hinc ad veteres heroes Aeginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53 reuocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Aeginetas: Teucrum, Aiacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum reuocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat auunculum victoris, v. 144. auum, et Melesiam alipten.

Διαίρεσις α'. K. ιγ'.

[1] Ἄριστος εὐφροσύνα
Πόνων κεχριμένων Ἰατρὸς·

Εἶδος est μονοστροφικὸν, duodecim stropharum, seu diaereseon, vt inf. Isthm. VIII. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Deleui siglas A. et E. Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus nouam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκριμένου victoris, vt κριθεὶς victor inf. Nem. VII, 10. Malit quoque νιν referre ad πόνους.

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν παισὶ v. 146. e tribu Theandridarum 118. auus maternus

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.

Ῥῆμα

4. θύγατρες Schmidius edidit. θυγατέρες erit tribrachys pro iambo. Tum θέλξαν νιν scil. τὴν εὐφροσύναν iungenda noli dubitare; quod Lat. *condiunt, acuunt laetitiam*, κηλοῦσι, *suauiorem reddunt*, ἁπτόμεναι αὐτῆς, *sumentes eam sibi argumentum*, celebrando decus victoriae. 6. τόσσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses. τόσον Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D. vbi h. l. respicit, legisse videri debet τόσονδε, et mox pro τεύχει, τέγξει vel τέγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ὅσσον Schmidius emendauerat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit γυῖά θ', ὅσσον. Ceterum metra verss. 8. 9. mutauit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de caussa. Suspicor, caussam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitaui, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse vbique satisfacerem: melius visum est, nil mutare. Edd. aute ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt:

Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος et sic in ceteris.

nus Callicles 130. auus paternus Euphanes 144. — εὐφροσύνα, *hilaritas, voluptas*, aerumnis exhaustis, est ἄριστος ἰατρὸς πόνων κεκριμένων, τελεσθέντων. ἰατρὸς pro ἴαμα, φάρμακον, (Pyth. IV, 332.) *leuamen, compensatio*, vt ἄκος ὑγίηρὸν sup. Nem. III, 29. Carmina θέλξαν, θέλγουσί νιν, sc. τὴν εὐφροσύνην, *recreant*, h. e. condiunt, nouam iucunditatem afferunt. Mox 8. εὐλογία est *laus, hymnus*. ea τεύχει μαλθακὸν, aut verius τέγγει, *recreat*. hymnus συνάορος φόρμιγγι, vt φόρ-

μιγξ

Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδᾳ
Τε Δὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκέϊ κοινὸν
Φέγγος.

16. In τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Vnum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v. 118. — 17. ὕμνου προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Εὔπυργον: metrum requirit Ἠΰπυργον.

μιγξ συνήορος δαιτὶ Odyss. Θ, 99. Tum 10. ῥῆμα, vt λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

17. ὕμνου προκώμιον non expediunt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod praeludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adiecto ὕμνου non conuenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (τὸ est δι' ὅ) *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui praeeat pompae; qui ducat pompam victoris*, dum accinitur.

18. Aegina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus*, τοῖς ξένοις, δίκᾳ h. e. διὰ τὴν δίκην, quae propterea ξεναρκὴς est, *iustitia aduenas ab iniuriis defendens*. Inter laudes Aeginae hoc ipsum vidimus Ol. VIII, 28 sqq.

Φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἀλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεὶς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

Δ. γ'. Κ. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν

Εὐωνύμων

29. Aestuant in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat: πέμψαντι scil. Τιμασάρχῳ, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ὅς. Mingarell. κελάδησε τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον. caneret eum qui misit. Noli turbari; nihil expeditius, quam ὕμνον πέμψαντα (h. προσάγοντα, ἀγγέλλοντα) ὅρμον στεφάνων (plures victorias) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta. vt *nuntiet*, *afferat*, *adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus aduenit*, *inuehitur*, *incedit*, *excipitur*, v. c. Ol. VI, 165 sq. XIII, 29 sq. Pyth.

V.

21 sq. Obscura haec de patre victoris, quia nihil aliunde de eo nouimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemeis, Athenis et Thebis, ait poeta *patrem*, *si adhuc viueret*, *saepe fuisse repetiturum cithara*, *sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθεὶς, προσκλιθεὶς, vt ἐρειδόμενος de *studio*, *quo incumbimus in rem*, *applicamus animum.*

26-29. Iunge Ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα ὅρμον στεφάνων ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶνος etc. v. V. L. et εὐωνύμων 30. iunge cum στεφάνων. Thebis 31-33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitruonis tumulum.

29. Ἀθάνας λιπαρᾶς dixit et inf. Isthm. II, 30. et in alio carmine erant αἱ λιπα-

ραὶ,

Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. ιγ'.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν Πόρθη-

V. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πέμψαντος, inuito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inuersio, sed poetae non adeo insolens, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπταπύλους. et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπταπυλᾶν, foedo hiatu. Immo variauit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochaeo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem reuocat Pauw. 40. Τρoΐαν emendarat Schmidius pro Τρωΐαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. IV, 64 est ὅσοι Τρώϊανδ' ἔβαν. 41. Κραταιός, vel

ρκὶ, καὶ ἀοίδιμοι καὶ ἰοστέφανοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. conf. Aeschin. Epist. IV. Loca congesserunt Schneider in Vitam Pindari p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. Vol. III. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. VII, pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud inuitis,* ipse Timocritus (nam νὶν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest) *tanquam a cognatis*, quia Aegineta erat; respectu originis vtriusque gentis ab Aegina et Thebe, Asopi filiabus. v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. VIII, 34 sq. VI, 45 sq. Herodot. V, 80. et sup. ad Ol. VIII, 140 sq.

Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν.
Δὶς τόσους. ἀπειρομάχας
Ἑὼν κε φανείη,
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. έ. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν
Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·

Ἴυγγι

vel κράτιστος conj. hocque recepit Schmidius, vt ceteris versibus par esset. Hic probandam se praebet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κρατι- 41. ρὸς Τελαμὼν πόρθη- 42. σε καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστάν. 49. Edebatur Δὶς τόσσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Δὶς τόσους. 50. ἐάν κε Ald.. 51. Notabilis est lectio ap. Stobaeum Serm. CLII. p. 626. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἐπη-ρεάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, vt Hesych. βιάζοντα) vt εα vna syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. I, 1284. Ab insula Co Pallenen aduersus Gigantes processerat ap. Apollod. II, 7, 1. in ea pugna Alcyoneus caesus ibid. I, 6, 1.

45. οὔγε πρὶν, πρὶν ἕλεν sc. Alcyoneus.

53 sqq. Iterum in eo erat, vt de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se reuocat. τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) *vt eloquar, prohibet et lex* (carminis: cum Aegineta victor celebrandus sit, non Thebanus) *et*

Ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖ-
α ποντιὰς ἅλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
ᾳ· σφόδρα δόξομεν
Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

Δ. ζ'.

57. Νουμηνίᾳ a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. VIII, 33. IV, 528. Emendat Pauw, quod in promtu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quae scilicet Como et festiuitati erat praestituta. At v. Not. 61. δόξομεν Schmid. ex Aldo. reliquae: δόξωμεν.

et tempus properans: potuit carmen ad certum diem esse promissum; nam v. 122 συνθέμενος, *pollicitus.* Ἴυγγι (v. Pyth. IV, 381) δ' ἕλκομαι ἦτορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν· sic ceteris conuenient: *etsi admodum cupio attingere haec in sollenni hoc.* θίγειν scil. τῶν μακρῶν ἐκείνων de Hercule; in quo se sibi tantopere placere saepius dixit. νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et haec pro *festo ludorum,* adeoque et pro *hymno.*

58. ἔμπα καίπερ ἔχει — *Etsi mare altum te,* anime mi, *iam tenet in medio cursu,* (narratione, quam institueram de Hercule, iam aliquantum prouecta) *tamen insidiosis illecebris resiste,* noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62 ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus;* pro *esse* dixit ἐν Φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso, incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλέγεται, φαεινός ἐστιν. vt alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64) *clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam atterent* v. 66 sqq.

Φθονερὰ

Δ. ζ'. Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρετὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-
θα Τεῦκρος ἀπάρχει

Ὁ

66. χαμαιπετοῖσαν vulgg. at diuisim Ald. 68. Ἔνδωκε Schmid. refinxerat, propter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. 75. Οἰνόπᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. VIII, 45. Οἰνοπία νᾶσος et ap. Ouid. Met. VII, 472. 3. *Oenopia* occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (conuenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini obseruatum deprehendit: scribendum enim: — Κύπρῳ, ἔν- 76. θα Τ. ἀ. cum esset — Κύπρῳ, 76. Ἔνθα Τ. 76. ὑπάρχει Schmidius, vti Scholiis praefixum inuenitur, *primus auctor*

φθονερὰ βλέπων, φθονερὸς, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis vbique laudes carminibus intruderet. Subiungit itaque 66–70. *At mihi ingenium, quod naturae aliqua felicitas dedit*, (inuidorum obtrectatio non eripiet) *aetas progressa perficiet.* In personam mutatus Πότμος ἄναξ, qui Nem. V, 73. est Πότμος συγγενὴς, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo;* hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem;* hoc tribuit *tempori:* ὁ χρόνος ἕρπων τελέσει (*potest et perficere et ad finem seruare*) πεπρωμέναν h. κατὰ τὸ πεπρωμένον.

71. Nunc ad laudes heroum Aeginetarum procedit.

Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Δ. ή. Κ. ιγ'.

Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει
Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.

Παλίου

auctor regni est. Ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ἐπάρχει. An in ἀπάρχειν latet *seorsum, procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in principio Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' eiecit. 80. Hic idem haud dubie recte dederat: Ἀχιλεύς. pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδόναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius inuolauit, vt trochaeum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octauum colon strophae non epichoriambicum trochaïcum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 34. et 47. ἐρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰώνιον sphalma ed. Rom. et Brub.

dit. *αὐτίκα, statim, primo loco.* Mox 76. ἀπάρχει, si sanum est, accipiendum, vt in V. L. dixi, *procul a patria regnat;* h. e. pro heroe colitur. Vt dii regnare dicuntur, praeesse locis quae tuentur, in quibus coluntur. Contra *Aiax* Salamine, *in patria pro heroe colitur.* Eodem sensu mox κρατεῖ. 80. Leucen Insulam declarat: quae Achillis herois sedes, cum Iphigenia: v. Antonin. Lib. 27. et ibi Munck. 81. Thetis Phthiae colitur praecipue.

Παλίου δὲ παρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν,

Δ. ϑ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.
Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ

Φίτευέν

89. Vulgo λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro -ειος. et λάτρειος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ recte Schmidius, vrgente metro, pro χειρί. Vt interpunxi, accipio: τραπεὶς πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολεμίᾳ χειρὶ, *hostili vi agressus*: pro προστραπόμενος. Rem attigerat Nem. III, 58. 59. conf. V, 48. Scholium νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς praeiuit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset*. Videtur Schol. legisse προτραπών. *euertens*. 94. χρησαμένης interpolauit Schmidius, vt ad Hippolyten referatur, *dolosis artibus* in Peleum *vsam*. quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiae noster p. 41. conj. χωσάμενος: argute saltem. Pauw defendit χρησάμενος, dictum vt: χρῆσθαι τύχῃ, νιφετῷ et al. Malim laudare χρῆσθαι δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς, χειμῶνι, vt sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus eius insidiis*. Scholia perperam accipiunt. 95. Δαιδάλῳ, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo Δαιδάλου. Schmidius emendauerat δαιδάλῳ. melius arripuisset

88. De fabula v. 88. cf. Nem. III, 58. Isthm. VIII, 88. Apollod. III, 13, 7. Not. p. 801. At de altera v. 92 sqq. cf. mox Nem. V, 48. et Apollod. III, 13, 3. et Not. p. 788 sq. In v. 90 iungenda sunt παρέδωκεν λατρίαν Αἱμόνεσσι. *hostili vi aggressus Iolcum, Acasto superato, subiecit ditioni Haemonum*. Mox v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: *expertus fraudes*, vt χρᾶσθαι τῇ τύχῃ aliquis dicitur.

In sqq. v. 95 haereo adhuc quid statuendum putem. Δαιδάλου μάχαιρα est tumor

Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας

puisset Didymi lectionem δαιδάλῳ (sic enim scripsisse videtur) μαχαίρᾳ, *artificiose fabrefacto gladio.* In Scholiis occurrit primo loco: Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. Videtur igitur Scholiastes v. 93. Ἄκαστος legisse. Ita locus sic refingendus esset: — Αἱμόνεσσιν. Δάμαρτος Ἱππολύτας Ἄκαστος δολίαις τέχναισι χρησάμενος, τῷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς. Quae apud Schol. Apollonii I, 224. memoratur, μάχαιρα ἡφαιστότευκτος, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum aduocatur ab vno Scholiastarum et a Zenob. Prouerb. V, 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. III, 12, 5. occurrit. 96. Vulgo φύτευεν. Recte mutauit, vt prima syllaba producatur, Schmidius φίτευεν. Vtrumque poetis est μηχανᾶσθαι, ποιεῖσθαι, τελεῖν. 101. θρασυμα- 102. χᾶν τε λ. edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius πάγκρατές τε θρασυ- coniiciebat: nec male; mox Aldinam reuocauit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est θρασυμάχης; vnde Pauw emendare volebat:
θρασυνο- μαχᾶν, vel παγκρατές γε θρασυ- μ.

tumor plus quam lyricus; si tamen in epitheton mutes, et *Daedaleum* vel *Daedalium ensem* dixeris, non adeo ab vsu poetarum id abhorret. Vsus tamen vocis δαίδαλος adiectiua forma etiam ad Romanos poetas peruenit. Simpliciter verba sic se habent: τῷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ (pro διὰ τῆς μαχαίρας) *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. ἄλαλκε δὲ Χείρων (sc. τὸν θάνατον) καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν, *quod fatale erat, ad exitum perduxit.* Male multa mouet Schol.

Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμὰν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

Δ. ί. Κ. ιγ'.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφα-
νάν ἐς γένος αὐτῶ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-
ρατόν. ἀπότρεπε Αὖτις

104. τε δεινότα- Paeon secundus pro Ionico, vt saepe, monente quoque Pauwio. Schmidius refinxerat: v. 103. Ὄ. ὀ. καὶ ἀ- 104. κμὰν δεινοτάτων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mauult Pauw: ἰὔκυκλον. 111. ἐς γένας omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit. ἐς γένος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγενὲς (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw: ἐς γέρας. Sunt τὰ ἔθνα Pyth. III, 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi iungas τὸ κράτος ἐς γένος (ἰεσόμενον), h. *potentiam, opes ad posteritatem duraturas.* pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφαναν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, praedicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochaeo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδέρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744. 5.

104. σχάσαις. ἐπισχών, παύσας non a σχάω, sed a σχάζω. Voces sunt remigantium, dum remos inhibent; vt sup. Pyth. X, 79.

107. εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς ἐφ' ἧς. *consessum* in nuptiis, *in quo sedentes dii* –

112. In digressionem euagatus sollenni more et formula se reuocat. Vltra Herculis columnas non est progrediendum nauigando; nauis igitur est retroagenda.

Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-
σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ια'. Κ. ιγ'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·

Ἔνθα

114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν, pro breui syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρίαν, nouam vocem ab εὗρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum.* Pauw εὐρωπὰν emendat, vt sit pro εὐρυοπὴν χέρσον, *terram, quae late extenditur, late patet*, vt sit Europae declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρύωψ duceretur εὐρυωπὸς vel εὐρυώπης) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὸν — πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicetur in etymo vocis eum lusisse, vt occidentem orbis terrarum εὐρωπὸν, et, simili modo, atque interdum alia deriuata similis formae efferri memini, εὐρωπὸν, h. l. χέρσον εὐρωπὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρὼς, quasi εὗρος esset, nescio quid argutati esse, vnde et apud Hesych. εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἢ σκοτεινή. item: εὐρώεντος, σκοτεινοῦ, ἀπὸ τοῦ εὐρῶτος, legitur. Vel sic tamen malim dicere eum hic nouasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Οὐλυμπίᾳ τέ Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθεμένοις, vt ipsi Theandridae propter numerum victoriarum videantur quasi foedus pepigisse. Tuetur Pauw

116. *ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα. omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118-129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἔβαν pro ἔρχομαι

Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἴ-
καδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. πά-
τραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-
κίοισιν ἀοιδαῖς
Πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'.

Pauw συνθέμενος, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, institueram. 125. οὐ νέων γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νὶν ἀκούομεν etc. interpungit Pauw: πάτραν *quod attinet*, *eam audimus* etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118) πάτραν τεὰν, ἔμμεναι etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam*, *esse* etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τεάν. Alioqui expedita ratio erat νυν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μίν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, vt et alibi v. c. Isthm. VI, 93. 94. πρόπολον ἀοιδαῖς l. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem*, *antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. τὰν Schmid. Melius τεὰν vna syllaba effertur. 129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis εἰ δέ τοι — λευκοτέραν· apodosis est v. 138. κεῖνος ἀμφ' Ἀ. reliqua in medio interiecta sunt. Στήλην autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. VII, 158. 9. — 130. Μάτρωϊ vulgo editum. Schmidius iam monuit, et post eum Pauwius,

χομαι — συνθέμενος, ἐκ συνθέσεως, *cum pollicitus sim.* — 123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πεῖραν ποιούμενοι, πειρώμενοι ἀγώνων, *in certamen prodeuntes.* — 125. ἀκουόμέν νιν, πάτραν τεὰν, ἔμμεναι πρόπολον ἀοιδαῖς ἐπινικίοις, antistitem, προφήτην, *multos hymnos in victorum honorem seruare*, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

129 sqq. εἰ δέ τοι ματρωΐ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν
Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγ'.

Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diaeresis, quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere μάτρῳ. Mansit τὸ ι ex vetere literarum charactere maiusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo. 143. θάλλησε Schmid. sed et θηλέω, θαλέω.

λαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν· potest apodosis subiici: *recte, eius memi-nero.* At e poetae mente apodosis videtur sequi v. 138. κεῖνος ἀμφ' Ἀ. — εὑρέτω, ἐχέτω ὕμνον ἐμόν. vt in medio παρένθετα sint (ὁ χρυσὸς — τεύχει φῶτα). Inuersione autem vsus est in comparatione, 133-138. quae proprie esse debebat: *vt aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta praeclara carminibus exposita;* subiicit: *hymnus regibus aequat:* quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. 131. στάλαν, *monumentum*, dixit hymnum, vt Nem. VIII, 80. cfr. mox N. V, 1. Vnde aliquis dixit ἔμψυχον στήλην. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. iungo γλῶσσαν κελαδῆτιν εὑρέτω, ἐχέτω, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα, ἵνα θάλησε σελίνοις. *in quo apio florenti coronatus est:* ἔτυχε στεφάνου

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι.
Τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχῃ,

Ἔλπε-

146. Erat: ὃ σὸς ἀείσεται, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, *auus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem victoris auunculum*, et idem celebrabit *Melesiam alipten nepotis*; et quidem tanquam *aequalem suum*, vt vterque sint ἅλικες v. 147. Occurras, si subiunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viueret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctae peritus! quantum luctaturus ille esset verbis! inuictus carmine!* Quod si haec non satis placent: adi Notam. Praeteritum vtique tempus requiritur. Pauw emendat: ὃ σὸς γ' ἄεισε πάλαι vel ὃ σὸς γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebrauerat hymno Calliclem, aequalem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τυχέῃ. Pauw: τὰ δ' αὐτὸς ἂν τύχε τις, vt τύχε, ἔτυχε, cum quarto casu iunctum sit, quod satis notum esse ait. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τετύχῃ. ἄντα τύχῃ, ἀντιτύχῃ, vt ἀντίκειται Isthm. VII, 36. Equidem substituam: (καθ') ἃ (vt Ol. II, 85. Nem. VII, 16. 81) τις ἔτυχεν (alias ἔτυχε τοῦ σκοποῦ, τοῦ τέλους) ἐν οἷς ηὐτύχησε. et quid ni propius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἄν γε τύχῃ. quorsum enim τις bis infertur?

στεφάνου θάλλοντος. Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cuius nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

144–7. Continuo orationem et iungo cum superioribus: Callicles — *quem Euphanes auus tuus senex carmine celebrauit*, eius aequalis vt sunt *alii aequales aliis*. Nam ἀείσατο vel metrum legere iubet. Tacita est oppositio: At ego aequalis tuus celebro te.

148. καθ' ἃ τις αὐτὸς τύχῃ, εὐτυχοῖ, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse.*

Ἐλπεται,

Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἶον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·

Μαλακὰ

151. Quantopere veteres in h. l. trepidauerint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captauerint! Aristarchus οἷον legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebar: Μελησίας, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: Οἷον, αἰνέων κε Μελησίας ἔριδα. στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, Μαλακὰ μὲν etc. Necesse est in his statuere Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si canere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat*, *quantopere contendat*, (στρέφοι, nam στρέφειν τὸν ἀντίπαλον. non vero στρέφειν ῥήματα) verba *iungendo versibus!*

ἔλπεται, δοκεῖ. vt Nem. VI, 45. VII, 29 et al. Obscurum esse potest, quorsum haec spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia non satis conueniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μελησίας, vt ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc nouam rationem, accommodatam mori poetae, subiungendi in carminis fine pauca in laudem aliptae; qua quidem ratione nil mouendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctae peritus, *Melesiam laudaret*, *quam praeclarum ille carminis argumentum habiturus esset.* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos.* οἷον στρέφοι κεν, ῥήματα πλέκων, αἰνέων Μελησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, *in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: στρέφειν, ἀπάλαιστος, ἕλκει, ἔφεδρος. Extremos carminis versus ipsius aliptae laudes pronuntiare, sentio: certe 155. 6. forte etiam ἀπάλαιστος et ἕλκει. At ἐν λόγῳ non

Μαλακὰ μὲν Φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

versibus! *inuictus laudibus*, laudando, λόγῳ, λόγοις, vt saepe, *ille superat*; (ἕλκει, *prosternit alios*) *amicis ille facilis*, *suauis*, *inimicis grauis aduersarius*. 153. Μαλθακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius, ad antitheticorum exempla, et conuenienter metro.

non conuenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo iungendum cum superioribus: ille poeta *inuictus carmine*, *laudibus*, aemulum ἕλκει, *prosternit:* requiritur sic ἕλκοι, vti erat στρέφοι. Suspicor tamen fuisse ἐν πόνῳ, *in certamine*. Ita lectio et interpunctio erit: οἷον, (talis poeta) pro ὡς, per exclamationem, vt iam Didymus accepit, κλινέων κε Μελησί- 152. αν ἔριδα, στρέφοι, 153. ῥήματα πλέκων! ἀπάλαι- 154. στος (is Melesias) ἐν πόνῳ ἕλκει, 155 μαλακὰ μὲν Φρονέων ἐσλοῖς, 156. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος. Dicta sunt στρέφειν et ἕλκειν in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu deiicit, corpus eius *inflectit*, curuat, tandem *prosternit*. Tropice καθέλκεσθαι ὑπὸ λήμματος ap. Polluc. VI, 191. et inter Sophistarum artes est τὸ στρέφεσθαι. Quorsum tamen haec! cum iam apud Homerum sit: τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς. Ap. Hesiod. Sc. H. 302 ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. — ἔφεδρος est aduersarius, quem vincens habiturus est, vt cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris: additus; vt *Teucris addita Iuno*, ἔφεδρος. Sunt sane haec operose elicienda carmine: nam deficiunt nos notitiae hominum, rerum et temporum. Ita v. 148. possit ad tempus trahi: καθ' ἃ — *quibus quis ipse interfuit*, ea etc.

ΝΕΜΕΑ

εἶδος έ.

ΠΥΘΕΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

παγκρατιαστῇ ἐν παισί.

Argumentum.

Praedicat poeta munus suum, hymnum, et victoriae praestantiam. – 11, Hinc ad heroes Aeginetas transit: Aeacum et filios – 40. inprimis Peleum. – 73. Inde alii victores Aeginetae celebrantur, Euthymenes, – 77. quem aemulatur Pytheas, – 85. Menander alipta, – 90. Themistius, auus maternus Pytheae. v. ad Isthm. VI. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μ', ὥστ' ἐλινύσσοντά μ' ἐργάζε-
σθαι

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. VI. et Schol. ad Isthm. V. At alienum erat alterum υἱῷ Λάμπωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex vsu υἱῷ adiicitur. Contra appositum esse debebat ἐν παισί. De *Lampone* patre v. Isthm. VI, 97. Herodot. IX, 78. Pausan. III, 4 f. quo iure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2. 3. Metricus aliter dispescuit versus: —̆ μ' ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐπ' α. β. atque ea expeditior ratio, iudice quoque Pauwio. Idem Plantinia-

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriae, comparanda cum columnis et statuis, vt sup. Nem. III, 131.

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὁλκάδος

tinianam et Commelinianam obseruat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat: habent enim: μ' ὥς τ' ἐλιννύσοντ' ἐργάζε-. Brubachiana emendatius exhibet, nescio vnde, μ' ὥς τ' ἐλλινύζοντά μ' ἐργά-. Eam sequitur Morell. nisi quod μ' ὥστ' retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. ἐλλινύσοντ' legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. ἐλλινύζοντα. Emendauerat Schmidius ἐλινύσοντα. ἐλινύω scribi recte per vnum ν nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta; quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Svidam voc. στραγγεύομαι, (etsi vnus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Aeschyl. Prom. 53. ad Analecta T. III. p. 240. ad Apollon. I, 862. Mirum tamen Valkenarium non mouisse de loco duplex ν in Theocr. X. 51. ἐλινύας ἄγειν reperio apud Polyb. To. IV. p. 144. Nec vero minus quaeri potest de altera syllaba νυ, sitne per se longa, an duplici σσ producenda? Apud Apollon. eodem lib. I, 589 ἦματ' ἐλινύεσκον, at 862 δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες, vnde conficitur esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. II, 67. υ breuis est syllaba; sed vel sic statuo nouam esse formam ἐλινύσσω. vt adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556, 96. ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τόπον ἕνα κατέχει καὶ φθορᾶς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, αἳ πάντη φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἆλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Praeclarus locus!

131. στάλαν se esse positurum dixerat, Παρίου λίθου λευκοτέραν, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diuersitatem tamen agnoscit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. ἐλινύσσοντα ἀγάλματα sunt ἀκίνητα. cf. V. L.

Ὁλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς
Νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαῖνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

A. α.

5. In libris non legitur nisi Ὁλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ. Desunt versui quinque syllabae, vt ex antithetis cognoscere in promptu est. Scholion: ὦ γλυκεῖά μου ᾠδὴ, πορεύου. vnde Schmidius suppleuit: — ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ, — Pauw mauult: γλυκεῖα Φάμα vel Μοῖσα. 6. Στεῖχ'. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est στοίχω. leg. στεῖχε. et sic iam Commelin. ediderat. 7. In ὅτι vltima producta displicet Pauwio, qui emendat: -λοις', ὅτι γε Λ. vel λοῖσα, ὅτι Λ. anapaestus pro spondeo, in trochaico. Mingarell. -λοισ', ὅτι ὁ Λ. Vtrumque cum hiatu;. praefero vltimam productam tono. 9. νικῇ Aeolum ac Dorum more esse debet pro νικᾷ, quod est alienum. Malo esse νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. Laudari vidi νικῇ ex Theocr. VI. f. At et ibi est νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. vt ὅρημι. φίλημι et alia. Non adeo necesse suspicari fuisse inter lineam νίκη, cum in versu scriptum esset εἷλεν, quod conueniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus eius obtrectator, Pauwius mauult: Νεμέοισι. non enim probasse veteres Νέμειος, de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νέμειον Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νέμειος apud Pausan. v. c. VI, 3. et alios. In nostro loco Νεμέοις vett. edd. vsque ad Steph. qui Νεμείοις edidit. 10. γένυες videtur Scholiastes legisse. Tum φᾶνεν emendat Pauw, pro ἔφηνεν, ἔφηνεν. Mingarell. φάνεν, priore breui. 11. Emendat Pauw: Ματέρ' οἰνάνθαν ὀπώρας. nam οἰνάνθη gignit ὀπώραν, *flos fructum*, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, *lanugo*. v. Notam. Sane οἰνάνθη est *flos vitis*, proprie agrestis,

9. νικᾷν στέφανον. Sollenne est νικᾷν ἀγῶνα. δρόμον. πάλην (κατά). Inf. 97. νικᾷν ἀρετάν.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: *erat adhuc imberbis, et tamen Aeacidis nouum decus addidit.* Mutaui itaque

A. α. K. ιά.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας
Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μὸν

agrestis, tum cuiuscunque vitis, vt ap. Aristoph. Ran. 1355 οἰνάνθης γάνος ἀμπέλου. v. Script. Geopon. V, 51. et ib. Niclas Ammon. h. v. et Valken. p. 173. *flos* antecedit ὀπώραν, *fructum:* adeoque hic non esse potest mater oenanthes s. floris. Enimuero ὀπώρα h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed *tempus anni iustum, quo efflorescit vitis.* Transfert poeta ὀπώραν ad *pubertatem*, ἥβην, cum qua progerminat *lanugo*, ἴουλος, οἰνάνθη, *flos*, ex poetarum vsu. Simili modo Ὀπώραν pro *pubertate* dixit Isthm. II, 8. vbi eandem appellat Ἀφροδίτας μνάστειραν, cum Veneris vsus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὥραν Nem. VIII, 1. Nec aliter expediendus locus Chaeremonis ex Athen. XIII. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Conuenit, quod puellae immaturae ὄμφακες dictae sunt. 12. Ἐκ δὲ Κ. Διός τε ἥ- Schmidius, vt purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt. 14. χρυσέων. prima et hic corripitur; aut pro anapaesto est spondeus. 15. ἐγέραιρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἐγέραρεν est pro ἐγέρηρεν. 18. Dawes Misc. crit. p. 59. praeclare sibi emendasse videbatur ἵσσαντο, vt Pyth.

que interpunctionem, post ὀπώραν. Ὀπώρα nunc est *pubertas*, ἥβη, cum qua progerminat lanugo, οἰνάνθη. cf. V. L.

12. ἐκ δὲ Κρόνου. per Endeidem (v. 21) matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου filiam: cf. Antonin. Lib. 38. Et mox ἀπὸ Νηρηΐδων, Thetide et Psamathe, inf. 23. — 16. ματρόπολιν, non respectu coloniarum, sed pro vrbe in insula. ξένων ἄρουραν Nem. III, 3.

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γίνεσθαι, vrbem εὔανδρον; precati

μὸν πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ε. ά. Κ. ιά.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια
Τίκτ'

Pyth. IV, 363. Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἕζω ab h. l. non Aeacidae ἕσαντο, *condiderunt vrbem*, neque conueniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro ποιεῖσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἥν τινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quae ab Hesychio notata (θέσσαντο — ἱκέτευσαν, et sic θέσσεσθαι, θεσσάμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀπόθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p. 237. vt tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, vt Schol. Apollonii exponit lib. I. Arg. v. 824. itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, vt esset Aegina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὔανδρον, vt 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Euagora c. 4. 19. πατρὸς δ' Ἑ. Schmid. bene et metro conuenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίτνημι: vt πίτνα a πιτνάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο — στάντες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. a πίτνημι (quod est id. q. πετάω) ἐπίτνην. ἐπίτνησαν. ἐπίτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit iam Schmidius pro ἐς. At Pauw refingere iubet: — θέσσαντο, πὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πιτνάντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἑ. vel πιτνάντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς θεοῦ, τὸν — At τοῦ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum ferri posse; at Pindarum video seruare typum metri semel probatum diligentissime. Seruo igitur θεοῦ ὃν, at

precati sunt Iouem, vt esset vrbs frequens hominibus. v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου.

Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. III, 12, 6. p. 253. Not. p. 778.

Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. ατάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλβον ἢ χερῶν βίαν
Ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
Πόλεμον

at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. Τίκτεν ἐπὶ ῥ. aut Τίκτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui vltima in ἐπὶ sequente ῥ producitur. 27. εὐκλέαν vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendauit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. vt in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνώνας Schmid. et Benedict. ad ductum Scholiastae, *ex Aegina*. ἀποινάσας vbique editum: τὰ ἄποινα, pro *praemio* aut *poena*, adeoque *vltione*. plenior hinc oratio, ἔλασεν ἀποινώσας. 30. ἁπάσα Schmid. vt doricum sit pro ἁπάσῃ, nam α in fine produci debet. 33. ἀνθρώπων molestam facit iuncturam, etsi doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπῳ, cum Aldo. — 35. Erat σιδηρίταν. deb. esse κ. σιδαρίταν, vt Pyth. IV, 438.

25. τὸ μῦσος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. VII, 43. 49. de Tlepolemo. — Mox 29. Δαίμων ἀποινώσας est *deus vltor*.

30. Vulgare esset, οὐ κέρδιόν ἐστιν, ἀλήθειαν ἅπασαν (καίπερ) ἀτρεκῆ, φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. I, 84.

34. Si vero Aeacidarum laudes canendae sunt, vincam omnes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀκεί-
νοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

Α. β'. Κ. ιά.

Ἁγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα

37. Δ' αὐτόθεν. Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. ἐλαφρὰν ὁρμάν Schmid. metro cauens in vltima voc. ἐλαφράν. 41. Erat ἀείδει. ἄειδεν cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45 ἁγεῖτο. Tamen Pauw aliter: ἀείδει 'ν. Π. nisi quod mox ἄειδ' ἐν Π. substituit. 42. ἐν δὲ μέσαις Schmid. recte ad metrum, et debebant seruare Oxonienses, qui dedere μέσσαις. Vulgo ἐν δὲ Μοίσαις. nisi quod Romana Scholiis praefixum habet ἐν δὲ μέσσαις. vnde in marg. Crat. et Brub. venit. 46. νομῶν *diuisiones musicas* explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et iam ante Stephano, qui ed. sec. νόμων recte edidit. Agitur de *modis* musicis.

39. Vel aquilas velocitate volatus aequabo. πάλλοντι vel πάλλονται. πάλλειν, *vibrare*, pro πηδᾶν. πέτεσθαι. 41. Redit ad laudes Pelei, etsi plurali vtitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cfr. sup. Pyth. III, 160 sq. Ipsae Musae chorum duxere, cantante lyra Apolline. ἁγεῖτο pro ἐξῆρχε.

46. Iunge ἀρχόμενοι πρώτιστον (πρῶτον ἀπὸ) Διὸς (h. e. προοιμιαζόμενοι) ὕμνησαν Θέτιν. — δόλῳ πεδῆσαι, *irretire*, *opprimere*, vt vitae peri-

Πηλέα θ'. ὥς τέ νιν ἄβρα
Κρηθεῖς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
Ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

E. β'. K. ιά.

Εὐνᾶς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφα-

49. Vulgo Κρηθηΐς. fuit Κρηθεῖς, vt in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, η corripi ante ις. 50. ἤθελεν ξυνᾶνα M. Aldus. recte, puto, pro ξυνάονα, a ξυνήων, vt ad maritum referatur, ξυνεῦνα, vltima breui, cum tamen ex ξυνεύνη sit ξυνεύνα, vltima longa, mirabantur iam Schmid. et Pauw. (vt pro Νύμφης Νύμφα φίλη Iliad. γ, 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἤθελε, συνεύνα γε Μαγνή· id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπλαξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτροις εὐνᾶς non videt Pauw quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν θέλκτροις εὐνᾶς (pro θελκτηρίοις.) Sed εὐνὴ est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. IX, 68. 9. ἄτερ εὐνᾶς — κτισάνθεν γένος. Adde Pyth. IX, 20. II, 65. et εὐνασθῆναι ἐν λέκτροις III, 44. — 56. τὸ δὲ l. l. esse scribendum, vt tribrachys pro iambo sit, Pauw

periculum adiret, πείσαισα ἀκοίταν ξυνᾶνα, *consortem tori*, Μαγνήτων σκοπὸν, (*regem* Acastum) βουλεύμασι ποικίλοις, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. conf. Nem. IV, 92.

54. ὡς ἄρα ἐπείρα (sc. αὐτὴν) ἐν λέκτροις εὐνᾶς νυμφείας (*in lecto coniugali*) Ἀκάστου.

Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ
Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Σ. γ'. Κ. ια'.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·

"Ενθα

Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὀργὰν — 62. Δείσαις est scribendum, Aeolum more. ὁ δ' εὖ φράσθη non bene repetierunt Oxonienses: inuexerat Calliergus, cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ. ἐφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant. Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli coniectura: ὁ δ' ἐφράνθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν — Νηρεΐδων. perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. VI, 165. 69. νίσεται, Ald. eodem iure ac νίσσεται

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. IX, 77. vt παρειπεῖν et alia similia. τοῦ δὲ ὀργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοί, *eius mentem pupugit*, percussit, *oratio*, *res periculosa*.

61. κατένευσεν. Iupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πράξειν, συμπράξειν οἱ τινὰ Νηρηΐδων ἄκοιτιν. — 67. γαμβρὸν h. l. σύγγαμβρον, *affinem*, nam Neptunus Amphitriten coniugem habebat, sororem Thetidis; vtraque Nerei et Doridis f. — 68. Αἰγᾶθεν. ad Aegas, insulam ad Euboeam, refert Schol. vid. Strab. VIII. p. 386. Probabilius est, vrbem Achaiae Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,
Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

Ἤτοι μεταΐξαντα καὶ

Νῦν

70. μὲν — θεὸν, non dubito μὲν fuisse. Monet idem Mingarell. 73. 74. κρίνει. συγγενὴς δ'. Ald. 75. θεοῦ — Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, vt bene Pauw monet. Mingarell. praeclare conj. τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης. nisi ipse corruptus. 78. Vt verba sunt, sensus esset: Pytheas, auunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat eius stirpem: at cuius? et quid μεταΐξαντα? Pytheas puer porro non erat auunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. V. pr.
Schmidius

71. κάλαμος non est fistula, sed *tibia:* nam et haec ex arundine: v. sup. Pyth. XII, 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in eius honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, vsque ad 75. Τὺ γ' Αἰγίνα. *Vis ingenita omnium, quae aguntur, summam continet:* cf. Nem. IV, 68. πότμος, ἀρετή, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενής Nem. III, 70. De Euthymene v. ad Isthm. V. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. II, 39. Euthymenes victor fuerat in Aegina in Αἰακείοις.

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui vt sensum idoneum habeat, sic refingen-

 dus

Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
Ἅλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Ἐσλοῖσι

Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus μεταΐξαις σε, καὶ. Pauw vero scribere iubet: ἦτοι μετάιξ ἄντα, κ. nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. aemulans, aperte et confidenter.* Vnus Schol. μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σου exponit. Alter videtur Πυθέας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: ἦτοι μεταΐξας τὰ καὶ — Πυθέα. vel μεταΐξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. 79. Κείνου corruptum. Schmidius leg. σεῖ- ο, et Bened. σοῦ τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw: κεῖνος sc. Pytheas. Fuit, puto, κλει- νὸν ὁμ. ἔθνος. 81. μὴν conj. Schmidius. 84. Scripsi κράτει pro ἐκράτει. Vulgo sine sensu κρατεῖ.

dus esse videtur: ἦτοι, μεταΐξαις τε καὶ νῦν ἑὸν μάτρω', ἀγάλλει κλει- νὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας, *Euthymenem suum auunculum aemulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas.* Ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν, Μεὶς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων· ita interpungo: *conspirant in hoc victoriae Nemea et Aeginetica.* 8. *Vicit et ipse in Nemeis, vt tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Aeginetas mense Delphinio dicto. ἄρηρε, et pro hoc, ἄραρε, media longa: προσήρμοσται Schol. h. l. Sic sup. Nem. III, 112 Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν, *nexum ex eo est, coniunctum.* Eodem sensu ἄραρε media breui occurrit apud Tragicos: vt Sophocl. Electr. 148.

84. Debuit esse οἴκοι τε κράτει, vel οἴκοι τ' ἐκράτει· nam de praeterito agitur: *vicit et domi*, in Aegina, *et Megaris* ἅλικας *pueros* ἐλθόντας· vltimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre aduenientes.*

85. *Laetor autem, quod omnes Aeginetae studiis certa-*

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

Ε. γ'. Κ. ια'.

Ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. δίδου
Φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,

Πύκταν

86. Cum in μάρναται media producta requiratur, pro μάρνηται dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subiunctiuus illo est h. l. An fuit μάρνανται πέρι πᾶσα πόλις. 87. γλυκ. τᾷ Μ. τύχᾳ Schmid. et mox 89. Καρπώσαο idem, vtrumque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. σὺν τύχᾳ Μενάνδρου v. Not. Heinrichs olim conj. σὺν τέχνᾳ. 90. Erat ἀεθληταῖσιν ἦμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, vt et alterum, quod iam habet Ald. ἀθληταῖσιν. 92. Ne colon Euripideum laboret, vltima in μηκέτι producta, Pauw coni. Μή κέ τοι ῥίγει, vel Μηδέ τοι ῥίγει. Prius vix graecum; hoc alterum bene. Sufficit -μ ad producendum -τι.

certaminum tenentur. μάρνασθαι de certaminibus. Pyth. VIII, 61. Nem. I, 38. περὶ ἐσλοῖσι, vt Isthm. V, 70 ἀμφ' ἀέθλοις. Eadem Nem. VII, 14. 15. ἐσλὰ sunt καλά, studia τῶν καλῶν. Mox v. 87. ad victorem se conuertit. Ἴσθι, absolute, ex more, vt Ol. XI, 21. Aeschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias εὖ ἴσθι, ὅτι. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptae fortuna, h. e. disciplina.

88. σὺν τύχᾳ Μενάνδρου, proprie eius institutione et disciplina; at et ea cum fortunae beneficio erat coniuncta; vt supra Nem. IV, 12. propitiis Musis, adiuvantibus, σὺν Χαρίτων τύχᾳ.

91. εἰ δὲ (ἐπὶ) Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν (αὐτόν): *materiae laudum tibi affatim est.*

92. δίδου, ἀναδίδου ex v. seq. ἀνάτεινον.

95 Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑλεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

95. πύκτα τε Ald. quasi pro πύκτου sit: minus bene. 97. προθύροισίν δ' Αἰακοῦ requirere Prosodiacum, Pauw iam monuit, cum esset προθύροισι. 98. Αὖθι pro ἄνθεα iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθεα esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat χάρισσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς χαρίτεσι.

95. ἑλεῖν *νικῶντα ἀρετὰν*, vt alias (*κατ'*) *ἀγῶνα*: conf. sup. ad 9. vbi *νικᾷν στέφανον*. *πύκταν καὶ παγκρατίου* pro *πυγμῆς καὶ παγκρατίου*.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Aeaceis forte, cf. Ol. IX, 166.) coronam in atrio fani Aeaci, *Musis propitiis* carminibus celebratum.

NEMEA

ΝΕΜΕΑ

εἶδος ϛ'.

ΑΛΚΙΜΙΔῌ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

παιδὶ παλαιστῇ.

Argumentum.

Alcimidam victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; – 15. aemulatum auum Praxidamantem; - 29. nam atauus Socles a gymnastica cessauerat, vti iterum Praxidamantis filius, Alcimidae pater; ita vt alternis ex ea gente prouentus victoriarum prodiisset. - 52. Celebrantur victoriae tribulium Bassidarum. -- 74. Materies laudum ex heroum Aeginetarum factis. -- 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suae genti adiecit Alcinudas. In fine 108. mentio honorifica aliptae Melesiae.

Σ. α'. Κ. ιγ'.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν
Ματρὸς

1. 2. Versus passim laudati a veteribus.

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at eius pater *Praxidamas* nobilis athleta. inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cuius pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος sc. ἐσμὲν, pro ἓν ἀνδρῶν καὶ

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ
Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν᾽ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. α.

5. ὡς malim ὣς. 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἔμπας Schmid. ex Aldo. ἔμπαν pro ἔμπην etiam recte vulgg. 11. 12. μετὰ νύκτας suspectum facile cuiuis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, vt solet. Pauw emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτὸς, hoc puto verius, non vero vt ipse accipit: *neque post noctu*, sed vt Schol. exponit: διὰ νυκτός. εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί. 12. Interpolauit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de caussa hic ἄμμε ἂν πότμος ἂν refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cuius antispasti in primo pede variant, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est.

καὶ θεῶν γένος, et ἓν pro τὸ αὐτό. Mox πνέομεν pro ἐσμὲν, ἐγεινόμεθα.

4. Διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντως, κατὰ πᾶν διακεκριμένη. Hesiod. Sc. H. 55 Alcmena peperit Herculem Ioui, Iphiclem Amphitruoni κεκριμένην γενεήν. διακεχωρισμένην) ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐςί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον, pro diis *caelum* dixit ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκεος μένει ἕδος αἰεὶ ἀσφαλές. ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα. *similes sumus*. Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Iunge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἄντινα στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πότμος, *fatum*, (ὥστε) ἄμμε

A. α'. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καί νυν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.

Ἄγχι

14. δὲ καὶ νῦν metrum vitiabat. Andiendus erat Schmidius, qui δὲ eiecit. Idem καί νυν scripsit: Pauw probat καὶ νῦν. Aldus exhibet δέ νυν. 14. 15. Vulgo nulla interpunctio est post ἰδεῖν, at plene interpungitur post ἔμαρψαν v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obuium est statuere cum priore Scholiaste, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit:* τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ

τὴν

ἄμμε δραμεῖν πρὸς (αὐτήν), *ad quam metam perueniamus moriendo;* στάθμη, a cursu, *meta*, linea, vt *mors vltima linea rerum;* debebat sequi: ἢ ἐφ' ἡμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί, hoc inuertit: ἐφαμερίαν (ad σταθμὰν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. II, 61 sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. IV, 454. 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos;* v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia 126 seqq. hoc ductum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (vt nec versum in Ἐργ. 108. ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ὁμόθεν.) sed ex antiquis Cosmogonicis et Theogonicis mythis hoc petiit poeta: cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia peruagante. Aliter a Terra, Magna Matre deum hominumque, repetiit Lucret. II, 589. 598 sq.

15. Non dubito, post ἰδεῖν sententiam finiri et interpungendum esse; etsi durum esse non nego τὸ ἰδεῖν, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, vt in V. L. dixi: *cognationem cum diis arguit victor diuina corporis specie*, adspectu, τῷ ἰδεῖν, aut vt noster amat, (κατὰ τὸ) ἰδεῖν, vel ὡς (τινὰ) ἰδεῖν αὐτόν. Tum noua

sententia

Ἄγχι καρποφόροις
Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὧν βίον ἄνδρεσ-
σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
Παῖς ἐναγώνιος, ὅς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

τὴν εὐφυΐαν, *corporis robur*, συγγενές. Ita τεκμαίρει (ὥστε τινὰ) ἰδεῖν ex noto graecismo dictum plenius pro τεκμαίρει. Iam v. 16. noua erit sententia ordienda: Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν — ἦλθέ τοι Νεμέας etc. Ita quoque Pauw facere iubet; nec tamen, quod toties in hoc viro aegre feras, addit, qua sententia acceptum velit. Ἄγχι dictum erit pro ἴσως, ὁμοίως, quod an vsus ferat, nescio: *Pariter atque agri, nunc redit Nemea A.* vt ἀγχίθεοι Hom. Od. ε, 35. Phaeaces accipiuntur a multis pro ἀντίθεοι. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς ἀρούραις. Forte ἄγχι ex glossa venit et fuit ἴσα καρποφόροις. Potest et interpungi post Ἀλκιμίδας, et post τὸ συγγενές; possunt et aliae rationes iniri, sed nulla satisfacit. 21. -μάρψαντ' malit Schmid. Sed variat antispastus. 25. 6. Editum erat: — οὐκ ἄμοι- 26. ρος ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolauit Schmidius: (v. ad v. 12. 13) Αἶσαν αὖ πέφαντ' (Benedictus: ἐκπέφαντ') οὐκ ἄμοι- ρος ἂν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας. At Pauw: Αἶσαν νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ- μοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte.

sententia continuanda ad v. 29. ἄγχι — κατέμαρψαν, ἦλθε τοι N. *Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post auum prodit luctator Alcimidas.*

17 sqq. Similis sententia inf. Nem. XI, 50. ἔδοσαν pro διδοῦσι, et ἔμαρψαν, μάρπτουσι.

E. α'. K. ιά.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἐὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ
Υἱέων γένετο.

Σ. β'. K. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς

Ἦλθον,

34. Νέμεα Ald. 36. 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald. Ἀγησίμαχος f. ex Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur πρεσβύτερος. Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Anecd. Wolf. T. IV. ἐξοχώτατον. 37. Υἱῶν al. Υἱέων metro postulante ex Aldo recepit Schmid. 38. Variat in edd. ἐπεί οἱ et ἐπεὶ οἱ. priore modo, vt οἱ sit pro τῷ, αὐτῷ, acceperunt Scholiastae, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, vt ei, praeter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletae fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τρεῖς, vt sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas,

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. LIX. Paus. VI, 18.

38. οἱ τρεῖς sunt *trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas.* v. Var. Lect. Erat autem

Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὔ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

Α. β'. Κ. ιγ'.

Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλὰ

Σφιν

ctum volebat ὧτε ex ὧτε. Apud Schmidium ἴδις aliqui: non vero in edd. 48. In εὐθὺν vltima syllaba producta requiritur. Schmidius praeclare ad metrum et ad sensum, εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνειν οὖρον poeta et aliis locis dixit Ol. XIII, 38 Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονες οὖρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ'. 49. 50. vid. ad v. 12. 13. Erat 49. — εὐκλέα. 50. Παροιχ. At docet metrum alteri versui -κλέα esse attribuendum, vt vna syllaba sit -κλῆ. Et ἀνέρων prima longa, vt et apud Homer. et al. forte geminato νν. Schmidius: Μ. οὖ. ἐ. εὐκλέ'. Ἀποιχομένων γ. κ. Pauw: Μ. οὖρ. ἐπ. εὐκλέ- α. παροιχομ. γ. ἀνέρ. Mingarell. Μοῖσ', οὖρον cum Aldo. 51. λόγιοι anapaestus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἀοιδαὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, vt ἀοιδοὶ λόγιοι sint *facundi* vt 75. aut λόγιοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus paeonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, vt nihil moueamus!

diuersa iunguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Videor mihi veram laudem pronuntiasse.* ὥτε pro ὥστε, *veluti*. Pergit v. 48. *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:* tum subiicit v. 50: *maiorum enim facta iam alii poetae celebrarunt.* σφιν refer ad οἶκον, iis qui ex ea gente sunt. εὐθύνειν οὖρον, *ventum moderari* vt secundus sit; vt sup. Ol. XIII, 38 Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Nam εὐθύνειν, proprie, *dirigere, recta via aut regula ducere*, mox est omnino *regere*, *mouere*. Hinc εὐθύνειν πόδα ap. Tragicos, et νῆα, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οὖρον; et alia metaphora δίκας Pyth. IV, 273. Tum οὖρον ἐπέων, vt Pyth. IV, 5 αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Eodem tropo dixit Pyth. I, 88 εὐθύνειν ὄλβον.

51. λόγιοι post ἀοιδοὶ, erunt *oratores:* nisi malis *historicos*. cf. Pyth. I, 183. At inf.

Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.
Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ
Σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
ρώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς,
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσα-
λακάτω ποτὲ Καλλίας ἁδὼν

E. β'.

52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scriberent, vel cum Aldo ἔργ' ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμιξαν. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, vt sit; ἔργ' ἐκόμιξαν. 53. Βουδίδαισιν Didymus scribere iubebat apud Schol. fuisse enim Aeginae gentem Budidarum a Budione aliquo ductam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Aeginae fuit, vnde oriundus Alcimidas. Haerebant Grammatici in interpunctione. 62, 3. v. ad v. 12. 13. Schmidius; Τᾶσδε αἷμα π. χρυσα- λακάτας π. Κ. ἀδὼν — Pauw: Ταύτας αἷμα πάτρας χρυ- σαλακάτα π. Κ. ἀ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum; πάτρας χρυσα- vt 86. 63. χρυσαλακάτα — Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης. hoc erit ὁ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendauit;

inf. 75. sunt *poetae*. ἐκόμισαν, celebrarant. κομίζειν nude sic positum accipio pro fouere, curare, adeoque carmine tractare.

55. Tribus, quae ex suo medio, e suis tribulibus, praebet, χορηγεῖ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus iam Pyth. VI, 2.

62. χρυσαλακάτω — Λατοῦς, vt est scribendum, *aureo sceptro ornatae*. v. sup.

E. β′. K. ιά.

Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
σταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
Πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαν-
τος ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδά-
νιον

dauit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτῳ est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. Etiam Schol. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητώ. Porro ἄδων Ald. Rom. Crat. Brub. ᾄδων Morell. at ἀδὼν recte ex Schol. emendauit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare. 67. 68. γέφυρα Κρεοντί- δαν ἐν Ἀ. vel γέφυρα Κρεον- τίδαν Ἀ. legerat Schol. quod, ne vltimam in ίδαν corripi necesse sit, in Κρεόν- τιον Ἀ. mutauit Schmidius paullo audacius. Mingar. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γέφυρα Κρεόν- 68. τειον Ἀμφικτυόνων. et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, vnde is in locum inuolauerit: de Callia enim tribuli agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro iudicum consessu poni, notabile. agonothetae erant Corinthii. Amphictyonum conuentum alium ad Calauriam ante Troezenem obseruauit Schmidius ex Strab. (VIII. p. 674. A. B.) Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss.

sup. Nem. V, 65. *ἀδών, probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et *ibi* (παρὰ Κασταλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam*, *celebratus est carmine*, *quod, pompa ducta*, *victori incedenti accinebat turba*. ὅμαδος Χαρίτων est κῶμος, *pompa cum carmine*. ἔφλεγεν, *resplenduit*, *illustratus est*, vt Isthm. VII, 33 φλέγεται Μοίσαις, *carminibus celebratur*, et Pyth. V, 60 φλέγοντι σε Χάριτες.

67–71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiauit eum victorem. v. V. L. Isthmus ἐτίμασε sc. νίν, αὐτόν.

νιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νίν
Ποθ' ἁ λέοντος νικάσαν-
τ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-
σιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάν-
δε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,
Ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος

71. Melius scribitur ἀν', quam ἄν. 72. Mingarell. conj. πόθ' ἁ λέοντος νικῶντ' ἐ- 73. ρεψε δασκίοις. vel, νικάσαν- 73. τ' ἔρεφε δασκίοις. vt sit antispastus pentasyllabus ἔρεφε δασκι-. Contra τ' ἔρεφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἔρεφ' ἀσκίοις Φλιόεντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ὄρεσιν. ἄσκιος per δάσκιος exponit Schol. *vmbrosis montibus*. Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα κέλευθος sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa p. 62. D. prouerbii loco dictum. 81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi II, 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male οὔνομ'. Mingar. conj. τηλόθ' οὔνομα αὖ. vel τῆλε. hiatu illato. τηλόθεν est *a stirpis inde origine*. vel *a longo inde aeuo*.

71 - 74. Νεμεακὸν σέλινον ἐστεφάνωσεν αὐτόν. ὠγύγια ὄρη, iam olim nota.

75. λόγιοι sunt *poetae*, (cf. ad v. 51) et ad eos spectat σφὶν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. VI, 31 sq.

83. Iam attigerat haec Nem. III, 106. add. Isthm. VIII, 116.

στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ'; Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀόος αἰχμᾶ
Ἔγχεος ζακότοι-
ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν

85. ἔπαλτο alii olim apud Schol. (vt a πάλλω esset, pro ἐπέπαλτο. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed ἐφῆλτο, ἐφᾶλτο. ἐπᾶλτο. Porro ἀπονοστήσαντος expectabam. Habet dorismus locum in verbis in αω, ita recte στάσει, στάσομαι, non in εω. Ita est κρατήσει, non κρατάσει. ἰδώρησε. χώρησε. Variat φιλέω. ἐφίλασε Pyth. II, 30. IX, 34. At mox Nem. VII, 129. φιλήσαντα. ὕμνησαν et ὑμνᾶσαι. 86. 7. v. ad v. 12. 13. Schmidius: δέ σφι νεῖκος ἔνδειξ' Ἀχιλ- λεύς γε, καταβὰς (vel καταβᾶς') ἀφ' ἁρμάτων. Pauw: Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχι- (vt sit antispastus truncatus. cf. 62) λεὺς χ. καταβαὶς ἀφ' ἁ. 86. σφι bene Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. καββὰς nimis reconditum, quam vt a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw, qui et conj. χαμᾶζε καββαὶς, etsi καταβαὶς non minus metrum ferret. 89. Ἀόος legendum cum Schmidio et Pauwio: vt anapaestus pro tribrachy sit. ἀκμᾶ tamen coniicit alter, vt verus sit tribrachys. Vulgo Ἀοῦς. 90. ζακότοιο. nota vox de iracundo. At Schol. a δίκρουν εἶναι petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An ζάκροτον legerunt? 91. καὶ ταύταν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μέν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτά μεν, vt per epexegesin ἀμαξιτὸν ὁδὸν subiungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 91. ἔγχεος ζακότου. 92. καὶ ταύταν μὲν οἱ π. vel ἔγχεος ζακότοι- 91. ο. ταύταν δέ μεν π.

90. ἔγχος ζάκοτον, vt ap. Horat. *iracunda Iouis fulmina*. Et in fragm. Pind. p. 42 de magnis imbribus ὕδωρ ζάκοτον. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

91. *Iam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt*: scil. Aeacidarum.

Ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ε. γ'. Κ. ια'.

Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱεροὺς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

Παῖ,

99. 100. v. ad v. 12. 13. Schmidius: Ἄχθος ἄ. ἔβαν τὸ πέμ- πτον ἐπ' εἴκ. Pauw reliquit versum vt satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα δ γ' ἐ. κλειτὰ γενεά Schmidius temere.

93. *Incedo et ipse hac via*, ἔχων μελέταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quoties hymnum compono.*

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. κῦμα, vel vt πούς νηὸς dicatur, vel vt πούς sit pro πηδάλιον, vt Odyss. K, 33. Dictum est vt vulgare: *res quae est ante pedes*, h. e. proxima. — Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων iunge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidae, alterum familiae laudandae. μεθέπων, *subiens.* ἄγγελος iterum praeco. Erat gentis victoria vigesima quinta.

104-8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, κλᾶρος προπετὴς ἄν- θε' Ὀλυμπιάδος. *duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida,*

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπετὴς ἄν-
θε' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
Τάχος δι' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἁνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, vnde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ' reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. Mox annon leg. σέ τ', ἐνόσφιτε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probauit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

mida, eripuit sors iacta. Obscurus locus, nec iuuat Schol. cuius sunt verba: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est; inter sortitionem enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενειάσαντες ἐξεκρ. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio: cf. Ol. VIII, 90. Pyth. VIII, 117. Nem. X, 50. et notus est locus apud Lucianum. v. Faber Agonist. I, 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico. v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas p. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quae enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si iam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta ἐν παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, vt vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componereturne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἁνίοχον de magistro et alipta dixit. De vsu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308.

ΝΕΜΕΑ
εἶδος ζ'.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι
παιδὶ πεντάθλῳ.

Argumentum.

Sogenem iam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, praemio consentaneo praeclare factorum: -16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re maiorem, exemplo Vlyssis. -48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Aeacidis: ad cuius fata digreditur. -78. Inde ad Aeginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit -117. vota facit ad Iouem Nemeorum praesidem, eiusque filios, Aeacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. ad Neoptolemum redit et deprecatur narrata de eius morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. α'. Κ. ιβ'.

Ἐλείθυια, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,
Ἥρας;

Sogenes, Thearionis f. Aegineta, pentathlo victor Nem. XIV. quam in Ol. LXXIX, 2. incidisse, acute coniicit Corsin. Diss. agonist. p.52. 53. vt prima Nemeas numerari coeperit instauratis Nemeis ludis Ol. LXXIX, 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. Ἐλείθυια primum corrupte Brub. inde Morell. Steph.

1-6. Cur Ilithyiam inuocet Pindarus, multa comminiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus,

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ᾽ οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν

Καὶ

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum πάρεδρε Schmid. at Pauw inuerse legi vult: Μοιρᾶν πάρεδρος β. 5. ἀδελφεὰν trisyllabum est. Itaque ἀδελφὰν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8. 9. πότμῳ Ald. Morell. et Paull. Steph. Tum θ᾽ ἕτερον edd. ἑτέρα Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed vbique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi; εἴργει

scipulus, tradiderat Thearioni seni ex votis ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetae id esse familiare, φυᾷ, ἐκ φυῆς, *virtutem venire*, etiam *corporis*. Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad* ἄθλησιν, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Praeclare autem attemperatum est totum phantasma poetae, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sosthenes sortitus est robur corporis tam insigne, vt nunc puer victor sit in pancratio.

4. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοὶ, *tuo numine*. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornauit hoc, *nascendo seu die seu noctu:* ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus vt Pyth. IV, 455 ἆμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. VI, 10-13. Invertit referendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8. 9. εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἑτέρα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur.* ὁ ζυγὸς

10 Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

A. ά.

εἴργει δὲ πότμῳ ζυγέν- θ' ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent:* ingeniosae, etsi non probandae. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμῳ ἑτέρα pro ἑτέρου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* nauis) sed ὁ ζυγὸς v. Intpp. ad Iliad. Ω, 268. 9. et al. Pro Θ' coniiciunt Γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram alium*, in locum alium atque alium propellunt, vt non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit: proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος εἴργεται, *lanx altera disiungitur* pondere suo ab altera. h. in alteram partem vergit. Vt itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότμου ἕτερον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) εἴργει ἕτερα, *deprimunt, inclinant, diuersa:* h. diuersa diuersorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀναπνέομεν ἐπὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte viuimus.* Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμου ζυγὸς εἴργει (τὸν) ἕτερον ἕτερα h. ἑτέρως, εἰς ἕτερον μέρος, *fati iugum alium disiungit alio diuersis partibus.* fere vt inf. repetit v. 79 sq. nam ad *iugi* notionem ducit ipsa res et εἴργει et ἴσα. Vt iugum εἴρει iungit, συζευγνύει, sic et διαζευγνύει, disiungit, vt alter comparium diuersum, temone medio interiecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam iugo imposito disiungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, iungo cum δὲ, vt sit: εἴργει δέ τε. Sed deletum et ipse malim. 11. ἔνδοξος Ald. cum Schol.

ζυγὸς est aut *de lance* aut *de iugo* accipiendum. Vtrique conueniret εἴργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interiecto temone disiunguntur boum paria: prius tamen praeferam. Possunt referri haec ad Ilithyiam, si εἴργεις scribas: *tu nascendi statim sorte lancem fati alteram deflectis in alteram partem:* ἕτερα, vt est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρως. vt altera, seu bonae s. aduersae fortunae, depressior sit. Atque haec placere possunt prae altera ratione, vt πότμῳ ζυγὸς scribatur, isque subiectum sit. Mox σὺν δέ τιν, διά σε γεγονώς.

A. α΄. K. ιβ΄.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δοριχτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ᾽ ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον᾽ αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.
Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,

Εἰ

15. In σύμπειρον argutantur Intpp. Est pro ἔμπειρος, ἔμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ. 17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit. vulgo ἔβαλεν. fere vt Ol. XIII, 22 ἐνέβαλον. Pro ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖσι aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥεύμασι, recte, si de libatione accepit. 21. ἑνὶ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio: itaque refingit: ἐν ἴσον τρόπῳ h. ἰσοπτρον ἰσότροπον, *aequale ingenio*. Enimuero ἐν sic multo magis friget.

νῶς. et 11. ἀείδεται, quia Aeginetae certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

14. ἐθέλοντι (*amant* οἱ πολῖται ex πόλιν) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἶναι ἔμπειροι) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχεῖν iterum pro εὐτυχεῖν, vt sup. IV, 148. Ol. II, 93. ἔρδων (praeclara exsequendo, factis) ἐνέβαλεν αἰτίαν, *praebet argumentum*, ὕλην, ῥοαῖσι Μοισᾶν, *libationibus Musarum*, carminibus, vt Pyth. V, 134. VIII, 81. Isthm. VI, 30. VII, 26.

18. ἀλκαὶ, vt ἀρεταὶ, τὰ κατορθώματα. mox ἔργα.

20. Conspiciuntur praeclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia saepe frequentata, nunc nouo et ingenioso inuento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quod claritas obtingit tanto maior, quo maior carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia; καθόλου δὲ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τοιοῦτον, ὁποῖον

Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Ε. ά. Κ. ζ'.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου

Παρὰ

23. εὕρῃ τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinuere εὕρηται τις. Mox v. 25. de οὔρῳ accipiendum, *secundo vento spirante* maturant nauigationem: οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, *neque post lucro ponunt*, vertitur, quo iure, nescio; nisi voluerunt: ὑπέβαλον κέρδει, *subiecerunt lucro*, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam. 27. Ἀφνεός τε Rom. cum seqq. edd. Eiecit τὸ, τὲ Schmid. sec. Aldum.

ὁποῖον ἂν ᾖ τοῦ λέγοντος δύναμις παραστήσῃ ipse Diod. I, 2.

25. *Qui sapit, de poetarum carminibus*, per quae factorum gloria et fama seruatur, *mature cogitat: quemadmodum.* Atqui ex more suo solum comparans ponit: *periti nautae de tempestate multo ante cogitant quam illa ingruit.* μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον, *vel* omnino *finitum pro infinito* posuit, *vel*, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu eius quod *de insula Lipara* narrari solet: *e cuius fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum praedicere incolae traduntur.* v. Plin. III, 9, 14. Strab. VI. p. 423. C. — Obscurum est: ἔμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον h. βάλλουσι· videntur contrarium eius innuere, quod sententia postulat; vnde coniicias, forte: οὐδ' ἀπὸ κέρδη βάλον, pro ἀπέβαλον. Est tamen mos poetae a contrario synonymiam petere: οὐδὲ ἔβαλον, *nec negligunt*, h. e. et obseruant, ὑπὸ, σὺν κέρδει, *sagaciter.* Etsi vel sic ἀπὸ — βάλον verius esse arbitror, inscite mutatum propter κέρδει. — Pergit v. 26. *Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.*

27. 28. σᾶμα θανάτου. vt alibi δῶμα θανάτου. *ingrediuntur*

Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ᾽ Ὅμηρον.

Σ. β΄. Κ. ιβ΄.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ᾽ ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
Ἑὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,

Οὔ

28. σῶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *maiorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γεγένεσθαι πλέον (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσέως Ald. 32. Oxonienses ediderant ποτανᾷ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψεύδεσίν οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ. quae respondent vtique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —εσσιν οἱ πο- 36. ἑὰν et ἐὰν iam olim in libris variauit. v. Schol. Aldus ἐὰν, Rom. ἑὰν, vnde ἐὰν cum ἑὰν in marg. Crat. sed cett. ἑὰν. *suam quisque* Pauw exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quae ad se spectat, perspicere*, non suffragiis suis adiudicasset Achillis arma Vlyssi, et Aiacem iis priuatum ad mortem adegisset. Tum ἰδέμεν Schmid. potest tamen dactylus pro anapaesto locum tueri.

diuntur sepulcrum. Horat. II, 18, 29 *Aequa tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σεμνόν τι ἔπεστι ψευδέσσιν οἱ *figmentis* Homeri, ποτανᾷ μαχανᾷ, arte, quae ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. VIII, 46. 47 ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ. sublime euolat, vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μηχανὴ, instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ — cf. Ol. I, 45 sq. *poetae ingenium, ars.* — 34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus caecutit.* 35. Quod exemplo Achiuorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἐξῆν, δυνατὸν

Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-
στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

Α. β΄. Κ. ιβ΄.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον

Ἐν

40. Ἀχιλλέος ante Schmid. 41. Interpungebatur post κομίσαι θοαῖς ἐν ναυσί. 45. Ἀΐδα ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. vulgo inde ab ed. Rom. Ἀΐδαο. Ordo autem: πέσε δ' (πίπτει αὐτὸ, τὸ κῦμα, *irruit*) ἐν (εἰς dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸν) δοκέοντα. h. ἐνέπεσε τῷ ἀδ. καὶ δ. Aldus: κῦμ' Ἀΐδαο· πέσ' ἀδόκητον nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: Κῦμ' Ἀΐδαο πεδ' ἀδόκητον (h. μετὰ ἀ.) ἐν (εἰς) καὶ δοκέοντα. Pauw suspicatur lectum olim fuisse: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἑρπετὸν Κῦμ' Ἀΐδαο πέσ' ἀ. vt sit *fluctus adrepens*. Mox et coniicit: Ἐν κἀδοκέοντα h. καὶ δοκέοντα, quod non capio post ἀδόκητον.

δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδεῖν τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ κατ' αὐτὸν ὄν. — 38. Iterum Nem. VIII, 39.

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, vt dixi, *mortis fluctus*, Κῦμ' Ἀΐδα κοινὸν (κοινῶς) ἔρχεται (*irruit*) καὶ ἐνέπεσε (ἐμπίπτει εἰς) ἀδόκητον καὶ δοκέοντα. (*in claros et in obscuros*. Sic apud Atticos scriptores οἱ δοκοῦντες, *illustres*, *principes* sunt. Ita et in verss. ap. Stobaeum Ecl. I, 3, 22 καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαείρων. Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem*, ita nouo vsu ἀδόκητον actiue dictum est. Mingarellus ad κῦμα refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) τιμὰ δὲ γίνεται (τιμῶνται) *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis*, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, *quorum famam pulcram fouet*, *celebrat*, *numen* carmine. Forte θεὸς est, ἡ θεὸς, Musa.

Ἐν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου

48. βοαθόων erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita βοηθόοι simpliciter sunt *viri fortes*. Volunt veteres βοηθόος esse pro βοηθός. v, ad Iliad. N, 477. Nullus tamen dubito falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse βοῇ θοὸς, *celer in pugna*, agilis. Et βοᾷ θοῶν h. l. Veteres Didymo in Scholiis auctore interpunxerunt: Τιμὰ δὲ γίνεται ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον. Τεθνακότων βοαθόων τοὶ γὰρ etc. continua oratione vsque ad πράθεν. sed male haec Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton haec essent dicta, et iungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τεθνακότων βοαθόων, *caesis defensoribus*, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἤμολον olim lectum fuit, vt ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui iungerent: τοὶ (οἳ) ἤμολον et sequitur v. 54 ἵκοντο. Μόλεν Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapaestus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπεδον produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii: Πριάμοιο inuito metro. παράθεν Ald. vitiose et mox Σκίρου. 52. In Νεοπτόλεμος vna syllaba pronuntiandum Νεο-. 53. τῇ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἧς, ἐφ' ᾗ. Aldus: ἀπὸ πλέων.

46. 7. 8. Vt nunc interpungitur, et recte, est: τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνηκότων, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, *virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur*. Probat exemplum Neoptolemi. 48. τοὶ γὰρ, *et sane*.

Σκύρου μὲν ἄμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. β'. Κ. ζ'.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
ίαθεν ἀκροθινίων.
Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας
Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Σ. γ'.

55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. Μ. δ' ἐν β 57. αὐτὰρ Ald. ἀεὶ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. κτέατ' recte. v. Pauw. Schmidius εὔκτ' *votiua dona* immutauerat. Idem: Τρο- ίαθεν. 60. ἴαθεν γ' Pauw. Mox erat: Τρωϊάθεν, ἀκροθινίων θ' 61. ἵνα κρεῶν nullo cum sensu. Bene θ' sustulit Schmidius: idem iubet facere Pauw, et clauditur sententia: Ὤιχετο δὲ πρὸς θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω- ίαθεν ἀκροθινίων. Ἵνα κ. 61. κρεῶνιν vitiose Ald.

57. τὸ γένος αὐτοῦ Φέρεν, εἶχε, τὴν βασίλειαν ἀεί. — 58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum caussa: (ἐκ) τῶν ἀκροθινίων.

61. Super victimarum carne iurgio orto, ad ipsam aram: Paus. X, 24. p. 858. ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambiguum esse, sitne ὑπὲρ μάχας, κρεῶν (ἕνεκα), an μάχας (ἕνεκα) ὑπὲρ κρεῶν (γενομένης). Ita tamen lenius esset μάχᾳ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula. ab Epicis (ἐν Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. XII. ad Aen. III. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo IX. p. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Machaerum; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, vt Ruhnken. ad Vellej. pag. 5. emendat, quod μετ' ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν
Τρία ἔπεα διαρκέσει·

Οὐ

63. Legebatur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inuerse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γάρ. δέ τι Ἐ. Ald. 70 sqq. Disputant grammatici, quae sint τὰ τρία ἔπεα v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis praeest*) sufficiant *honestam ad caussam*, εὐώνυμον ἐς δίκαν, *excusandae* scil. caedis

63. *Grauiter hoc ferebant*, dolebant, *Delphi*. At Neoptolemus persoluerat id quod fatale erat. — 65. Erat enim fato decretum, vt ex Aeacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐπιχωρίους a Delphis habitus: Pausan. X, 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καὶ οἱ κατ' ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί ibid. c. 24. p. 858. 9. Eurip. Andromache 1236. 7. Serius tamen id factum edit Pausan. I, 4. Gallis expulsis. Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. X. p. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum, ait, adhuc caedibus saeuientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γραφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ γενήσεσθαι.

68. In sequentibus video nunc interpungendum esse post εὐώνυμον v. 70. Tum sententia noua: ἐς δίκαν τρ. *Fatale erat, vt intra septum sacrum sepultus esset vnus ex Aeacidis, vtque ei tanquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam

Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

A. γ'.

caedis Neoptolemi. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἰχρῆν δὲ — Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύταις εὐώνυμον ἐς δίκαν. *ad ius obseruandum.* h. vt in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac iuste omnia fiant, nec cuiquam iniuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas iniuria facta mortem intulit: ita εὐώνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκην, εὔφημον, ἐρικυδῆ. Potest tamen δίκη etiam esse *veritas*, et εὐώνυμον referri ad θεμίσκοπον, vt feci. v. Not. — 72. Ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo: sacris ille certaminibus* (nam ἔργματα sunt ἀγῶνες) *praesidet testis verax et grauis.* Eundem colorem et alias adhibuit, vt συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. XIII, 138 et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν etc. interpungere iam Pauw iusserat

quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulo prospicit. (θεμίσκοπον εὐώνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτόν μεν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε. δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν καὶ ὀφειλόμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι. ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι. λέγεται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον. *Vt hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt:* ἔργμασι, *certaminibus* (cum pompa fieri solitis) *praesidet testis verax*, qui recte de iis *iudicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐώνυμος. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; vti Dioscuri praefuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. III, 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, vt Iolaëa.

73. Redit poeta ad Aeginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: *audeo hoc dicere: per*

A. γ'. K. ιβ'.

Φαενναῖς ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,

Ὁ

serat, sed idem in interpretatione parum felix, vt fere alias. Sententia vniuerse est: *Possem vtique, Aegina, tuorum Iouisque nepotum*, h. *Aeacidarum laudes egregie persequi, sed nolo copia taedium facere.* Saltem essét ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scil. πάρεστι; *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων φαενναῖς ἀρεταῖς οἴκοθεν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet ὁδὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes*. Ol. I, 177. 8. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. *via, qua quis laudes prosequitur:* vt alias *campus*, *area*, *spatia laudum*. κυρία, *praecipua* ac propria, vnice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἀνάπαυσις non tam est *requies*, quam *modus*, vt quis temperet, modum faciat rei. 76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77. 78. Homerum respicit Iliad. N, 636-9. Pro μέλι, μέλη Erasmus in Chil. II, 1. Adag. 50. laudauerat, aduerso metro. Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλοι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ h. κατὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell.) hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν — Sententiam toties ornauit poeta, v. c. Nem. I, 36 sq. Ol. IX, 158 sq. et hoc ipso carmine v. 7.

per facta tuae et Iouis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe, vt non sit aliunde petenda. — θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὥστε) εἰπεῖν· Φαενναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta praeclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, ὁδὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) οἴκοθεν. Sunt λόγοι *laudes*, ὁδὸς *via*, qua eae per terras diduntur: adeoque κυρία. *via regia*, lata. v. Nem. VI, 75. 92. οἴκοθεν, *e gente*, vt iam aliquoties.

79-84. Transit ad felicitatem patris Thearionis praedicandam, qui et studiis

Ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

Ε. γ'. Κ. ζ'.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.

Ξεῖνός

81. τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπα- σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. legit et interpungit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἕνα ἀδύνατον etc. vnde ille, vt nunc δ' ἕν' ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter v. c. Pyth. III, 153 sqq. VII, 20 sq. 87. 88. ἀποβλάπτει Aldus, vnde Schmidius dedit: ἀράμενον οὐκ ἀποβλάπτει φρ. *non oblaedit*, *non destituit*, *sed multum*

diis gymnicis clarus erat et prudentia. *Natura omnes, qui viuimus, alius alia sorte vtimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas) *vt autem vnus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec vnquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὤρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (*sic*) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέλος, *hoc felicitatis fastigium*. Sic tamen ἔμπεδον non *constanter*, *continuo*, sed, *per longum tempus*: scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. ἐοικότα καιρὸν ὄλβου accipio dictum pro ἐοικότα ὄλβον, pro ὄλβον καιρὸν h. e. ὄλβον καίριον, *felicitatem, quae pro aetate, indole et loco viri alicui contingere potest.*

87. Prudentia adest tibi cum praeclararum laudum studio. τὰ καλά, vt saepe, studia, quae conspicuum reddunt,

Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·

Καὶ

multum iuuat. sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, vt Pauw obseruat, Aldum quoque in suo codice inuenisse ἀποβλεπτεῖ, vt eius interpretamentum habeamus ἀποβλέπει. vtrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλέπειν pro ἀποτυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito.* σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλέπει (σοι) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν. 90. ὥτε iterum aiunt dictum pro ὥστε. Emendat Pauw; ᾧ τε vt modo VI, 47. et sic hic quoque Aldus. ὥτε Rom. vnde cett. perperam ὥτε. 94. οὐ ψεύσεταί με praescriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro, οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61 sqq. supra cum inf. 150 sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse; vt alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando Ol. I, 82 sq. Pyth. II, 96 sq. At v. Not. 95. οἰκέων. dissyllabum h. l.

reddunt, in his certamina. τολμὰν ἄρασθαι, τολμᾶν τὰ καλὰ vt Pyth. V, 156.

89. Obtrectant tuis laudibus ciues tui; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquae riuos* in agrum, *deducendo; debetur hoc praemium viris bonis.* Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum fauet, maledicit nemini. v. Pyth. II, 96 sqq. *ἀπέχων, procul habens.*

93. ποτίφορος consentaneum, debitum, hoc viris bonis praemium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, iam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si

sic

Καὶ προξενίᾳ πέποιθ᾽· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,
Βίαια πάντ᾽ ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομνύω

Μὴ,

97. ὄμματι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ. 100. ἔροι Ald. et 102. ἔναρον.

sic statuas: pergit in eadem oratione, qua coeperat: *nemo me reprehendet.* ἐγγὺς ἐὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἐὼν, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium:* pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotae et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *inuidiam popularium,* quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in inuidiam popularium eius;* καὶ προξενίᾳ πέποιθα· pro, vtor: *hospitii iure iunctus* cum Aeginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio,* ex conscientia veri et recti; *homo moderatus,* οὐχ ὑπερβάλλων, non vltra *modum* euagans, sed μέτριος, *et aequus, et* (v. 100-2) *neminis laudibus obtrectans,* adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Vtinam et quod restat vitae tempus hilariter exigam* inter ciuium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me vsu nouit) — ἐννέπων. ὡς εἰπεῖν. *ad obtrectandum.*

103-112. Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε

Μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν') ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
Ἀνέκραγον. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

Εἴρειν

106. Iungo Σώγενες — ὃς etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cito confecta:* adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat aduersarium: etsi intentio virium erat adhibenda. vnde εἰ πόνος ἦν etc. 108. πρὸς ἁ. Ald. 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἂν γ'. Pauw: ἄντ' pro ἄντα.

πάτραθε Σώγενες, (ἀπομνύω — γλῶσσαν) ὃς ἐξέπεμψας — ἐμπεσεῖν· (εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται) Ἔα με. huc vsque orationem continuandam esse puto. 104. *Iuro me laudes haud vltra modum efferre.* Quod toties iam vidimus: v. Pyth. I, 82 sq. 108. *antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Habita ergo certamina pugilatus mane. Sequentia autem non vno modo accipi et interpungi possunt; praeferam hunc: ἔα με. εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, (ἀνακράζω) οὐ τραχύς εἰμι νικῶντι χάριν καταθέμεν· *non sum durus, parcus, ad persoluendum decus*, laudem, *victori.* εἴ τί περ ἀερθεὶς ἀνέκραγον ἂν (ἀνακράζω), *si paullo altius elatus, elatiore voce, praeconium ago.* Vt adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον πον-
τίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

E. δ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει
Ἀσυχῇ. βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
δε

115. Interpungebatur: εἴρειν στ. ἐλαφρὸν, ἀναβάλλεο. *omitte nectere.* vt ἐλαφρὸν sit pro ἐλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ — καταθέμεν) εἴρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλεο Schmid. metro ille cauens. 115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur, immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λύριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus. 119. Πολυφάτων Aldus. vnde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem, malit tamen πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid. et Pauw emendant vtpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἂν τό- nisi quod Pauw suspicatur primam forte Dores in δάπεδον produxisse, δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. ἂν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τόδε Aeginam.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile iudicium poetae in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore et coralio.* De hoc v. Schol.

117 sqq. *Enimuero in Nemea* (Nemeo victore) *Iouis facienda est mentio*, a quo Aeacus est satus. ἡσυχῇ, *suauiter*, puto. Nisi dicas opponi vss. 111. 112. adeoque esse, voce remissiore.

121. ἂν vel ἀν' pro ἀνὰ δάπεδον τόδε, putes Nemeam esse; at seqq. docent, Aeginam.

δὲ γαρυέμεν θευμερᾷ
Ὀπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. ϛ. Κ. ιβ'.

Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
Ἀνδρὸς

122. θευμερᾷ haud dubie corruptum, vt Pauw quoque censet, ex θευμόρῳ, aut potius, quod conuenit, θευμόρῳ. Sic Ol. III, 18 θεύμοροι ἀοιδαί. Pauw Hesychii θεόμορος. Σώφρων. huc vocat. sed θεῖος, θεσπέσιος toties de *carmine* occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas aemulatus, εὐθρόᾳ refinxerat. Mingarellus εὐμόρᾳ. — 125. Ἐμᾷ μὲν. ex chori persona dictum voluerunt veteres Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto Ὑμᾷ scriptum fuisse pro ὑμετέρᾳ, vt ad Sogenem tanquam Aeginetam spectet oratio, vt tamen per *tua* exponi possit, vt Pyth. VII, 15. VIII, 95. Mingarell. conj. ἁμᾷ. Mox Aeacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici herois, memor. Pauw emendat τεᾷ μέν. Tum πολύαρχον praue edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendauit. 126. προπρεῶν alibi non occurrit; videtur tamen a πρᾶον, πρηῢν, πρεῶν recte ducere Portus, vt sit pro προπρηνής, adeoque πρόθυμος. Pauw malit προπρᾶον, etsi εω synizesin admittit. Mingarell. προπρηνέ. 127. ἀ ξεῖνον. Et μὴν vel μὰν pro μέν. 127. δεύεται et olim lectum in libris, vt ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior

nam. θευμόρῳ ὀπὶ, v. V. L. *diuina voce*, praeclara.

125. ὑμᾷ lego, ad victorem, de *Aeaco*, Aeginae heroe. πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Ioue natum subiungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Aeaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem deuertisse aliquando ad Aeacum. Vtique ad Telamonem, v. inf. Isthm. VI, 51 sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Praeparat sequentia de Sogene, qui aedes inter duo Herculis

Ἀνδρὸς ἀνὴρ τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,
Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι
Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων ἐϋκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

A. ε'.

Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γεύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnouerunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino vtilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa beneuolentia? rem haud dubie omnium iucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γεύεται Ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε — Γείτονι χάρμα π. ἐ. *cum omnino ab homine homo aliquantum iuuetur* (κατά τι): *dicamus*, fateamur, *vicinum vicino esse* etc. 128. ἔμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceterae edd. ἔμμεν. 133. ἐδάμασσας Ald. et Rom. sed ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτήμονα haud dubie metrum requirit: monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic sese praebet sententia: *Si vero deum eadem animi beneuolentia esse credere licet:* ἐθέλει κε Σωγένης, ἀμφέπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, vt μαλθακὸς pro *beneuolus*, mitis v. c. Nem. IV, f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν τὶν, ὃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum vrbis Aeginae eundem tecum o Hercules:* siquidem domum habet

lis fana sitas habebat: γείτων autem deus, cuius sacello vicinas aedes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. VIII, 82.

131. αὐτὸ, κατ' αὐτὸ — ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἐθέλει, (μέλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν τὶν pro σὺν σοὶ, *in tua vicinia.*

A. ε'. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὤθ' ἁρμάτων ζυγοῖς,
Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμον'

habet inter duo tua templa, vel aediculas, positam v. 137. 8. Scilicet ἰθέλει ναίειν nota ratione pro μέλλει. ἀμφέπειν θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, vt v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν, *vicum, regionem vrbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμων ἀγυιὰ propter opulentiam aedium et habitatorum. ἐν τὶν pro σὺν σοί. 137. ᾧ θ' iterum h. l. Ald. vt modo v. 90. et VI, 47. vidimus. ὦτε pro ὥστε vereor ne grammaticorum commentum sit. 138. ἐν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χειρὸς, pro χερός, ne in iambicum trochaeus inuadat. 144. σφίσιν idem ex Aldo, vulgo, σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἁρμόσαις; nam iung. εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέκοις, (similiter vt Pyth. XII, 14.) pro simplici εἴθε προσαρμόζοις.

137. Cogitandum de quadrigis: medii equi vtrinque habent iugales. ἐν τεμένεσι, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu o Hercules*, 139. *Iunonem et Mineruam ei propitiam redde.* Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

141. θαμὰ δύνασαι. Nam non semper morbos auertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, vt Pyth. III, 139. Nem. I, 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. ἁρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciter posito. — βίοτον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθένος, vtinam coniunctum esse velis, adesse, ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. σφῶν, εὐδαίμονα ἐόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

Εὐδαίμον' ἐόντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

E. ε'. K. ζ'.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,

Ἀπορία

149. ὄπιθεν Schmid. et praefert quoque Pauw. 152. κύσ' ἔπεσσι. τοιαῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at seruatis reliquis verbis ἐπέεσσι Pauw scribere iubet, vt Pherecratio numeri constent. ταὐτὰ aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. 153. τετράκι τ' Schmid.

149. *γέρας τό περ νῦν* sc. ὄν, *splendorem, dignitatem, decora* ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur inuidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61 sq. Monstrabant Delphis aram, ad quam caesus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. X, 24. p. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetae carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetae animo insedisse: cum eius aram et tumulum ante oculos subinde haberet. *τὸ ἐμὸν κέαρ* vt Isthm. V, 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inuenti: vt si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulgatum: *Corinthus Iouis filius.* — *κέαρ οὐ φάσει, cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam peruersis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

'Απορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

155. μαψυλάκας Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, vt a λακεῖν ex ληκεῖν, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab ἀλᾶν, ὑλακή, profectum esse, vt Pauw quoque suspicatur. Est ergo ὁ μαψυλάκης, et dorice μαψυλάκας. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur γλῶσσαν μαψυλάκταν. τέκνοισιν pro παισὶν vniuerse dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψυλάκης *parens* blatero est, qui cum nihil habeat, quod *liberis* narret, itidem ἀμπολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (υἱὸν) Κόρινθον. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, inquit Pausan. II. pr. οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων, τῶν πολλῶν. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus iniuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses iactasse Corinthum heroem Iouis f. eumque poenas sumturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Prouerb. Schott. p. 299. Zenob. III, 21.

155. ἅτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισί.

NEMEA

ΝΕΜΕΑ
εἶδος η'.
ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗι
σταδιεῖ.

Argumentum.

Iuuenes modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1-9. fausti fuere amores Iouis et Aeginae; inde natus Aeacus, cuius virtus fuit celeberrima; -21. huic pro Aeginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyrae fuit. -31. A digressione se retrahit, ne inuidentium obtrectationi locum faciat; -37. Inuidia etiam Aiacem perdidit, vt solet mala fraus grassari -58. a qua alienum se ostendit; -66. contra se carminibus virtutem ornare, vt nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. ά. Κ. Ϡ'.

῞Ωρα πότνια, κάρυξ
᾿Αφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
῞Ατε

Δεινίᾳ ita h. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eaedem Δείνιδος, vnde melius, meo iudicio, etiam hic Δείνιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel Megas,

1 sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Iuuenta — optabile est, habere*

Ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοισα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροις ἀν' ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
Ἀγαπα-

gas, qui iam hoc tempore obierat (v. 75), victor olim et ipse stadio (v. 26). Dinidem Diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariadae tribules omnino quatuor victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμβροσίων Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendauit. Vulgo: παίδων τ'. 4. ἀμείροις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) *in vlnis*: grauiter obiurgatus a Pauwio: qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et auersam. Ita et Iouis Aeginaeque amor exemplum felicis amoris esse poterat: redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. Ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur; ita alium Ὥρα *amplexu tenet, fouet, blando; alium duro vrget* ac saeuo, quando in superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρείονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et praefero ἀν' ἀγκὰς χερσί, ἀνὰ χερσὶν, ἐν χερσὶν. Ὥρα autem non tam pulchritudo, quam pubertas, *iuuenile decus*.

habere amorem propitium, qualis fuit Iouis et Aeginae, e quo natus fuit Aeacus. Interpositum: καιροῦ μὴ πλανηθέντα, h. ἐπιτυχόντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, *ita vt bono successu in quauis re vtaris.* καιρὸς, *tempus iustum, modus iustus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus.* ὥρα *pubertas* proprie; nam Veneris fructum nuntiat; sed cum notione *iuuenilis decoris, venustatis et illecebrarum amoris* adiuncta; (sic lyrici ingenii impetus plura vno eodemque phantasmate complectitur, vt Pyth. VIII, 1. in voc. Ἡσυχία. Sic Χάριτες Ol. XIV. et πάρφασις Nem. VIII, 54 *obtrectatio inuidi cum maleuolentia, simulatione et fictis blanditiis.* Isthm. V, pr. Θεία, *de splendore omnis generis.*) itaque *oculis illa insidet*, vt alias *Amor*, h. e. amoris illecebrae, et *alteri duram, alteri mitem sortem destinat*, dum aut faciles et secundos amores habet

Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. α'. K. θ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-
νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον

10. τοῖοι malit Mingarell. 12. οἰνό- Ald. vitiose.

habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At *ἀνάγκας* ab *ἀνάγκη* locum vix habet; verum est *ἀγκὰς ἀν'* (*ἀνὰ*) *χερσὶ* vel *ἀναγκὰς* (si modo auctoritas esset alia) *χερσὶ βαστάζεις*, et a nutrice puerum in vlnis gestante petitum videtur. *ἁμέραις*, ipsa dum est *ἥμερος*, *placida*, *mitis*. Putabam *ἔρωτας* latius de quibuscunque studiis posse accipi; vt iungeretur cum *πρὸς ἔργον ἕκαστον*, sed reliqua non conueniunt. Ceterum ad Dinidis pulcritudinem poetam respicere non posse, sed de Aegina nympha cogitasse, in promtu est.

6. *καιροῦ*, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis iungere *καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντος*.

11. *ἔρωτες ποιμένες δώρων Κυπρίας*, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*. *ποιμένα πλούτου*, *dominum*, vidimus sup. Ol. X, 107. *δῶρα Κυπρίας* vt Ol. I, 119. vid. ad Virgil. Aen. IV, 33. Mox 14. *λιτάνευον* pro *ἠξίουν*.

15. *ἀβοατὶ*, *non vocati multi cupierunt eius ductu vti in rebus gerendis.* De *ἀξίαις* v. V. L.

Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἑκόντες,

E. α'. K. ιά.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-
των πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων

Καὶ

17. Legebatur ἤθελον κ. γε πεί- 18. θέσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἂν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: vt coniecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. T. VI. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt. eiecto tamen ἂν versus laborat. Cui medeberis, si legas — θέσθαι ἀξίαις, quod mutauit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἂν retrahebat ad πείθεσθαι, vt sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἂν id, quod ipse posui, — θέσθαι ἀξίαις. 21. Πελοπηΐδαι ἱ- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. ἱ- in alterum versum reiecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπεύς, ῆος: de quo conf. Valken. ad Theocrit. p. 414. 22. γουά- haud dubie leg. metro poscente, cum Schmidio et Pauwio. 26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes.

20. Ἀθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Aeacum heroem facit pro Aeginetis φέρων καναχηδὰ (σὺν καναχῇ) μίτραν (στέφανον pro *cantu*, carmine, vnde Λυδίαν) πεποικιλμέναν, *affabre factam;* simili audacia, qua sup. Nem. III, 136 πόμα ἀοίδιμον.

Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β΄. Κ. θ΄.

Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.
Νεαρὰ

27. Μέγα Νέμειον ἄ. vulgo legitur. Νεμέειον Oxonienses ex marg. Brubachianae receperant. Schmidius emendabat: Μέγαο Νέμειον. vtrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νέμεος, Νέμειος, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. V, 9. Non vero Νεμέειος. 30. Ὥσπερ et Κινύραν Ald. perperam. 31. πλούτῳ sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ὄλβος πλούτου. Praestat Aldina et Scholiorum lectio, a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulgg. ἀμπνέων
33. τε πρίν τι φ. Colon truncatum vna syllaba, quae in sequente versu redundat. Iam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τε malebat γε: ἀμπνέων γε, Πρίν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ- 34. λεκται. ν. — δόμεναι 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κινδυ-
36. νος ὄψον φθονεροῖσιν. quae quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λέλεκται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλᾷ λ. Vt adeo secundum eos vterque versus sic se habeat: Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε, Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται. Posse se in fabulam de Cinyra

28. Ad preces modo v. 24 sqq. pro Dinia et Mega factas respicit: *felicitatem hanc victorum fauentibus diis obtigisse; qualis illa olim Cinyrae,* de qua conf. Pyth. II, 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; noua in fabula vulgo nota fingere difficile: cuius rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. I. in

Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.

Ἅπτεται

nyra excurrere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum prominens,* (Schol. a statu luctae petebat) *et me contineo: colligo me, antequam aliquid adiiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt saepe aliis; noua autem proferre* etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. κται ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi vt hiatum inferrent, dederunt δὲ pro δ'. Schmidius colon sic expleuit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35. 6. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυ- νος, ὄψον φθονεροῖσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brub. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονεροῖς deprauarunt) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δὴ νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγῳ (vel λόγῳ) φθονεροῖσιν. Igitur ὄψον λόγῳ iungit, βασάνῳ plane eiicit, et in capite Δὴ satis ieiune adiungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochaeo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diuersam, nisi quod 35. — ὄψον 36. δὲ λόγῳ φθ. legit; quae non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου,) plenius pro ἐς βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνῶδες πάντως ἐστί, *periculosum omnino est noua proferre, quae ab aliis explorari* possunt, ad rerum fidem et veritatem, et *redargui.* Schol. ἐάν γάρ τι καινουργῶ, ἀπιστηθήσομαι. *Narrationes autem eiusmodi nouae inuidis obsonium*

in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta; at noua, quae inueneris, exploranda dare aliis, periculosa res est. Inuidis in deliciis habetur, si quid habeant* in iis nouis *quod vituperent.* ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασάνῳ, διὰ βασάνου.

Ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεὶ,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

A. β'. K. θ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.

Κρυφίαισι

obsonium sunt, deliciarum loco, cum in iis inueniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiae fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἅπτεται δὲ sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi haec ita constitui possent, facilis esset medicina, vt pro λόγοι legeretur ψόγος, sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονεροῖσιν. Ἅπτεται δὲ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεί. – Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Aiac. 154. sed corrupte: Ὄψεν δὲ λόγοι φθονεροῖς. ἐάπτεται δ' εἰδῶς. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει. 41. 42. Ἡ μιν Benedictus: sed poetae mos ille proprius, reuocare singula facta ad sententias generales. λά- θρα Ald. νίκει Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῷ γήρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νείκει metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in iudicio vincitur, quatenus ἐλαττοῦται, *postponitur*, *contemnitur*, prae altero, victore, qui γέρας accipit, quatenus caussam obtinet et rem de qua litigatur.

37. ἅπτεται δὲ sc. ὁ φθόνος. aut etiam ὁ φθονερός. ex φθονεροῖς. Durum hoc; melior tamen ratio haud suppetit.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod sollennius περιπείρας, *transfigens*.

41. λάθα opp. γέρας. ergo hoc est νίκη, illud ἡ ἧττα ἐν νείκει, *in iudicio*. Illud γέρας, vt quis caussa superior sit, ἀντέταται, tribuitur, adiudicatur, ψεύδει αἰόλῳ, *caussae iniustae*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ' Αἴας στερη-
θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαΐ-
οισιν ἐν θερμῷ χροῒ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι
Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἁμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν

Καὶ

47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. To. VI. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἐπάλλησεν, διεφθάρη. et παλήσειε, διαφθείρειεν. Dignum lyrico, παλαίειν φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adiunctum erat: συμφορᾷ, φθορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. δαΐ- in fine vna syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἕλκεα ῥῆξαν. α in ἕλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii coniecturam amplectitur: ἕλκε' ἔῤῥηξαν. Miror hoc; cum toties ρ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post ῥῆξαν male insertum; iungenda enim sunt: ῥῆξαν ὑπ. ἀ. λ. h. διὰ λόγχης, σὺν λόγχῃ. 52. Ἀχιλλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum iubet, et sic iam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροισι vix videatur υ corripi posse, Pauw conj. πολυφθόροισιν. At sunt multa in poetis huius generis duriora.

44. Ita Danai gratificati sunt Vlyssi, eumque caussa superiorem reddiderunt, (θεράπευσαν) occultis, iniustis, suffragiis. — 47. φόνῳ πάλαισεν, succubuit leto, ἐδάμη.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχᾳ pro σύν. — v. 53 debebat sequi τὰ δ' ἐν.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. VII, 120. Pyth. IX, 77. malitia,

Καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἁδὼν καὶ
Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

A. γ'.

55. μύθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει. iambus pro trochaeo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat: ἀντέχει. Schol. ἀνατείνει, ἐπαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60. 61. ὁδοὺς ἀπλανεῖς vnus ex Schol. memorat. ἐφαπτοὶ μανθάνων ὡς παισὶ κλέα· Ald. vitiose. — 64. ἀδὼν Ald. et Morell. ἀδῶν Rom. Crat. Brub. ἁδὼν emendate Steph. καὶ, *etiam* moriar ita. φίλος ἀστοῖς π. Anal. Brunck. T. I. p. 174.

tia, dolosus animus cum inuidentia et maleuolentia, erat iam olim inter homines, non nunc demum.

57. 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, τὰ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, *putre*, *infirmum*, *exile*, ἀνατείνει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, cui opp. βιᾶται. *viros claros deprimit*, *obscuros illustrat*, iniuria et maleuolentia hominum. cf. Pyth. XI, 45.

64. *Vt vixi, ita moriar, ciuibus meis probatus.* Φίλος ἀστοῖς, vt est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. T. I. p. 174. Tota Stropha praeclara est et magnum poetae ingenium cum magnis sensibus et magno animo coniunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter

A. γ'. K. ϑ'.

Αὔξεται δ' ἀρετά, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερϑεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰϑέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέρ-
ψις ἐν ὄμμασι ϑέσϑαι
Πίστιν.

68. Αὔξονται δ' ἀρεταὶ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: Αὔξεται δ' ἀρετά. vtramque lectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw. 69. δένδρον ἀναΐσ- σει Pauw scribendum esse monet. δένδρεον ἀΐσσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀερϑεῖσαι 'ν Schmidium scribere debuisse, censet, ad ἀρεταί. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, *inter*, aut verius, *per*, διά. Veteres Grammatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰϑέρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὸν αἰϑέρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw ὑγρόν γ' αἰϑέρα offert: vtique deterius.

aliter se habere experientia docuit.

68. Αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: *nisi carmine celebrata, facta praeclara oblivione sepulta obscurantur. Facta* (ἀρετὰ) *crescunt* sc. fama, celebrantur; ἀερϑεῖσα ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διὰ, *per viros ingeniosos et veri studiosos*) ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσσει, ἀναΐσσει, πρὸς ὑγρὰν αἰϑέρα ἐέρσαις χλωραῖς (διὰ) — 72. ἀμφὶ πόνοις, *in certaminibus praecipua aliqua ratione indigemus amicis*, qui virtuti laudes debitas circumspiciant.

73. ϑέσϑαι πίστιν ἐν ὄμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, h. e. efficere vt res vere talis habeatur qualis est; ita et ἡ τέρψις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, vt illud aliis ante oculos ponatur;

Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι,

E. γ'. K. ιά.

Οὔ μοι δυνατόν. κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων

Δὶς

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede vt v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χηριαδᾶν esse debuit. cf. Pauw. τε post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τε. Sed praestat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τέλος.

tur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73-75 pro eo quod vulgo esset: *qui magnam felicitatem consequutus est* (vt victor) *rebus praeclare gestis, in votis habet, eandem felicitatem carmine celebratam videre.* Hoc ad ipsum felicitatis *fructum* et ad iucunditatem transtulit *in personam mutatam*: τέρψις (h. ὁ τερπόμενος) μαστεύει, πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι, *in votis habet, vt aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat.* Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad viuidum repraesentat: id quod facit poeta carmine.

75. Megas pater iam obierat. 78. χαῦνον, *nullus exitus.*

79. Vt nunc verba se habent, procedit sententia inde ab: ὦ Μέγα, hoc modo: *in vitam te reuocare non possum, at memoriam tuae tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum.* In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τε abundat τε. nam *Chariadae* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem, magnum.* Schol. *vocalem* accepit, εὔτονον μουσικὴν στήλην. Sane λάβρος est loquax, vt Ol. II, 156. et notus λαβραγόρας in Homero.

ὑπερεῖσαι

Δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς. ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον
Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

82. cf. ad pr. εἴδους. χαίρω δὲ — Possunt melius omnia iuncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρα, Χαριάδαισι, λ. — δὶς δὴ δυοῖν, χαίρω γε πρ. — ἱείς. 83. ἐπαοι- δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienae esse a loco, in quo de hymnis (κομπὰς) agitur. Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odae. Aliae edd. omnes ἐπ' ἀοιδαῖς (pro διὰ ἀοιδᾶν). Sententiam et alibi frequentauit: etiam Isthm. VIII. pr.

85. ἦγε μὰν Ald.

ὑπερεῖσαι λίθον, στήλην sc. δυνατόν ἐστι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus ποδῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat *bis duas*.

82. *Omnino gaudeo* πρόσφορον κόμπον ἱείς, *laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro praeclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentauit, Ol. I, 157. 8. II, 93-95. VIII, 9. Nem. V, 87. 88. etc. *victoriam esse laborum et aerumnarum dulce lenimen*, ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀμοιβὴν, ἄποινα.

83. ἐπ' ἀοιδαῖς est pro δι' ἀοιδῶν. *Multi iam certaminum aerumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam iam in remota heroum aetate carmina victoribus accini mos fuit.*

NEMEA

NEMEA
εἶδος θ'.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι
ἅρματι.

Argumentum.

Chromium pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1-17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. -61. Bona vota pro Aetnaeis. -79. Inter fortes eorum viros est Chromius. -103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς ά.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,

Τὰν

Tria quae sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. huius hymni; idem adiicit: διὸ κεχωρισμένως φέρονται. Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad ἐγκώμια pertinere, quae Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene circa Ol. L. institutis. v. Pausan. X, 37. et Schol. ad v. pr. Referebа-

1. E Pythiis Sicyone habitis κῶμος victoris ducitur in Siciliam ad vrbem Aetnam.

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ᾽ ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ᾽. ἀλλ᾽ ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ᾽ ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β′.

ferebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20 sqq. Ita enim poetae sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, vt tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. εἰς Λ. cdd. vett. Emendauit vir doctus in marg. Brub. et hinc Schmid. 4. 5. ἀναπεπλαμέναι ξείνων, *completae hospitibus exceptis*, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et aduerso metro, nam πλα longum ex ἀναπεπλημέναι. et erat ξείνων νενίκανται iungendum: ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων sc. παντὶ εἴκουσαι ξένῳ καὶ οὐδένα ὑπελαύνουσαι (f. ἀπελ.), *admittunt hospites*, adiuncta notione magnae multitudinis; hactenus haec paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non ineleganter emendat μεμύκανται. vti portae, quae aperiuntur, *mugire*, βοᾷν, dicuntur: modo de μεμύκημαι constaret an vsu habitum sit. Notum illud Homericum: Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. XVI, 15. occurrit. 10. αὐδὰν μανύει, *hymnum annuntiat Latonae eiusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: τῇ τε Λατοῖ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι.

5. *θύραι νενίκηνται (ὑπὸ) ξείνων*, vt in illo: *victae patuere fores*, multitudine ingredientium. *ἀναπεπταμέναι* de hospitalitate; etiam in vulgari oratione: Cic. Verr. IV, 2 *huius domus — nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. αὐδὰν μανύει, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonae et liberorum victor currum conscendens.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν
Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ᾽ ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ᾽ ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ᾽, ἀνὰ δ᾽ αὐλὸν ἐπ᾽ αὐτὰν ὄρσομεν
Ἱππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ᾽ Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

17. πρόσφορος καύχας iungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἁρμοζοντά ἐστιν. ἔπη καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδὴ ἐπέων ornate pro simplici ἔπη. ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων καύχας, πρόσφορός ἐστιν, est: *rem praeclare gestam aequum est carmine celebrare.* Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Praestat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχήσεσιν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quae est in βλάστη, βλάστησις. ἄνθη, ἄνθησις. cf. Toup. Emendat. in Svidam To. I. p. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (vt modo Nem. VIII. 82) scil. τῷ ἐσθλῷ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν.
20. ἀέθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus: ἄθλων?

13. Carmen hoc antiquum est quod attigerat Nem. III, 50. et forte idem Pyth. IX, 167 sq. 15. χαμαὶ, *humi abiectum?* nam χαμαὶ *sub terra conditum* esse nequit. 17. *Conuenit carmen rebus praeclare gestis.* vid. Var. Lect.
18. Ἀλλ᾽ ἀνόρσομεν, *igitur.* 22. ἐπ᾽ Ἀσωποῦ ῥεέθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

Δ. γ'.

"Ος τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις
Ἅρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-
όν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοί
Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν,

Δόντες

32. πατίρων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύη et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἀνδρομέδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod siue ab ἀνδροδάμας, αντος, siue ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. III, 67) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ἡ ἀνδροδάμη. adeoque τ' seiunximus: distinximus etiam reliqua curiosius.

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione ciuium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, vbi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. V, 67 sq.

32. ἀρχοὶ δὲ. exciderat adeo regno Argiuorum stirps Talai.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocauit. Hoc γνωμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit iurgia:* ὁ κρείσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.

Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
. . . . . ἑπταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν
Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν. οὐδὲ Κρονίων,
Ἀστεροπὰν ἐλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. έ.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
Χαλκέοις

39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42. 3. Legebantur — καί ποτ' ἐς 42. Ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὐ κατ' 44. ὀρνίχων ὁδόν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, expleuit et refinxit; καί ποτε Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ κατ' ὀ. ὁ. Pauw libros esse expectandos prae se ferens, vitium in solo versu 43. quaerit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ κατ' ὀ. ὁ. Ego quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, vt proxime ad veram rationem accessisse mihi videar. 44. οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopaeus, Pronax, Mecistheus et soror Eriphyle.

43. (καθ') ὁδὸν ὀρνίθων οὐκ αἰσιῶν, *expeditione infausta*, οὐδὲ Κρ. — κελεύθου. *et malis cum ominibus.* Nota haec, vt et 56. septem rogi, cf. Ol. VI, 34 ἐρυσάμενοι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes*, adeoque *priuati reditu.*

Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρῃ
Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ς'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν Θυμὸν

54. Videtur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύειν vel ἐρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media breui. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *seruare, tueri.* Benedictus suspicabatur fuisse ὀλεσσάμενοι. per se recte; sed nimio recedens a scriptura. ἐρυξάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύκειν. quod putes haud dubie tenendum *inhibentes.* ἐπισχόντες. At vide an praesidium sit in Homerico Od. ψ, 244 Minerua *diem detinuit,* Ἠῶ — ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθ' ὠκύποδας. 55. λευκανθέαν vtraque ed. princeps, et hinc aliae. λευκανθέα recte emendatum a Schmid. praeeunte Scholiasta, qui etiam σώματ' praue legisse videtur. 57. Ἀμφιάρηϊ iterum cum signo diaeretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆϊ refinxit, vt sit ab Ἀμφιαρεύς. Equidem nullus dubito, ι adhaesisse ex maiusculo literarum charactere, et exarandum esse Ἀμφιάρῃ ab Ἀμφιάρης. etsi cum Pauwio et ipse miror hoc maluisse Dores pro Ἀμφιάρας. Sed et sic sup. Pyth. V, 30. Ἀμφιάρηος occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox Nem. X, 92. Παμφάῃ.

Mingarellus etsi probanit Ἀμφιάρῃ, conj. tamen Ἀμφιάρῃ.

58. ἔσχισε.

61. 2. 3. πρὶν (αὐτὸν) τυπέντα (κατὰ τὰ) νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθῆμεναι (κατὰ) θυμὸν μαχατάν. vt 87. θυμὸν αἰχματὰν dixit, *fortem.*

Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰ-
τναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν
Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι Λαόν.

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo ἀναβάλλομαι *reiicio*, h. praetereo, accipiebant; Pauw, *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phoenices sunt repressi: et sic v. 65. 66. φεύγοντι καὶ π. θ. εἰ δυνατόν. Κρ. quo nil ieiunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: ἀναβάλλεο, *o Iupiter remoue quam longissime.* Nihil mutare consultius. v. Not. πεῖρα est μάχη. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. I, 137 sq. ἀναβάλλομαι accipiendum respectu τοῦ, αἰτέω. illud *deprecatur*, παραιτεῖ, ἀναβάλλεται, *reiicit*, *remouet*; hoc alterum *petit*. Tum preces fere eaedem, quales l. c. Pyth. I, 137 sqq. 71. αἰτέω est dissyllabum.

66. εἰ δυνατὸν ad superiora tractum, ieiunam orationem facit. Immo vero — θεῶν. Εἰ δυνατὸν, Κρονίων, — ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτέω σε — *Si per fata licet*, si fas est, *o Iupiter*, deprecor, *precibus meis remoueo*, (h. precor vt tu remoueas) *quam longissime bellum hoc cum Poenis*, *contra vero* precor, *vt des* etc. Haereo adhuc in ταύταν. an Poeni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argiuorum et Thebanorum: vix bene.

Λαόν. ἐντί τοι Φίλιπποί
Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
Ἄνδρες. ἄπιστον ἔει-
π'; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,
Ἔκρινας

79. Quae alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res praeclare gerendas elargiendis. Iungenda putabam κλέπτεται (κατ' ἐκεῖνα) ἃ φέρει δόξαν. Non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ἣ, productum. 80. ὃ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδὼς γάρ· ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ὃ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.*

79. 80. *Studium rerum honestarum*, quod gloriam affert, quo gloria paratur, *clam cedit lucri cupiditati.* Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, quae coniuncta est cum *verecundia et pudore*, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτεται pro νικᾶται ὑπὸ κέρδους, quia ὑπόκρυφα, *clanculum*, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h. e. vt ne expensas in eas res faciamus, *vincuntur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in praeliis, in discrimine pugnae animaduerteres, quod gloriae studium eum armat, instruit, vt vim hostilem propulset.* ἔκρινας ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας αὐτῆς, οὕνεκεν κεῖνα θεὸς, ἡ Αἰδὼς, (Φιλοτιμία) ἔντυεν αὐτοῦ θ. α.

82 sqq. Idem color Pyth. I, 147. Praecipuam virtutis gloriam consequutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta haec pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelae, tum Syracusarum, qui ab Ol. LXXII, 2. computari solet. Hippocrates, Gelae tyrannus, aliis vicinis ciuitatibus subiugatis

Ἔκρινας ἀν' κίνδυνον ὀ-
ξείας αὐτᾶς,

Δ. η'.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυνεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ. βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. θ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-

ποι

83. ἂν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν' scribi solet. 84. ἀϋτᾶς primus Morell. emendauit. Ante corrupte, αὐτᾶς. — 91. πολλ omnes vett. Primus emendauit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol. — 97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, vtrum Ἀρείας, an Ῥείας, an Ἀρειάσπορον sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀραῖς, *minarum* (Poenorum, nam fuere in tis, bello quoque petitos Syracusanos vicerat, Gelone equitatui praefecto: Herodoto auctore VII, 154. et, in Excerptis libri XX, Diodoro p. 558. To. II. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e Timaei libro X. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii.

85. *οὕνεκεν* est pro ὅτι. Non, vt redditum video, cuius rei caussa.

89. *Παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι. possunt consilium inire ad* —

ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ᾽ Ἁγησιδάμου
Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρῶτα. τὰ δ᾽ ἄλλαις ἁμέραις
Πολλὰ μὲν ἐν χονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, Φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ᾽, οἳ σὺν νεότατι γένωνται
Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ί.

in Schol. qui pugnam cum Poenis factam esse putarent) *traie-ctum.* 99. τοῦθ᾽ Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ. 106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendauit Crat. puto ex Schol. Est iterum ὁ αἰών, vt sup. Pyth. V, 8. ἁμέρα ab ἅμερος, ἥμερος, non vt vnus ex Schol. ab ἡμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἀμίρα vitiose Ald.

98. δέδορκεν, *illuxit*, *irradiauit*, vt Olymp. I, 152. Mox Φέγγος est κλέος.

101-103. Forte non est: *alia alio tempore commemorabo;* etsi defendas simili loco Pyth. XIII, 146. Verum: *alia aliis diebus*, alio tempore, *partim terra partim mari, gesta commemorare possim*, commemoranda habeo. Φάσομαι pro Φαίην ἄν. Mox σύν τε δίκᾳ, vt nunc interpungitur: *quae gesta sunt in iuuentute et in caussa iusta.* Mira haec ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νεότατι γένωνται, σύν τε (l. σύν γε) δίκᾳ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα. *iure meritoque iucunda fit vita.* Pyth. IX, 170 αἰνεῖν — παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τε post σὺν reuocat me. An fuit σὺν τύχᾳ? *cum successu.* vt Isthm. VIII, 149. ἀγὼν σὺν τύχᾳ.

104. σὺν νεότητι pro ἐν, Mingarell. *iuuenili audacia.* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, δικαίως.

107. Iunge ἴστω λαχών, pro σὲ λαχεῖν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog.

Δ. ί.

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω
Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
Ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promtu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ'. Pauw: οὐκ ἔξεστι vel οὐκ ἔνεστι. Supra Pyth. X, 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose. 114. Ἡσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debuit Ἀσυχία.

Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitae illa iucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem diuinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet.

111. οὐκ ἔστιν, οὐ δυνατόν ἐστιν, αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. III. extr.

114. 5. *Vt conuiuium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperauit: *Conuiuium desiderat iucunditatem,* nam ἡσυχία h. l. synonymum *laetitiae, hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoriae, gaudium ex illa) *iucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis:* γλυκὺν κώμου προφάταν, προηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου, cum in conuiuio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

Δ. ια'.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ᾽ ἅς ποθ᾽ ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

121. νεμάτω vett. edd. Emendauit Morell. et Steph. praeeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet. 131. νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De futuro Como haec a v. 128. idem Pauw accipit. quid ni de praesenti hoc? κελαδῆσαι habet locum τοῦ κεκελαδηκέναι. νίκαν etiam Scholiastae legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων iungit, alter ἀκοντίζων Μοῖσαν inuenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζειν, βάλλειν, ἔπεσσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μουσᾶν expeditum sensum habet.

123. In Pythiis Sicyone ἆθλα φιάλαι ἀργυραῖ. conf. Nem. X, 80.

128. Sic nunc reddo: *vtinam hanc victoriam* (ἀρετὴν vt saepe) *carmine celebrem* σὺν Χάρισι *fauentibus Gratiis* (pro Musis), καὶ τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν ὑπὲρ πολλῶν, *et vtinam consequar victoriam*, h. praestem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est ἀκοντίζειν ἄγχιστα σκοποῦ Μοισᾶν, de laudibus iustis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Haec iam saepe vidimus, vt modo Nem. VI, 45 sq.

NEMEA

NEMEA

εἶδος ι'.

ΘΕΙΑΙΩι ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ

παλαιστῇ.

Argumentum.

Commemorat plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argiuorum κλέη, tandemque in victore subsistit. - 39. Eius victorias commendat, optatque tandem, vt etiam Olympicam consequatur. - 68. Inde laudes victorum ex ea gente, - 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deuerterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse deuertitur.

Σ. α'. Κ. ια'.

Δαναοῦ πόλιν, ἀγλαο-
θρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς
Μυρίαις, ἔργων θρασέων ἕνεκεν.

Μακρὰ

Thiaeus, Vliae f. Argiuus, victor Hecatombaeis, qui Iunoni Argis celebrabantur ludi. 1. 2. ἀγλαο- θρόνων Schol. praefixum habet interpretamentum. Sic εὔθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel diuinum, vt ἄνασσα.

3. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐ δ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Α. ά. Κ. ιά.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι

Ζεὺς

6. τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola aemulatus, etiam τοῦ Π. rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατάκτισθεν ἄρ' ἄστη. Sed ἄστ pro breui positum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ καλὰ ῴκισεν ἄστη sc. Argos, quae et verss. seqq. 17. 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. VII, 57. παρεπλάγχθη vitium ed. Oxon. 16. Ὀικλείδαν etiam hic intempestiue vulgo ante Schmid.

6. *μακρὰ, πολλὰ, longam narrationem praebent.*

10. Hypermnestra sola sponsum non iugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κουλεῷ κατασχοῦσα (h. μόνη. Etiam Aeschylus Suppl. 378. voce sic vtitur) rectum tenuit. Mox 16. Amphiaraus pugnator πολέμοιο νέφος, *pugnae procella.*

Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.
Πατρί δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκα.

Ε. ά. Κ. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
Ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρέν, οἱ

Ὄψιν

19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν. vt et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene expleuit Schmidius: τοῦ- τον κ. λ. Pauw vel sic vel τόν- δε. *hanc famam, laudem, declarauit.* Erat — μολὼν 20. τὸν κατέφανε λόγον. 23. Θρέψεται δ' Ald. Θρέψε δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolauit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23. 24. Θρέψε τὰν δ' αἰχμὰν Ἀ. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρέψεν δὲ, me fugit. Metricum (τὸ ά, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ- ωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος. — 26. Vulgo ἐπεὶ καὶ ἐν. καὶ sensui et metro aduersum expunxerat iam Schmidius probante Pauw. Porro scribas licet χαλκοῖς. quorsum enim χαλκέοις, vt synizesis fiat? Post γενεὰν sententiam finimus. 27. ἔναρεν. τί οἱ Ald. et Rom. Emendauit Ceporinus: ἔναρέν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii volun-

21. 22. Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia iunxerunt, *Argiui ad iusti normam*, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρπὸν φρενῶν, φρένας καρπίμους, εὐκάρπους, pro *mente matura, prudentia.* Ad rem cf. Nem. IX, 35.

23. *Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorem.* Sic αἰχμὰ inf. Isthm. V, 42.

24. *Iupiter venit in eius domum; eius familiae inseuit Herculem.*

"Οψιν ἐειδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελεία
Παρὰ ματέρι βαίνοι-
σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ια.

Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.

Ἀλλ'

voluntatem ἰναρόντι ex vetere lectione refinxit. Pauw coniicit fuisse olim lectum; ἴναρίν τοι pro ἴναρίν γ' οἱ cum fulcro. Praestat cum Mingarello continuata sententia ad ἴναρεν. τῷ refingere.

31. Interpungi potest: οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελεία παρὰ ματέρι βαίνοι- σ', ἔστι, καλλίστα θεῶν. *cuius vxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens, πάρεδρος Iunoni.* Vt nunc est, erit παραβαίνουσά ἐστι pro παραβαίνει, πάρεστι. De epitheto Τελείας, *pronubae*, nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timaeum p. 224.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, vt oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (vt cum Horatio Pindarus *ruit ore profundo*; vel vt *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ἀναγήσασθαι, ὥστε διηγήσασθαι, quot *decora*, *laudes*, *memorabilia* laudum argumenta (ἐσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. I, 87. haec ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. *Est quoque invidia* in magnis laudibus *metuenda.* Ambigua est verborum iunctura: acquiesco in hac: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι

Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔσχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

A. β'. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,

Τρὶς

40. πάλης ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabam desiderat. ποτὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: ποτὶ βουθυσίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἡλίου Ald. 45. Etiam εὐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφραντικῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. *faciles labores*, vbi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felices*. conf. Nem. VII, 107 sq. — 46. Vulgo accip. πόθ' pro ποτὶ, πρὸς, Ἕλλανα στρατὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. XI, 75.

ἀντιάσαι αὐτῷ τινὰ vel τοῖς ἀντιάσασιν αὐτῷ. Vsus infinitiui frequens, vt inf. 90. De voce v. ad Ol. II, 173.

39. ad se. 40. λάβε φροντίδα h. μελέτην, de carmine, *mediture*, h. cane, celebra cantu certamen luctae, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκεος propter clipeum pro praemio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. VII, 152. Pausan. II, 24. cf. Spanh. ad Callim. L. P. 35. Mox victor periodicus vicit

46. ἐκράτησε δὲ καί ποτε (κατὰ) τὸν Ἕ. σ., μολών τε (σὺν) τύχᾳ (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἰ. καὶ Ν. στέφανον, ἔδωκέ τε ταῖς Μοίσαισιν ἀρόσαι. Accipiendum sic ἀρόσαι absolute, *vt iam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad prouentum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat. — De agro Musarum reuoca

in

Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. οὐ δ' ἀμέχθῳ καρδίᾳ,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

Ε. β'. Κ. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε
Χ' ὥς τις ἀμιλλᾶται περὶ

Ἐσχάτων

52. νομῷ Schmidius cum Didymo rescripsit, *in ditione Adrasti*: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur. nec male, *ex Adrasti instituto*: qui primus ludos Nemeae habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστείῳ νομῷ, vt ἐν δαπέδοις Ἀδρ. νομοῦ sit. 53. τῶν μὲν vulgo aduersus metrum. τῶν γε μὰν Schol. ad pr. carminis. vnde Schmid. τῶν μὰν dedit, Pauw etiam τῶν μέν γ'. 57. 8. Vtrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' ἀείδω τὶν θεῷ τε τῷ θ' ὅστις ἁ. π. Pauw: (v. ad v. 23. 24) Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε, καὶ ὅς. Τις ἁ. π.

in animum P. VI, 2. N. VI, 56. κρατεῖν τὸν στέφανον, vt νικᾷν V, 9. parum tamen placet, cum praecesserit κρατεῖν στρατόν. Forte praestat interpungere: τύχᾳ τε μολὼν καὶ, *etiam*, τὸν — στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόται, Τρὶς μὲν Τρὶς δὲ etc. τύχᾳ, plene Isthm. VIII, 149 σὺν τύχᾳ, *fausto euentu, vt victor esset*. Isthm. IV, 52 ἔστι καὶ ἀφάνεια τύχας, *victoriae*. λαχὼν v. ad Nem. VI, 106.

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum est* ἐν τὶν, παρά σοι. 55. οὐ δὲ παραιτεῖται: Grammatici volunt esse αἰτεῖται παρὰ σοῦ. At Pindarus ait: *premit sua vota; non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine prae ignauia, cum satis animosus sit*, προσφέρων τόλμαν pro ἔχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat

prioribus

Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. ἁδεῖ-
αί γε μὲν ἀμβολάδαν
Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ καυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-
τρώων

ἀ. π. scilicet θεᾷ vnam facit syllabam. Felicius coniectauit Mingarell. Γνώτ' ἀείδω Θειαίῳ χ' ὅστις — 59. κορυφᾶς Schmid, quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: vt Ol. XIII, 64. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. 63. γὰρ pro μὴν praue Ald. 64. 5. Vocibus Γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69 sq. Locus impeditus. Simplicissimum, et sensui accommo-

prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis et Nemeis.) *Nouit haec, quae dicere volo, cum ipse deus* (immo Theaeus v. V. L.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox v. 60. ἔσχε pro ἔχει. ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. III, 20 et al.

61-68. Panathenaeis vicit et praemium hydriam *figulinam* thecae aereae *affabre sculptae* inclusam, oleo ex olea sacra plenam reportauit. v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖε, ἕπεται (σοι) τιμὰ εὐάγων θαμάκις σὺν Χαρίτεσσι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγνωτον γένος ματρώων ὑμετέ-

τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.

'Αξιω-

commodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἕπεται θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον ματρώων ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* σὺν Χ. καὶ Τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* aut ἕπεταί (σοι) *adest tibi*, est tibi. Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γέρας, appositum εὐάγων τιμά. Possis iungere ὦ Θειαῖε, πολύγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἕπεται — πολυγνώτῳ γένει. Pauw omnes in his caecutire praefatus, sic ordinat: Ἕπεται — ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. *Sequitur vero ordine*, post te commemoratum, *o Theaee, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum verus Gratiis et Tyndaridis saepe.* Vltima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὔστοχος. Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἕπεται, *congruit* (laudat Ol. XIII, 67. Nem. XI, 56. III, 49. I, 41. Pyth. III, 150.) *non dissimile tibi est, o Thiaee, illustre genus maternorum maiorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μάτρωας Pindarum dixisse γονίας μητρός. p. 316, 15. — 71. εὐάγων. Si ab ἀγὼν ductum est, vt sit ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεὶς, dicas: quid ni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, vt ab αἰὼν est εὐαίων, erit εὐάγων. Iungo autem εὐάγων θαμάκις, *saepe victoriis illustrata gloria.* εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, *agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. σὺν Χαρίτεσσι, vt σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς et passim alia: *diis iuuantibus, fauentibus.* — 72. Edebatur: Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Colon, quod quiuis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut iudicio, equidem non dicam. Τυνδαρίδαις Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus.

ὑμετέρων. *Thiaee, clara progenies, est tibi gloria ex felici saepe certamine, fauentibus Musis et Dioscuris,* per totum *genus auunculorum maternorum*; e quibus statim

Ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν. Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

Α. γ'. Κ. ια.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

Ἀλλὰ

versus. Schmidius iam dedit: Σὺν Τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie verum erat. Similis iunctura v. 89. 90. Sed Pauw et hic oblo- quitur, et emendat vel Τοῖς Τυνδαρ. vel x. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ. Mingarell. x. τέ πως Καὶ Τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refinxit. Sed e poetae persona, inuersione sententiae facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiae cognatus essem*, id me consequutum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *vt fronte explicita incederem*: οὐ κατηφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας. 74. Erat σύγγονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic τε producta. 78. θάλλησεν Schmid. a θαλλέω, vt Nem. IV, 143. volebat. Sed est θηλέω, θαλέω, prima adeo producta. Pauw *Proeti vrbem* Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' aduersus metrum ante Schmid.

statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclaruisse νικαφορίαις sc. αὐτῶν, maiorum Thiaei maternorum.

80. 81. ἐπέβαν (ἐπέβησαν τῷ Ἄστει Προίτου, *Argos redierunt*) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, praemio, quod vidimus modo Nem. IX, 121-7. adeoque ipsi ἔχοντες ἄργυρον (argenteas phialas), vnde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. II, 13 ἀργυρωθεῖσαι ἀοιδαί.

Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ε. γ'. Κ. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ
Ξεινίαν παρὰ Παμφάη,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
Ἐγγενὲς,

86. ἀριθμῆσαι. Supra Ol. VII, 45 erat ἀναρίθματος. vt etiam ἀριθματὸς est ap. Theocr. XIV, 48. XVI, 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. IV, 149 est ἀτάρβατος, etsi θαρσήσας Pyth. IV, 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est sollenne: τιμᾶσαι. νικᾶσαι. 89. πὰρ Διὸς. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ. vti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas cur non iungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρέθηκεν. vt mons Ioui sacer certamina ac praemia posuerit: vt Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas nouatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε (v. Ol. IX, 143-5.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὥστε) νικᾶσαι. (*ad contendendum scil. super eo praemio*; aut νικᾶν χαλκὸν contendas dictum vt Nem. V, 9 νικᾶν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw iungi iubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91. 2. v. ad 23. 24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἐλθόντων ἐπὶ Ξεινοσύναν παρ' Παμφάη. Pauw: Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ Ξενίαν παρ' Παμφάη. 92. Παμφάνη typogr. error ed. Oxon.

84-87. χαλκὸν μ. — ὃν — Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ὄρος, vel ἱερὸν) ἔθηκε τοῖς νικήσασι παρὰ τῷ Διὸς sc. βωμῷ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χερῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e maioribus Thiaei.

Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δι'

95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendauit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοιρᾶν Ald. 99. θάλειαν. cum Aldo et Rom. recte scribitur, vt sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλερὰν) ἀγώνων. θαλεῖαν Schmid. At θαλειᾶν Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέπουσι μοῖραν θαλειῶν, administrant fortunam epularum. Atqui praesident ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδήμενοι Ald. 103. ἐνναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanae παρά. sed recte iam expleuit vtrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina.

96. ἐπεὶ — *quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartae tutela, praesides, fortunam certaminum laetam moderantur:* quod iam dictum vidimus Olymp. III, 63 sqq. μοῖρα θάλεια, θαλερὰ, vel laeta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλερὸς, νίκη θαλερὰ et al.

101. 2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. fidem seruant tanquam ex hospitii iure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, vt iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adiuuent.

103. Vidimus hoc iam Pyth. XI. fin. 106. ἐν γυά-
λοισι

Διῒ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας αἰχμᾷ.

A. δ'.

105. τάν θ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ, 243. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι, Rem bene interpr. Schol. alter ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνης, h. *sepulcro*. item inf. 163. 4. cf. Pyth. XI, f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. V, 130. Battiadae sepulti: ἄτερθε δὲ πρὸ δω- μάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν Βασιλέες ἱεροὶ Ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: coniicit, πᾶς χολωθεὶς, parum commode. πως poetae et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. IV, 253 μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnae caussa (v. Theocr. Id. XXII, 137 sqq. add. Lycophr. 544 sqq. Schol. Iliad. γ, 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiae, Phoebe et Ilaira, Idae et Lynceo, Apharei filiis, desponsae et a Dioscuris raptae: cuius narrationis fontem Carmina Cypria praebuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. IV, 2. et 3. vt adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis. cf. ad Virgil. T. II. Exc. 1.) Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. IV, 3. pr. vtrumque ap. Apollodor. III, 10, 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. LXXX. 113. λόγχης Ald. ἀκμᾷ trochaicum poscere notat Pauw.

λοισι Θ. *in cauo*, in sepulcro ad Therapnas. ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, ἔχοντες, *eadem sorte vterque fruentes:* vt πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux εἵλετο, *praetulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

A. δ'. K. ια'.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-
γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
Πάντων

114. πεδαυ- γάζων Ald. quod bene reuocauit Schmidius. Aeolicum pro μεταυγάζων. Rom. πέδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tamen Morell. et ποδαυ- γάζων Crat. Brub. et hoc mutauit Steph. in ποταυ- γάζων. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere iusserat ἥμενον, sequebatur eius auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἡμένως (vel potius ἡμένος, vt ex dictis colligo) pro ἡμένους. et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen prouocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt haec: — αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταντταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω) Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη. Νύξε δ' ἄρ', Ἀγχίστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν φησι — Corrupta haec. Forte fuit: Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στὰς τὸν Κάστορα· Κάστωρ ἐλόχα, φησὶ, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. II, 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. III, 10, 2. p. 733. Ex edd. vtraque princeps ἡμένως exhibet cum Brub. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph. Schmid. Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest, vnus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest: insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἐνημένους ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cauo.*

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suauitatis habet, quod paucissima sunt, quae legentem morari possint. ἥμενον an ἡμένως (forte antiquo more ἡμένος fuit) scribatur, per se nil interest; vtroque enim modo res narrari, et vere etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum vnus et telo transfigi. Apollodorus pro vtroque laudari poterat lib. III, 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενον εἶναι haud dubie a veteribus

Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
Ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ' ὠκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοὶ δ' ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ.

E. δ'.

119. ἐξικέσθαν pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο. Sed, quod saepe facit Homerus, variant poetae numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργου ἐμνήσαντ', manifestum sphalma, omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab vno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed iam Schmid. praeclare emendauit: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠ. vocabulo Homerico: Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο. 121. Est Pindaro Ἀφάρης, ητος, (vt et Apollon. I, 151.) qui aliis Ἀφαρεὺς est. Aliter haec narrat Theocr. XXII, 207. 124. πατρῴῳ erat. πατρωΐῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit.

ribus ita accepta sunt, vt intra cauum, truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. IV, 2 Lynceus ὃν ἔφη Πίνδαρος οὕτως ὀξὺ ὁρᾷν, ὡς καὶ διὰ στελέχους ὁρᾷν δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210 (in Fragm. Pind. CXXX) τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα, δολοφονήσαντα (*cum vellet occidere*, δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lyncei, Idam) ὥς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως: scilicet Aphareis filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem inuicem *graue malum perpessi sunt*, *Iouis numine*. Dictum secundum illa δεινόν τι

E. δ'. K. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ' ἀνέσχασαν. ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῷ
Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἅμᾳ δὲ καίοντ' ἐρῆμοι.

Χαλεπὰ

125. 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ'. Describit cola Schmidius: Ἔνθεν οὖν ἁ. ἄ- γαλμ' Ἀΐδα, ξ. π. Pauw: ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ- μ' Ἀΐδα, ξ. π. Mingarell. 125. — ἄ- 126. γαλμ' Ἀΐδα. In Scholiis redditum: στήλην ἑνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες. 129. σχασαν ἐφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνέσχαξαν. Mingarellus: οὐδ' ἀνάσχασαν. ὁρμα- vel οὐδ' ἀνσχάξαν. ἐφορμα- Proximum, puto, vero: οὐδέ τ' ἀνέσχασαν. ὁρμα- *Illum nec contuderunt nec represserunt.* 134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμα δὲ. κέοντ' vtraque ed. princ. *iacebant.* male. Vtriusque, et Idae fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis.

τι ποιεῖν καὶ πάσχειν, v. N. IV, 51. 2. Nam Pollux insequutus eos est 122. 3. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Aphàretis patris tumulum: vnde raptam columnam in Pollucem coniecerunt; at 128. ille Lynceum iaculo traiicit, et fulmine interiecto a Ioue Idas ictus cadit.

125. ἄγαλμα Ἀΐδα pro τοῦ τύμβου. nec vero statuam hic quaeres, quae illa aetate non erat, sed στήλην. mox ξεστὸν πέτρον. ἀλλ' οὔ νιν *Pollucem* immortalem, e Ioue natum.

131. ἐνέπληξε τῷ Ἴδᾳ. fere vt Pyth. III, 102.

Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. ϛ. Κ. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν.

Θερμὰ

135. 6. Schol. accipit: ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρειττόνων. Schmidius hypallagen quaerit. Pauw idem esse ait ὁμιλεῖν ἀνθρώποις κρεσσόνων (quod nemo, puto, graece dicat) et κρέσσοσιν, ἀνθρώπων. mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ- ποις, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν. vel χ. δ' ἔ. ἀνθρώπων, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν. prius tamen praefert. Enimuero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituatur. v. Not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius; φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Pauw: φρίσσοντα κίχεν ἀναπνοάς. vt duae breues pro prima choriambi longa sint. nec dum piget popularis nostri acumen sequi. Benedictus: φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἔκιχεν. ἀναπνοᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, vt sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς. Vulgo vbique ἀναπνοάς, vt sit φρίσσειν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοάς, (a φράσσειν, *obstruere, claudere*) *inuenit asthmate spiritum sibi intercludentem.* adeoque

135. 6. Docte haec dicta sunt. Proprie ὁμιλεῖν τινι μάχῃ, ἐν μάχῃ, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρεσσόνων χαλεπή ἐστιν ἀνθρώποις, (ὥστε) ὁμιλεῖν (scil. τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. X, 47. νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. Paullo ante v. 134 ἐκαίοντο (vterque frater, Idas et Lynceus) ἁμᾶ, ἐρημωθέντες, *nemine opem ferente.*

137. Ταχέως. Pollux accurrit ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. Φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς, pro κατ' ἀναπνοήν, *horrentem difficultate*

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ᾽ ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
Φωτί. παῦροι δ᾽ ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

A. ε΄. K. ια΄.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ᾽ ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ᾽ ἐξαύδασ᾽ ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός. τόνδε δ᾽ ἔπειτα πόσις,

Σπέρμα

adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus. 141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ᾽ ἐντέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τέγκων. *miscens lacrimas cum suspiriis.* 144. καὶ ἐμοὶ θ. Schmid. cum Ald. vtrumque bene. πενθέων est dissyllabum. 146. φίλω malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus) cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud praeferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas euitat, hic est, vt genera ad indiuidua, indiuidua vero ad genera reuocet. 149. Erat ἤνεπε. At ἔννεπε verum, v. ad Pyth. IX, 49.

cultate respirandi. Forte palpitationem moribundi designauit; etsi iam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, vt sit φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι κατ᾽ ἀναπνοήν.

141. τέγγων proprie τὰς στοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τέγγεσθαι dicatur os, *lacrimis humectari.*

143. 4. τίς δὴ λύσις — *quae tandem medela est huius mali!* h. e. nulla ne via Castoris a morte liberandi?

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. πελάσαις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro *prolem,*

Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ
Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

Ε. ί. Κ. ιβ'.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσσασθαι ἴσον,

Ἥμισυ

152. πελάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, vt asynartetum integrum sit, pro πελάσσαις. 157. Colon mutilum. Scholion: εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ etc. vnde Schmid. non male explevit versum: αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι θέλεις. Benedictus propius ad Scholii verba: αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοὶ Σύν τε. Pauw libros vett. expectandos censet. Interim sententiam vtique tenemus manibus. 159. 160. Erat ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος. v. ad v. 23. 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: Ἐστί σοί μεν τοῦτο λάχος· Κασιγνήτου δ' εἰ πέρι. Mingarell. delet μὲν 159. vt sit ἐστί σοι τούτων λάχος. Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro μάρνασθαι dedit ex Aldo μάρνασαι. id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. ἀποδάσσασθαι tacite a Schmid. receptum. Vulgo ἀποδάσασθαι.

prolem, et hinc ἔσταξεν pro *genuit*) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἐθέλεις subint. μᾶλλον, αἱρεῖς, *praefers*.

160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, vt ei vita continuetur. 162. τὸ ἴσον ἀποδάσσασθαι αὐτῷ. 163. *viuendum tibi est* — vt adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, vt alternis moriantur et in vitam reuocentur fratres; sed vitam retinent, *viuunt*,

Ἥμισυ μὲν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν,
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-
μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

165. χρύσεον est dissyllabum. 166. αὐδήσαντος Ald. et Rom. emendauit Cratandrina. γνώμᾳ Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo γνώμα — θέτο. 170. χαλκεομίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum huius coli exemplorum: indigue ob id habitus a Pauwio.

viuunt, modo in caelo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. διπλόαν βουλὰν, ex Homerico διάνδιχα μερμήριξεν.

168. ἀνὰ δ' ἔλυσεν s. Pollux s. ὁ Ζεύς. Alternis nunc vterque diem viuunt. Castor χαλκεομίτρης, χαλκοκορυστής.

NEMEA

εἶδος ιά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡᾼ ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙῼ

υἱῷ Ἀρκεσίλα.

Argumentum.

Gratulatur poeta viro Tenedio, Aristagorae, magistratum apud ciues suos initum, - 12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; - 42. praedicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratae per aliquod tempus; - 50. ferentibus ita vitae humanae vicissitudinibus - ad f.

Σ. ά. Κ. ς'.

Παῖ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Εὖ

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπινίκιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παροίνια Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophas et Antistrophas ad nouem cola reuocauit Mingarellus. 1. ἅ γε emendatum a Schmid. pro vulg. ἅ τε. At ἅ τε est id. q. ἃ, ἅ. Idem λελογχυῖ' Ἑστία perperam. 2. σύνθεσιν vocat hunc versum metricus

1. Publica ara, ἑστία, focus, vrbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. ά. K. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις Ἐν

metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Aldus in duo cola diuidit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapaesticum penthemimeres: Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας. nec improbat Pauw, quia nouenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, vt in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestae adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2) Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰενάοις.

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους,

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deae, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis*; (Vestae igitur non modo igni aeterno et libatione sacrum factum, sed et victimis. cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicae: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσι Τένεδον. πέλας (κατὰ) σκάπτῳ, σκῆπτρον, *ad hastam deae, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra* 8, et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum

Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

E. ά. K. θ'.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,

Ἐν

11. Δωδεκάμηνον scribendum vel Δυοδεκάμηνον. pro δυωδεκ. 11. 12. Accipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπταίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. Potest quoque πέρασαι scribi, vt Vestam inuocare pergat, vt v. 4. δέξαι. ἀλλὰ σύ, ὦ Ἑστία, πέρασαι (sc. αὐτοῖς, Aristagorae et Symprytanibus) τέλος δ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro σὺν δόξᾳ et σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. In alterutro latet vlcus. Vitium quaerere malo in posteriore et refingam περά- σειαν ἀτρώτῳ κραδίᾳ. 12. κραδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceterae ex Rom. καρδίᾳ. 15. τε ξύγγονον Schmid. vt τε producatur. 17. παραμεύσετ' Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente scribi παραμεύσ. aeolice. v. ad Pyth. IV, 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. et recte. Sup. Pyth. II, 93 καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα.

tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9. 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία. *ius hospitii.*

11. ἀλλὰ — περάσαι supple δός, δίδου, αὐτοὺς περάσαι τὸ τέλος δωδεκάμηνον etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* τὸ τέλος, magistratus, vt οἱ ὄντες ἐν τέλει. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; vt posterius praeferam, suadet nexus sequentium.

Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. ς'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖ-
σθαι χρεὼν,
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν
ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

A. β'.

21. Hesychii glossam ἐπιεσσάμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι, proxime praecedit, malebantque adeo ἐπιεσσάμενος. Glossae Pindaricae in Hesychio aut nullae aut rarae sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. I, 691. occurrit: ἐπερχόμενον που δίομαι εἰς ἔτος ἤδη γαῖαν ἐφέσσεσθαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. Ad sententiam loci cf. Nem. III, 32 sqq. IX, 109 sqq. 22. Pro μὲν necesse est reponere μίν. quod etiam Mingarell. viderat. 23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. In vltima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw conj. μελίζειν ἀοιδαῖς. 25. νίκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ praeclare idem emendauit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαλαυχεῖ.

20. *Is meminerit se mortalem esse*, nec pro mortali conditione posse felicitatem maiorem assequi. μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι. περιστέλλων pro περιστελλόμενος h. e. —εσθαι, se amictum esse.

22. αἰνεῖσθαι pro αἰνεῖν αὐτόν. Viam parat ad Aristagorae laudes. ἐν λόγοις pro διὰ λόγων. *Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

A. β'. K. ϛ'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμ-
πίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ
Κασταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β'. K. ϑ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν

Τὸν

29. Ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μὰ. 33. τῶν ἐνεστήσαντ' ἄν τι πάλων corrupte Ald. 36. κώμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Bmb. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine ρεοις synizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, vnde Oxonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Reuocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetae consuetudo commendat, pro σὺν π.

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt *cunctatio*, *metus*, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda maiora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-7. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν. Dixit *rediturum eum fuisse victorem* (ἀνὰ vel καθ') ἑορτὰν τέθμιον, *festo sollenni seu certamine ab Hercule instituto.* ἐν πορφ. pro σύν, et ἐνόστησε κωμάσαις.

Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ

38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferri putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi vltima corripitur a Pindaro, quod neo ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μάν. 44. Aldus: — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντία Schmid. vtpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi Dactylicum metrum adoptetur, vt spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, vt alius spe praeclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus maiora viribus aggreditur; αὖχαι pro αὔχη, αὔχησις. ἔβαλον, pro ἐκβάλλει, *priuat*, alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἐὼν) a praeclaris ausis quasi iniecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedaemonico, Orestae socio in colonia deducenda in Aeolidem Asiae. Egerat de eo Hellanicus Αἰολικῶν α'. Sub Oreste profectio coeperat, Penthilus, annis LX. post Troiae excidium, processit vsque ad Thraciam, eius filius attigit Asiam. v. Schol, quod illustrat Sturz fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo XVII. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulnerauit.

Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ϛ'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.
Ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι
Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος

50. Aldus (v. ad v. 2) sic dispescit: μέλαιναι καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι. Tum ἐν χερῷ δ' Ald. et sine iota ἐν χερῶ δ' Rom. Crat. ἐνσχερῷ δ' Brubach. iterum ἐν χερῷ δ' Morell. et Steph. emendauit tacite Schmid. ἐν σχερῷ δ' et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. I, 106. et inf. Isthm. VI, 32. Poterat quoque scribi ἐνσχερῷ, vt ap. Homer. ἐπισχερὼ legitur. 51. In περιόδοις vna syllaba exuberat. Schmidius refinxit περόδοις, quod parum placet. vid. sup. Pyth. III, 94. Pauw incertus erat inter παρόδοις, προόδοις, προσόδοις. miror non deuenisse ad ἐτέων περ ὁδοῖς. vt ὁδοὶ pro περίοδοι, quod proprium rei vocabulum est, dictae sint. Alioqui subsistendum est in eo, vt περιο duabus breuibus syllabis efferri potuisse credamus.

48 - 54. ἀμφέροντ' accipi potest pro ἀνεφέροντο: *Antiqua virtus renouauit*, iterum produxit *robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus*, quibus illa quieuit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, vt reliqua; vt sit: *at solet antiqua virtus recreare*, iterum proferre, *robur hominum generationibus*, seu temporum interuallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. VI, 16. Ita ἀρεταὶ ἀρχαῖαι pro ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφέρει σθένος ἀλλασσομένη (ἐναλλὰξ) ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς. 50. ἐν σχερῷ, quod alias ἐπισχερὼ, ἐφεξῆς, continuo. v. V. L. 51. ἐθέλει, μέλλει, solent. 52. πλούτῳ ἶσον pro vulgari

σὺν

Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

E. γ'. K. θ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-
ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμ-
βαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι

52. Sustuli interpunctionem post φέρειν, etiam Pauwio monente: ἄνθος εὐῶδες ἴσον πλούτῳ, h. *par copia*, s. *copia pari*, *eadem.* — 54. σθένος metro vim facit, quod iam Schmid. vidit. σθεῖνος an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum pro vera voce etiam Pauw suspicatur; verum θνατὸν οὕτω ἰσχὺν ἄγει parum poeta dignum. Scholiastes: καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος etc. Legerat ἔθνος pro σθένος? vt βροτέων ἔθνος Pyth. X, 45. *eadem sorte vtuntur homines.* Mingarell. tentabat γένος ἄρ'. 57. τέρμα legisse videtur Schol. pro τέκμαρ. Mox μεγαλανορῖ' ἐμβαίνομεν Aldus, metro vitiato.

σὺν πλούτῳ ἴσῳ, *prouentu pari.* 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται (οὐ πάρεστι) τέκμαρ. h. κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὄν, οὐκ ἐστὶ σαφὲς, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. II, 55. Nem. VI, 10. Pergit: In incertis *tamen* ad hunc modum euentis molimur ardua multa. μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν (pro μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, *indulgemus magnanimis sensibus*; aliud est, superbe incedere) ἔργα (*audacia facta*) τε πολλὰ μενοινῶντες (*molientes.* poterat μενοινῶμεν, sed inuersum est) τὰ γυῖα γὰρ (τὰ σώματα, ἡμεῖς) δέδεται (ἐν) ἐλπίδι ἀναιδεῖ (pro

Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

vitiato. Conuenit vsus τοῦ ἐπιβῆναι: vt Nem. III, 34. Odyss. x, 424. ψ, 13. 52.

(pro ἐνδέδεται, *illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), προμαθείας δ' (προμηθείας) ἀπόκεινται ῥοαὶ, (quae alias ὁδοὶ) *etsi modi, successus, euentus, remoti sunt a nostra praenotione*, praenosci non possunt. Sequitur 62. *praestat itaque, moderata consilia sequi:* χρὴ θηρεύειν μέτρον κερδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθὰ μ. *at insanum est, nimis ardua appetere:* μανίαι ὀξύτεραι (μανία ὀξεῖα ἐστὶν) ἐρώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἔρως τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μαίνονται ὀξέως, *valde, periculose*, ἐκεῖνοι οἳ ἐρῶσι τῶν ἀπροσίκτων.

Ι Σ Θ Μ Ι Α

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος ά.

῾ΗΡΟΔΟΤΩι ΘΗΒΑΙΩι

ἅρματι.

Argumentum.

Omisso eo, ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai - 22. in quorum laudes excurrit poeta; - 44. esse victorem dignum carmine; et esse aequum, vt id impertiatur ipsi. - 76. Memorantur eius victoriae - 96. et magna victoris felicitas. – ad f.

Σ. ά. Κ. ζ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεὸν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
Θήσομαι.

Variae Lectiones.

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50) Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem eiectus Orchomenum confugisse, vnde postea Thebas rediit. 1. χρύσασπις Θ. Ald. adv. metrum.

Notae.

2. *Etiam occupatione mea potius et grauius habebo.* Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem

Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι. τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ'πολλωνιάς. ἀμφοτέραν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. ά. K. ζ'.

Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
Δειράδ'·

3. θάσομαι Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a θηέομαι, dorice θάομαι, θάσασθαι, ductum esset, *spectare*, secundum observata virorum doctorum, Koenii ad Gregor. Corinth. p. 101. et Valkeu. ad Theocrit. p. 351. 367. Vnum exemplum supererat Moschi III, 53 θάσει, quod nunc mutatum in θησεῖ, vt factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quae a τίθημι, olim θέω, θήσω, θήσομαι, ducuntur, vbique η retinent Dores. Erat quoque θήσομαι in ed. Rom. Crat. Brub. νεμεσᾶσαι Bened. vt infinitus pro imperante modo sit; sed μὴ νεμεσήσαι et νεμεσάσαι sc. Delus; etsi sic antiquior forma esset, νεμεσήσειε. poterat quoque esse νεμέσησαι, aoristo imperatiui medii. 4. 5. Interrogationem primus appinxit Crat. In Romana etiam: ἐν ᾇ κέχυμαί τι, φ. et in Ald. ἐν abest. male. 5. τοκήων Ald. 6. ἀμφοτέροις τῶν Ald. ἀμφοτέραν τοι Rom. hoc mutauit Crat. in vulgarem rationem: ἀμφοτέρων τοι. Romanam lectionem reuocarunt Oxonienses. Pauw conj. ἀμφοτέραιν scriptum fuisse. 9. Κίῳ Ald.

victorem componere recipiebat, in paeane a Ceis in Delo per θεωροὺς cantando. ὑπέρτερον τιθέναι, προτιθέναι, προκρίνειν.

4. ᾇ ἐγκέχυμαι, ἔγκειμαι, *in qua* hymno ornanda *occupatus sum*, studio effuso.

7. ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τέλος, *vtrumque hymnum ad finem deducam*, χορεύων, *celebrans*, καὶ τὸν Φοῖβον — καὶ τὸν Ἰσθμὸν h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse Ἰσθμὸς ὤπασε — victorias sex, h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὤπασε
Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε

E. α'. K. ια'.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω

11. Praua veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui ἐξώπασε vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. ἐξώπαζεν, ἐξέπεμψε. nec tamen absonum, veteres ἐξοπάζειν dixisse. In Pindaro manifesta est sententia: *sextum iam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportauerit.* Quod ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς adscriptum illud non inueniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desiderauerit. 17. 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύ- χων τὸ μὲν ἅ. τ. γ. vt vtrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότω Schmid. qui adeo iunxit: τεύχων τὸ γέρας ἅρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἅρμ. τ. γέρας Impediti aliquid inesse loco, inprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud vno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα.

19. Ἀνία δ' Pauw malebat.

16. Γηρυόνα κύνες. Non nouauit poeta fabulam, sed κύνας pro κύνα dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἅρματι τεθρίππῳ, *hymnum victoriae eius curuli parans,* et quidem νωμάσαντί τε ἀνία χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, *regenti currum sua manu,*

Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-
μόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ'.

Ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων
Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδού-
ποισιν ὁπλίταις δρόμοις.

A. β'.

26. ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις Pauwio accipiuntur, vt Ol. I, 140. ἵπποι ἐν πτεροῖς pro πτερωτοὶ, sic *certamina cum praemiis*, *in quibus praemia proponuntur*. Mihi simplicius videbatur ἄεθλα et ἀγῶνας distinguere vt *ludos* et *certamina* singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. ἀγωνίσματα, inf. v. 36. ἔργματα. 28. Καὶ λεβήτεσσι, φιάλεσσί τε χ. et v. 29. σεβόμενοι στ. Ald. corrupte. 31. 2. ἔν τ' ἀσπίδεσσι ὁπλίταις δρόμοις Ald.

non misso curru cum auriga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Κάστορος) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus; sed quale olim in similem victoriam curulem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit: conf. sup. ad Pyth. II, 127. XI, 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse: quod ex v. 23-44. manifestum fit. Fuit in his ἀγὼν ἐπὶ Πελίᾳ.

26. Et in sollennibus ludis non vnum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30-34.

A. β. K. ζ.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴεν;
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ᾽· ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἑκάστῳ
Ἔργματι κεῖτο τέλος. τῶν ἀθρόοις
Ἀνδη-

33. οἷς τε Ald. ἀκοντίζειν αἰχμαῖς et ἰέναι δίσκοις insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: οἷα χερσὶν ἴεν καὶ ὁπότε δίσκοις ἴεν. ὁπότε suspectum erat Schmidio, propter vltimam productam; sed est ea vltima in penthemimeri dactylica. Alioqui ὁπόταν in promtu erat. Eustath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν. vnde δίσκους ἴεν, diuinare, obuium est. Ammonius in δίσκος habet: λιθίνοις ποτ᾽ ἀνὰ δίσκοισι, quae haud dubie est deprauatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo coniiciebat: λιθίνοις ποτ᾽ ἀνὰ δίσκοις ἴεν. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: δίσκοισιν ἴεν, metro inuito. Pauw emendabat: οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμὰς, Καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκους ἴεν. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. ἦς Ald. ἔτ᾽ primus Morell. adsciuit ex Schol. puto: οὔπω γὰρ ἦν. — 36. ἔρματι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem depraua-

33. 4. Vti dicitur ἀκοντίζειν αἰχμαῖς (sc. ἀκοντίζειν absolute, et pro σὺν αἰχμαῖς), ita ἰέναι (σὺν) δίσκοις. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ξ, 402. 3 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ ἔγχει. At χερσὶν friget, dices. Immo vero: οἷα τε (ἐν) χερσὶ sc. λάμπει ἀρετά σφιν! *in lucta et in pugilatu:* Castor enim in hoc insignis fuit. Sicque Pindarus loquitur: Isthm. V, 11 χερσὶ νικάσαντα. Pyth. X, 36 ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας, et al. *Quantum eminet*, clara est, *eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!* vt continuetur oratio hunc in modum: οἷα τε λάμπει ἀρετά σφιν (ἐν) χερσὶν, ὁπότε (aut forte ὅτε τε) ἴεν ἀκοντίζοντες (σὺν) αἰχμαῖς καὶ (ὁπότε ἴεν) λιθίνοις δίσκοις.

35. 6. ἀλλὰ ἔκειτο (ἦν) τέλος, νίκη, ἐφ᾽ ἑκάστῳ ἔργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

E. β'. K. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περι-
στέλλων

deprauatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἔρμα γε. Porro eod. v. Ald. ἄεθρους αὐδησάμενοι et mox ῥεέθρεσσί τε. 38. ἔφανεν praeclare emendatum a Schmidio (pro ἐφάνησαν ἀνδησάμενοι. nam haec iungenda.) Vulgo ἔφανε et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανε media longa ex ἔφηνε. 39. εὐρώτᾳ male Morell. et Steph. 46. ἀϊόνεσσι sine ν lectum ante Schmid. metrum vitiabat.

36. Iolaus et Castor saepe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedaemonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam haec ante Doriensium et Heraclidarum profectionem in Peloponnesum euenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἱλήκοιτε, *sitis propitii.* retrahit se a digressione et ad victorem redit. Sic iam vidimus finiri carmen Nem. III, 132. Pyth. II, 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At haec aliena. Littus Onchestium, pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum reuocare, vnde oriundus victor fuit. Sollenne autem poetae in celebrando victore, tria haec coniungere: *ludos, deum,*

στέλλων ἀοιδὰν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν 'Α-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ'.

Ὀρχομενοῖο τε πατρῴαν ἄρουραν·
Ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ'.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν
Ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρὴ

52. ναυαγίοις leg. Schmidius, nam tabulae seu reliquiae nauis fractae, quibus quis ἐρειδόμενος, *suffultus*, *insidens*, enatat, τὰ ναυάγια vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw, ναυαγίας exquisitiorem esse Pindari eiusdem sensus vocem. 56. πονήσαις δὲ omnes vett. vsque ad Brubach. 58. Erat κατάκειται. Statuebat

deum, cui illi sacri sunt, et patriam. Apparet patrem victoris in discordiis ciuilibus eiectum Thebis exulasse apud Orchomenios; vnde tamen aliquando Thebas rediit. περιστέλλων ἀοιδὰν, a στέλλω, κοσμῶ, *concinnans* 48. ἐν τιμαῖς, *inter* laudes Herodoti 50. αἶσαν, felicitatem.

56. Volebat procedere: *et consequutus ille est fortunae aduersae experimentis prudentiam.* προμήθεια vt Nem. XI, 60. Mutauit hoc in sententiam.

58-62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: εἰ δὲ (κατὰ) πᾶσαν ὀργὰν κεῖται ἀρετὰ, ἀμφότερον (ἐν)

Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κοῦφα

Statuebat Pauwius: κατακεῖσθαι h. l. esse *propositum esse, prostare*, προτίθεσθαι. At praestat κεῖσθαι eodem sensu; vt sensus sit: εἰ δὲ κατὰ πᾶσαν ὀργὰν, *in quouis studiorum genere, vt aliquis virtutem, h. laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest:* adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετᾶ, τὸ ἔξοχον εἶναι, *praecellere, superare alios.* Veteres haesere in h. l. Alii ἀρεταὶ κατάκειται legere voluere, mira iunctura, de qua v. ad Ol. XI, 5. Aristarchus autem ἀρετᾶ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: χρὴ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. μὴ φθονερῶς) φέρειν κόμπον ἀγάνορα εὑρόντεσσι νιν (h. τοῖς εὑροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν), iis qui consequuti sunt hoc, vt excellant aliis.

(ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις. At quomodo ἀρετὰ κεῖσθαι, h. προκεῖσθαι, proposita esse potest, quod de praemiis dici solet? *praemia* κεῖσθαι dicuntur τῇ ἀρετῇ, et praemia sunt τὸ κῦδος ἁβρὸν v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetae ἀρετὴν esse *virtutem, certamen, victoriam, honorem* ac *laudem;* 72. τὸ κῦδος, *quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in aerumnis tolerandis.* tum εὑρόντεσσιν νιν scil. τὴν ἀρετὴν, *laudem qui factis consequuti sunt.* Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet ἀρετᾷ· at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expediit. Vide an sic ea sibi constent: εἰ δὲ (ὁ ἀγάνωρ κόμπος ex v. 60) ἀρετᾷ κεῖται, (κατὰ) πᾶσαν ὀργὰν, (*in omni studio*) ἀμφοτέρον (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις· χρὴ, μὴ σὺν φθονεραῖσι γνώμαις, φέρειν (deb. sequi αὐτὸν) τὸν ἀγάνορα κόμπον (τοῖς) εὑρόντεσσί νιν. *Si laudes,* quas appetunt, *propositae sunt virtuti,* h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, *fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt.* Ita sententia par redditur locis aliis, vt Ol. V, 35-8. Isthm. VI, 14-17. et V, 28-31. vbi μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν' ἀντὶ πόνων. Contra ἀστῶν ἀφθόνων ἱμερταὶ ἀοιδαὶ sunt Ol. VI, 10. et ἀφθονίαν ἀοιδᾶς dixit Nem. III, 14.

Κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
Ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ'. K. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκὺς,
Μαλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·
Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρὸν,
Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον

62. δότις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἔρμασιν vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. p. 406. C. laudat interpolate: ἀρόται τε ὀρνιθολόγοι τε Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba, de Tranquill. p. 473. A. Erat antea μηλοβότᾳ. at v. Ol. VII, 116. Exciderat hoc animo Pyth. III, 47. venerat in mentem Pyth. IV, 263. IX, 114. XII, 4. 73. εὐαγορηθεὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat

62. ἀνδρὶ σοφῷ. Frequentatur sane haec vox Pindaro eo sensu, vt poeta sit ὁ σοφός. Erit itaque *exiguum munus quod a poeta dari potest*. Nec minus tamen σοφοὶ sunt intelligentes, periti qui aliqua in re excellunt. Sic Pyth. IX, 134 ἀκοαὶ σοφοῖς. IV, 526. Ol. XI, 10.

63. ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν, *laudando*, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum*, ductum a monumento.

65. μισθὸς sc. κεῖται ex 58.

70. ἕκαστος σπεύδει, ὥστε ἀμύνειν γαστρὶ λιμὸν χαλεπόν. Scilicet τέταται, ἐντέταται, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est ad aliquam rem, vt sup. Pyth. XI, 82 ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι.

ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'. Κ. ζ'.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
Ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Α. δ'. Κ. ζ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-
ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων

Ὕμνος

veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, iunctim legere: εὐαγορηθεὶς, ab εὐηγορέω, εὐαγορέω. 77. ἀμειβομένους et v. 81. τὸ δάματρον Ald. 86. Ἡροδότω Rom. Crat. et hoc praefert Schmid. Ἡροδότῳ Ald. Brub. Morell. Steph. hoc Oxon. ἔπορεν Ἡροδότῳ ἐν ἵπποις exponunt; Pauw: ἵπποις, vt ἅρματι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. πόρεν ἵπποισιν ἀφαιρ. Ald. at Rom. Ἡ. ἔμπορεν ἵπποις ἀφαι- emendauit ἔπορεν Crat.

76 sq. Lucem accipiunt seqq. si videas laudari nunc *victorias* ab Herodoto *iam ante Isthmiam* reportatas, easque designari *per deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque γείτων Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Iolaea Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Euboea habita, tandemque 83. ludi funebres heroi Protesilao Phylacae in Thessalia habiti; συμβάλλομαι, annumero, iis adiungo.

Ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπα-
μένον εὐ-
θυμίαν μείζω φέρει.

Ε. δ'. Κ. ιά.

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
Πλοῦτον

88. σεσωπαμένον pro σεσιωπαμένον edd. principes et sequentes omnes; etsi praestat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. XIII, 130. — 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17. 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θῶθεν 'Ο. l.

88. ἦ μὰν πολ. non vult poeta fastidium mouere recitandis aliis victoriis pluribus. *Saepe magis gratum est, aliqua sileri, quam copiose enarrari.* Breuitatis studium iam toties commendauit, vt mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. vt Pyth. I, 157 sq. Nem. X, 35-38. σεσωπαμένον pro σεσιωπημένον, vnicum habet, quicum comparetur, βώσεσθε apud Apollon. I, 685 pro βιώσεσθε. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, vt Ol. IX, 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σιωπᾶσθαί τι, (h. e. breuitas, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἢ λέγεσθαι αὐτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, euolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, vt alas ipsae Musae habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, vt is euolet, inclarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam saepe iam et mox Isthm. III. pr. appositam recantat: *cui opes contigerunt cum succesu in certaminibus, is bene nouit se non inglorium mori.* εἴ τις νέμει,

Πλοῦτον κρυφαῖον,
Ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ·
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φράζεται δόξας ἄνευθεν.

98. ἀλκαῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter; τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾷ.

νέμει, *fouet*, *seruat*, ταμιεύει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. *reconditum*. tum ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, *superbit*, est *victor*, pro ἐμπίπτει, ἐνέπεσεν, *superior factus est aliis*; ductum ἐμπίπτων a lucta: vt Pyth. VIII, 117, luctator irruit, aduersarium prosternit — ille Φράζεται, pro Φράζει, *nouit*, οἶδε, τελέων (ἑαυτὸν τελεῖν, *reddere animam*) ψυχὰν Ἀΐδᾳ οὐκ ἄνευθε δόξας. Sic ἐΦράσθη *obseruauit*, intellexit, Nem. V, 62.

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α

εἶδος β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ἅρματι.

Argumentum.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri caussa scriberent, quod vulgo nunc fieri soleat. - 19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit aliis victoriis - 42. omninoque Aenesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse; - 50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. ά. Κ. ή.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

'Ες

Ξενοκράτει 'Ακραγαντίνῳ. exciderat ἅρματι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetae verba attenderis, haec fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Aenesidami f. Theronis fratrem, (v. ad Pyth. VI. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, vt alii hymni missi fuere, v. c. Pyth. II, 125. missum esse (per Nicasippum aliquem v. 68) ad eius filium, *Thrasybulum*, pulcrum adolescentem, cui adeo veterum poetarum exemplo, qui

formosis

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
ον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

A. α.

formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicat Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. II. pr. — 2. φῶτες οἳ a Schmid. est interpolatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ὅσοι. φύντες, ὅσοι Schol. φῶτες etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3. 4. Metricus cola haec aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι- νον, κλυτᾷ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5. 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῥίμφα παιδίοις τοξεύει μελιγηρίας ὕμνους habet: memoriter recitans vt solet.

4. Musarum curru vehi poetas iam vidimus Ol. IX, 120. vbi cf. Notam. ἔβαινον συναντόμενοι, pro συνήντοντο, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Coniectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Praestat (σὺν) κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, *assumta lyra venientes*, quomodo Ol. II, 173 οὐ (σὺν) δίκᾳ συναντόμενος scil. τῷ αἴνῳ, *occurrens, adortus*. At Schol. videtur accepisse ἄντεσθαι τῇ φόρμιγγι, *accedere ad eam tractandam*, *tractare lyram:* nam τῆς λύρας μετασχόντες reddit.

5. In ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχέως, aut vt Hesych. et Svidas, εὐχερῶς, συνεχῶς, aut vt Schol. ῥαδίως, nullum est satis accommodatum; non, quasi ῥίμφα τοξεύειν non per se dici possit, *celeriter sagittas emittere;* sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῥιμφαλέα, *velocia tela:* an pro hoc dictum videri debet? παιδείους ὕμνους, εἰς παῖδας. Tum ὅς τις (αὐτῶν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per *pubertatem*. Ὀπώρα propr. *puber-*

A. ά. K. ή.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής
Πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι
Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.

Νῦν

10. πω τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τότ' ex Ald. v. ad v. 2. — 21. ἐπέρναντο passiua vi pro ἐπιπράσκοντο insolens videtur. Forte refingendum: οὐδὲ πέρναντο pro πέρνηντο, ἐπεπέρνηντο.

pubertas, tum omnino *Iuventus* cum notione *pulcritudinis*. v. sup. ad Nem. V, 11. VIII. pr.

11. οὐδὲ πέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας, ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαὶ tria epitheta; Terpsichore nullum; ergo legamus μελιφθόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκείας. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀργυρωθείσας, scil. Τερψιχόρας. — 13. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί. In vocis sensu laboramus. Videamus an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie *argentare*; tum vero *ex argento facere*: vnde ἀργυρώματα, *vasa argentea*. Supra Nem. X, 80 erant victores, qui ἀργυρωθέντες σὺν φιάλαις ἐπέβαν. h. ἔχοντες, φέροντες φιάλας ἀργυρᾶς pro praemiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est *argento instructum esse, habere*. Iam porro, merces venum expositae habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quae ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare*. Habent hactenus *argenti notam*, ἔχουσιν ἄργυρον ἐν προσώπῳ, quo *ipso illae in personas mutantur lyrice*. Nunc *pro mercibus* ἀοιδαὶ, *carmina a Musa venalia proponuntur*. Haeret autem *venalitatis notio* in ἄργυρος, vt Pyth. XI, 65 φωνὰ ὑπάργυρος. Apud Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111. excitauit, καταργυροῦσθαι est ἀργύρῳ πεισθῆναι, *corrumpi*.

Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. ά. K. ζ.

Χρήματα, χρήματ', ἀνὴρ,
Ὃς φᾶ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων.
Ἐσσὶ

15. Νῦν δ' ἐφίητι τ' Ὠργ. vulgo enecto metro Schmidius correxerat Νῦν ἐφίητι δὲ, τ' Ὠ. dura collocatione τοῦ δέ. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἐφίητι γε τ. vel Νῦν δ' ἐφίητί τῳ 'Αργείου. Mingarell. Νῦν δ' ἐ. τὸ 'Α. Debebat saltem τό γ' 'Α. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante τ' Ὠργείου, pro τοῦ 'Αργείου, aut, quod suspicor fuisse τὸ τ' Ὠργείῳ pro τὸ τῷ 'Αργείῳ. Porro supplent: Musa ἐφίητι, h. ἐφίησι. Malo hoc absolute dictum, *nunc res ita ferunt, ita tempora se habent.* Νῦν ἐφίησι sc. τὸ πρᾶγμα, ὁ καιρὸς, ὥστε φ. In seqq. interpunctionem mutaui vulgarem, qua interpungebatur post ἀνήρ. Erat enim ieiunum: ἀνὴρ ὃς φᾶ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. vno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, vt aliis locis. 18. λειφθε, Oxon. edit. quasi Aeolice ita dici posset pro ἐλείφθη, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. λειφθεὶς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapaestico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit.

15. *Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis,* quo vsus fertur Aristodemus Spartiata, *vna cum opibus, priuatus quoque amicis: heus, heus, homo,* (vulgare esset ὦ ἄνδρες) *numi! numi!* Videndus de hoc homine Schol. qui Alcaei verba apponit: — ὡς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· (χρήματα) χρήματ' ἀνήρ. πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλὸς, Τίμιος οὐδέ. Transtulit in Fragmenta Vrsinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. I, 30. 31. vbi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa: χρήματα, χρήματ' ἀνήρ! inter prouerbia: etiam ap. Zenob. et Svidam, vt iam ante a Chrysippo ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν.

Ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω.
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. η'.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν

Καὶ

19. ἄγνωτ' pro ἄγνωτα, ἀγνῶτα, vett. edd. ad Stephanum, qui ἀγνῶτ' pro ἀγνῶτι, *non ignaro tibi*, ex Schol. repetiit. Vnus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνῶτ'. Ἀείδω Ἰ. Vulgo male oratio continuatur οὐκ ἀ. ἀ. Ἰσθμίαν. 20. Ad rem iam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro ταύτην acceperis. Saltem pro τὰν legere prodesset νῦν, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ξενοκράτει Π. Pauw emendat: Ἰσθμία δ' ἵπποισι νίκα· Τὰν Ξ. *Isthmia est victoria curulis, quam ego celebro. quam X.* Aldus Ἰσθμίοις ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. ἀνδεῖσθαι ante Schmid. ἀναδεῖσθαι Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. Κὴν Κρίσᾳ δ' Mingarell.

19. *Iam vero tu es poetarum lectione imbutus, cui notus versus sit* Alcaei ap. Scholiast. vt modo dictum. Comparant Horat. I, 1, 53. *O ciues, ciues, quaerenda pecunia primum, Virtus post nummos.* οὐκ ἀγνῶτι σοι ἀείδω, *tibi haud ignaro.* Vix assequi licet, quomodo viri docti in hoc inciderint, vt οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω ad mercedis exactionem referrent. *Dictum* Argiui repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. *Isthmia victoria haec Neptuno debetur.* Sed verba corrupta. v. V. L.

26-8. *Praeter Isthmicam etiam Pythicam victoriam conse-*

Καὶ τόθι κλειναῖς δ' Ἐρεχθει-
δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτὸς,

A. β'. K. η'.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμ' ἁπάσαις ἀνίαις.
Ὃν τε καὶ κάρυκες ὡρᾶν
Ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς

28. Interpungebatur Scholiis praeeuntibus post ἀγλαΐαν, ita vt nullus sensus commodus esset seqq. Iungo: πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόθι. h. e. καὶ ἐκεῖ, ἐν Κρίσᾳ, in Pythiis. Nunc manifestum fit, excidisse δ' post κλειναῖς. 33. Νῶμε Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, vt metro succurreret pro νίνωμε. νωμᾶ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νώμα mutauit. Procliue erat emendare Νεῖμε, cum Pauwio et Dawesio. Modo νέμειν χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas esse pro ἐπένειμε, *adhibuit, admouit habenis.* Esset adeo, *manum admouit omnibus habenis:* immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Vsu sermonis νωμᾶν ἀνίας χειρὶ aliquis dicitur, vt I, 20. Forte retineas vulgatam, vocibus tantum aliter diuisis: Νώμ' ἁπάσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἀνίαις distinxi: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδιφόροι Ald.

consequutus est. κλειναῖς δ' Ἐρ. *consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris* (λιπαραῖς) *Athenis* (h. Atheniensium), οὐκ ἐμέμφθη, *celebratus est per dexteritatem aurigae Nicomachi:* (διὰ) τὴν χεῖρα ῥυσ. φωτὸς πλαξίππου (aurigae) τὰν, pro δι' ἣν, ᾗ. Forte τᾷ — ἁπάσαις ἀνίαις.

32. 33. *Regebat ille* (currum) *omnibus habenis* (h. effusis) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatiore cursu opus erat, vt alios praeuerteret ad metam properantes.)

34-42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνέγνων *Xenocratem Elei,* qui agonothetae sunt, recte videntur

Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Πού τι φιλόξενον ἔργον·
Ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

E. β'. K. ζ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

Καὶ

36. ἄλειοι Ald. ἀλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brub. et Morell. ἀλείου dedit Crat. et hinc Steph. qui vtique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur eiectum sit, non video; praeferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ θέντες τὸν ἀγῶνα Ὀλύμπιον, omnino sunt κάρυκες ὡρᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem iuncti cum Xenocrate publice. 39. χρυσέας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῆς τιμίας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσέοις, et Ald. χρυσέοις τ' ἐν γ. πιτνῶντο ν. 42. Potest et Ἀθανάτοις scribi, vt sit Horatianum: *diis misceri superis*; nec displicet Pauwio.

dentur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, *recognouerunt*, quia additur, φιλοξενίας eius iam ante eos esse expertos. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον h. e. ξένοι αὐτοῦ ὄντες. ξενισθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Quod v. 39 *irruit in gremium victoriae*, ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium eius prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeae pictus erat: Athen. XII. p. 534. D. Supra Nem. V, 76. in amplexus Victoriae ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν. Fuit autem victoria haec Olympica serior altera Theronis; quam poeta Ol. II, 87 sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quae ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria diuersa fuit ab hac, quae in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Αἰνησιδάμου παῖδες 42.

Καὶ γάρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ. ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

A. γ'.

51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Ξενοκράτης. Eos, qui eum iam tum mortuum esse voluere, vetus Grammaticus refellit. Mingarellus iungebat ὅσον ὑπέρεσχεν ἀνθρώπων (κατ') ὀργὰν γλυκεῖαν. 54. Mingarell. conj. ὁμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitiuus.

44. *Domus vestra frequentes habet victorias:* pro his memorat κώμους et ἀοιδὰς, *pompam victoris* et *cantum.*

47. *Est enim carminum argumentum in promtu, si quis laudet viros claros.* πάγος, τραχεῖα ὁδὸς, *montana,* — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. οἶκον. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: in domum vestram.

51. *Longe mihi* (laudibus) *iaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles peruenit.* Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον Ξ. ἔσχεν ὀργὰν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος actiue an passiue dictum: pro *modestus,* an *venerandus.* Praestat ex sollenni Homerico vsu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀναστρεφόμενος, reuerentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus.

Insti-

A. γ'. K. η'.

Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·

Ἀλλ'

55. ἱπποτροφίαις τε Ald. et Rom. sed emendatum ἱπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem κομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, vt sup. Nem. VI, 51. 52. vt κομίζειν, κομιδὴ, de cura omnino dicitur. 57. διαίτας omnes vett. vsque ad Morell. qui emendauit δαῖτας vel metro monente. 58. ξενίοις (a τὰ ξένια) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quae τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et iam in Rom. ed. ξενίαν praefixum habent. Porro οὐδέ ποτε diuisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: κ' οὐδέποτε. 60. -λεν ἱστίοις Ald. Rom. et cett. Emendauit primus Morell. hinc Steph.

Instituenda illa est sic: *αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν, ἱπποτροφίας τε κομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ- κτο πάσας. et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit.* Certamina coniuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per *epulas deorum.*

58. Quae sequuntur tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. *Vela dare liberalitati* virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. I, 175 *μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· ἐξίει δ', ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ, ἱστίον ἀνεμόεν.* Iam Xenocratis *hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras.* Hoc ita effert: nihil eius *φιλοξενίαν* circumscribit; *nunquam ventus compressit vela*, h. nunquam ille remittit *in hospitalitate* (pro qua *ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν*). *οὖρος* h. l. omnino *ventus;* siue vt accipias de vento cessante:

'Αλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
'Εν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

E. γ'. K. ζ'.

Μή νυν, ὅτι φθονεραὶ
Θνατῶν

61. 'Αλλ' ἐπέρα πλέων l. ὁ οὖρος l. *Xenocrates.* v. Not. 62. Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀκτὰς Schol. πλέων exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. Μή νυν Schmid. cum Aldo. μὴ νῦν Rom. cum cett.

cessante: vt sup. Pyth. IV, 520. siue de aduerso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: *sed latissime eius* Φιλοξενία *patet; nauigat ille vsque ad extremos terminos;* nil eius cursum sistit. Iam *extremos* nauigandi fines memorat, *Phasin et Nilum.* Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto IV, 45. cf. Strab. XI. p. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651 ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' (ὁδόν) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. VI, 33. 4. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους. Iam reliqua, quae addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et vsibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum *ad ornatum verborum:* ad *Phasin* θερείαις, ad *Nilum* ἐν χειμῶνι. Accipiunt grammatici de *partibus anni*, et substituunt θερείαις ὥραις. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: *aestate versus boream, hieme versus meridiem nauigari;* quid? quod hieme omnino non nauigabant veteres. Substituimus potius θερείαις αὔραις vel πνοαῖς, *aestiuis, calidis*, adeoque *australibus ventis:* quibus vtitur, qui versus Pontum Euxinum nauigat; ita ἐν (σὺν) χειμῶνι erit pro σὺν χειμερίαις πνοαῖς pro *borealibus* accipiendum ventis, qui versus Aegyptum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἀλλ' ἐπέρα v. 61. potest subiectum esse ὁ οὖρος, *ventus* περᾷ τὴν νῆα· vel ipse Xenocrates περᾷ, *traiicit, nauigat:* hoc melius, vt iungatur ἐπέρα πλέων.

63. Ne ὅτι nos teneat, neue ὅτε scribere malis, est illud

Θρατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
Μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.
Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

64. De ἀμφικρέμανται non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quae eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. εἴγασεν emendauit Schmid. Sed σιγάτω *Thrasybulus*, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. 66. Malim Μή τε. nam iungenda: Μή νυν — μήτε — μήτε. 67. οὐκ ἐλινύσοντας Schmid. Pauw ἐλιννύσοντας. Recte Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. V, 2. 69. ξ. ἐ. Αἰτναῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceterae ἠθαῖον pro ἠθεῖον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

illud declarandum sic, vt *caussam* contineat, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, *quia aliorum inuidia commoueri solet magnae virtutis laudibus*, adeoque eas premit et obscurat. — φθ. ἐλπίδες. ἐλπὶς vt ὀργή, *propensio animi*. οὐκ ἐλινύσοντας, *non inertes*, *stantes vno loco*; vel, vti statuas: v. ad Nem. V, 2. *sed qui per totum terrarum orbem vagentur.*

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, vt alia, vt τῷ κώμῳ, pompae a victore ducendae inseruiat, aut inseruire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, vt P. II. Tricas hic nectunt Grammatici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse, *redde*, vt est ἀπονέμειν, παρέχειν, διδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. quam contorte! carmen non mittitur *vt praelegatur.* Etsi grammaticus hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονέμειν, sed et τοῦ ἀνανέμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion inuolauit virorum doctorum studium exquisitae dictionis: Hemsterh. ad Hesychium; Toup. et Valk. ad Theocr. XVIII, 48. 69. Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu vltimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ
εἶδος γ'.
ΜΕΛΙΣΣῼ ΘΗΒΑΙῼ
ἵπποις.

Argumentum.

Praeclara facta laudibus sunt ornanda, -14. vti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, -21. quibus ille aemulatur laudes maiorum.

Σ. ά. Κ. ί.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

ἵπποις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. πρόκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι. (v. 21.) Si vero κέλητι victor erat, ἵππῳ, non ἵπποις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter ἵπποις victor inscriptus Psaumis h. τεθρίππῳ Ol. IV. De quadrigis ἱπποδρομία etiam Pyth. IV, 119. dicta poetae. Adde quod σθένος πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeae victoriam curulem consequutum esse Melissum, vss. 18 sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem praecedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadae f. (IV, 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v.

Suspicatus eram, esse *diuulsa*, et ea spectare ad *Carmina II. et III. male* vnam eandemque victoriam Isthmia-

Ἠ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.

Ζεῦ,

(v. 24 sqq.) ducebat. Attriuerat maiorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim vno praelio quatuor ex ea domo. IV, 251 sqq. Reuixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui ἀγὼν ἐπιτάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili aetate victor fuerat. v. inf. IV, 104. 107 sq. 1. εὐτυχάσαις Oxonienses nouarunt. Vulgo εὐτυχήσαις. Erasmus in Chiliad. laudarat εὐτυχάσας. 4. φασὶν Erasmus ibid. φρασὶν vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; ε enim ex η Doribus longum esset, et requiritur h. l. breuis. ἰανῆ vitium Rom. et Brub.

Isthmiacam, eamque pancratio. Memoratur tamen in III. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero IV, 4 et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeae mentio fit. Vnde puto, *melius* me *nunc* ita statuere: *esse carmina diuersa, sed male hoc ordine collocata.* Quartum fuit tempore prius: nam in hoc vna Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quae maiorum famam sepultam iterum in lucem reuocarit: v. 29 sqq. eaque pancratio: v. 75. Quae aliae memorantur v. 42 sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad maiores Melissi spectant; et quae sub finem 117 seqq. trinae Melissi victoriae, non erant periodicae: cuius generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Iam huic successit intra breue tempus altera Nemea quadrigis: vtramque breuiore carmine complectitur, quod est in hac collectione tertio loco positum: εἴ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breue autem interuallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, aestatis initio, Nemea aestiva. Et altera Isthmia aestiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequebantur.

4. αἰανῆς κόρος, tetra ὕβρις, iam Pyth. I, 161. vbi vide.

Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
Ἐκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις
Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

A. α'. K. ι.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν·
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἦτορ

11. εὐκλεῶν ante Schmid. sed Pindaro est εὐκλὴς, έος. Versu 11. 12 continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. vt ἄποινα sit per appositionem adiectum: χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν, (ὅ ἐστιν l. ἵνα εἴη) ἄποινα εὐκλέων ἔργων. Immutauit Schmidius et interpunxit cum Aldo. 12. ὑμνᾶσαι edebatur: cum alibi η seruetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσι vitiose Rom. et Brub. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio obiurgatus, χαρίτεσσιν.
15. ἀέθλων dissyllabum.

6. ἀρεταὶ (*quacunque re aliquis excellit*, seu certaminibus seu victoriis) *obtingunt beneficio tuo.* Felicitas autem ζώει (mox θάλλει) *durat magis*, diutius, *si quis te metuit*, veretur, τῶν ὀπιζομένων sc. σου, adeoque moderate viuit, ὕβριν non sequitur.

8. 9. ταῖς πλαγίαις φρεσὶν (opp. τοῖς ὀπιζομένοις τοῦ Διὸς) οὐχ ὁμῶς (ὁ Ὄλβος) ὁμιλεῖ (πάρεστι, παραμένει) ἅπαντα χρόνον.

11. *Praeclaris facinoribus sunt*, debentur, *sua praemia.*

12. — τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. III, 50. — 13. *Fas est, etiam victorem extollere blandis*, dulcibus, *hymnis.*

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmiaca et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν sq.

Ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λᾳ λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

E. α'. K. ιά.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.
Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι

17. Interpunximus, vt vides: — ἦτορ· ἐν β. — στεφάνους· τὰ δὲ etc. pro more suo Pindarus immutauit communem orationis structuram, quae erat: τὰ μὲν ἐν βήσσαις Ἰσθμοῦ ἐδέξατο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμέᾳ ἐκήρυξε Θήβην, ἱπποδρομίᾳ κρατέων, h. ἅρματι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: — ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Δεξάμενος στεφάνους τάδε, (nunc, τόνδε τὸν χρόνον) κοί- λᾳ λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἔτι δὲ 19. καὶ λέοντος vel ἐν βάσσαις γὰρ Ἰ. 18. Δεξ. στεφ. ἔτι δὲ 19. τῷ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse vsum Pindaricum omitti τὰ μὲν ante τὰ δὲ. Contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter δὲ poni, vt Pyth. VI, 70. 26. ματρόθε metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. μακρόθεν ed. Brub. non correctio, sed error.

22. 3. *Maiorum gloriam gentilem paterni generis haud dedecorat.*

24. Ἴστε μὰν, *nostis vero*, pro vulgari: *Quis nescit?* (ἐν) ἅρμασιν studiis et victoriis curulibus paratam. διὰ, ἐξ.

26. καὶ ματρόθε (eius maiores ex v. 22.) cum essent, σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις, *e gente Labdacidarum, qui opibus valebant*, διέστιχον (ἐν) τετραοριᾶν πόνοις, *certaminibus quadrigarum addicti fuere.* στείχειν, *incedere*, pro *viuere*, *vitam transigere*, aliquoties vidimus, vt Nem. I, 38. 98. ἔρχεσθαι Pyth. V, 17. nunc etiam

Σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραοριᾶν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

27. πλούτου διέστιχον pro ἔστιχον διὰ πλούτου. Schol. explicat: διὰ πλούτου ἤρχοντο, τουτέστι, πλοῦτον ἐκτῶντο. At praestare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui iungit σύννομοι πλούτου ταῖς Λ. pro συγγενεῖς Λαβδακίδαις qui insignes erant opibus, πλούτῳ. Iam sententia requirit: *diuitias eos impendisse in quadrigas alendas.* hoc est στείχειν, *versari*, ἐν πόνοις τετραοριῶν, *in certaminibus curulibus.* Sed Pauw totum locum sollicitat: πλούτῳ διέστιχον τετραοριᾶν πόνους, *diuitiis suis perambularunt quadrigarum labores.*

etiam de genere vitae et studio. Pro vulgari: *maternum genus ducebant a Labdacidis, qui diuitiis clari erant*, συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίων, dixit: *communes sibi habebant opes Labdacidarum:* σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις. Inde v. 29. innuit: ab aliquo in- de tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. IV, 23 sq. Αἰὼν δὲ (σὺν) κ. — ἐξάλλαξεν pro ἐξαλλάττει. *Nam mortales casibus fortunae* obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: *soli dii a fortunae casibus intacti sunt.*

Ι Σ Θ Μ Ι Α
εἶδος δ'.

ΤΩι ΑΥΤΩι ΜΕΛΙΣΣΩι.

Argumentum.

Laudes maiorum Melissi; - 24. fatum gentis aduersum ex clade in praelio accepta. - 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto. - 41. Clari etiam maiores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. - 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Aiacis exemplum docet, qui Vlysse inferior fuit; - 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. - 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antaeum vicit. - 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ά. Κ. ί.

Ἔστί μοι θεῶν ἕκατι
Μυρία παντᾶ κέλευθος, Ὦ

'Supple in titulo carminis: παγκρατίῳ. inf. 75. Mallem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum anteced.

1. *θεῶν ἕκατι deorum beneficio et fauore* in tuam gentem, ἔχω ἀφορμὰς πολλὰς εἰς ἐπαίνους σου. vt saepe

Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
Αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχον-
ται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἀλ-
λοῖος

denti, scriptum eidem victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duobus ditrochaeis, metrum non variat. Sed istam rationem euertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odae epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sine in praeterita reiici, siue pro praedictione rei futurae accipi potest. Diuersa itaque est victoria haec Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane an curulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidum perduci nequit. Etenim si quis inficietur, et vss. 19-21. quidem de victoria curuli Nemeaea agi dicat, vss. autem 17. 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed iam sup. ad Carmen III. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam. 1. τῶν θεῶν ἕκατι Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. ceteri εὐμηχανίαν 4. Vulgg. ἔφανες. ἔφανας ἐν 'Ι. Schmid. saltem ἔφανας 'Ι. haud dubie requiritur. monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclomenus, varians cum paeone tertio. Aldus diuersam habet lectionem v. 4. 5. γὰρ ἔφανες ἀρετάς. εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν. hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. γὰρ ἔφανες ἄρ' ἀρετάς.

pe v. c. Nem. VI, 75. et inf. Isthm. VI, 31.

6. θάλλοντες αἰεὶ διέρχονται τὸ βίου τέλος θνατὸν pro τὸν βίον. pro simplici, *florent*.

8. A loco communi orditur memorationem fortunae aduersae,

λοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώ-
πους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. ά. K. ί.

Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμά-
εντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων
Κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
Ὕβριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις,

E. ά.

9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochaeus. 11. Θήβ-σιν Ald. 13. ἀμφικτυόνων legebatur ante Schmid. Meliora docere poterat Schol. προξενίαν παρέχειν τοῖς περιοίκοις. 14. κελαδεινᾶς solus Bened. edidit. 16. ζωῶν in Oxon. exciderat ante τε φωτῶν. 17. ἀπέψαυ- σαν Ald. 18. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν malit iungere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν, οἴκοθεν, Bene Schol. locum explicat: nisi quod male στήλαις pro στηλῶν dictum ait. ἅπτεσθαι est h. l. *necti, iungi*, non *tangere*. alias ἐνάπτεσθαι, vt ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. III, 77 sq. Nem. III, 35 sq. 20. Ἡρακλείαις Schmid. cum Aldo. Ceteri: —ίαις, inciso metro.

aduersae, quae aliquando ingruerat. χ' ἰλοῖος οὖρος nunc est aduersus; ἐπαΐσσων, ἐμπνεύσας II, 59.

15-22. *Quotquot sunt* (ἄηται. Φέρεται) *laudum praeconia, ea fecerunt sua ab omni parte.* (τόσων) ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος h. e. τελέως. *et virtute (quod ad fortitudinem attinet*, ἀνορέαις δὲ, ἀνορέᾳ) *gentilibus* (οἴκοθεν) *decoribus summum fastigium attigerunt, ita vt vltra virtute aut gloria procedi nequeat.* Haec lyrice extulit: ἅπτοντο, ἐνήπτοντο, στήλαις Ἡρακλείαις. *perue-*

E. ά. K. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.
Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
Ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Χθὼν ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β'.

21. Dura oratio. Schmidius σπεύδειν pro σπεῦδε dictum accipit. Pauw ἐστὶν intelligit, mox coniicit: Καὶ μὴ κ' ἔνι μ. Hoc est consuere verba, non, contexere. Schol. καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα. in quem fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose coniecit Exercitation. p. 105. μαίνῃ δ' ἔτι μακροτέραν σπεύδων ἀρετάν. 24. ἅδον emendauit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρκεσαν leg. ἤρεσαν. Antea vbique legebatur ᾄδον. 25. γάρ τ' ἐν Schmid. propter antitheticos. 31. ἅτε a Romana illatum iambum iugulat. Schmidius edidit ὥστε, Aldus

peruenerunt ad. καὶ μηκέτι (ἦν, ἐξῆν) μακροτέραν (ἔτι) ἀρετὰν σπεύδειν (τινά, vel αὐτούς.) *vt ii nequirent appetere maius decus, maiorem gloriam.* Incideram in eam opinionem, vt interpungerem aliter et iungerem: ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ', — ἅπτονθ' Ἡρακλείαις, καὶ, (ὡς) μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν, ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον. *attigerunt Herculeas columnas*, h. e. summum fastigium, *et, ne longiores laudes persequar* (h. e. longiore enarratione), *certamina equestria et studia militaria sunt sectati.* Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua praefero, quae etiam leniri possunt, si pro καὶ legas: ὡς μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.

Σ. β'. Κ. ι.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινη-
τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ
Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

Α. β'. Κ. ι.

Ἅτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν

Ἅρμα

dus ὧτε, voluit ὥτε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. VI, 47. VII, 90. Pauw emendat ἅτε. Porro φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἄνθος ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw emendat ἄνθησεν, quia ἱστία praecessit. 38. εὐκλεῶν ante Schmid. cf. modo ad III, 11. 39. ἐνεγειρομένα Ald. 40. ἑωσφόρος Morell. et Steph. nouarunt: praefert quoque Pauw, vt λάμπει ἑ dactylus sit. In ἑωσφ. contrahendae ἑω. 42. κἠν γουνοῖς Ald. et 43. κα-ρύξαισα hoc recte; nam vbique κάρυξ. et κάρυξε etc.

32. Victoria hac Isthmiaca vetus gentis gloria reuiuiscit. 36. ὕμνον, νίκην. Φήμη, vt Κλέος, in *personam* mutata, *obdormiit, euigilat, hilari vultu ridet*; cum hoc coniunxit *iuuentae nitorem* ac pulchritudinem: χρῶτα λάμπει, fulget *iuuenili decore*, quae obdormierat **vetula**, παλαιά. Audacius haec extulit, quam Isthm. VII, 23. 24 ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει χάρις, et P. IX, 181 αὖτις ἐγεῖραι παλαιὰν δόξαν προγόνων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Praeclare coniuncta notio Luciferi mane quasi denuo effulgentis.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὤπασε v. 46.

φύλλα

"Αρμα καρύξαισα νικᾶν,
"Εν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις
Σικυῶνος, ὤπασε
Τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-
των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

E. β'.

45. Post ὤπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 60. τῶν ἀπειράτων. τὰ ἀπείρητα, *quae quis non est expertus*. h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. actiue οἱ ἀπείρητοι: vt sit τῶν μὴ πειρωμένων ἀγῶνος. τῶν μὴ καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

φύλλα ἀοιδᾶν τῶν τότε ἐόντων τοιάδε, *paria carmina*. φύλλα ἀοιδᾶν pro hymnis: vt ὕμνων ἄνθος Ol. VI, 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανος, vt φύλλα ἀοιδᾶν Nem. I, 25. iam autem *hymni* στέφουσι. Et στεφανῶσαι carmine dixit Ol. I, 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τοιάδε. si cum τῶν τότε ἐόντων iungas, erit, *pariter* ac nunc tibi hymnus canitur. In vss. 43. 44. Gloria illa antiqua, Φήμη, ἅτε καὶ καρύξαισα νικᾶν sc. αὐτοὺς (καθ') ἅρμα, vt νικᾶν δρόμον Ol. IV, 34. 35. XIII, 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἐόντων.

47 - 55. *Frequentarunt quoque* agones periodicos; *etsi nullas victorias reportarunt*. Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, vt illi sint *qui in idem certamen se demittunt*, vt Pyth. XI, 75. ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. et "Ελλανα στρατὸν sic dixit Nem. X, 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι. — 50. 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quae quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio*.

E. β'. K. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'.

55. Vt nunc legitur, accipiendum esset: τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, *certaminibus publicis*, non, *praeliis*) τέλος διδοῖ sc. ἡ τύχη, *exitum enim certantium*, seu certaminis, *dat fortuna.* τῶν τε γὰρ καὶ τῶν Ald. quod etiam in Schol. occurrit. τῶν τε etiam Rom. Brub. Morell. Steph. τῶνδε ex Crat. repetiit Schmidius. Pauw emendat: τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος, noua voce διχόω, a δίχα. *anceps est.* non video quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in τέλος perperam iterato. v. Notam. 57. καταμάρψαι corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro καταμαρφθῆναι, et τέχνᾳ pro τέχνα.

52. *Est tamen etiam obscura fama victoriae eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus.* τύχη est victoria: v. ad Nem. X, 47.

55. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Schol. videri potest legisse τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ sc. ἡ τύχη τὸ τέλος. Nam habet: πολλάκις γὰρ τούτων τε κἀκείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἧτταν. Et alter: ἄλλα γὰρ ἄλλως ἡ τύχη δίδωσι. At enim poetae sententia haec esse debuit: *celebritas eorum, qui in certamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint.* Haud dubie τέλος corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego κλέος. διδοῖ γὰρ (sc. τοῦτο, τὸ ἱκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον) τὸ κλέος τῶνδε. *vnum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet;* alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, τοῦτο γὰρ (sc. τὸ ἱκέσθαι τέλος ἄκρον, *victoria*) διδοῖ κλέος.

57. ἔσφαλλε, pro σφάλλει, a lucta petitum.

σʹ. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ
Ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν.

Σ. γʹ.

60. Dura haud dubie oratio in ταμών; sed ἀλκὰν Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Aiace, corpore Aiacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὰν ταμὼν, ἥν, *quod* suum robur, h. *se*, *postquam ille confecit ense*, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil noui. v. Schmid. Sic περιπίπτειν etiam in vulgari oratione. ἔχει μομφὰν noto graecismo pro ποιεῖται, περιποιεῖ. Melanchthon creditur legisse καμών. 61. μορφὰν sphalma Ald. 62. Τρῴαν δ' iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, vt Dores pro Τροίανδε, quod Pauw arbitratur, ita dixerint, sed pro Τρωίανδε sc. χώραν, γῆν. cf. Nem. IV, 40. Ita etiam vetere charactere exarabatur, itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωΐαν.

58. *Quis nescit*, *Aiacem a deteriore victum esse in certamine armorum?* conf. Nem. VII, 37 sq. Scholia ad h. l. vix aequo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras: *Aiacem suam* ἀλκὴν περιταμόντα *suo ense?* Vt saltem aliqua ratione succurratur, pro ταμὼν probandum erit καμὼν, hac sententia: τὰν (ἣν ἀλκὴν φοίνιον, pro, ὃν φόνον) μομφὰν ἔχει, h. e. *facit probrum*, vt sit opprobrium, παίδεσσιν Ἑλλάνων, καμὼν (*deficiens*, *interemtus*) περὶ ᾧ φασγάνῳ, *ensi suo succumbens*. Priora autem ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν, τὰν — μομφὰν ἔχει, per graecismum dicta, pro ἴστε, ἣν μομφὴν ἔχει ἡ Αἴαντος ἀλκὴ φοίνιος, h. ὁ Αἴας, φονεύσας ἑαυτόν. Sententia adeo totius loci: *notum autem est*, *quantum opprobrium faciat Graecis*, *Aiax suo gladio interemtus*, sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi praelatum videns, mortem sibi consciuit. μομφὴν ἔχειν pro ποιεῖσθαι. Gottleber ad Epitaph. p. 93. hos versus a Pericle expressos coniectabat; vt etiam mox p. 100 alterum locum qui sequitur v. 68 sqq. (sc. in Thucyd. II, 41. vbi v. Bauer. et 43.)

Σ. γ'. Κ. ί.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμα-
κεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

Τοῦτο

64. —κεν δι' postulat trochaicum metrum, pro —κε δι', monuit Pauw. *Homerus tamen vtique eum, Aiacem, celebrauit inter homines.* Non audiendi Scholiastae. Loca Homeri congessit Schmidius. 67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetae; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt iungi. Quod *primum* occurrit, vt *ipse Homerus* sit, qui κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, quasi ille *decantauerit carmina cum* ῥάβδῳ, *sceptro:* (fuit vtique σκῆπτρον *insigne dignitatis,* adeoque *vatum,* et ἀοιδῶν) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non conuenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim ἐπέων referas? et ipsum hoc κατὰ ῥάβδον quomodo dictum est? Aiunt, *ad* sceptrum; quid est: *ad sceptrum canere?* an pro σὺν ῥάβδῳ? μετὰ ῥάβδου? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον (vertunt: *carmen* super virgam *contextum;* quid hoc est? Saltem erit ἐπὶ de conditione: carmen conditum *eo consilio, ita,* vt cum sceptro recitetur illud.) Quodsi *de rhapsodis* dicta accipias, vt grammatici κατὰ ῥάβδον explicant κατὰ ῥαψῳδίαν· etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit; manet eadem difficultas iuncturae: κατὰ

63. Veteres dubitarunt, sintne de Vlysse haec accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, *de Aiace* agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi inuidia olim Achiuorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακεν, αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ἐν, κατά. ὀρθώσας ἔφρασε h. ὤρθωσε καὶ ἔφρασε. Scilicet ὀρθοῦν est *exaltare, efferre, celebrare:* cf. ad Ol. III, 5. πᾶσαν ἀρετὰν, *summam,* ὀρθώσας κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων. κατ' ἔπος, ἐν ἔπεσιν, pro his ῥάβδον

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
κτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

A. γ'.

κατὰ ῥάβδον ἐπέων 9. Itaque Pauw, qui cum aliorum iniuria hoc vnum praetulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: ἔφρασε τοῖς λοιποῖς (*posteris*) ἀθύρειν (illam ἀρετὰν, ἀείδειν, διὰ) θεσπεσίων ἐπέων κατὰ ῥάβδον. *vt celebrent seriores Aiacis virtutem per carmina* (Homeri) *sceptro adhibito*, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: vt ῥάβδος sit dictum pro στίχος, adeoque κατὰ θεσπεσίων ἐπέων ῥάβδον pro ῥάβδους, sit κατὰ στίχους ἐπέων, h. ἐν στίχοις, στιχηδὸν, *versibus*. Quantum nunc constat, a Menaechmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. II. pr. Vsus quidem voc. ῥάβδος exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgae*, ῥάβδοι, sunt striae, lineae productae, adeoque et esse possunt στίχοι, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inuentum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. II. pr. κατὰ ῥαπτῶν — ἐπέων· *carminibus suis contextis Aiacis virtutem celebratam declarauit aliis poetis, vt eam carminum argumentum facerent*. Admittit autem versus in hoc loco et breuem et longam syllabam. Exposui haec copiosius, vt hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiari.

68. ἕρποι Ald.

ῥάβδον ἐπέων dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, στίχους, ἐπέων, ἔφρασε τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθύρειν, h. e. ἀείδειν, *ludere docuit eos*; h. e. illam virtutem poeseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

68. τοῦτο γὰρ ἕρπει, *progreditur, durat, est, aeternum sonans*, εἴ τις τι pro ὅ, τι ἄν τις εὖ εἴπῃ, *quicquid carmine aliquis celebrauerit*. Mox 71. ἀκτὶς et 74. πυρσὸς spectant ad *splendorem, gloriam* et *laudem*.

A. γ'. K. ι.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,
Κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ. παγκρατίου
Στεφάνωμ' ἐπάξιον,
Ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἔρ-
δοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'.

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post ἔρνεϊ interpunxerunt, vt sequeretur: Τελεσιάδα γὰρ εἰκώς. sed quid tum ἔρνεϊ fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμᾳ λεόντων etc. 78. θηρᾶν aiunt esse Aeolicum pro θηρῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριβρεμετᾶν natum. Simile vitium iam aliquoties notauimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρᾶν, *venari*, intulit Steph. inductus, suspicor, ab vno Scholiastarum; alter videtur θηρᾷ legisse: εἰκεῖος ὢν τόλμῃ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratione nil discas, nisi forte criticam varians lectio adiuuat.

73. *Vtinam habeam Musas propitias, dum.*

77. Praedicat in victore audacem in certamine animum, et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (*in certamine*, pancratio) (κατὰ) θυμὸν εἰκὼς (ἐστι) τόλμᾳ λεόντων, *par est audaciae leonum*, h. leonibus: ἐριβρεμετᾶν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: *leones feroces rugientes.* ἀλώπηξ δὲ (ἐστι κατὰ τὴν) μῆτιν, ἅτε ἀναπιτναμένα, ὑπτία, (quasi mortua esset) ἴσχει ῥόμβον (ὁρμὴν) αἰετοῦ, *advolantem enim aquilam vnguibus comprehendit.*

81. Non iungenda sunt τὸν ἐχθρὸν ἔρδοντα πᾶν, vt facere video, sed *fas adversarium superare tentando*

Ε. γ'. Κ. ια'.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις ὄφρα ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ'. Κ. ι'.

Υἱὸς Ἀλκμήνας. ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας

Καὶ

86. αἰχμᾷ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw ἀκμᾷ, *vigore corporis*, substituit; haud dubie vere. 88. Καδμεϊᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμειᾶν omnes vett. vsque ad Morell. Steph. qui Καδμηϊᾶν dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ — ἁλὸς θέναρ iunxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυβαθοῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. accepit igitur θέναρ pro τέλος; est enim *vola*,

do omnia, πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανήν. — ἀμαυρῶσαι, *obscurare*, pro ἡττᾶν, vt Hesiod. Εργ. 325. ῥεῖα δέ μιν μαυρῶσι θεοί. Contra victoria *illustrat*.

83. Φύσιν, Φυὴν, *staturam Orionis*. 85. ὀνοτὸς, εὐτελὴς, *adspectu*. At 86. *terribilis ipso congressu*.

93. ὄφρα σχέθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania aduenarum parieti templi.

95. Qui, *postquam omnem terram et maris profundum*

Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.
Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
Ἀμφέπων ναίει, τετίμα-
ταί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ' ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Α. δ'. Κ. ι'.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν
Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-

ματα

vola, cauum manus, hinc πυθμὴν, et τέλος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, vt ἁλὸς θέναρ pro ἅλα, *superficiem maris* pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. vt πλάκα ἁλὸς et *aequor maris* dixere poetae. Schmidius γαίας πάσας, *terras omnes*, interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adiungere βαθύκρημνον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρὼν plus est quam ἐπελθὼν, cf. Nem. III. 42 sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, *vt nauigari posset.* πορθμοὺς Schmid. vt Lat. *freta* pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw.

fundum aequor adierat, et mare nauigationi aperuerat, vt adiri illud posset, *in Olympum abiit.*

99. ὄλβον ἀμφέπων, *fouens, habens.*

104. Ex Schol. tantum haec teneri possunt: In Herculis honorem, ἐναγίζον, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitauerat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiae habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat ἀγὼν ἐπιτάφιος γυμνικός. δαῖτα appellat *sacrum.* Inferiae autem hae factae *victimis caesis.* αὔ-

ξομεν

μα̣τα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱοὺς,
Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-
σᾶντι λακτίζοισα καπνῷ·

E. δ'. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων Γίνεται,

108. χαλκοαρᾶν. χαλκοάρης vix aliter quam ex ἄρω, ἡρμοσμένος τῷ χαλκῷ, pro χαλκήρης, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. V, 47. vbi χειριάρης pro χειρήρης.) Ita vero esset *armatus*, *fortis*. Sic et occurrit inf. V, 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: *ferro caesorum*; an hanc χαλκοάρης habuit? Coniicit Pauw esse vocem χαλκόαρος, ab ἀρὰ *ferro deuotus*: quod parum satisfacit. An χαλκοάρης est *cui admouetur ferrum?* Versum excitat Schol. Lycophr. 662. vbi Barocc. ms. legit χαλκηορᾶν, quod deberet esse χαλκηόρων, ab ὄρω, *moueo*, *concito* in me, aut potius χαλκεόρων, (vti est χαλκεομίτρης) nam breuis syllaba requiritur. 109. Μεγίρα vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo; et οἱ τέκε lectum vsque ad Morell. qui metro paruit. Tandem Κρειοντὶς Schmid. propter antitheticos. 111. Φλὸξ τις ἀντελομένα Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate laudat et argutatur: καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ λιγνὺς καὶ ἀναθυμίασις. 115. -ων τέρμ' ἀέθλων cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo ἀέθλων τέρμα.

ξομεν pro *facimus*. vt iam dixi interdum esse αὔξειν pro ἔχειν vel ποιεῖσθαι, quoties res magna vel copiosa est.

108. χαλκοαρᾶν. quod esse debet *ferro caesus*, χαλκοάρης, forte sic expedias, vt sit, *qui ferrum sibi aptat*, ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν, seu facit, vt ferrum sibi, suo iugulo, aptetur.

111. Φλὸξ est sacri facti.
115. τέρμα videtur *dies definitus* esse.

Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβού-
λῳ. σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

117. λευκανεὶς conj. Schmidius, non videns spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea alipta et magistro, narratur. Nam v. 120. κυβερνατῆρα aliptam esse dubitari non debebat. Nem. VI, 110 ἡνίοχον aliptam dixerat. Myrtorum pallorem exprimit praeclare poeta in λευκωθεὶς pro στεφανωθείς. Erat autem corona in hoc epitaphio agone praemium myrtea. 118. Μύρτοις ὅδ', ἀνὴρ, h. *in virili aetate*, interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio. 122. 3. πολυβού- λῳ reuocarunt Oxon. vt editum fuit vsque ad Morell. et Steph. qui πολυβού- λῳ, melius vtique, ne γνώμᾳ nude incedat. Ὀρσείᾳ Schmid. 124. ἐπιστάζων Ald. quod praefero. κωμάξομαι emendat Abresch. Obss. misc. nov. T. I. p. 89.

117. λευκωθεὶς κάρα μύρτοις pro στεφανωθεὶς, *alba myrto.* Statius Achill. I, 11. *nec mea nunc primis albescunt tempora vittis.* 122. γνώμᾳ πεπιθὼν, *parens, disciplina vsus* Orseae. — χάριν, *hymnum.*

ΙΣΘΜΙΑ

Ι Σ Θ Μ Ι Α
εἶδος ἑ.

ΦΥΛΑΚΙΔᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ
παγκρατίῳ.

Argumentum.

Gloriae et famae illustris caussa, quam per Thyiam designat, homines magna quaeuis suscipiunt, etiam in certaminibus. - 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Aeginetarum commemorationem, - 59. et desinit in pugna Salaminia - 67. subiunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ιή.

Μᾶτερ Ἀλίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
Χρυσὸν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (VI, 9.), Cleonici nepos (v. 71), adeoque Pytheae frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea V. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. vt adeo hic hymnus in secundam victoriam Isthmiacam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odae. Ceterum illa gens inter Aeginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Auunculus Pytheae et Phylacidae erat maternus

2. *Propter te, o Thyia, homines aurum praeferunt aliis rebus* (νομίζουσι, censent *te multum praeualere*) h. e.

Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ 'νασσα, τιμὰν,
'Ωκυδινάτοις ἐν ἁμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται·

A. α.

maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. V, 75 sq. Isthm. VI, 85. 89 sq. vnde patet, vnam eius Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis vnam (nam v. 89. τὰς δ'.) Etiam Themistius ex ea gente, auus, vt Schol. ad Nem. V, 91 tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit. v. Nem. V, 91 sqq. Isthm. VI, 95. — 1. ἀελίου omnes vett. quod ad metrum primus recte emendauit Morellius ἀλίου. Ceterum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγὲς πρόσωπον turpiter foedarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari auaritiam omnia reuocantes, praeter vnum Pauwium, qui tamen interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea, *a qua omnis splendor et lux proficiscitur:* quippe quae ex Hyperione Solem, Lunam, et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371 sqq. Apollod. I, 1, 3. Eius deae beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *auro, item victoriis ex praeliis naualibus, certaminibus curulibus et gymnicis.* Haec autem erant illa, quibus Aeginetas inter Graecos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. III, sqq. fecit. Naumachiam aliquando Graecis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, vt eam fuisse cum Pauwio statuamus: sed splendor est et gloria Aeginetarum ex re nautica et naualibus praeliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna cf. inf. 60 sqq. 6. ὤνασσα Ald. ὦ 'νασα Rom. emendate ὦ 'νασσα Crat. ὦ 'νασσα Brub. et rell. Non emam talia teruncio; vera tamen est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμαστοὶ illatum a Crat. Steph. minus bene.

h. e. propter splendorem siue auri, tanquam metalli, seu, quod verius puto, propter splendorem vitae quem illud conciliat. — 4. *quin etiam per decus tuum* (nunc est tropice dictus splendor famae, gloriae) *pugnae mari terraque*

A. α. K. η.

Ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν
Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ.

E. α.

9. ἐν δ' Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad διὰ τεὰν τιμὰν (h. σοῦ ἕκητι, vt v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. maiorem distinctionem sustuli. Iung. καὶ — καὶ γὰρ — ἔν τ'. 13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetiuit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari vtitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δύω vett. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἄλπνιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον quasi pro ἀέλπιστον, et in marg. γρ. ἀνέλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Prouerb. III, 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brub. quoque et Morell. sequuti erant, ἄλπνιστον, cuius Scholion bonum est: τουτέστι τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον. De voce v. ad Pyth. VIII, 120.

terraque admirationem faciunt. — 9. *et per te in certaminibus, quisquis victorias consequutus est, assequitur laudem dulcem.* ἐν τ' α. respondet τῷ καὶ — καὶ γὰρ vss. 2 et 4. ἔπραξεν pro πράσσει.

13. κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν. Pindaricum est διὰ δαίμονος. *Cernitur virtus,* δοκιμάζεται, adeoque *iudicium fit* eam excellere, h. e. vt excellant homines viribus (in certamine), *diuino munere* contingit.

14 - 20. *Duo sunt, quae vitam iucundissimam contineant: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et, si laudem inde consequatur.* Sentientia toties variata et ornata. v. Pyth. X,

E. ά. K. ιά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.
Σὺν χάρισιν δ' ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'.

21. θάλοισ' Ald. saltem θαλοῖσ'. Nam amare videtur Pindarus θαλίω ex θηλίω. 23. Πυθέα. Pugnat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθέα pro Πυθέου dictum acciperem. Sed non minus exqnisita, eademque simul expeditior ratio est, vt Πυθέᾳ scribatur: τὶν Πυθέᾳ τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γεύσεται malit Mingarellus.

X, 33-46. μὴ μάτευε θεὸς γενέσθαι. cf. ad Ol. III, 77. ζωᾶς ἄωτον τὸν ἄλπνιστον, *iucundissimam vitam.* ἔλπω. ἤλπινος. ἄλπνος. v. V. L. σὺν ὄλβῳ pro διὰ ὄλβου. cf. Ol. V, 54. εὖ πάσχων, *praeclare res gerens.* v. ad Pyth. III, 185. Nem. I, 46. Pyth. 191 sq.

21-23. Phylacidas Isthmiacam, idem cum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. ἀμφοῖν, τὶν Πυθέᾳ τε. κεῖται, ἀνάκειται, *seruatur memoria eius* victoriae, vt Ol. XIII, 49., clara habetur.

23 sq. In eo erat, vt digressionem faceret; verum reuocat se: *Sane hymnos non tracto quin in laudes Aeacidarum excurram.* (Sane hic eius mos: Nem. III. IV. V. VI. VII. VIII. Ol. VIII, Inf. VI, 27. 8.) *Nunc tamen victoris caussa hymnum recepi.* 27. ἔμολον pro μολῶ, ἔρχομαι, σὺν χ. σὺν ὕμνῳ.

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαρὰν·
Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται
Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

Α. β'. Κ. ή.

Μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον, σεβιζόμενοι

'Εν

28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτριπται Θεοδότων ἔργων κέλευθος ἐν καθαρᾷ, etc. et Mingarell. vel, τέτραφθε. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνει nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονεῖ reponit sc. πόλις εὔνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum Μὴ φθόνει indefinite, *o quisquis es, noli inuidere,* sic Nem. VII, 111. ἴα με. Scholiasta sic accipit, vt se alloquatur, vti toties in exordio laudum facit: o anime mi, μὴ φθόνει κιρνάμεν etc. Expunxi comma post τὸν ἐοικότ'. Sententia est eadem quae supra Isthm. I, 58. 60. 61. 33. ἐκέρδαναν cum Schmid. vt medium α producatur, vulgo ἐκέρδανον. 34. φορμίγγεσιν vett. edd. vsque ad Morell. qui metri curam habuit et primus —σσιν scripsit. 37. Erat πρόςβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaici loco Schmid. recte ad metrum,

28. εἰ δὲ — Eadem sententia sup. I, 60 sq. τέτραπται sc. ἡ πόλις, *cum Aegina*, h. Aeginetae *incedant*, ἀνὰ καθαρὰν κέλευθον, puto, *regiam, patentem*, 30. *nemo ei recuset hymno impertire aerumnosis factis debitam laudem*, κιρνάμεν, vt iam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. *Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Aeginetis autem Aeacidae.* — 36. μελέταν δὲ σοφισταῖς, *argumentum*

'Εν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί·
'Εν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

Ε. β'. Κ. ιά.

'Αλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν·

Τίς

metrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεβιζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδριζόμενοι παρέσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα, h. e. ἀνδραγαθοῦντες. Interpungebatur πρόσβαλλον σεβιζόμενοι. ἐν μὲν — 39. Οἰνεῖδαι ante Schmidium, simili vitio ac IV, 88 Καδμεισᾶν, vbi Pauwius suspicabatur, Dores ita loqui, et h. l. similiter Οἰνεΐδαι fuisse. 43. -κευς Doricum reponit Pauw.

mentum carminis poetis praebuerunt, πρόσβαλον, σεβιζόμενοι ἐν μὲν Αἰτωλῶν θ. debebat sequi: ἐν δὲ Θήβαις Ἰόλαος sc. σεβιζόμενος; hoc mutauit γέρας ἔχει. vtrumque de honoribus diuinis seu heroum, quibus affecti sunt.

44. μεγαλήτορες ὀργαί, *virtus, magnanima mens.* —

45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις, διὰ μαχῶν.

48. ἔλα νῦν. pro vulgari: *Possem nunc commemorare — Age nunc mihi currum tuum, o Musa, per campum.* Meminimus δίφρον Μοισᾶν sup. II, 3.

51. χαλκοάραν, *aere caesum*, vt modo IV, 108. vidimus.

Τίς ἄρ᾽ ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσεν ἑῷ δορὶ Κα-
ΐκου παρ᾽ ὄχθαις.

Σ. γ᾽. Κ. θ᾽.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ᾽ ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει

Μαρτυ-

52. τίς γὰρ ἐ. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanauit per τίς ἄρ᾽ ἐ. Cratander ediderat: τίς δ᾽ ἄρ᾽ ex Schol. puto. 55. Αἰγίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. VIII, 36. 122. προφαίνει, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petitum, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito charactere τοῦ ρ in Steph. pr. 56. διαπρεπέα. εα vna syllaba. τετείχισται Mingarell. supplebat ὡς, vt subiectum sit Aegina. Equidem continuo orationem vsque ad v. 65 sqq. *Iamdudum cumulus praeclarorum facinorum Aeginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promtu etc.* τοξεύματα, *laudes.* 59. περὶ κείνων scil. de Aeginetis v. 55. recte Schmid. cum Cratandr. et Ald. κεῖνον inuexit Romana. 60. Κελαδῆμεν recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, vt respondent antitheticis. Ἄρει male ante Schmid.

55. ἐκεῖνοι (ἔπεφνον) ὧν πάτραν — etsi de vno Achille accipiendum.

56. Subtumidior oratio. τετείχισται, *exstructa est*, πάλαι πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς (πύργος ὑψηλὸς ἀρετῶν ὥστε) ἀναβαίνειν (τινὰ δεῖν αὐτόν), *vt ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi pararunt.*

58. πολλὰ μὲν — respondet 65. ἀλλ᾽ ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπὴς, *diserta.* 60. Salamis seruata bello Persico ab Aeginetis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὸ ναυτῶν. Vulgari

Μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

A. γ'. K. ή.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'.

65. κατέβρεχε Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male edd. Rom. cum al. praeter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Aeginetarum bello praeclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, καταβρέχει, *mergit*, *opprimit* silentio. Interea καὶ τοιαίδε τιμαὶ (*victoriae* etiam *hae* h. etiam hoc honorum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι, *non minus amant hymnos epinicios dulces.* χάρμα ἐν μέλιτι pro μελιτόεν, vt ἵπποι ἐν ἅρμασι, ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις, ἵπποι ἐν πτεροῖς.

Monuit quoque Pauw.

gari oratione: ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

65. *Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio diuino debentur.* — 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ φῦλα καὶ τὰ ἄγχιστα h. l. vid. sup. Pyth. VII. fin.

67. *Verum haec quoque decora, quae e certaminibus proueniunt, poscunt hymnum.* χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελιτόεν. v. V. L.

70. *Certet mihi aliquis*, h. e. *nemo, qui gentem Cleonici nouerit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quae illi subierunt,*

E. γ. K. ιά.

Ἀμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
Ἐκμαθών. οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν.

Αἰνέω

74. ἔκνιξ' Ald. Morell. ἔκνιξ' Rom. Brub. cum Schol. vtrumque metrum respuit, et recte Crat. ἔκνισ', quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur, ex iisdem Scholiis: vbi tamen Aristarchus ἔκνισα, alii ἔκνισε pro ἔκνισαν scil. δαπάναι accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores Intpp. οὐδ' ἔκνισεν ὄπιν, ὁπόσαι δ. ἐ. sc. ἐγένοντο, *neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit curam eorum.* Pauw emendat ἔκνισ' ὄπις, sed sensum multo minus expedit: *neque sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicauit vindicta*, ὄπις, *inimicorum odium, lingua maledica.* Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, vbi audiuerit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero vtique labor virorum per tam longum tempus insumtus oblitteratus est, *nec dum memoria excidit, quantae impensae ab iis factae sint ad consequenda vota sua* sc. victorias in certaminibus. Ex sententiarum contexto igitur κνίζειν ὄπιν debet esse, *curam, qua obseruamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extinguere:* quod a vulgari vsu recedit. v. Not. Venit in vltimis Pytheae memoria in animum: 75. *laudo Pytheam quoque* etc.

Tam

runt, memoria obliuione deleta est, neque impensae in ea factae obliteratae sunt hominum memoria. ἀμφ' ἀέθλοισιν, pro victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro αὐτῶν, τῶν ἐκ γενεᾶς Κλεονίκου. et μόχθος certamina respicit, vt πόνος.

73. 4. οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν. Sane, vt in V. L. exposui, κνίζειν habet hanc vim, vt sit *pungere, fricare, excitare*, θυμὸν, μνήμην, ergo et ὄπιν. Sic *amor*, seu *studium* κνίζει φρένας Pyth. X, 94. κνίζει κόρος Pyth. VIII, 44. *dolor* Ol. VI, 75. *iucunditas* et *gaudium* Isthm. VI, 74.

Alio

Αἰνέω καὶ Πυθέαν, ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι·
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·
Καὶ πτερόεντα νέον
Σύμπεμψον ὕμνον.

Tam abrupti orationis, inprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, vt de Orsea fine Odae sup. et de Melesia, N. VI, 108. IV, 158 sqq. 76. Mingarell. accipiebat (ὦ) Φυλακίδα, vel τὸν Φυλακίδη. 80. νόῳ qui legat, Aldus est. Sed ad νέον vid. Ol. IX, 73-5. Mingarellus ὕμνον νέον intelligebat *Nemeam quintam*, missam vna cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. VI, 5. quae in vtrumque scripta sit. 79. φέρε δ' malim τ'.

Alio modo *dicta excitant indignationem*, κνίζουσιν ὀργὴν, Nem. V, 59. Est igitur vsui consentaneum, vt etiam h. l. sit: *memoriam refricat*, *animum memorem vellicat*, animis inhaeret adhuc. Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet ἠδ' affirmatiue. Si itaque οὐδ' seruatur: οὐδ' ἔκνισ' ὅπιν alio sensu est accipiendum: *non erasit memoriam ex animo*, non obliteratum est, ὅσαι δαπάναι ἐγένοντο ἐλπίδων, *quae factae sint impensae in vota*, h. e. in victorias speratas. Esset adeo κνίζειν h. l. ἀποκνίζειν, ἀποκνᾶν, *abradere; delere, expungere.* Mingarellus hoc omisso tentabat alterum: οὐδ' ὁπόσαι δαπάνας l. δαπάνᾳ. ἐλπίδων, *votorum*, pro certaminibus.

75. Αἰνέω καὶ — *Complector hymno meo quoque Pytheam alipten*, inter, *prae aliis pugilibus*. Erat is frater natu maior. — εὐθυπορῆσαι. iterum pro participio εὐθυπορήσαντα. Et nescio an praestet, εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀ. iungere: vt sit δεξιὸν (ὥστε) εὐθυπορῆσαι. — 77. νόῳ ἀντίπαλον vel firmo et constante animo acriter pugnantem, vel prudenter et circumspecte. Nisi malis ἀντίπαλον accipere *parem*, *aequalem*, aliis *sollertia*. νοῦ, quod IV, 79 ἀρτῖς. 78. o Phylacida, communica victoriae laudem cum fratre.

Ι Σ Θ Μ Ι Α
εἶδος ϛ'.

Φ Υ Λ Α Κ Ι Δ Αι
(ἐν παισὶ.)

Argumentum.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis. -- 28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone eiusque filio Aiace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis. - 32. Victoriae cognatorum et tribulium -- ad f.

Σ. α'. Κ. ιγ'.
Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων
Κιρνά-

Perperam Grammatici et hic tria nomina praescripserunt, Φυλακίδᾳ, Πυθέᾳ, Εὐθυμένει μάτρωι. vt et alibi v. c. Ol. VIII. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, vt solet, in laudes cognatorum. Tempore praecedere debuit haec ode quintam, vt iam ab Intpp. obseruatum est, quandoquidem v. 7. vnam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset haec victoria esse altera. 2. μοισείων (ex μουσεῖος pro vulg. μουσικὸς) Bened. et Pauw legendum esse monuerant. Grammatici veteres μουσικῶν ἐγκωμίων interpretantur. Vulgata erat lectio: μοισέων. Schmidius perperam Μουσάων emendauit. Parum aberat, quin κρατῆρα

1. Iterum hymnum cum potione comparat. *Vt in conuiuio quod cum maxime celebratur*, θάλλοντος, ἀκμάζοντος.

Κιρνάμεν Λάμπωνος εὐά-
θλου γενεᾶς ὕπερ. ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

A. α.

κρατῆρα Μοισαῖον reponerem haud timide. Nam sic iam scriptum vidimus Nem. VIII, 80. inf. Isthm. VIII, 134 Μοισαῖον ἅρμα. λίθον Μοισαῖον. 5. τὶν ne produci necesse sit, Schmid. conj. τεΐν, vt binae breues pro vna longa sint. Pauw τίν γ'. 7. ἐν Ἰσθμοῦ Ald. Rom. emendauit Crat. 8. Νηρεΐδεσσι Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. Νηρηΐδεσσι aduersante metro. 10. τρίτατον Schmid. qui male descripsit metrum coli, quod trimetrum trochaicum est, vt Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochaeo sit, tribrachyn vbique inferre voluit Schmidius.

ζοντος. 5. πρῶτον sc. κρατῆρα, *miscuimus tibi, o Iupiter, propter Nemeam victoriam:* scil. in honorem Iouis hymnum sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. V. scriptum; etsi etiam Phylacidas Nemeis vicerat, vt Isthm. V, 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. δεξάμενοι. poeta decus Pytheae sibi communicat. 7. *Nunc poculum misceo* (hymnum condo) *Neptuno et Nereidibus propter Isthmiacam Phylacidae victoriam.* 10. *Vtinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam.* Comparat tertium carmen cum libatione Ioui Seruatori sub conuiuii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula *diis misceri*, quatenus iis *libatur*.

A. α΄. K. γ΄.

Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετὰς,
Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ᾽ ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆ-
ράς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ᾽ ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. α΄.

16. Argutantur et h. l. Intpp. σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει, est ἐπιφύει, περιποιεῖ, vt toties apud Pindarum. cf. Nem. IV, 96. 17. ἐσχατιᾶς inuexit Romana. ἐσχατιαῖς primus Morell. dedit, ex Schol. puto. Aldus ἐσχατιᾶς edidit, nec ipsum male. 23. ὑψίθρονον αὖ Schmid. ex praua de metro concepta opinione. v. ad 10. — 25. κλυταῖς a Schmidio restitutum erat; Oxonienses reuocaverant vulgatum κλυταῖσιν, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat; νέπω σπέσθαι. Ionicus debet esse ◡◡--. Schmidius: Κ. κ τε ποτι- ενέπω, σπέσθαι κλυταῖς. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: προσεν- νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς, aut,

14. Eadem sententia, quae sup. V, 17 seq. I, 58 seq. et saepe antea fuit lecta.

18. βάλλετ᾽ l. βάλλετο l. βάλλεται.

20. *Lampon in hisce studiis consenescere cupit.* ἀντιάσαις potest et ad sequens referri, δέξασθαι ἀντιάσαις h. ἀντιάζειν καὶ δέχεσθαι ἐν τοιαῖσδε ὀργαῖς. et ἀντιάσαις τοιαῖσδε ὀργαῖς iungi potest: *his studiis vtens, in iis versans.*

24. Κλωθὼ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἕσπεσθαι ἐφετμαῖς, exaudire preces.

E. α'. K. ια'.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,

Καὶ

aut, si idioma in προσεν- νέπω restituendum sit, ποτεν- vel ποτεννέπω. Sequor prius, quod statim haerenti ad metrum in animum venit. 26. In Μοίρας tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: *sequi* vt *Parcas.* Sed verborum ordo faciendus erat hic: ἐγὼ δὲ προσεννέπω (inuoco) Κλωθὼ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὥστε αὐτὰς) ἕπεσθαι ἐφετμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρὸς, *vt obtemperent precibus,* (nam ἐφετμαὶ sunt εὐχαὶ) exaudiant Lampronem hoc vnum in votis habentem, vt summum honorum ex agonibus fastigium consequatur. ἕπεσθαι pro *adesse,* frequens Pindaro; et Μοῖρα ἕπεται etiam Pyth. X, 26. μοίρας pro ipsis hominum fatis poetae dici posse non puto; sed tum μοῖρα sollenne est. Alioqui iungi possent: *Inuoco Clotho et sorores,* ὥστε τὰς μοίρας (fortuna Lampronis) σπέσθαι, vel ἕσπεσθαι, ἐφετμαῖς, *eius votis respondeat.* Sensum bene reddidit Schol. 29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχερῷ recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χερῷ. v. sup. ad Nem. I, 106. Bene Schol. ὁδοὶ μεγάλαι (nam ἑκατόμπεδοι ex πέδον pro πούς, *centum pedes latae,* Il. ψ, 164) καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς φέρουσαι *per totum terrarum orbem* v. 33. 4. — 33. πέρα inuexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit

27. 8. *Esse mihi legem immutabilem.* De re vid. ad Isthm. V, 24 sq. *laudare Aeacidas, quotiescunque hanc insulam attingo,* mentionem eius facio. L. Ὕμμε δ'.

31. Latissime fama rerum ab Aeacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. VI, 75 sq. κέλευθοι, quibus factorum clarorum gloria diditur: vt sup. IV, 2. ἑκατόμπεδοι simplic. *latae,* ἐν σχερῷ, *continuo tractu,* de viis continuis. τέτμηνται pro sunt.

καὶ

Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροίαν,
Ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντί-
αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
Εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέ-

φνεν

prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quae inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν vt ap. Svidam lectum. Non potuit hic locus satis materiae suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλέος Ald. Πηλέως Romana induxit; ad idem redit vtrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius vsquam sapere videatur. 42. ἐς Τροίαν ἥ. editi ante Schmid. iugulato metro. Idem ἐς Τροΐαν. vt ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον μόχθων iunxit. Sed Troia est ἥρωσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο. vel legendum, quod Schmid. coniicit et Pauw praefert, Λαμεδοντί. 45. εἷλεν δὲ ante Schmid.

καὶ πέραν N. καὶ — vsque ad extremum Austrum et Septentrionem, vt sup. II, 61. 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1. — 35. παλίγγλωσσος, τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος. πόλις pro populo.

36. ἀΐει, vt ἀκούει, nouit, ex auditu tenet.

42. μόχθον sc. οὖσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. εἷλε δὲ Hercules. σὺν κείνῳ Telamone ex 39. πατρὸς, *Meropes* Coi Nem. IV, 42.

Φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον,
Φλέγραισιν εὑρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. ιγ'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.

Τὸν

47. οὔρεϊ tribrachys pro trochaeo, vel scrib. οὔρει, ac potius ὄρει. v. ad 10. 49. Parua mutatione liberari possit sententia: εἷλε — πέφνε δὲ — τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν — εὑρὼν Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. 52. κύρησε Ald. possit sic iungi: κύρησε καλέων, ἔτυχε καλῶν, sed metrum repugnat. κήρυσε Rom. emendate κήρυξεν Crat. etsi debuit κάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel καλέων ἐκάρυξε simpl. pro ἐκάλει, vel κάρυξε simpliciter dictum est pro ἔφη Tum πάντων suspectum. etiam Pauwio, qui coniecit, quod et nobis in mentem veniebat: κήρυξεν ἀστῶν δαινυμένων. Ex Schol. apparet, iam olim Aristarchum cum aliis haesisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se conferre ad Telamonem, vt ad nauigationem secum suscipiendam eum inuitet. Ingressus domum Telamonem inuenit epulas celebrantem: (vt fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem Odyss. γ, 32 sqq. et Menelaum Od. δ, 3 sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitae more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert

42. vbi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. p. 71. 49. ὃν ἔπεφνε σὺν οἰστῷ.

48. Praestat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctionem ponere pro maiore, quae olim erat, et continuare sententiam vsque ad Ἡρακλέης. 49. οὐ φείσατο νευρᾶς τόξων, adhibuit arcum et eum traiecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον, κάρυξε πάντων δαινυμένων. *Sed tum, cum Telamonem vocabat ille* (Hercules) *ad societatem nauigationis, dixit inter omnes qui conuiuantes aderant;* in

Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος
Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.

Ὁ

offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, vt libationem faciat (vide v. c. Od. γ, 41 sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensae. Libando heros facit vota ad Iouem patrem, vt Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuam, eaque de caussa nauigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione vtitur poeta, vt simul de Aiacis virtute iudicium et existimationem faciat. Esse eam ex μεγάλαις ἠοίαις Hesiodi petitam Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. III, 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Aiac. 849. Paullo aliter fabula fuit tractata ab aliis, vt iam natum Aiacem leoninis exuuiis inuolutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455 sqq. Schol. ad Iliad. ψ, 821. repetiit Philostr. Heroic. XI, 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. T. I. p. xcix. coniectabat: idemque numis expressum Iuliae Domnae et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticae anfractus cursu semel nos ad amoeniora viridia de via deflexisse. 54. κελήσαντο Ald. quod vel metrum refellit.

in medio conuiuantium. Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quae κάρυξε *dixit*, v. 60. ὁ δ' — αὔδασε. Venerat in insulam Aeginam Hercules, vt ad expeditionem in Laomedontem inuitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον 39. profectus Tirynthe, vbi copias collegerat, vt e v. 40 apparet. 53. Praeclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν int. *auream asperam signis*,

Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ,
Ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας,

Ε. β'. Κ. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,

Ὥσπερ

60. ὁ δ' ἀνατείνας pro ἀντ—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος inuexerat Rom. τοιοῦτόν τ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male τ', forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit. 63. εὐχὰν conj. Schmidius primam in ἀρὰν breuem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. θεσπεσίαν Rom. Brub. 66. ξεῖνον ἐμὸν sc. γεννησόμενον τὸν παῖδα nondum concoquo: etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: καὶ λίσσομαί — σε τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. Malim vsquam legi: Ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: τὰν μὲν — φυάν. vt sit: ἄῤῥηκτον μὲν (κατὰ) τὴν φυὴν, ὥσπερ etc. θυμὸς δ' ἑπέσθω, *animi virtus et fortitudo par esto corporis robori.*

signis, anaglyphis. Mirum in hoc haesisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiari.

61. Fecit has preces. 63. θυμῷ θέλων, *propitius.* 64. λίσσομαί, σε τελέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον, *dare ei prolem a fato impetratam.* ξεῖνον ἀμὸν v. V. L. et

Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἑπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἁδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ἐνυαλίου.
Ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἕζετ'.

69. Argutatur Pauw, ὥσπερ τόδε δέρμ', ὅ με νῦν περιπλανᾶται. Quod poeta posuit, exquisitioris artis et vere lyricum est. Pro μὲ νῦν Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte μίμνει. In Crat. Ceporinus emendauit μίμνειν, hoc Morell. sequitur. μὲ νῦν praeclara est Stephani emendatio. 74. αἰ δεῖα Ald. αἰδεῖα Rom. Brub. emendatum in Crat. χαρὰ pro χάρις videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. χάρις est *voluptas*. 75. φωνήσαις. at alibi φώνασε. φωνάσας. 78. Κέκλετ' pro κέκλετο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κέκλευ vel κέκλεο. ad Telamonem conuersus loquitur Hercules. Infantiam grammaticae vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰετός. aliud exemplum in Iamo v. Ol. VI, 93 sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis vsus.

et 68. haud dubie τὰν μὲν — φυάν. — 69. ὥσπερ — Ornata fabula ab aliis v. Lycophr. 455 sq. Forte iam tum spem prolis ex vxore suscipiendae habebat.

78. Iung. ἐπώνυμον ὄρνιχος φανέντος — (κατὰ) λαῶν (alias ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330 φέρτατε λαῶν.) ἔκπαγλον ἐν πόνοις Ἐνυαλίου.

Ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,
Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου
Νεμέας,
Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν

83. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἡγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγάσασθ' ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἀ. Mingarell. probat -σας τοὶ vel -σας ἀναγήσασθ' ἀ. 84. Et hoc colon trochaicum aegrotat. Schmid. Φυλακίδᾳ γάρ τ' ἤλυθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: Φ. γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, τ. Leniore vtique medicina Φ. γὰρ ἤλυθον, Μοῖσα Benedict. et Mingarell. 87. πα pro που Ald. nec deterius, iudice quoque Pauw. κ' ἐν debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κἂν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ' Ἰσθμοῦ. Noli coniicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed νίκη ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. II, 30. 91. Schmidius et Pauwius μά- τρως emendant: nam de vno modo Euthymene agitur. Nisi -τρωες per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἂν δ'.

86. τὸν Ἀργεῖον τρόπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argiui hac laude floruere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta praebuere suis factis, vel carmi-

αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
Υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

E. γ'. K. ιά.

Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται·
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.

Γλῶσσα

92. Pro Ψαλυχια- δᾶν: Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λυχι, ait, pro vna longa posita videri possunt. 101. ἄστει binis syllabis Schmid. pro —ει. Probat quoque Pauw; vti mox v.102. ξένων, pro ει, vtrumque metro exigente. 104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. ἔργῳ καὶ πράξει.

carminibus vere celebrati fuere. — 92. Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetae condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. *Etiam Themistii, aui materni* (v. ad V. pr.) *stirpem illustrant sua gloria:* quae in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: *μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει.* Lampon igitur *τιμᾷ, probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens,* (*ὀπάζων μελέταν ἔργοις*) *et filios adhortans, φράζων, recitans, repetens dictum.*

104. *μέτρα κατέχων* videtur esse *tenaciter, perseueranter tuendo*, moderationem, aequitatem, seruando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodeum: *μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.*

Γλῶσσα δ᾽ οὐκ ἔξω φρενῶν.
Φαίης κέ νιν ἄνδρ᾽ ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσο-

106. ἐν ἀεθληταῖσιν legi metrum iubet: p. ἀθλη— sicque Schmid. et Pauw. νιν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat τ' interpositum, χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. Iungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. IX, 57. vbi ἀνδροδάμη Ἐριφύλη. Porro πίσω γε Etymol. M. in Πίσα. sed σφὶ, αὐτοὺς, *carmine Thebano irrigabo.* Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσα, h. e. ἐπότισα, *irrigaui.* Nam carmen iam est finitum.

105. Γλῶσσα l. cum Schol. οὐδὲν προπετῶς φθέγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

106. *Dicat aliquis eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides;* eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νιν ἄνδρα. Bene quidem memini vsum crebriorem τοῦ μὶν et τὶν in Pindaro risum mouisse Aristophani Auib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νὶν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis vti minime licet. Nec vti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νὶν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes: τὸν ἄνδρα scribam: Φαίης κε τὸν ἄνδρ᾽ ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν — χαλκοδάμαν ἀκόναν. *acuentem alios ad studium pugilatus.* Vix tamen probabile sic νιν irrepsisse. Immo vero fuit: Φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ erit nouum inuentum, si est, *ego illis potandam praebebo aquam e fonte Musarum:* pro, *eos celebrabo.* Forte tamen est idem illud, quod iam aliquoties vidimus, siue *a libatione petitum:* ῥαίνειν εὐλογίαις sup. v. 30. καταπένδειν ἀοι-

δαῖς

Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

111. παρ' εὐτειχέσιν legendum, cum ν, vt Pauw quoque monuit. εὐτυχέσι Ald.

δαῖς v. 13. 14. siue *ab irrigandis agris*, vt sup. v. 94 ἄρδειν Χαρίτων δρόσῳ. conf. Nem. VII, 90 sq. adeoque simili exemplo πίειν (διὰ τὸ) ὕδωρ Δίρκας σφε, (tres illos patrem cum duobus filiis,) est *irrigare*, vt ποτίζειν. ῥοὰς Μοισᾶν dixerat N. VII, 17. Suauiter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

ΙΣΘΜΙΑ

ΙΣΘΜΙΑ

εἶδος ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗι ΘΗΒΑΙΩι

παγκρατίῳ.

Argumentum.

Vetustis Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadae victoria Isthmiaca - 27. tum in auunculo, qui in pugna occubuerat - 53. redit inde ad victorem, e cuius successu voluptatem ipse capiens praesenti felicitate frui se velle asseuerat.

Σ. ά. Κ. ή.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἢ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄντειλας Διόνυσον; ἢ
Χρυσῷ μεσονύκτιον

Νίφοντα

Strepsiades Thebanus ex matre Diotimi filia auunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34 sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinnae moniti oblitum, iterum, et multo magis quam Nem. X, non manu, sed ὅλῳ τῷ θυλάκῳ fabulas seuisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 348. Fragm. Pind. p. 44. 45. ὦ μάκαιρα Θήβη, diua,

Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. α'. K. η'.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἡρακλείοισι γο- 11. ναῖς; ἢ ποτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσία πυκιναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw traiectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκιναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς restituit. Praestat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' vna syllaba efferendum. 12. ὅτ' eiecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in vtroque versu in vnam syllabam coalescit. Pauw mauult pro binis breuibus numerare.

diua, dea. In v. 6. 7. *aureus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta aduentus Iouis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Mineruae simili prodigio ornati Ol. VII, 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, vt numen testatum fieret. Hoc postea poetae aliis modis inuerterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus aedes*, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείαις γοναῖς, h. ἐπὶ τὴν γονὴν, γέννησιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὔφρανας θυμὸν τεὸν τότε) ὅτ' (εὔφρανας αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς pro διὰ βουλῶν. βουλαὶ autem pro μαντεῖαι. v. ad Isthm. VIII, 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ἕνεκα) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας ὀρφανὸν

Ε. ά. Κ. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ᾽ ἀποικίαν ἀνίκ᾽ ὀρθῷ
Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ᾽ Ἀμύκλας
Αἰγεΐδαι σέθεν ἔκγονοι,

Μαντεύ-

17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similium colon formam factam. Μυρίων ἑταίρων εἰς Ἄ. ἵ. vbique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἀνίκ᾽ ὀ. Aldus: οὕνεκα ὀ. Rom. οὕνεκ᾽ ὀ. Cratandr. ἀνίκ᾽ ὀ. ex Scholiasta, in quo est ὅτε. Vt metro subueniret, refinxit ἁνίκα ὀρθῷ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἀνίκ᾽ ἄρ᾽ ὀρθῷ — 21. Aldus corrupte: Αἰθεῖεθαι, et olim nonnulli indocte Ἀργεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Intpp. transuersos egerunt. Αἰγιμίδαι nouauit Schmidius, male, si quid vsquam. Nam de Aegimio (de quo v. Pyth. I, 124. V, 96.) hic non agitur, sed de *Aegidis*, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Aegidas in partes vocare a deo iussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 22) in itinere per Boeotiam facto in sacrificantium coetum

18. Aegidae, qui e Thebanis fuere, Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adiunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam praestiterant. v. sup. ad Pyth. V, 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Aegidae ἀποικίαν Δωρίδα Λακεδαιμονίων ἔστασαν (nunc deae Thebae tribuitur, adeoque ἔστασας) ἐν σφυρῷ, ἐπ᾽ ἀσφαλοῦς, *in tuto, constituerant:* vt iam Lacedaemone Heraclidae certas sedes haberent.

20. ἕλον δ᾽ Ἀμύκλας proprie est accipiendum: *expugnarunt Amyclas;* nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Aen. X, 564. Agrum Amyclaeum Philonomo assignatum fuisse, praeter Strabo-

Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοὶ,

Σ. β'. Κ. ή.

Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

Κώμαζ'

tum incidissent, audiuissentque Aegidas esse, quae Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. V, 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis consederant Aegidae. Potuit vel sic Spartae tribus haberi Aegidarum, quam Herodot. IV, 149. memorat, vbi tamen a seriore quodam Aegeo. Therae nepote, Oeolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. III, 15. p. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ iungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendauit. 25. 26. Vt vulgo haec accipi video: ὅ τι μὴ ἐξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, *eius rei, quae non ad sapientiae summum florem peruenerit*, ζυγὲν κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν, *inclitis carminum fluxibus copulata*, vt ζυγὲν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὲν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. *Oblitterantur prisca decora* (παλαιὰ εὕδει χάρις) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba vnus inter Schol. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ. 26. ῥοπαῖς in notis ab Oxon. excusum. Sed ἐπέων ῥοαὶ verum est. Sic Nem. VII, 17. Μοισᾶν ῥοαί. ζυγὲν an ζύγεν pingas, nil interest.

Strabonem ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: *enimvero huius rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est.* Mutauit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, *decus. fama.* vt sup. Isthm. IV, 37. De

v. 25. 6. verborum iunctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονές εἰσι βροτοὶ (ἐκείνου) ὅ τι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (*praeclara aliqua ars poetae*) ἐξίκηται ζυγὲν (ζυγεῖν, *assequuta fuerit, vt innectat carminibus*) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς pro ἐγζεῦξαι ἔπεσιν. ζεῦξαι μέλος ἔργμασιν

Κώμαζ' ἔπειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ. φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

A. β'. K. η'.

Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις,
Μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
Χάλκασπις

27. ἔπειτ' ἐν ἀ. innexit editio Romana deprauatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔπειτ' ἄρ' ἀ. Potuisse deprauationem nasci ex scriptura ἔπειτεν suspicatur Pauw. 31. μορ- φάεσσ' Rom. cum Schol. Brub. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. VIII, 24. 25. Nem. III, 32. 33. — 33. ἰοβοστρύχοισι praeclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo vbique legitur Scholion: ἰοπλοκάμοισι. 34. Πάτρωΐ θ' Schmid. vt breuem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat. v. Pauw ad v. 2. δέδωκε suspectum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum.

μασιν dixerat Nem. I, 10. et ζεῦξαι τέλος Χαρίτων Isthm. I, 7. Ergo et ζυγὲν pro ζυγεῖν τι ἔπεσιν, et pro hoc ἐπέων ῥοαῖς.

27. κώμαζε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quae non est memorata. Saltem se alloqui videri potest, vt solet pro κωμάσω. — 31. Grammatica ratio haec esse videtur: οὐκ αἴσχιον (*nec minus, nec deterius*) φυᾶς (*quam corporis speciem*) ἄγει (ἔχει) ἀρετὰν (*virtutem animi*). Sane nunc sententia aequipollet, si idem dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίονα φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσχίων φυᾶς, animi pulcritudine aeque commendabilis quam corporis.

33. 34. *Illustratur iam carminibus, et aui materni memoriam illustrat.* Hanc sententiam v. 33. 4. inesse necesse est; verum in altero

Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

Ταύτᾳ

idoneum. Forte δέδορκε fuit: *decus et splendor ex huius Strepsiadae ornamentis redit ad nomen et memoriam auunculi cognominis*, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. III. f. τὶν ἀπὸ Νεμέας δέδορκεν φάος, *tibi lucet*, *affulget decus ex Nemea victoria.* Nem. IX, 98 δέδορκε παιδὶ 'Α. φέγγος v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: κοινὸν θάλος χάλκασπις ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. τιμᾷ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. Dubitatur ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοὶ, an ex τὰ ἀγαθά. praestare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκειται, iudicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria.* 37 sq. Dolendum est, tam praeclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Iungenda primum ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς) — γενεᾷ μ. κ. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξει. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38. 39.

νεφέλα

tero versu laboramus. Debet esse iunctura: Strepsiades δέδωκε κοινὸν θάλος ματρωῒ ὁμωνύμῳ. Schol. τῷ μήτρωῒ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ ἡδονὴν παρέσχετο. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro *gloria*, *decus*. Si itaque τὸ θάλος nunc pro *flore*, adeoque pro *decore*, *ornamento* dictum esse debet, noue ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de *fronde*, *ramo.* Supra I, 94 ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse *corona frondea: hanc victor communicat auo:* δέδωκε κοινὸν, h. e. *redundat victoris gloria in auum.* Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δέδορκε, inprimis cum haec lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de *propagine*, *progenie* dicitur; verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἐπῆγε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est.*

37. ἴστω αὔξων. haec perpetua iunctura, pro ἴστω

ἑαυτὸν

Ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

E. β'. K. ή.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων

νεφέλα et χάλαζα αἵματος de pugna, vt sup. Isthm. V, 63. 4. vbi etiam χαλαζάεις φόνος. Tum 39. 40. πρὸ φ. πρ Schmid. perperam: nam ἀμύνεταί (*propulsat*) τίς τι πρός τινος. *ab.* At colon 41. manifesto corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἐξελάων coniiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. IX, 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χαλα- ζᾶν αἵματος πρὸ φίλας Πάτρας ἀμείρεται, Λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων (vel Λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίῳ στρατῷ Ἀστῶν, γ. Sunt quae placeant; plura displicent. Mendum alieno loco quaerere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: *vicissim inferens perniciem* hostili exercitui: v. c. ἀντενάγων. ἀντί' ἄγων pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male iungere video cum superioribus; immo vero: αὔξων γενεᾷ μέγιστον κλέος ἀπὸ ἀστῶν, ζώων τε καὶ θανών. Etiam Schol. μέγιστον παρὰ τῶν ἑαυτὸν αὔξειν. Nem. IX, 107 ἴστω λαχών. Ol. VI, 12 ἴστω ἔχων. Simile μεμνάσθω περιστέλλων N. XI, 20. et alia. Alibi est sine regimine, vt Nem. V, 87. αὔξειν autem iterum pro ἔχειν de re magna ac praeclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathonia intelligi nequit, nec magis Scolion nobile Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας in Fragm. p. 19. et ap. Brunck. Anal. To. I. p. 156. nam ei pugnae Thebani non interfuere, vti nec ceteris praeliis cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter Athenienses et Boeotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. V, 77 sqq.

Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν

Σ. γ'. Κ. ή.

Προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων
Μὴ θρασσέτω φθόνος,

A. γ'.

τῶν ἀστῶν κλέος, *bonam existimationem, quae a ciuibus venit.* Pro ἀπὸ, quod erat, vett. edd. praeter Crat. et Steph. melius scribunt ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum: pro vulg. αἰνίων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄριστον Ald. 50. ἔχον malebat Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἔσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἐσχάτασιν ἐπ' ἐλπίδι corrupte. 52. Γεάοχος Ald. cf. ad Ol. XIII, 114. 55. ἁρ- μόσαις legit Schmid. vt primam coli breuem haberet; est tamen prima in Iambico. Etsi Schol. quoque ἁρμόσας habet. 56. μὴ θρασσέτω. v. Not.

44. Conuertit se ad eundem illum μήτρωα, qui in pugna occubuerat. αἰνείων *aemulatus.*

50. ἔσχον, ἀνέσχον, *sustinuerunt*, ἐσχάταις ἐλπίσιν, *in extremo discrimine.*

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex eius morte suscepit. — 52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sententiarum vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est *felicitas huius diei, praesens.* (τὸ τερπνὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἡμέρας γεγενημένον· vti Nem. VI, 10. ἐφαμε-

ρίαν

A. γ'. K. ή.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἕκαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
Δαίμων

67. ἰφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *iucunda quae se de die in diem offerunt*, pro vitae conditione. Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων.

ρίαν στάθμαν, *terminus vitae, quem* μεθ' ἡμέραν *attingimus aut* μετὰ νύκτας.) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res laetae quae in singulos dies obueniunt*. Hom. Od. Φ, 85 νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. p. 322 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανάτων φθόνος est *Nemesis*, quae nimis elata et euecta vltra communem modum tanquam ex inuidentia euertit. μὴ θρασσέτω, *ne euertat*. vid. paullo post. Iam structura institui potest haud vno modo; sermonis tamen rationi conuenientissime sic: μὴ θρασσέτω φθόνος ἀθανάτων (pro, *conseruet*) (ἐς) γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἕκαλος ἔπειμι. vt διώκων ἔπειμι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne euertito*, adeoque *incolumem seruato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis praesentem quem amplector*, quo fruor. Superest quaestio de nexu sententiarum cum sequentibus, quae sic procedunt: 59. 60. *etsi in diversa fortuna constituti morimur tamen omnes*. 60. 61 sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset*. Sequitur adeo, in sorte mortali, mortalem acquiescere debere: quam cum declarent duo: fortunae inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum conuertisse videri debet. *Seruet mihi deus iucunda, quibus fruor, vsque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset*. 56. θρασσέτω, alter Schol. ταρασσέτω, cum Svida et al. alter συνθραυέτω. hic vtique doctius. Est enim a θράω (vnde θραύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timaeum Lex. Platon. in ἐνθράττειν, cum praestantiss. Interpr. Noster Ol. VI, 164 μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον simili modo dixerat: *ne euertat*, adeoque, *vtinam sit incolumis*

ac

Δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν
Ἕδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἔῤῥιψε Πάγασος

Ε. γ'. Κ. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν

Γλυκὺ

60. Δαίμων ἄϊστος vulgo legebatur. At δαίμων δ' ἄϊσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Iubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61 sq. Sententiam hanc iam alibi ornauit Ol. V. f. Pyth. X, 42 sqq. Nem. IX, 109-13. Isthm. V, 17, 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne speres* etc. *Caelum ipsum petimus stultitia*, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρὸς, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀσθενέστερός ἐστιν, ἢ ὥς etc. 63. ὅτε Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem.* ὅτι Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὅ τε. sed verum puto ὁ δὲ π. 65. οὐρανοὺς Ald.

ac perpetua felicitas. 60. δαίμων ἄϊσος, alias ἄνισος, *fortunae, qua vtimur, inaequalitas.* τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μακρὰ, quam vt quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐφαμέρου τερπνοῦ v. 57. *ea, quae sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta.* hoc idem est τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν, *felicitas quam nefas est appetere* v. 68. Ea εἴ τις παπταίνει, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχύς ἐστιν (ὥς, ἐξικέσθαι ἐς τὴν) χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν *imbecillus est*, pro, est imbecillior, *quam vt immortalis fieri possit.* 64. De Pegaso cf. Ol. XIII, 130. Iliad. ζ, 155 Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. Θ, 284. Alludit

Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἁμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

68. Laudat Plutarch. aud. poet. 4. 71. τεαῖ vna syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖς ἐν. — 72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paullo elegantius Πυθόθεν.

Alludit Horat. IV, 11, 26 sq. — 67. 68. *Si quis felicitatem, quae in eius sortem haud cadit, praue appetit, eum acerbus exitus manet.* h. e. si quis conditionem, vt Bellerophon, quae in hominem non cadit, appetit, malum is sibi arcessit. τὸ γλυκὺ παρ δίκαν est h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκέος stolida. Vides me in loco, de quo nihil licet cum certa fide pronuntiare, modesti interpretis more apposuisse, quae ex sermonis indole, Pindari more et sententiarum nexu, assecutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ

ΙΣΘΜΙΑ

εἶδος ή.

ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

(παγκρατίῳ.)

Argumentum.

Calamitate belli Persici liberatos hymnis applicare iubet animum in victoris honorem. -- 33. Consentaneum esse, vt Thebanus Aeginetae victori gratuletur victoriam, propter communem vtriusque gentis originem. - 45. Vnde in fabulas Aeacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei - 104. et in Achillis laudibus. - 135. Redit ad victorem, et primo eius patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat - 142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις ά. Κ. κβ'.

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,
Πατρὸς

Cleander, Aegineta, Telesarchi f. (v. 3), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis copiis deletis: quo vss. 9 sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse mani-

1-11. Ordinem verborum constitue sic: ὦ νέοι, ἰών τις ἀγειρέτω παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν πατρὸς Τελεσάρχου,

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἐξεῦρε.

manifestum fit ex v. 145. 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134 sq.) Abiudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. p. 55. Sed v. ad calc. Odae. 1. Κλεάνδρῳ et ἁλικίᾳ Rom. Crat. Brub. Κλεάνδρῳ Ald. et vtrumque datiuum Morell. restituit; idem ὦ νέοι primus distinxit; antea edebatur: ὠνέοι, quasi ab ὠνέω esset. Admodum contaminatum est mendis vltimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: διεγειρέτω, quoniam Schol. ἐγειρέτω τὸν ὕμνον. 6. Praua erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum praeter Benedictum interpunctio iam a veteribus recepta — καὶ Νεμέᾳ. Ἀέθλων ὅτι κ. λ. Etiam Pauw monuit.

σάρχου, Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον καμάτων, ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινά τε Ἰσθμίας νίκας καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum vt condam, poscitur.* Iam sententiae ornatae sunt: *Iuvenes, cogat aliquis pompam ad aedes victoris.* Male interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰών, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω τὶς κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύτρον καμάτων, idem quod mox ἄποινον, *praemium, compensatio.* Sic Pyth. V, 142 λυτήριον δαπανᾶν. Nem. V, 88 μόχθων ἀμοιβά. Nem. X, 45 πόνων λάθαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε forte pro *robore iuuenili:* est enim victor pancratio, in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας, hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέᾳ. Iunctura autem, vt nunc video, est, ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum

τῷ

Ἔξευρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων
Δὲ πενθέων λυθέντες,
Μή τ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μή τε κά-
δεα θεράπευε. παυ-
σάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμωσόμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔ-
τρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'.

15. πενθέων dissyllabum. 18. δαμώσωμεθα Ald. aduerso metro. 21. Τοῦ Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τε Ταντάλου Ald.

τῷ, *in cuius honorem* poscitur a me vt Musam inuocem. αἰτέομαι, vt Horat. *Poscimur, si quid.*

12-25. *Magnis malis bellicis liberati, luctu abiecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas.* Extulit haec poeta per varias inuersiones. Primum subint. φυλάξομεν, βλέπωμεν, ὦ θυμὲ, ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν, quae nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valken. ad Theocrit. I, 112. ἐμπεσεῖν ὀρφανίᾳ στεφάνων, est dictum pro altero, *paremus nouas victorias et hymnos:* ne scilicet incidant Graeci in obscuritatem, ἀδοξίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115. — Nunc debebat sequi, μήτε κάδεα θεραπεύωμεν, *ne foueamus luctum, ne indulgeamus moerori.* — Noua inde inuersio, pro, *sed deposito luctu dulce carmen condamus;* dixit: γλυκύ τι δαμωσόμεθα. ἄπρηκτα κακὰ, *luctus inutilis,* ἀνωφέλητος λύπη, vt bene Schol.

Δ. β'. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.
Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
Ἑλίσσων βίοτου πόρον.

Ἰατὰ

24. 5. Erat δεῖμα μὲν παροιχομένων. Ita laborat verborum structura; nam deficit subiectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα — καρτερὰν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subiectum faciunt; sed vt commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δεῖμά μεν παροιχόμενον legendum est: *metus praeteritus* (h. sublatus) *grauem leuauit sollicitudinem.* Ita facere praestat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit. 26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρῖ,ον ἐστ' ἀεί. Pauw: ἄρι,όν γ' ἀεὶ, vel ἄρειον ἐστ' ἀεὶ. Saltem ἀεὶ praestare cum Mingarello dicam, vt gemelli omnes claudantur. 29. βίου metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio.

Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. — v. 23. ἀτόλμχτον Ἑλλάδι μόχθον h. *ingentem, arduum.* Schol. ἀνυπουόνητον. (Sane τολμᾶν exponi potest per τλῆν, *tolerare.* τόλμα τάδε Eurip. Hec. 326. 333 Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμον, *quod quis aggredi non audet.* 24. *Verum cum metu* malorum *dispulso abiit cura.* Pro δείματος παροιχομένου, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθος. πόνος

26. τὸ δὲ πρὸ ποδός: conf. Nem. VI, 94. *melius est in re praesenti animum continere*, adeoque laetis, quae se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione:* hoc sic extulit: ἐπικρέμαται ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσων βίοτου πόρον, *vrget, instat,* ἐπίκειται, *hominibus Tempus insidiose voluendo vitae cursum,* (petitum

Ἰατὰ δ'. ἔστι βροτοῖς
Σύν γ' ἐλευθερίᾳ
Καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν
Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-
το θύγατρες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλόταται, Ζηνί θ' ἅ-
δον

32. 34. Duplex hoc χρὴ molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: καὶ ταὐν· χρὴ δ' ἀ. Potest substitui ἔει δ' ἀγαθὰν. In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. ἐν exciderat ed. Crat. 36. Αἰγίνᾳ media breui mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37. 8. Melanchthon distinguebat post πατρὸς οὕνεκα. hocque cum superioribus iungebat. 39. θύγατρες Schmid. pro θυγατέρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti. 40. Θ' ante ὁπλόταται importunum est: aut delendum, aut cum γένοντο copulandum. γένοντό τε ἅδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat

titum a flumine) h. caecos, incertos casus adducendo. *Occulto aeuo* Horat. I, 12, 45. Αἰὼν tanquam persona, de *tempore*.

30. Concinit locus praeclarus in Periclis oratione apud Thucyd. II. 62 καὶ γνῶναι (δεῖ,) ἐλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διασώσωμεν, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναληψομένην, ἄλλων δὲ ὑπακούσασι καὶ τὰ προσκεκτημένα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι etc.

32. 33. cf. Fragm. Pind. p. 61. XX. e Platone.

34. *Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Aeginetam propter vtriusque gentis cognationem:* quae mythice ducitur ab Aeaci filiabus, altera *Thebe* altera *Aegina*, vtraque a Ioui amata, et pro parente ac praeside altera Thebarum, altera Aeginae constituta. De his cf. sup. ad Nem. III. pr. Ol. VI.

δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκα φιλαρμάτου πόλιος ᾤ-
κισσεν ἀγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὃ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραι-
νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱέες
Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·

Σώφρο-

postulat syllabam; ζηνί τε ἄ- Schmid. et Pauw effingunt; at cum hiatu. Fuit puto ζηνὶ δέ θ' ἅδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41. βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat, non inuenio. βασιλεῖ Schmid. metri lege. Mox ὅ, ταν Aldus. ὅταν Rom. Emendauit Crat. 48. ὃς καὶ Brub. Morell. Steph. aduerso metro. 52. Ὑιῶν Schmid. alioqui synizesin in υἱέων admittebat.

VI, 143 sq. v. Herodot. V, 80. Pausan. II, 5. V, 22.

45. σὲ δὲ, Aegina. in *Oenopiam*, antiquo nomine insulam Aeginam: cf. Nem. IV, 75. Pausan. II, 5. De amore Aeginae v. Ouid. Met. et Statius Theb. VII, 315 sq. κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48 49. Attingit fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Aeacus arbiter sedere inter deos litigantes.

55. Aeaci filii et nepotes ἀρίστευον (ἐν τῷ) ἀμφέπειν (σὺν) ἀνορέᾳ ὅμαδον χάλκεον στονόεντα.

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαός
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἑὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὰν θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
Δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις· Εἵνεκεν

62. 3. θέλον- θ' Schmidius pro ἐθέλοντο, vt verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἐθέλομαι. Lyricum decere duriorem rationem per participia ἐρίσας (ἦν) (deb. ἐρίσαις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἔρισαν; nisi Ποσειδᾶν pro vocatiuo habeas, vt scribas ἔρισας, *et tu, o Neptune, contendisti.* 63. 4. ἔμ- μεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἔεχεν erat. ἔχεν haud dubie cum Schmidio legendum, vt anapaestum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -των ἤκου- Molossus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque iudice;

58. *Haec*, has laudes ac virtutes Aeacidarum, *recordati sunt dii*, (deorum coetus) *cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, easque decreuerunt Peleo:* vt v. 84. videbimus. conf. Apollon. IV, 791 sqq. Schol. Lycophr. 178 sq. — In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. *ἄμβροτοι θεῶν πραπίδες* sunt ipsi illi duo dii, Iupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὔβουλος fatidica; vt iam vidimus *βουλὰς*, *consilia*, pro *vaticiniis* dici: Isthm. VII, 11 *πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς*. Vnde et εὔβουλος

Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνοῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
Διΐ μισγομέναν
Ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
Παύσατε. βροτέων
Δὲ λεχέων τυχοῦσα
Υἱὸν

iudice; emendat ille: θεσφάτων ἀκόησαν. ab ἀκοέω, noua forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἐσάκουσαν? θεσφάτων ἄρ' ἄκουσαν Mingarell. coniecit. 70. Deficiente syllaba vt antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἄνακτα inseruit Schmid. γόνον γ' ἄνακτα Pauw vtpote in Iambico. πατέρος Mingarell. vt tertius pes iambici sit dactylus. 73. χερὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χειρί. 75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ' scil. iungenda: ἢ Διὶ παραμισγομέναν ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro vno ἀδελφῷ Neptuno) Esset tamen lenius περ. ἢ Διός περ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Praeclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λεχέων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα deb. τυχοῖσα.

εὔβουλος Nereus Pyth. III, 162. et Themis iam Ol. XIII, 12. εἶπε δὲ, pro γὰρ, *vaticinata est.* εἵνεκεν. ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὴν θεὸν ποντίαν τεκεῖν γόνον, ἄνακτα φέρτερον πατρός. Ad rem v. Aeschyl. Prometh. 930. et Schütz. p. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum V, 338. — 73. ὃς διώξει, pro κινήσει. fere vt Apollo fides Nem. V, 44. — 75. παραμισγομέναν (ἢ) Διὶ ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν pro ἀδελφῷ Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

78 sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre

Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
Πολέμῳ, Ἄρεϊ
Χέρας ἐναλίγκιον
Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεύ-
μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον. Δ. ϛ.

82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw iubet. 84. Πηλεῖ θεά- Ald. Πηλεῖ θεό- Rom. Crat. Brub. quod nec improbandum censet Pauw, vt dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλέϊ θεό- Morell. Steph. Ita θεό vna syllaba pronuntiandum. Optime Πηλέϊ θεό- μοιρον Schmidius, adstipulante quoque Pauwio. 85. Colon antispasticum aegrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ὄπασε. vt sit: *meum votum iam destinauit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit; νόημα, vel φρόνημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμὸν, (*quod ad me attinet, equidem*) — ὄπασα. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare,* vt Peleo procemur has nuptias: vt πασαι γα loco tribrachyos sit. Pauwius transponit: —μοιρον γάμου ὀπάσαι Αἰ- — 87. Versus vitio laborat haud vno; primo τε εὐ— hiatu. tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro τε, καί Schmid. Pauw vel φὰν emendare iubet, vel, quod ipse mauult, τί φασιν εὐσεβέστατον Ἰωλ- Siue Ἰωλκὸς scribas, siue Ἰαω- vna syllaba pronunties, idem est; sic sup. Pyth. IV, 137. Nem. III, 58. — 88. τραπεῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, vt sit πεδίον Ἰ. pro vrbe Iolco, quam *euertit* Peleus, secundum Nem. IV, 88. sed ibi v. 90 προστραπὼν plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum* sc.

patre praestantiorem; at ille non immortalis erit; quin praematura morte occumbet.

84. Vsu loquendi sic constituenda esse videntur: (κατὰ) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, *mea sententbia*, (δεῖ) ὀπάσαι. — 86. Φασὶ, τὸ πεδίον Ἰαωλκοῦ τρέφειν αὐτὸν τὸν εὐσεβέστατον, h. e. αὐτὸν εἶναι εὐσεβέστατον.

Δ. έ. Κ. κβ΄.

Ἰόντων δ᾽ ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ᾽ ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-
κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω·
Ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν

Λύοι

sc. mons Pelius in vicinia vrbis situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Aeolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφειν vel τραφὶν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἀφθίτου — χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἄφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum*, *intemeratum*. Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat antrum esse ἄφθιτον, διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate natiua; aut ἄφθιτος dictum est, vt θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius*, *praeclarus*; ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. IX, 50. et IV, 410 ἄφθιτον στρωμνὰν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur vsu Homerico, qui quae *aurea*, adeoque ἄφθαρτα, sunt, appellat ἄφθιτα, vt sceptrum Agamemnonis Β. 46. ἴτυς χρυσέη radiorum rotae Ε, 724. θρόνον Ξ, 236. ex aere δόμον ἄφθιτον Σ, 370. et δώματα χρύσεα ἄφθιτα αἰεὶ Iliad. Ν, 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in διχομηνίδεσσι ἑσπέραις male vrgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. T. III. Opp. p. 38. extr. ed. Basil. Pindari ὠκεανοῦ πέταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit; ad hunc versum non spectat. πέταλα h. l. dicta sunt vt φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. δὲ ἑσπέραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δέ θ᾽ ἑσπέραις.

89. ἀγγελίαι ἰόντων, pro ἴτωσαν. *perferatur statim nuntius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto caussa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo.* πέταλα νεικέων sunt *sententiae diuersae dissidentium inter se.* Pro quacunque nocte laudat, vt poeta, noctem *sublustrem* luna dimidiata. ἐν διχομηνίδι ἑσπέρᾳ.

Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ' ἥρωι παρθενίας.
Ὣς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-

τὰν

99. βλεφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum damnauerit, iam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo etiam magis apud Ald. νέαν δεῖξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαρὰν ἔδειξαν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen praefert traiecta voce: ἀνέδειξαν νέαν σοφῶν. 106. ἀπείροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπείροις. Etiam Aldus στόματ' πείροισιν.

ρχ. — 96. χαλινὸν παρθενίας. Vix cogitauit poeta de zona. Verum χαλινὸς est δεσμός. Si virginitas *soluitur*, potest etiam *vinculum*, nexus, ἄμμα, δεσμὸς, recte ei tribui. — 99. Iupiter et Neptunus ἐπένευσαν.

101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε. pro vulgari: *nec verba caruere euentu.* καρπὸς ἐπέων, *verborum effectus*, vt floris fructus est. οὐ κατέφθινε, *non decidit*, adeoque vigorem et vim habet. Schneider. in Vita Pind. p. 129 docte comparat Aeschyl. VII. ad Theb. 625 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Et Eumenid. 717 μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι (τοὺς ἐμοὺς χρησμούς.)

102–8. ἄνακτα. *Peleum.* Narrant quoque Peleum vna cum diis curasse, properasse nuptias; Peleo nuptias Thetidis probatas esse. — 105. 6. Pro vulgari: natus quoque est ex eo coniugio Achilles, dicta sunt: *et poetarum carmina iuuenilem Achillis virtutem declara-*

runt

τὰν Ἀχιλέος· ὃ καὶ Μύ-
σιον ἀμπελόεν
Αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·

Δ. ς'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
Ἶνας ἐκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον

107. Ἀχιλέος, pro Ἀχιλλέος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt. 111. Ἀτρεάδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρεΐδαισι vel Ἀτρείδαισι Benedictus iam coniecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροΐας Schmid. nam breuis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας interpungit Crat. 114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐκ μ. Iterum eieci ἐκ, quod iam sustulerat Schmidius, vt colon parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρωΐαι, seu Τρῶαι, ἶνες, *nerui et robora belli*, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἀριστεῖς. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: *auertebant eum*. Ab ἐρύοντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset. Debet

runt ignaris: h. iis qui nondum audiuerant. — 107. ὃ καί. ὃς καὶ, *inter alia*, — De *Telepho* iam V, 52 memorauerat.

111. γεφύρωσε νόστον, *effecit reditum* Atridis: vt Troia capta redire possent. Similis vocis vsus est in eo, quod, quae transiri et permeari possunt, γεγεφυρῶσθαι dicuntur. Hesych. γεφύρωσε. διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb. γεφυροῦν τὴν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω, 243. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. et Horat. II, 4, 12 — *ademtus Hector tradidit fessis leuiora tolli Pergama Graiis.* — 113-8. ἐκταμὼν δορὶ Τρωΐας ἶνας, (*neruos, vires, Troianorum*, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρ-

Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσον-
τα, Μέμνονός τε βίαν
Ὑπέρθυμον Ἕκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας
Μανύων Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον

Θ'

Debet ἐρύοντο, ῥύοντο, ductum esse a ῥύομαι, *seruo, tueor.* Hoc tamen priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet. ῥύοντο, *retardarunt, obstiterunt.* Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυσάμενοι νόστον γλυκὺν, Nem. IX, 54. 115. 116. κορύσσον- τε Ald. Rom. sed emendauit Crat. 120. Ἀχιλλεὺς iterum inuexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Aldo Schmidius restituit. 122. Αἰγίναν media breui. v. ad finem Carminis. 123. τερίξαν omnes vett. Emendauit Morell. — 125. Erat ἔλίποντ'. Si semper λείπεσθαί τινος dicitur, et λείπειν τινὰ, vtique ἔλιπον γ' legendum, vt sup. Olymp. VII, 109. λίπον γ' legendum erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. p. 51.

ὑπέρθυμον Ἕκτορά τε, ἄλλους τε ἀριστέας, ταί (refertur ad ἶνας) μιν ῥύοντο (*sustinuerunt, repulerunt*) κορύσσοντα ἔργον μάχας ἐναριμβρότου ἐν πεδίῳ *instruentem pugnam in campo*, pugnantem in acie. nam κορύσσειν, *armare*, tum, *instruere, parare, moderari.* vt ap. Homerum κορύσσειν πόλεμον. et βίον sup. Pyth. VIII, 106. — 121. οὖρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρχὸς, vt apud Homer. οὖρος Ἀχαιῶν. 123. *suam gentem illustrauit.*

124 sq. v. Homer. Od. ω, 58. — 129. *et probarunt, iustum*

Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι,
Γεραραί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων

128. 9. Sensus sic satis constat: sed cola laborant. Aldus versum 128. finit: πολύ- 129. φαμον ἔχευαν. ἔδο- 130. ξ' ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πο- λύφαμον ἔχευαν. ἔδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπεὶ θρῆνον πό- φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν etc. pro ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρόον τε πολύ- φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν etc. Lenior, puto, medicina est: Στὰν ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ- φαμον ἔχευαν· ἔδοξεν etc. Στὰν pro ἔσταν, ἔστησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: *id quod etiam in praesenti rationem et locum habet*, in hoc Nicocle non minus valet, qui, etsi iam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum iam fuisse declarat μνᾶμα. Schmidius acceperat: δι' ὃ ὁ Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον (*reportat laudem, celebratur*) καὶ νῦν. — 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: Γέραρέ τέ μιν· ὃς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ, et subintelligit

iustum esse iudicarunt, dii, tradere carminibus virum praeclarum etiam post mortem. διδόναι ὕμνοις, vt *tradere Musis* ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et* (propterea) *procedit Musarum currus* (vt sup. Isthm. II, 3. h.

Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
Ἐπεὶ περικτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Κἀκεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ. ἁ-
λίκων τῷ τις ἁβρὸν

Ἀμφὶ

intelligit Ἴσθμιον στέφανον. Benedictus: γεραῖρεί τέ μιν, ὃς Ἰσθμιόνικος ὢν Δ. quae pedestria sunt. Pauw tandem noua voce procusa: Γεράσαί τέ μίν γ', ὃς Ἴσθμιον ἄρ' ἀπὸ, vt Ἴσθμιον στέφανον vel γέρας subintelligatur. Mingarell. γέραρέ τέ μιν, ὅστ' Ἴσθμιον ἀν' πεδίον vel δάπεδον. Sic tamen Δωρίων σελίνων sine regimine relinquitur. Equidem coniiciebam: γέραρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἄνθεμον 137. Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· quae iam memorauerat sup. Isthm. II, 22. Nem. V, 69. — 137. ἔλαχέν metrum postulat. Erat ἔλαχε. 138. Eiecimus turpe mendum Oxoniensium περικτύονας, quod iam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. IV, 15. Nem. XI, 24. — 140. 1. ἀφύ- κτε Ald. Rom. emendauit primus Ceporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. vbi simul vir doctus conj. ἀφῖκται, perperam. 143. γενεὰν Ald. cum Rom. Emendauit Ceporinus in Crat. Possis coniicere fuisse: τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτὰ γενεὰ πατραδελφεόν. Ita κριτὰ γενεὰ, vt κριτὸν γένος Pyth. IV, 89. Temere tamen.

h. carmen progreditur) *ad memoriam* patruelis *Nicoclis celebrandam, qui et ipse post multas victorias in certaminibus vicinarum vrbium Isthmiacam victoriam consequutus est.* vid. V. L. 140. 1. *inuicta manu eos versans*, exagitans, *tanquam pugil.*

142. *Hunc auunculum suum praeclarum progenies* h. e. nepos eius e fratre, *Cleander*, *haud dedecorat.* οὐ κατελέγχει. Pyth. VIII, 50. Isthm. III, 23. — 144. *Itaque*

Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλ-
καθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει.

Ἥβαν

men. Nam est inuersio Pindarica. et pro his iisdem est hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. πάρχει Aldina.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. To. II. p. 201. Cod. XLI. et p. 210. Cod. LII. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asseruatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora vsque ad huius Odae versum 137. producta. In iis sub finem subiiciuntur "decem alii versus „instar alterius carminis, quorum primus est: Κλινὸς (saltem „κλεινὸς scribendum erat) Αἰακοῦ λόγος. vltimus: Μοισᾶν ἀγωνίων τ' „ἄεθλων." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, vt de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden vtique nullo modo spectant, quae et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abiudicauit eam Dawesius Miscell. crit. p. 52. quod in ea Αἴγινα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quae quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc vno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa

que aequalium aliquis — pro vulgari, *nectatur ergo ipsi corona.* — 148. Ludi Megarensium, quos iam vidimus Nem. V, 84. σὺν τύχᾳ, *cum fausto euentu* h. e. victorem. v. ad Nem. X, 47. νεότης, sunt νέοι κωμάζοντες, vt v. 2. — 151. παρέχει, πάρεστι, *suppetit, in promtu est, satis materiae adest*, ἀγαθῷ h. l. *ingenuo viro*, opponitur inuidus. Alibi παρέχειν transitiue: παρέχοντι ἔπος. Pyth. II, 124.

Ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾶ καλῶν δάμασεν.

ipsa labefactari possit, quandoquidem in vtroque versu Αἴγινα quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. V, 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

153. ὑπὸ χειᾶ, *in latebris*, in otio obscuro *non perdidit*, *non consumsit iuuentutem inexpertam studiorum honestorum*. Vt alibi Ol. XI, 18 ἀπείρατον καλῶν. δαμᾶν dictum vt sup. Pyth. IV, 331 πέσσειν. Nam quae domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

ΤΕΛΟΣ.